Nieuwe Stichtelijke

LIEDEREN,

voor de

HUISGEZINNEN

en

GEZELSCHAPPEN

der

CHRISTENEN.

173

Nieuwe Stichtelijke
LIEDEREN,
voor de
HUISGEZINNEN
en
GEZELSCHAPPEN
der
CHRISTENEN:
door
JOHANNES HAZEU, Cs. ZOON.

Met nieuw gecomponeerde Zangwijzen, die, even zoo gemakkelijk als de Psalmen, gezongen en gespeeld kunnen worden.

door
DIRK VAN DER REYDEN, Ns. ZOON.

Met 54 Muzijk-Platen.

EERSTE DEEL.

VIERDE DRUK.

Te AMSTERDAM, bij
WILLEM VAN VLIET.
MDCCCXVIII.

Met Kerkelijke Goedkeuring.

VOORREDE.

Reeds voor eenen geruimen tijd was het mijn plan, eenige stichtelijke Liederen *te vervaardigen, niet zoo zeer om het groote aantal, dat door vele kundige Dichters in het licht gegeven is, te vermeerderen, of eenigen roem te willen behalen boven zoo vele Kerkgezangen, als bij onderſcheidene Godsdienstige Genootſchappen gevonden worden; en die niet weinig zullen vermeerderen, door den zoo grooten bundel Evangeliſche Gezangen, welke eerlang, bij ons Kerkgenootſchap, ſtaan ingevoerd te worden; maar alleen, om eens éénmaal ook het gewoon* Koraalgezang *te verbeteren, en eenen goeden ſmaak deswege aan te kweeken.*

Er is toch niets, dat in de zangkunst meer behaagt, dan eene geſtadige afwisſeling van zangwijzen; daar de ondervinding ons dagelijks leert, dat, wanneer men dikwijls eene en dezelfde zangwijze zingen moet, er iets vervelends in gevonden wordt, vooral als men alle noten even lang moet zingen, hetwelk zeer oneigen aan een Lied is.

En het is om deze redenen, dat ik den, door verdienſten in dit vak, welbekenden Heer Dr. van der Reyden, nz., *te Rotterdam, verzocht heb, voor deze mijne* Liederen, *op ieder Lied, eene afzonderlijke zangwijze te vervaardigen, ten einde die alle op heele en halve Noten konden geſpeeld en gezongen worden; en ik vertrouw dat*

de uitvoering daarvan niet ongelukkig is uitgevallen, waaröver reeds vele kundige Lief hebbers gunſtig hebben geoordeeld. —

Ook houde ik mij verzekerd, dat wanneer jonge menſchen in Zang-Collegien veel gebruik maakten van ſoortgelijke Koraalmuzijk *te zingen, men zoo vele zwarigheden niet zoude vinden, om een hartſtreelend* Gezang *in de publieke Godsdienſtoefeningen in te voeren, en men zou als dan geene to vlugt behoeven te nemen tot reeds eeuwen lang afgezongen zangwijzen, of die van andere volken over te nemen, daar wij reeds voorwerpen genoeg in ons Vaderland hebben, die tot het vervaardigen van nieuwe* Koraalmuzijk *of* zangwijzen *genoeg berekend zijn.*

Geene veranderingen zijn in dezen vierden druk gebragt, dan alleen de verſchikking van 's Heilands geboorte Liederen, *welke vóór die over het Lijden gebragt zijn, om eene betere volgorde te hebben. En, daar wij nu een tweede deel hebben uitgegeven, is de titel van dezen druk, met de woorden:* eerſte Deel, *vermeerderd.*

Hartelijk wenſche ik, dat men, naar aanleiding van het hier achter volgend Noodig Berigt, *gebruik zal maken van deze onze pogingen, en dat deze Liederen, met den beſten zielenzegen, tot verheerlijking van God en onzen Heere Jezus Christus, mogen bekroond worden.* —

J. HAZEU, Cz.

NOO-

NOODIG BERIGT.

Bij het ſtellen der zangwijzen voor deze *nieuwe ſtichtelijke Liederen*, heb ik het doel derzelve niet uit het oog verloren, namelijk: de vereering van God en JEZUS, en het wezenlijke nut der Christenen; en om hieraan te voldoen, moest ik, in de toonſtelling, alles vermijden, wat daaraan eenigzins hinderlijk zoude kunnen wezen.

Ik heb getracht de zangwijzen in te rigten naar den doorgaanden inhoud van elk Lied, om dus den ſmaak, die aan een Godsdienſtig Gezang behoort, te behouden. — En het is om deze reden, dat ik, om voor ieder verſtaanbaar te wezen, op de muzijkplaat voor elk Lied, in onze taalwoorden de gemoedsbewegingen, naar den doorgaanden inhoud van hetzelve, heb willen bepalen.

Ook heb ik de toonſtellingen zoodanig ingerigt, dat men deze Liederen niet alleen naar eene afgedeelde muzijkmaat, maar ook verre de meesten, in den gewonen, nu eenigzins verbeterden kerktrant, zoude kunnen zingen en ſpelen.

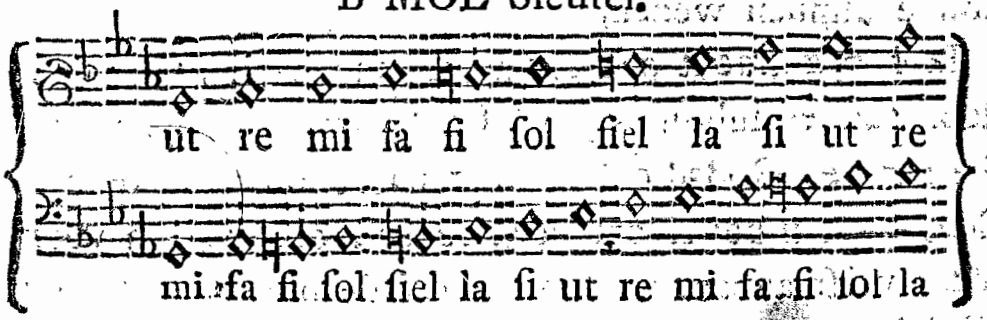
De zangwijzen heb ik, ten aanzien der beide ſtemmen, voornamelijk voor den zang, en wel voor een tweeſtemmig gezang, ingerigt; waarom ik dezelve voor de bovenſtem wel op den meest gebruikt wordenden G ſleutel, doch in die toonen geſteld heb, dat men, om de Noten te kunnen lezen, ſlechts de Pſalmnoten behoort te kennen, uitgezonderd de zangwijzen voor de Basſtem, dewijl die moesten geplaatst worden in die toonen, waarin dezelve, naar de bovenſtem, behoorden; ten einde ook voor de ſpelers van een daartoe geſchikt ſpeeltuig, dienstbaar te we-

zen;

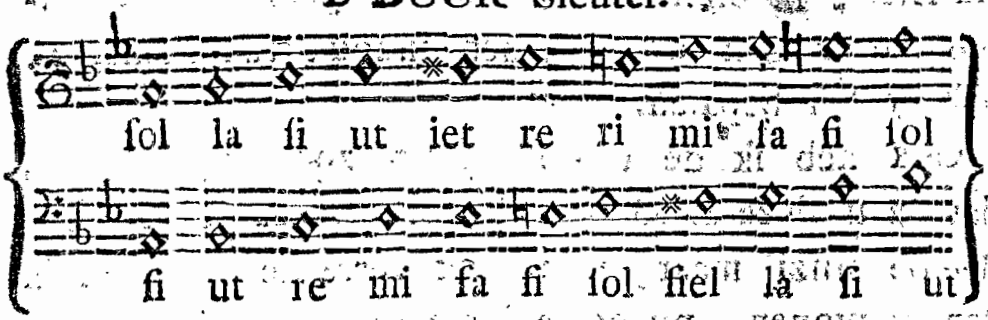
zen; welke ſpelers dan ook naar goedvinden, en naar het noodig wordt geoordeeld, de zangwijzen éénen toon lager of hooger kunnen ſpelen.

Om de zangers in het lezen der Noten met de woorden *ut*, *re*, *mi*, enz. zoo wel voor de bovenſtem, als voornamelijk voor de Basſtem, te gemoet te komen, heb ik de volgende onderwijzing hier willen bijvoegen.

B MOL Sleutel.

B DUUR Sleutel.

Op de bovenſtaande klankregels heb ik alleen die toonen geplaatst, welke in deze zangwijzen voorkomen. — De Noten, het zij *twee* of *drie*, welke een boogje boven zich hebben, behooren op ééne lettergreep gezongen te worden; ook gelieve men de halve Noten, die naast heele ſtaan, aan te merken als ſtippen, die de heele Noot de helft verlengen, zoo als dit te zien is in het 13de, 14de, 42ſte Lied, enz.

Aangaande de Maatverdeeling, moet ik, in de eerſte plaats, aanmerken, dat ik met dezelve, zoo veel mij mogelijk was, getracht heb, den *Rhytmus*, zijnde de regelmaat of overeenkomst, die er tuſſchen

de

de during der klanken, en die der woorden, behoort in acht genomen te worden, te bepalen: — ten andere: dat men de Maatverdeeling, in welke de waarde van eene heele, of twee halve Noten gevonden wordt, als eene tweevierde Maat, en die, waarin de waarde van twee heele of vier halve Noten gevonden wordt, als eene vier vierde Maat, en dus de *Muzijkplaten* als een *Koraalboek* voor de *Speelinſtrumenten* kan aanmerken. — En eindelijk, dat de Maatſtrepen uit de Liederen zelve, die met Pſalmnoten gedrukt zijn, met opzet zijn weggelaten, om ook voor minkundige of eenvoudige Pſalmzingers, dienſtbaar te wezen.

Wijders met het oogmerk der Liederen, en mijne vijftienjarige ondervinding raadplegende, heb ik, bij het ſtellen dezer zangwijzen, de gebreken van het geluidvermogen onzer Landgenooten, in het algemeen aangemerkt, in acht genomen, waarom ik de Zangſteemmen van den laagſten Toon der Basſtem tot den hoogſten Toon der Bovenſtem, binnen den kring van twee Octaaf, *Zestien Toonen*, heb willen bepalen; ook heb ik de meest bekendſte, en even daarom de gemakkelijkſte ſprongen en vallingen verkozen, en dus van de gemakkelijkſte overeenſtemming gebruik gemaakt; gelijk ik ook, hier en daar, liever aan de beide ſtemmen eenen gelijken Toon heb willen geven, dan om, door verſchillende Toonen, moeijelijk te zijn; hetwelk te veel de aandacht van den inhoud der Liederen zoude afgetrokken hebben.

Het is wel mogelijk, dat men, hier of daar, in de Muzijkplaten, eene *Maatſtreep* te veel, of niet wel geplaatst, of een ♮ in plaats van een ♯, of in den Bas eene of meer verkeerde Noten zou kunnen aantreffen;

doch

doch wij vertrouwen, dat deskundige Meesters, of Liefhebbers, deze dan ook wel als drukfeilen zullen gelieven aan te merken, en zelve verbeteren onder het zingen of ſpelen.

Eindelijk: door, onder het zingen dezer Liederen, de aandacht bij den inhoud der woorden behoorlijk te bepalen; eene ongedwongene Godsdienſtige houding aan te nemen; het geluid naar mate der toonen te verzachten; (want ſchreeuwen is geen zingen) en naar mate van de diepte of laagte der Toonen, niet ſcherp, maar volſtemmig, te verſterken; — door de Maatverdeeling zich te laten bepalen; — den geſtelden ſmaak van elk Lied te volgen, en aan de woorden de vereischte en dus verſtaanbare klanken te geven; zal men veel kunnen toebrengen, om de Liederen, naar derzelver zangwijzen, aangenaam en met ſtichting te kunnen zingen.

D. VAN DER REYDEN, Nz.

Rotterdam
30 October 1806.

INHOUD.

AAN HET OPPERWEZEN.	Bladz.	3
GODS VOORZIENIGHEID.	—	9
SCHULDBESEF.	—	15
ZIELRUST.	—	19
OORSPRONKELIJK BEDERF.	—	25
KRACHT IN ZWAKHEID.	—	31
DE WARE VRIJHEID.	—	37
ONZE BESTEMMING.	—	41
GOD IS LIEFDE.	—	47
GODS ALBESTUUR.	—	51
—— GROOTHEID.	—	57
—— REGTVAARDIGHEID.	—	63
—— WIJSHEID.	—	69
—— GOEDHEID.	—	74
TROOST IN GODS BESTUUR.	—	81
GODS HEILIGHEID.	—	87
—— ALWETENDHEID.	—	91
DE WELGEMOEDE CHRISTEN.	—	97
TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL.	—	103
JEZUS DE WARE MIDDELAAR.	—	108
HEILIG ZWIJGEN.	—	115
EERSTE KERSZANG.	—	121
TWEEDE ——	—	127
DERDE ——	—	133
DE VERHEERLIJKTE HEILAND.	—	139
DE VERHEERLIJKTE HEILAND TWEEDE LIED.	—	143

JEZUS IN GETHZEMANÉ.	Bladz.	149
DE VERRADERLIJKE KUS.	—	155
DE WEGLEIDING VAN JEZUS.	—	161
JEZUS VOOR DEN JOODSCHEN RAAD.	—	167
— LIJDEN VOOR PILATUS.	—	173
— GELEID NAAR GOLGOTHA.	—	181
GOLGOTHA.	—	185
JEZUS EERSTE KRUISWOORD.	—	189
— TWEEDE —	—	195
— DERDE —	—	203
— VIERDE —	—	209
— VIJFDE —	—	215
— ZESDE —	—	219
— LAATSTE —	—	225
DANKLIED AAN JEZUS.	—	231
PAASCHZANG.	—	237
JEZUS OPSTANDING.	—	243
— HEMELVAART.	—	249
PINKSTERZANG.	—	257
MORGEN AVONDMAAL.	—	263
HEDEN —	—	269
DE DANKENDE DISCHGENOOT.	—	275
BOETZANG VOOR DEN BIDDAG.	—	281
BIDDAGS-LIED.	—	287
ZONDAGS-LIED.	—	291
MORGENZANG.	—	297
AVONDZANG.	—	303
HEMELSCHE OPWEKKING.	—	309

1. 2 = blanco

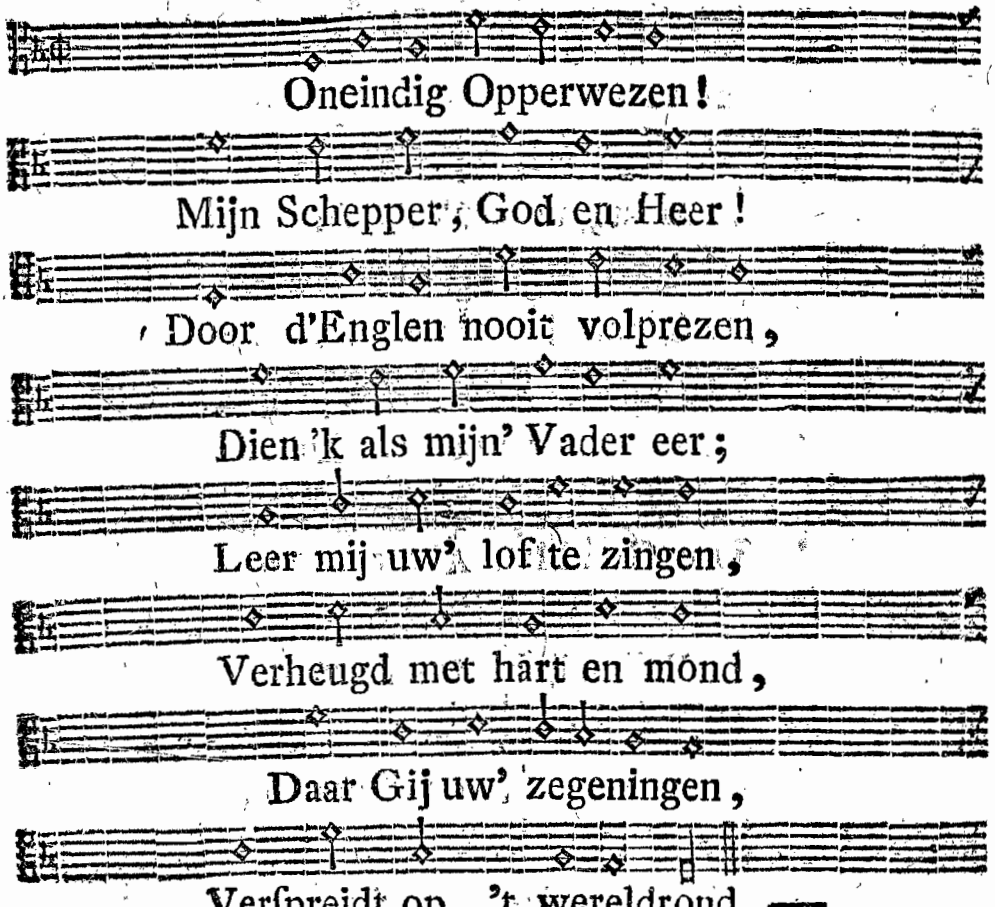
AAN HET OPPERWEZEN.

VERHEFFENDE.

Iſte LIED.

AAN HET OPPERWEZEN.

2 'k Ben door uw' kracht herboren;
Uw Zoon heeft mij verlost;
Dit heil, mijn' ziel beſchoren,
Heeft ſchuld'loos bloed gekost. —
'k Mag U, o Zoon! aanſchouwen,
Als Losſer en als God,
De rots van mijn vertrouwen,
De bron van 't zoetst genot. —
3 Wat rampen mij hier treffen,
Gij troost, in druk, mijn' ziel,
Om 't hoofd weêr op te heffen,
O Geest! voor wien ik kniel; —
Uw Godd'lijk Alvermogen,
Wil mij in droefenis,
De heetſte tranen droogen,
Mij ſchenken wat ik mis.

4 Kan ik 't geheim niet vatten
Van uw beſtaan, o Heer!
'k Blijf dit U waardig ſchatten,
Uw' grooten Naam ter eer:
Ik mogt in U ontdekken
Een' bron van zaligheid;
Die vreugd' in 't hart kon wekken,
En mij ten hemel leidt.
5 Gij deedt mijn ziel ontwaren,
Die blijde morgen-zon,
Die 't duister op doet klaren,
En al haar' angst verwon;
Nu zie ik, in uw' ſtralen,
Den reinſten liefdegloed,
Bij 't vlekk'loos ſchuldbetalen
Voor mijn bevlekt gemoed.

6 Och! doe mij voor U leven,
Volzalig goeddoend God!
Mij, in den doop, gegeven;
Beſchikker van mijn lot!
Mag 'k mij aan U verbinden,
Geen zucht wordt meer geloosd,
Daar 'k zulk een' God mogt vinden,
Die eischt, verlost en troost! —

7
d: blanco

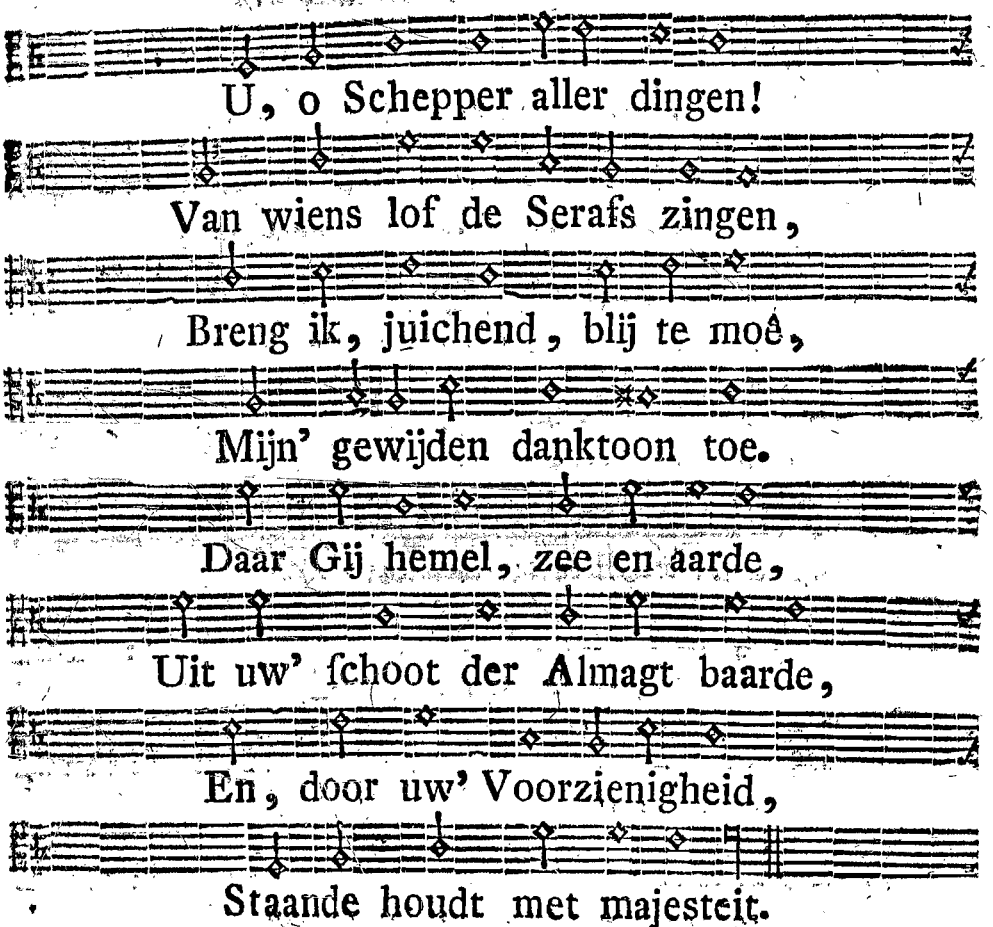
GODS VOORZIENIGHEID.

EERBIEDIG VERHEVEN.

IIde LIED.

GODS VOORZIENIGHEID.

2 Gij beſproeit de heuveltoppen
Met uw' malſche regendroppen;
Zorgt, dat uit de barre kluit,
Aller ſchepſ'len voedſel ſpruit;
'k Zie de lagchend' groene drevèn
Met het ſchoonst gebloemt' doorweven;
Waar de Zon haar' ſtralen ſpreidt,
Alles toont Voorzienigheid!
3 Stormörkanen mogen loeijen;
Wat'ren uit hunn' oevers vloeijen;
d'Aarde beven in het rond,
Bergen dav'ren op hunn' grond;
Rotſen ſplijten; donders kraken;
't Blikſemvuur den afgrond raken;
Alles blijft, met majesteit,
In uw' magt, Voorzienigheid!

4 'k Dank

4 'k Dank U, milde Goedheids-ader!
Dat Gij, als een liefd'rijk Vader;
Alles, wat uw' Almagt ſchiep,
En uit niets te voorſchijn riep,
Blijft beſturen en regeren;
't Kwaad mij doet ten beste keeren,
En de zachtſte zielrust ſchenkt,
Waar uw' Vader-hand mij wenkt.
5 'k Blijf op U, mijn' ſteenrots! bouwen,
Met een heilig vast vertrouwen:
Gij toch wankelt nooit in 't leed,
Waar de nood mij tegen treedt.
'k Mag dus alles van U wachten,
Wat mijn onheil kan verzachten,
Starend', in mijn deel en lot,
Op U, albeſturend God!

6 Wat m'op aarde moog' bejeeg'nen,
'k Weet, Gij kunt dit alles zeeg'nen,
Zaal'ge troost voor mijn gemoed!
Vaderzorg maakt bitter zoet;
Gij hebt eindeloos vermogen,
En uw' liefd' is dra bewogen,
Daar uw' trouw, uw Vaderhart,
Nimmer hulp ontzegt in ſmart.

SCHULDBESEF.

GEMATIGD.

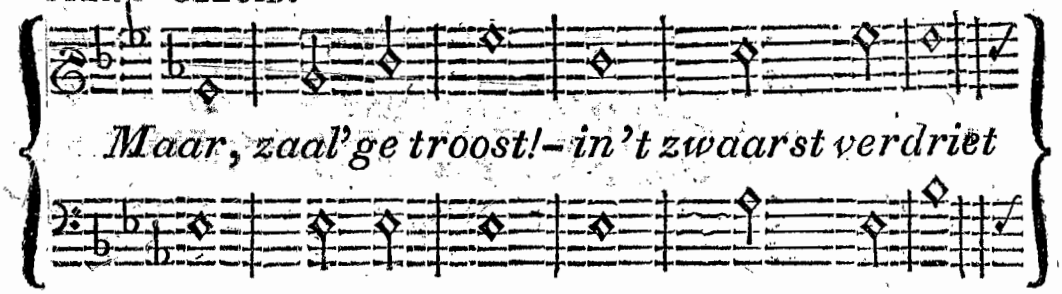

STERK GELUID.

IIde LIED.

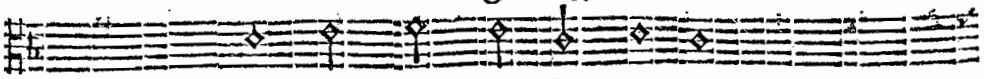
SCHULDBESEF.

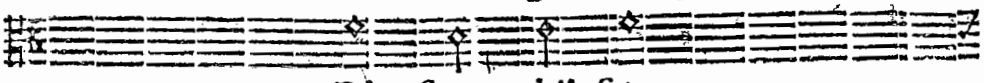
Daar

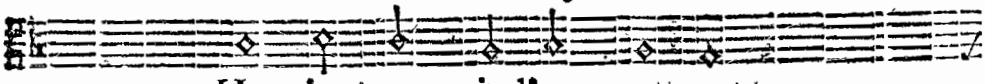
Daar 't angstvol hart

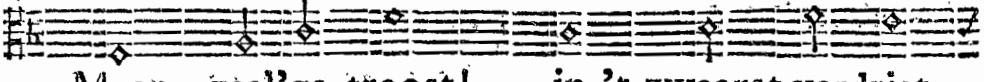
Gevoelt de bangſte zorgen,

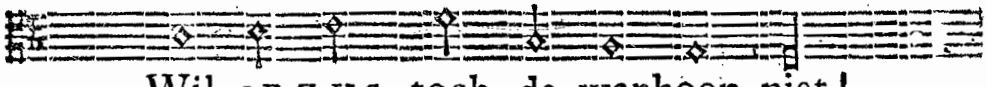
Die ſmart bij ſmart

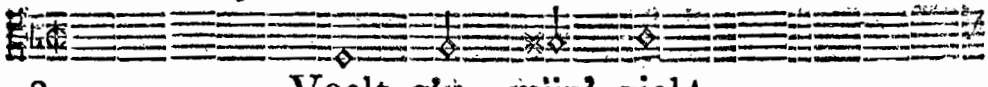
Hernieuwen, ied'ren morgen;

Maar, zaal'ge troost! — in 't zwaarst verdriet

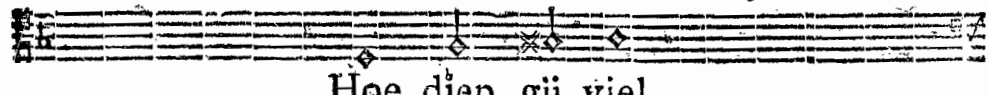
Wil JEZUS toch de wanhoop niet!

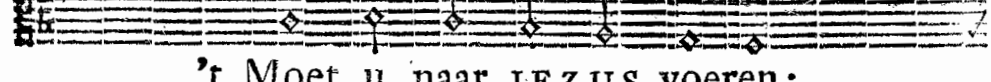
3 Voelt g'u, mijn' ziel!

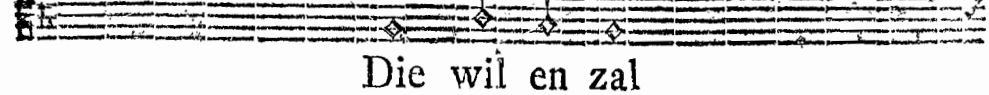
Geboeid in helſche ſnoeren,

Hoe diep gij viel,

't Moet u naar JEZUS voeren;

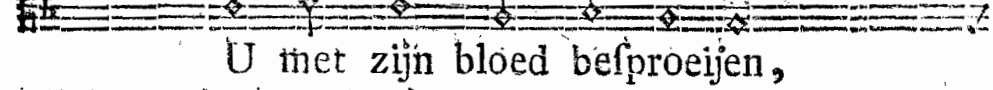
Die wil en zal

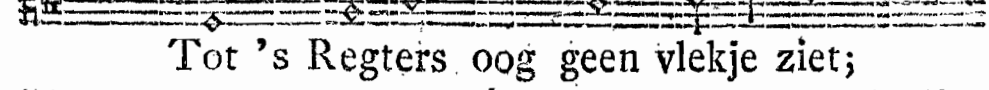
De bron des heils doen vloeijen;

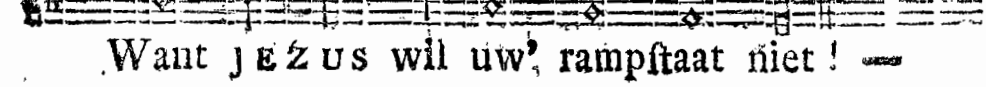
Langs berg en dal,

U met zijn bloed beſproeijen,

Tot 's Regters oog geen vlekje ziet;

Want JEZUS wil uw' rampſtaat niet! —

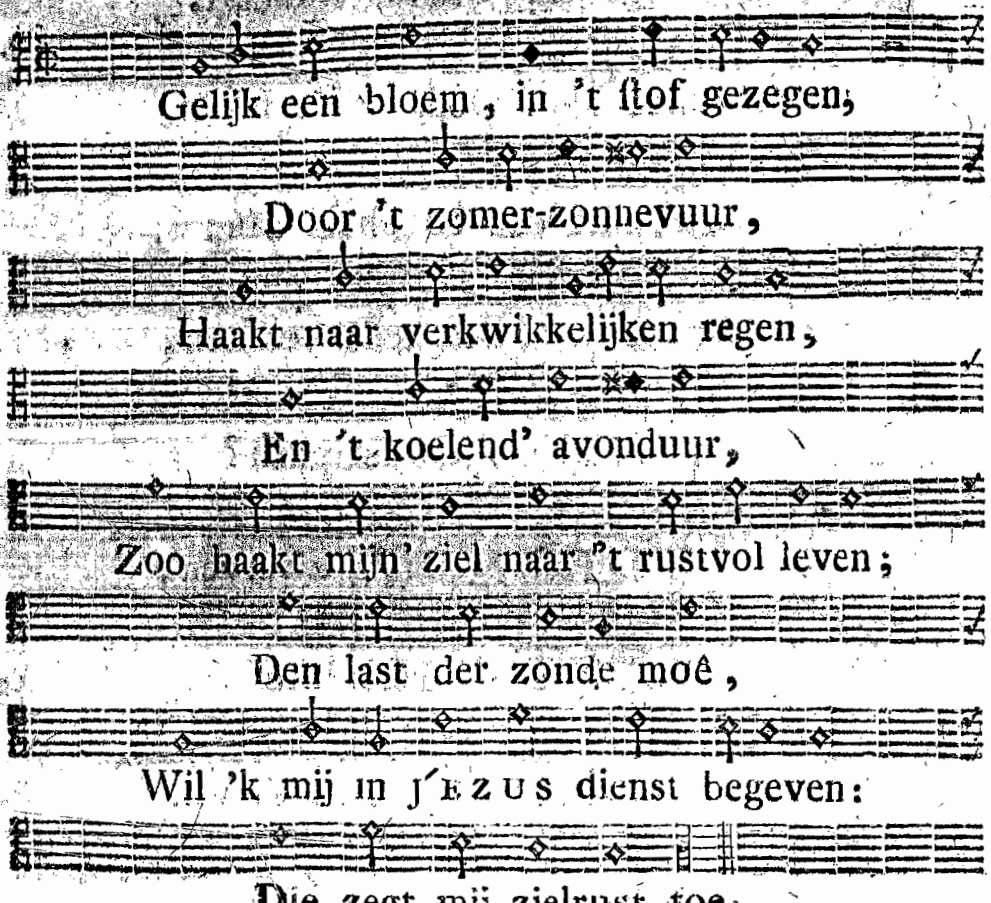
ZIELRUST.

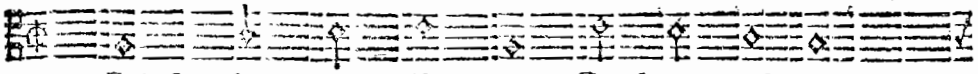
WEINIG KLAGENDE.

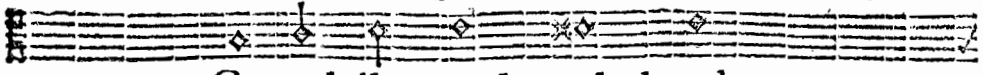
IVde LIED.

ZIELRUST.

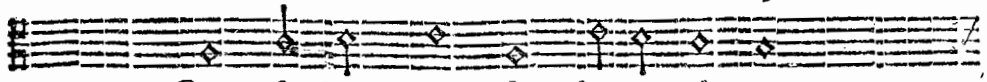

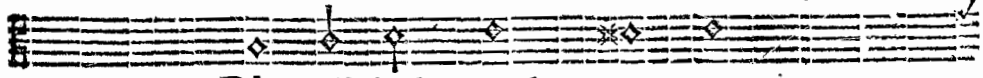
2 Bij 't zien van pligt, om God te minnen,

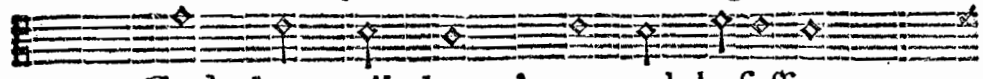
Gevoel ik moed noch kracht,

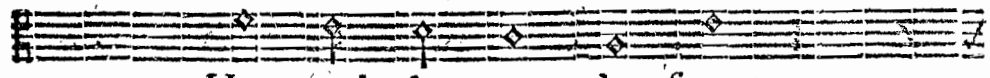
Om al den weêrzin t'overwinnen,

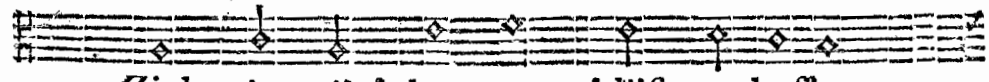
Die mij beheerscht met magt.

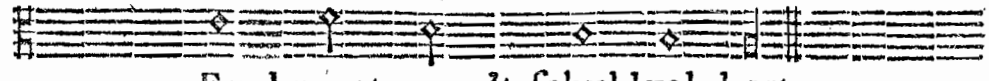
God doet mij door 't gevoel beſeffen,

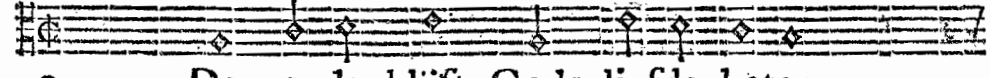
Hoe vaak de worm der ſmart

Zich, in mijn' boezem, blijft verheffen,

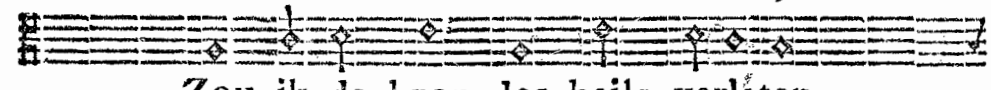
En knaagt aan 't ſchuldvol hart.

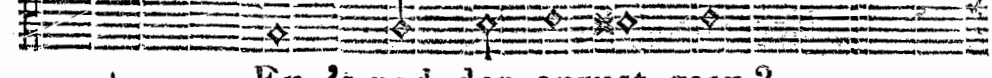
3 De zonde blijft Gods liefde haten,

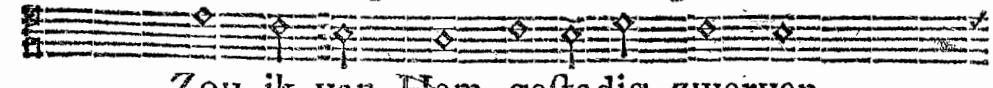
Voert niet dan boosheid aan;

Zou ik de bron des heils verlaten,

En 't pad der onrust gaan?

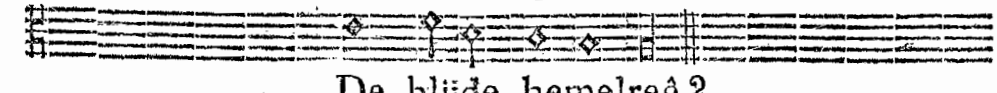
Zou ik van Hem geſtadig zwerven,

En, in een' wereldzee

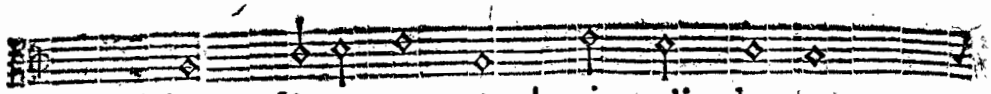

Van duizend zielsgevaren, derven

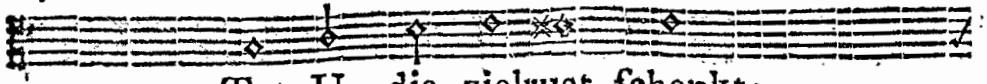

De blijde hemelreê?

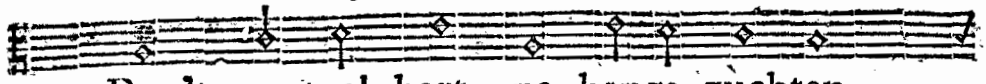
4 Neen:

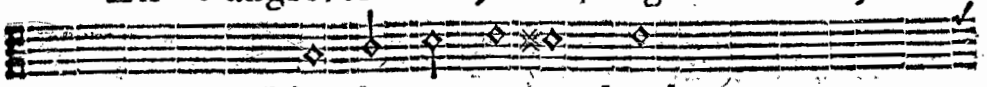
4 Neen: lieve JEZUS! zie mij vlugten

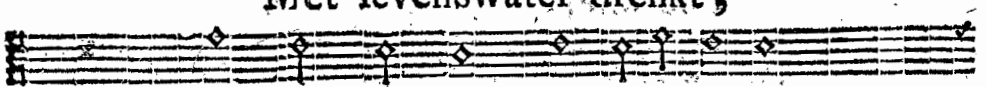
Tot U, die zielrust ſchenkt;

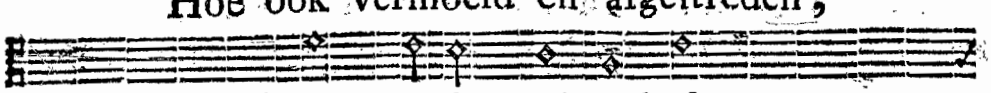
En 't angstvol hart, na bange zuchten,

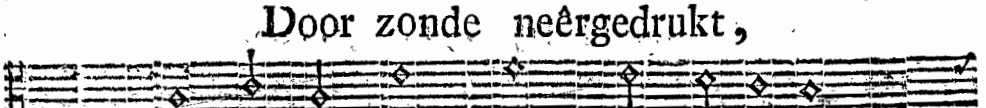
Met levenswater drenkt;

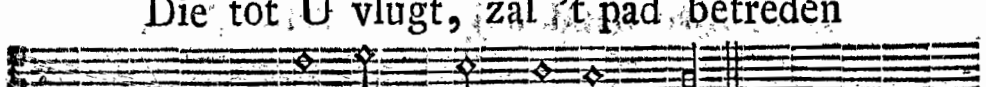
Hoe ook vermoeid en afgeſtreden,

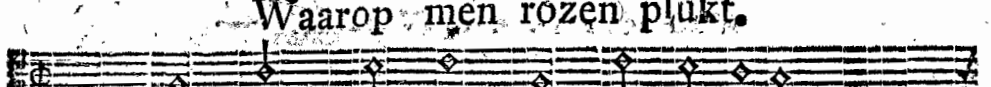
Door zonde neêrgedrukt,

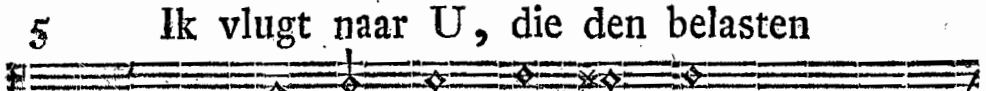
Die tot U vlugt, zal 't pad betreden

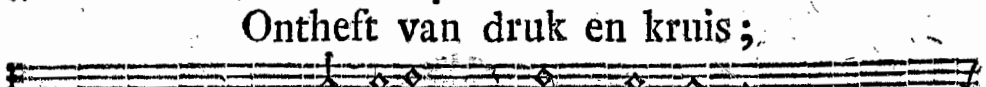
Waarop men rozen plukt.

5 Ik vlugt naar U, die den belasten

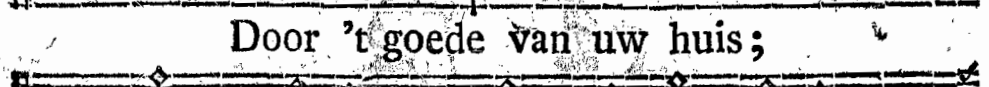
Ontheft van druk en kruis;

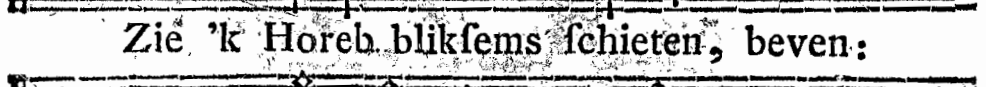
Die hongerigen wilt vergasten,

Door 't goede van uw huis;

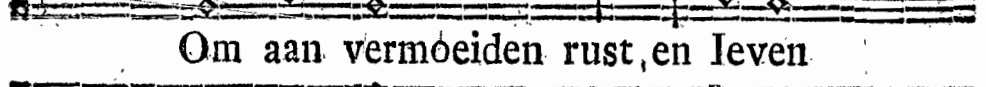
Zie 'k Horeb blikſems ſchieten, beven:

Gij leedt op Golgotha,

Om aan vermoeiden rust, en leven

Te ſchenken, uit genaê.

6 Och! doe mij, Heer! die zielrust ſmaken,
Die 'k op mijn levenspad
Behoef, om uit den ſtrik te raken,
Die knellend' mij omvat.
Doe mij dien zielenbalſem vinden,
Die wond bij wond geneest,
Laat uwe hand mij zacht verbinden,
Dan leef ik onbevreesd! —

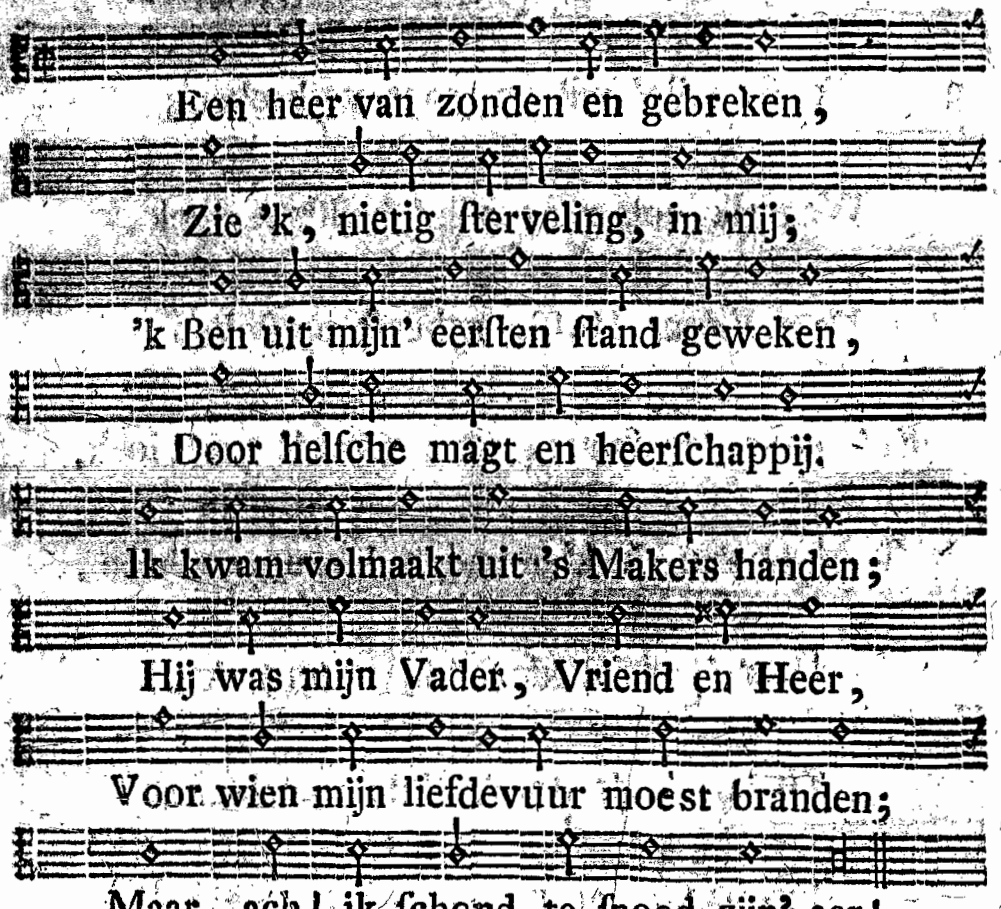
OORSPRONKELIJK BEDERF.

GEVOELIG.

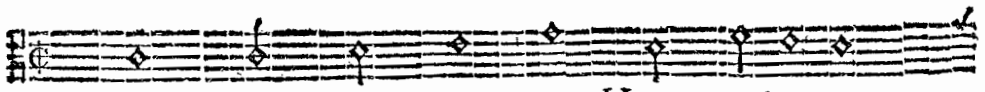

Vde LIED.

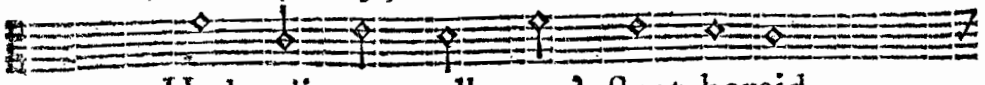
OORSPRONKELIJK BEDERF.

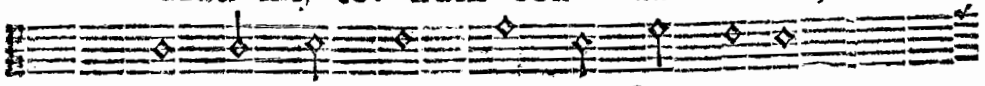
Een heer van zonden en gebreken,
Zie 'k, nietig ſterveling, in mij;
'k Ben uit mijn' eerſten ſtand geweken,
Door helſche magt en heerſchappij.
Ik kwam volmaakt uit 's Makers handen;
Hij was mijn Vader, Vriend en Heer,
Voor wien mijn liefdevuur moest branden;
Maar, ach! ik ſchond te ſnood zijn' eer!

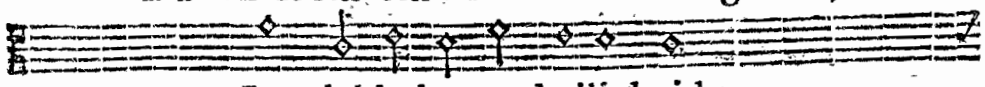
2 God ſchiep mij, om voor Hem te leven;

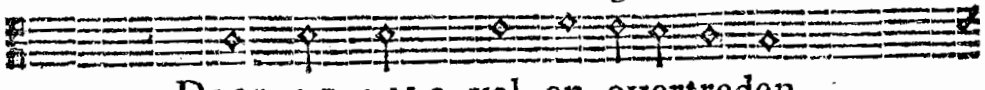
Had mij tot zulk een' ſtaat bereid,

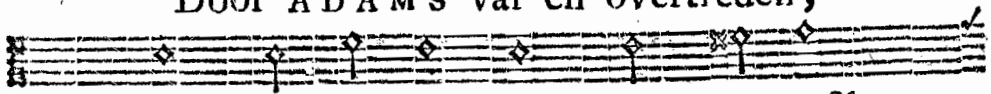
Dat ik Hem eind'loos eer kon geven,

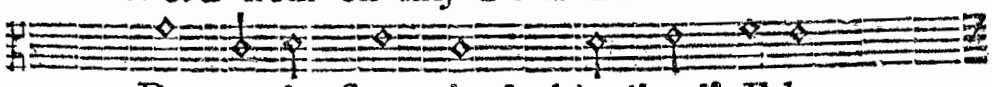
In vlekkelooze heiligheid:

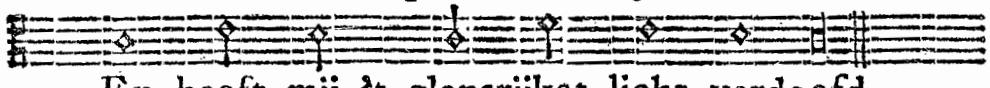
Door ADAMS val en overtreden,

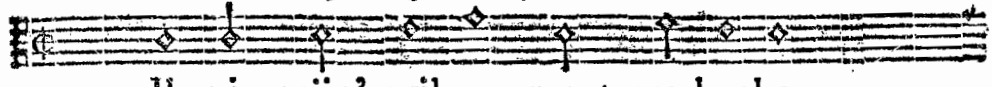
Werd hem en mij Gods Beeld ontroofd;

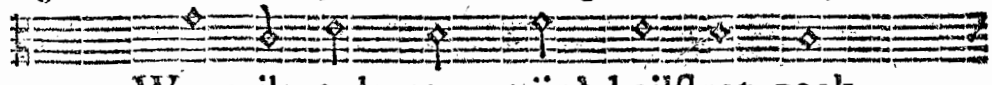
De zonde ſloop in 't bloeijend' Eden,

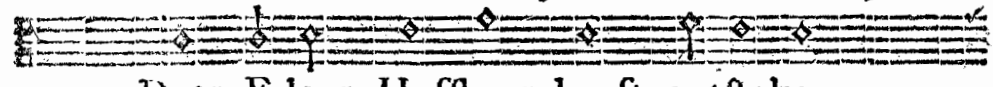
En heeft mij 't glansrijkst licht verdoofd.

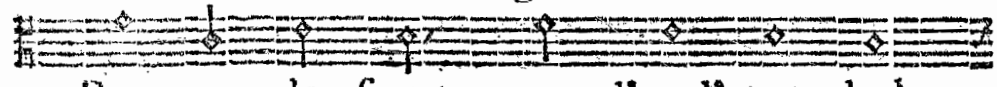
3 Ik zie mijn' wil en magt verbroken,

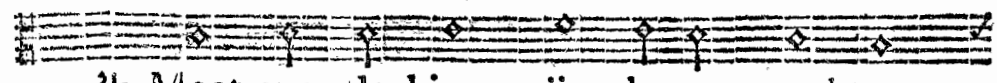
Waar ik ook naar mijn' heilſtaat zoek,

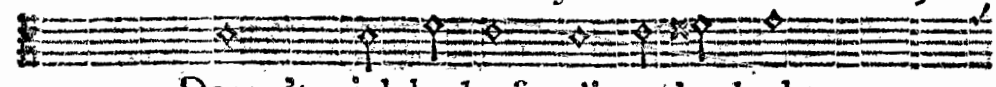
Daar Edens Hofſlang heeft ontſtoken

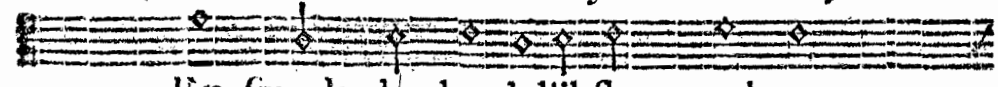
Een vuur der ſmart, voor d'aard' ten vloek.

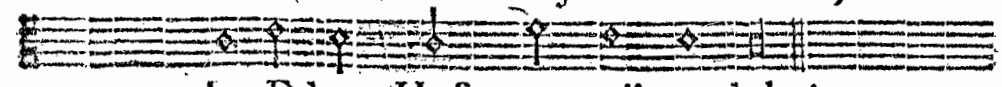
'k Moet van de kiem mijns levens zuchten,

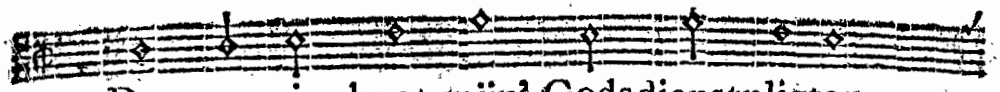
Daar 't zielsbederf mij nederdrukt,

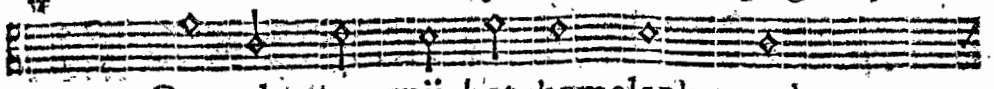
En ſmaak de doodelijkſte vruchten,

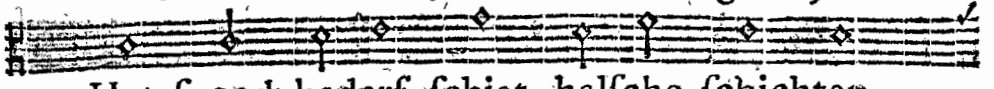
In Edens Hof voor mij geplukt!

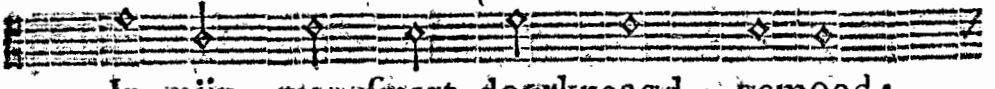
4 De weerzin knot mijn' Godsdienstpligten,

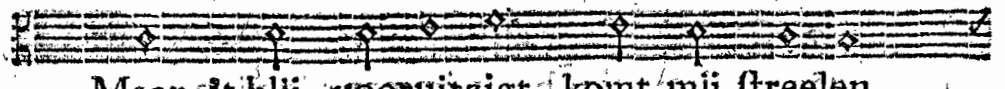
Ontrukt aan mij het hemelsch goed;

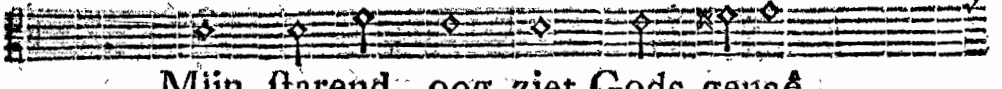
Het ſnood bederf ſchiet helſche ſchichten,

In mijn, van ſmart doorknaagd, gemoed;

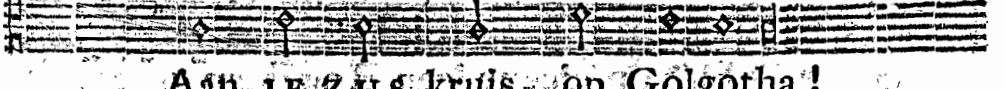
Maar 't blij vooruitzigt komt mij ſtreelen,

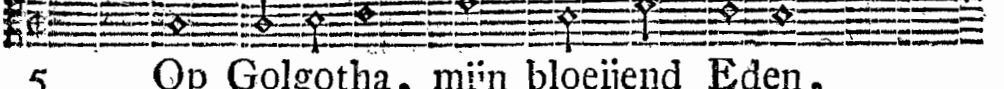
Mijn ſtarend oog ziet Gods genaê,

Die mij de zoetſte vrucht wil telen,

Aan JEZUS kruis, op Golgotha!

5 Op Golgotha, mijn bloeijend Eden,

Zie ik de Hofſlang neêrgeveld;

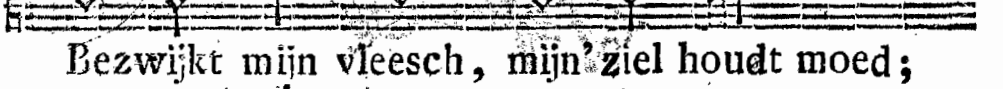
Verzoend al d'ongeregtigheden,

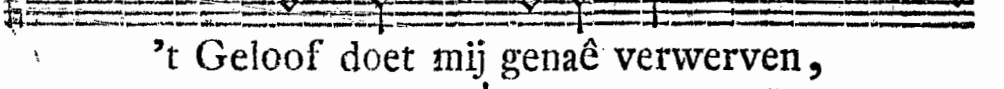
En Gods geſchonden Beeld herſteld;

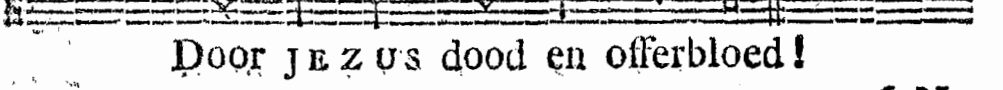
O troost in leven en in ſterven!

Bezwijkt mijn vleesch, mijn' ziel houdt moed;

't Geloof doet mij genaê verwerven,

Door JEZUS dood en offerbloed!

6 Nu mag ik vrolijk henen ſtreven,
Door zandwoestijn en wildernis;
Ik zie toch, in de groene dreven,
Den Heuvel, waar mijn' rustplaats is.
De heilfontein blijft immer vloeijen,
En beekjes ſtroomen langs mijn' paên,
Waar rozen en ook dist'len groeijen;
Maar 'k blijf op d'eeuw'gen Rotsſteen ſtaan.

KRACHT IN ZWAKHEID.

VERGENOEGD.

VIde LIED.

KRACHT IN ZWAKHEID.

Naar 2 Corinth. XII. *vs.* 9, 10.

2 Zijn roem, zijn' glorie-zon,
Met CHRISTUS kracht omgeven,
Klimt uit de zwakſte bron,
Van 't ondermaanſche leven;
Wat nacht van druk of ſmaad,
Hem ooit in 't donker laat',
Zijn' paadjes blijven veilig;
Daar hij zijn zwak gevoelt,
Op JEZUS ſterkte doelt,
Blijft hem die Goël heilig!
3 Op eigen kracht te ſtaan,
In 't ſtrijdperk van dit leven,
Kan nimmer lauwerblaân,
Noch helden-grootheid geven.
Wij zijn een riet gelijk,
Dat, in moerasſig ſlijk,

Geen

Geen' ſtormen kan verduren;
Maar hij, die JEZUS mint,
In Hem zijn' ſterkte vindt,
Strijdt achter Sions muren.
4 Mijn' zwakke ziel! ſchep moed;
Voelt gij geen' kracht tot ſtrijden,
Bezwijk niet; in den gloed
Van ſmaad en bitter lijden,
Blijft JEZUS toch uw Heer,
Die u bekroont met eer;
Wat kracht zoudt gij verlangen?
Deez' Held, voor u doorwond,
Wil, dat uw hart en mond
Zal juichen feestgezangen!
5 d'Aartsvijand moog' u hier,
In boei'en banden ſluiten;

Maar JEZUS heilbanier,
Kan al zijn' moedwil ſtuiten,
Die heeft, door lijdzaamheid,
Voor u den weg bereid,
Langs ſtille waterbeken;
Daar gij in zijne kracht
Berust, zal, in den nacht
Des doods, u niets ontbreken.

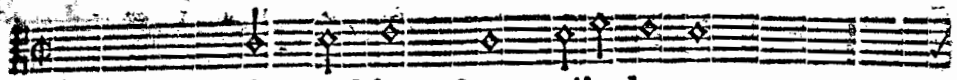
DE WARE VRIJHEID.

UITLOKKEND VROLIJK.

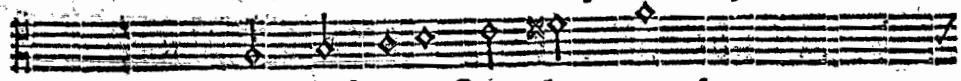

VIIde LIED.

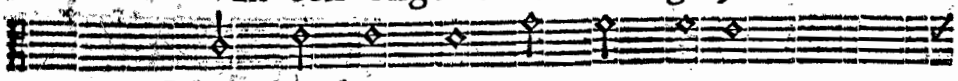
DE WARE VRIJHEID.

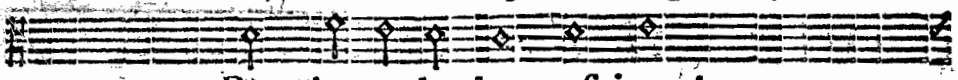
Die verkiest het vrije leven,

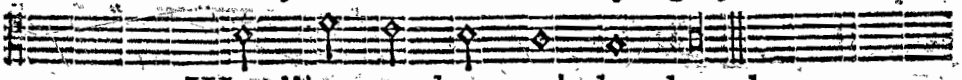
In een' ongeſtoorde vreugd,

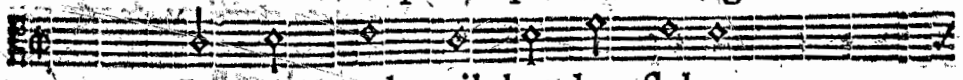
Moet het hart aan JEZUS geven;

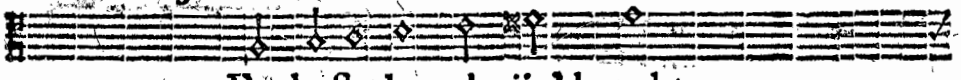
En, in ouderdom of jeugd,

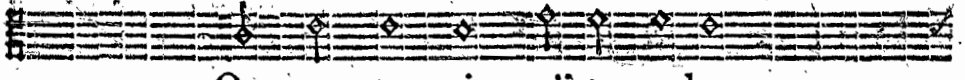
Wand'len op het pad der deugd.

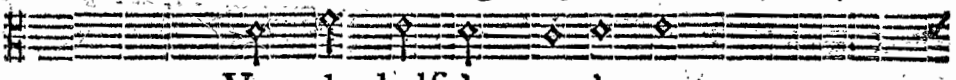
2 JEZUS toch wil banden ſlaken,

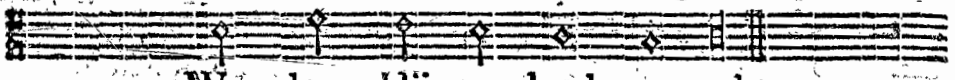
En beſteden al zijn' kracht,

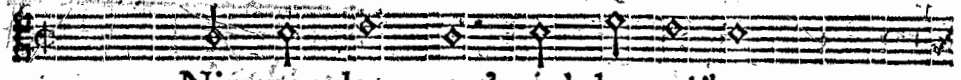
Om ons eeuwig vrij te maken

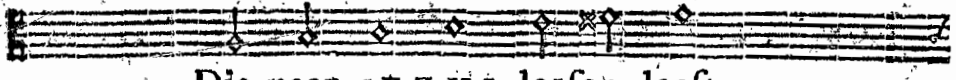
Van de helſche zondemagt,

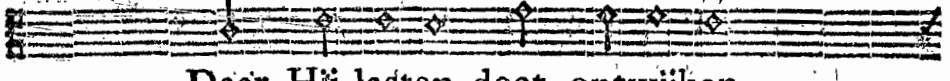
Waardoor Hij ons leed verzacht.

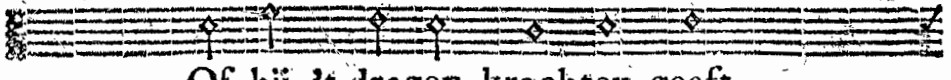
3 Nimmer kan een' ziel bezwijken,

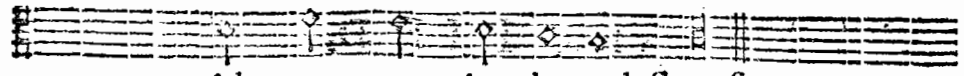
Die naar JEZUS leſſen leeft,

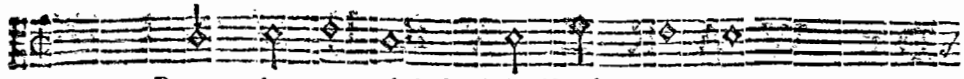
Daar Hij laſten doet ontwijken,

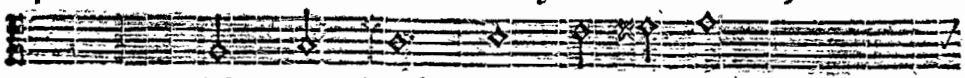
Of bij 't dragen krachten geeft,

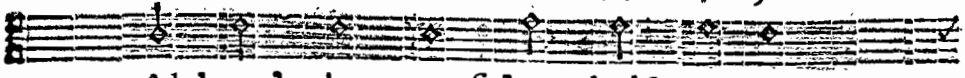
Als men naar den hemel ſtreeft.

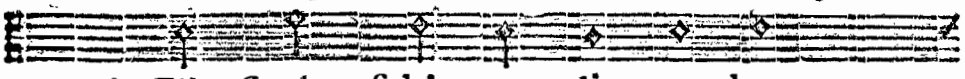
4 Laat de wereld 't Vrijheid noemen,

Als men leeft naar zin en lust;

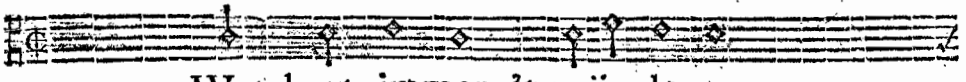
Al haar' glans en ſchoonheid roemen,

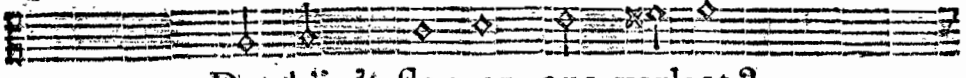
't Zijn ſlechts ſchimmen die men kust,

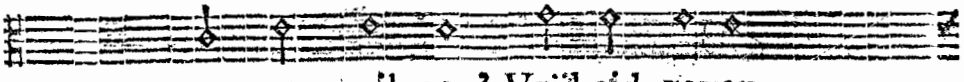
Kluisters voor de ware rust.

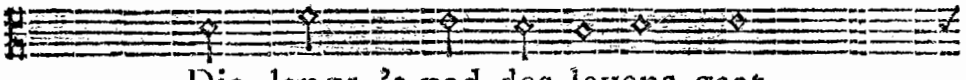
5 Wat baat immer 't vrije leven,

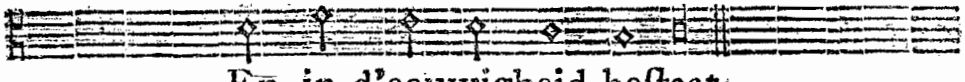
Dat bij 't ſterven ons verlaat?

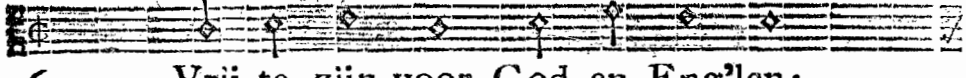
JEZUS wil een' Vrijheid geven,

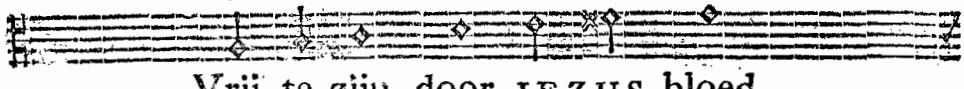
Die langs 't pad des levens gaat,

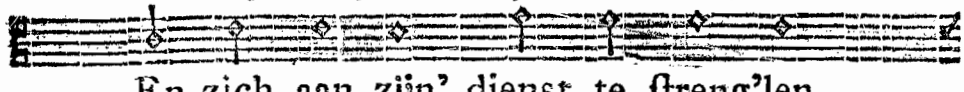
En in d'eeuwigheid beſtaat.

6 Vrij te zijn voor God en Eng'len;

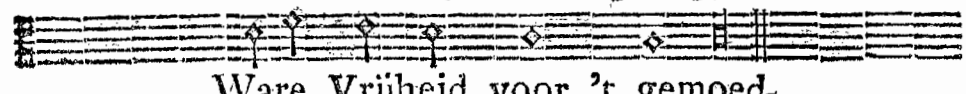
Vrij te zijn door JEZUS bloed,

En zich aan zijn' dienst te ſtreng'len,

Geeft ons, bij het hoogſte goed,

Ware Vrijheid voor 't gemoed.

ONZE BESTEMMING.

ERNSTIG.

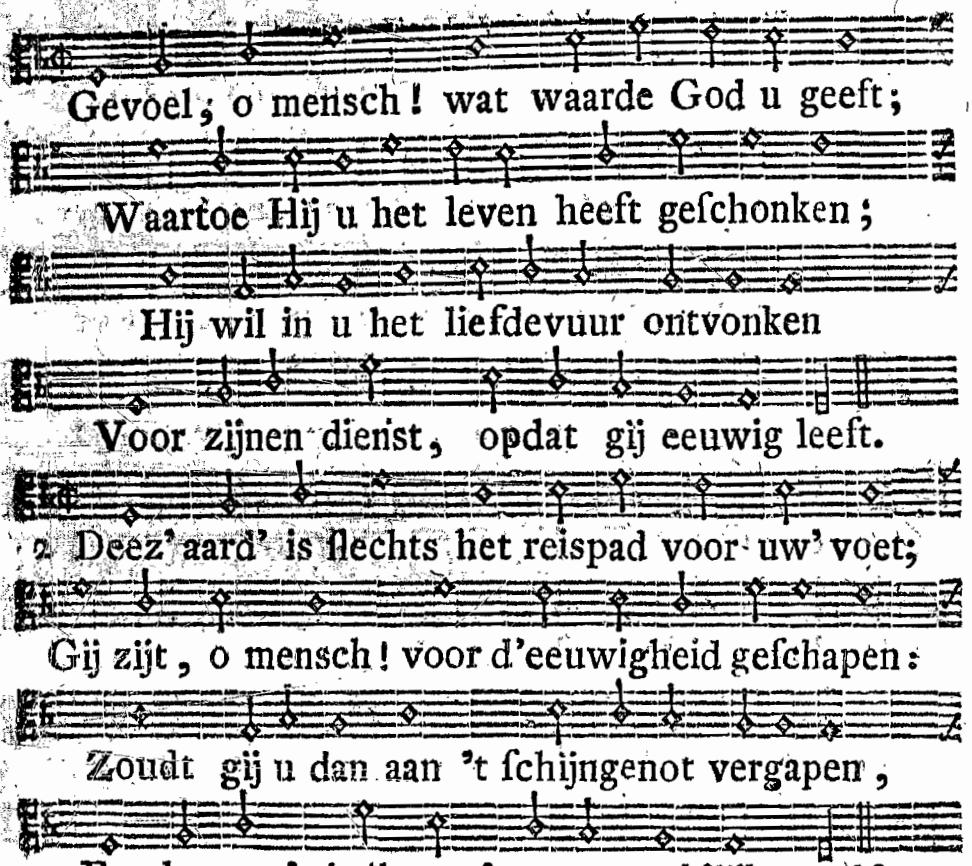

VIIIste LIED.

ONZE BESTEMMING.

3 Gelijk een' roos met doornen is omzet,
Is d'aardſche vreugd, hoe ſchoon die ook moog' ſchijnen,
Omringd door ſmart, en moet weldra verdwijnen,
Daar men op 't doel van zijn' beſtemming let.
4 O mensch! gevoel, hier op uw levenspad,
Waartoe u God het aanzijn heeft gegeven;
Waartoe een' ziel, die haakt naar 't eeuwig leven,
Zoo gij niets meer dan d'aard' ter woonſteê hadt.
5 Verſpil geen' tijd, zoo kost'lijk in Gods oog;
Uw leven moog' een' reeks van jaren duren;
Maar, ach! hoe ras verliepen dagen, uren,
Waarvan 't genot in d'eeuwigheid vervloog!
6 God wil uw God, wilt gij zijn kind niet zijn?
Hij bragt u hier, beſtemd' u voor den Hemel;
Schonk u 't genot van 't ondermaansch gewemel,
Maar niet om 't goud te wisſ'len voor den ſchijn.

7 De wereld lokt, en, ach! het hart bedriegt;
De zonde wijst ons dikwijls rozenpaden,
Die, bij 't betreên, ons met haar doornen ſchaden,
Terwijl de tijd des levens henen vliegt.
8 Dit rust'loos pad baart moeite, zorg en ſtrijd:
Wij zijn beſtemd om JEZUS na te ſtreven;
Elk tijdſtip toch, zoo dierbaar voor ons leven,
Kan 't laatſte zijn, hoe ras het ons ontglijd'!
9 O Heiland! Gij, die op dit levenspad,
Met ramp en leed, maar zegenend verkeerdet;
Den mensch het doel van zijn' beſtemming leerdet;
Geleid ons toch langs 't ſpoor dat Gij betradt.
10 Ontboei ons hart, dat zich gekluisterd voelt
Aan 't ſchijngenot, door zoo veel troetelzonden;
Dan zal geen worm der ſmart de ziel doorwonden,
Die in 't genot van aardſchen wellust woelt.

11 Dat ons uw Geest verzelle, waar wij gaan;
Dan zullen wij geſtaâg, met vaste ſchreden,
Naar 't heilig doel, den hemelweg betreden,
En, naar uw woord, uw' lesſen gadeſlaan.

12 Dan zullen wij, hoe ook ons pad hier loop',
Door zandwoeſtijn en duizend wildernisſen,
't Beſtemde doel voor onze ziel niet misſen,
Wat uur of tijd de dood ons ligchaam sloop'!

GOD IS LIEFDE.

EERBIEDIG ROEMENDE.

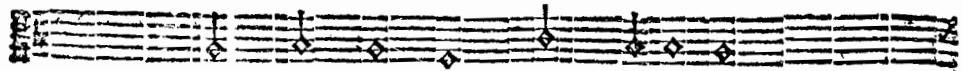

IXde LIED.

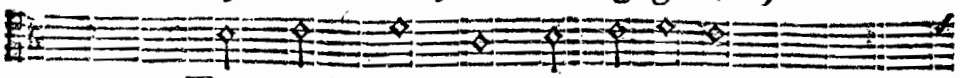
GODS LIEFDE.

Hij

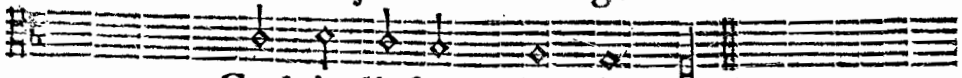
Hij heeft u zijn' Zoon gegeven,

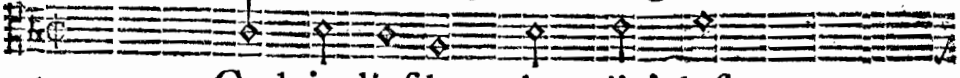
Tot een' bron van heil en leven,

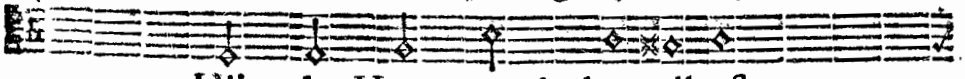
Om te juichen in 't gemoed:

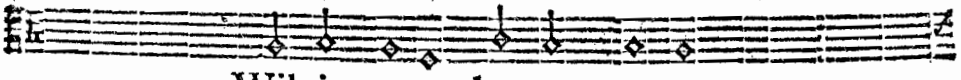
God is liefde, God is goed!

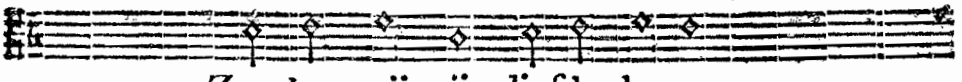
4 God is liefde, zing zijn' lof;

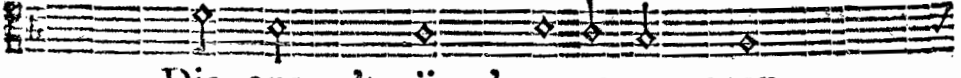
Hij, de Heer van 't hemelhof,

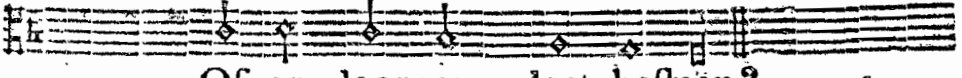
Wil in onze harten wonen;

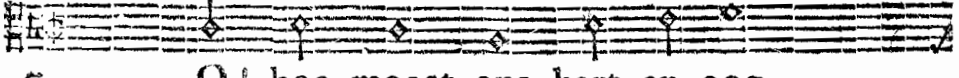
Zouden wij zijn liefde honen,

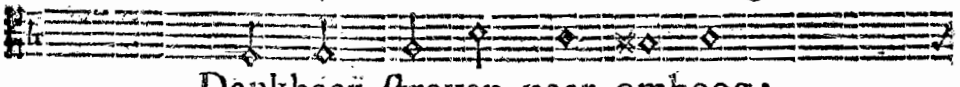
Die ons, 't zij w' op rozen gaan,

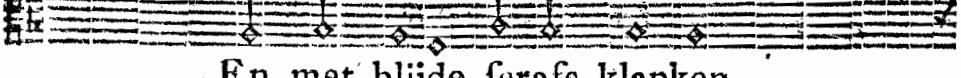
Of op doornen, doet beſtaan?

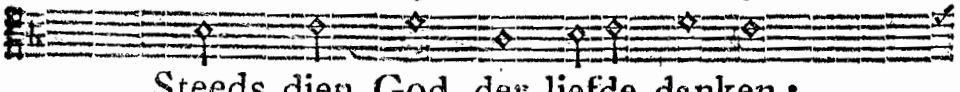
5 O! hoe moest ons hart en oog,

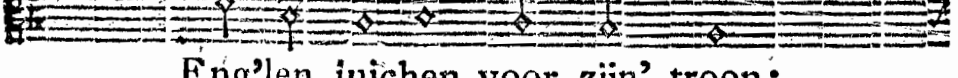
Dankbaar ſtreven naar omhoog;

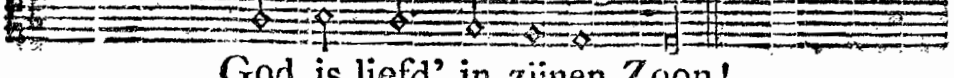
En met blijde ſeraſs klanken,

Steeds dien God der liefde danken;

Eng'len juichen voor zijn' troon:

God is liefd' in zijnen Zoon!

GODS ALBESTUUR.

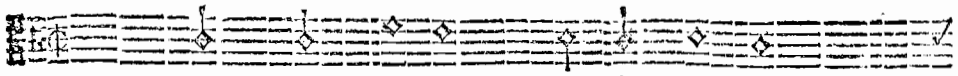
VERHEFFENDE.

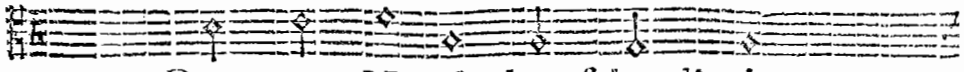
Xde LIED.

GODS ALBESTUUR.

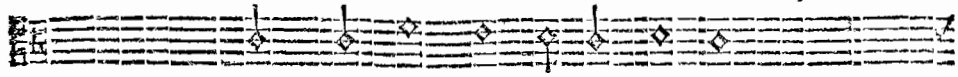

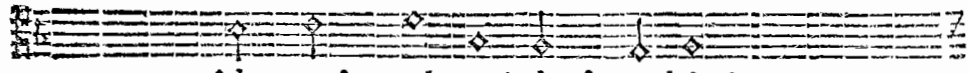
2 Moet men klagen, droevig treuren,

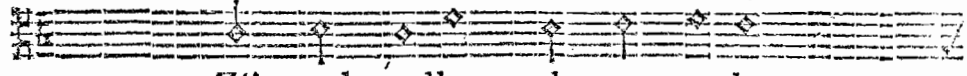
Daar men Nero's heerſchend' ziet;

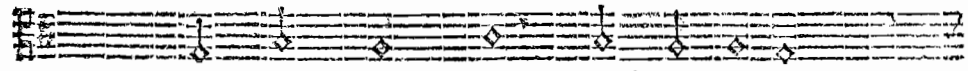
God wil die ten zetel beuren,

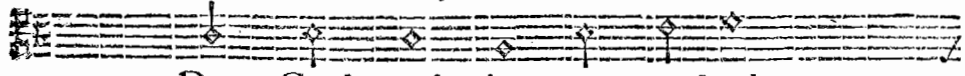
Als een' tuchtroê in 't gebied;

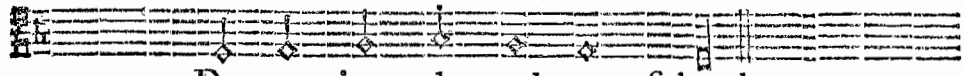
Zij toch vallen, als een ceder

Voor den ſtorm, in 't ſtof ter neder,

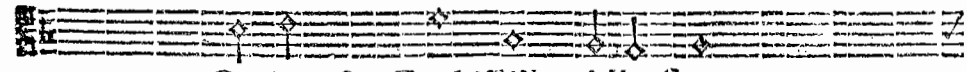
Daar God weêr in gunst gedenkt,

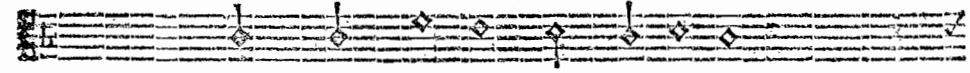
En vernieuwde welvaart ſchenkt.

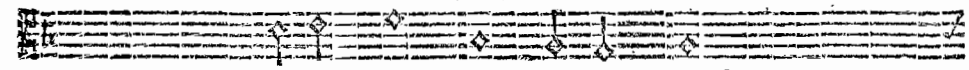
3 O, hoe zalig is het leven,

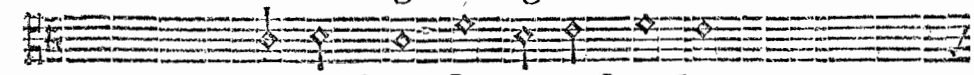
Onder 't Godd'lijk Albeſtuur,

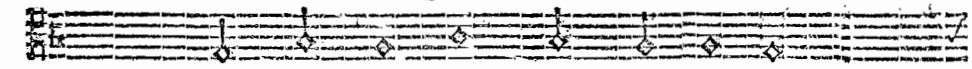
Dat, zoo magtig als verheven,

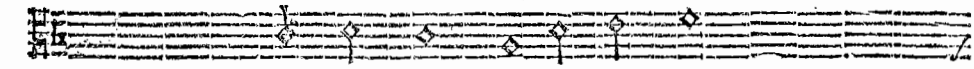
Alles rigt ter goeder uur!

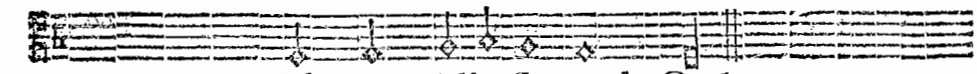
In de bangſte tegenſpoeden,

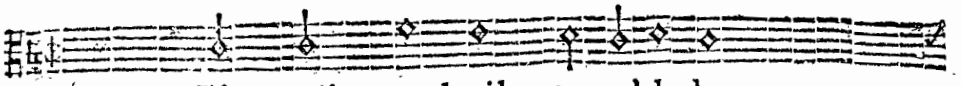
Doet Hij ook zijn' gunst bevroeden;

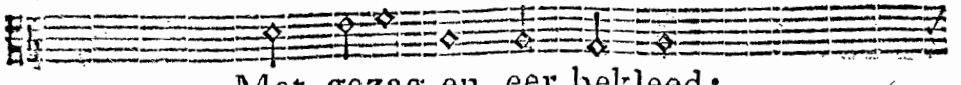
Regelt elks bijzonder lot,

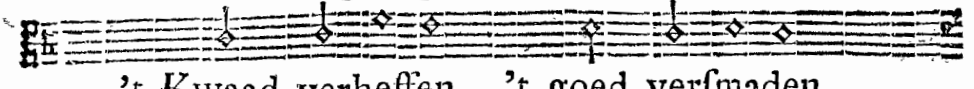
Als een Albeſturend God.

4 Zien wij moedwil, euveldaden,

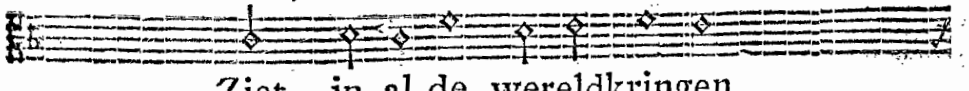
Met gezag en eer bekleed;

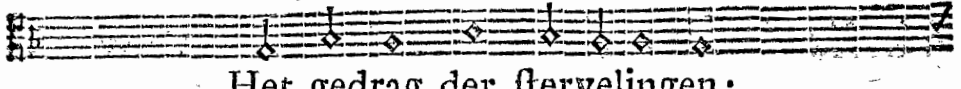
't Kwaad verheffen, 't goed verſmaden,

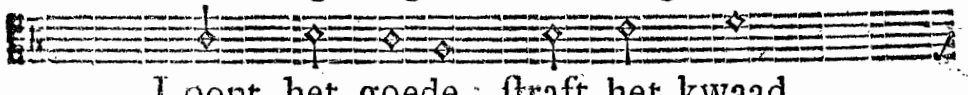
God, die alles ziet en weet,

Ziet, in al de wereldkringen,

Het gedrag der ſtervelingen;

Loont het goede, ſtraft het kwaad,

Naar zijn' eeuwig wijzen raad.

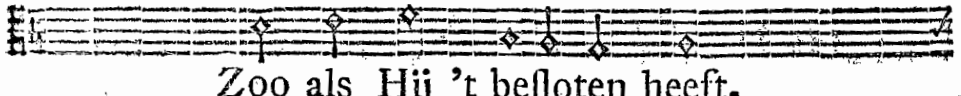
5 Hij doorwandelt d'afgrondskolken;

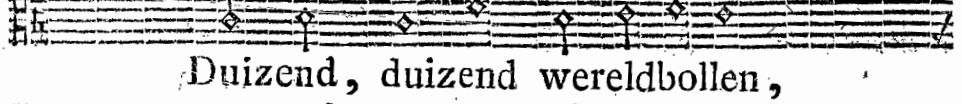
Blijft beſturen al wat leeft;

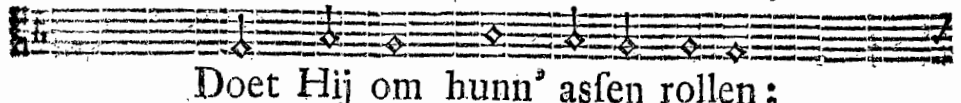
Vestigt en vernedert volken,

Zoo als Hij 't beſloten heeft.

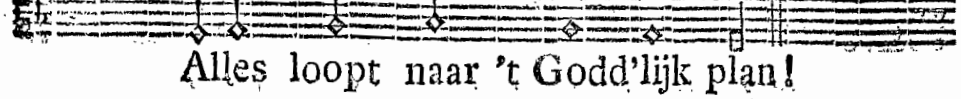
Duizend, duizend wereldbollen,

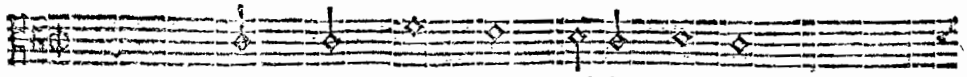
Doet Hij om hunn' aſen rollen;

't Stargewelf getuigt er van:

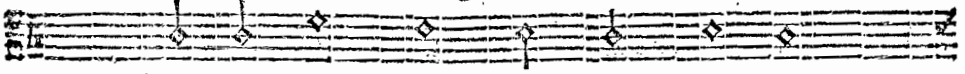
Alles loopt naar 't Godd'lijk plan!

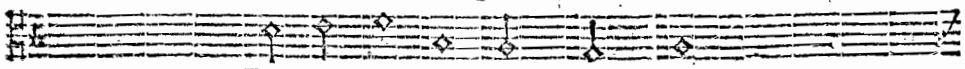
6 Wie zou zich niet veilig achten

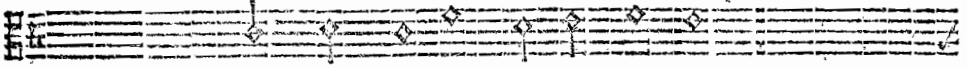
In uw' zaal'ge heerſchappij,

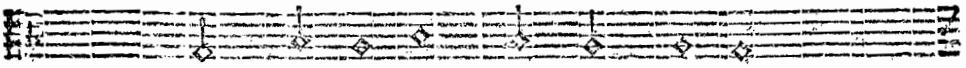
Groote God! zoo groot van krachten:

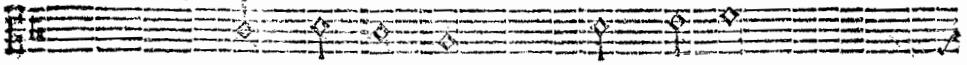
Regel en beſtuur ook mij;

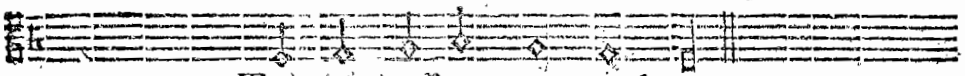
Doe mij, in de bange zorgen,

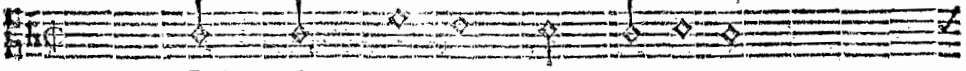
Die, op ied'ren nieuwen morgen,

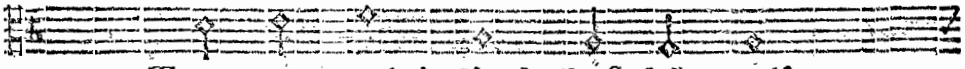
Mij bedroeven, 't hart en oog

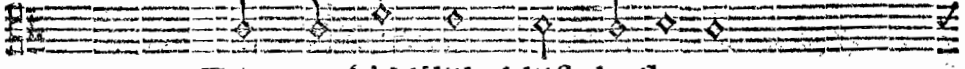
Tot U heffen naar omhoog.

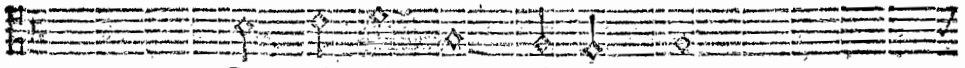
7 Gij, die d'eeuwen zult verduren,

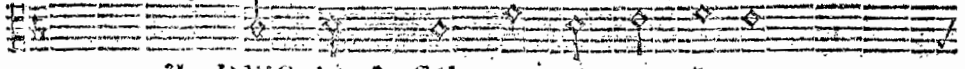
Troonmonarch! die 't ſtof der aard',

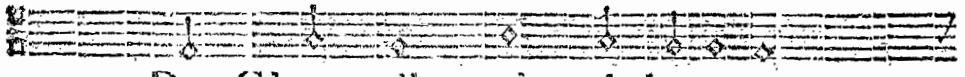
Zoo aanbidd'lijk blijft beſturen,

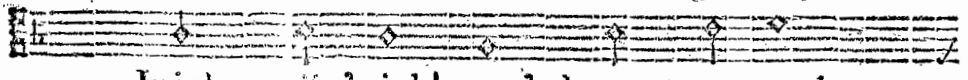
Gij zijt al mijn' hulde waard;

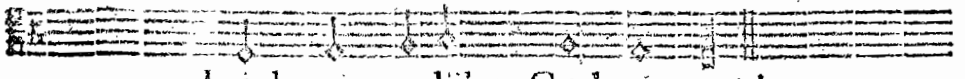
'k Blijf in 't ſtil vertrouwen leven,

Dat G'uw volk nooit zult begeven;

Juich, mijn' ziel! op 't hoogst vereerd,

Juich nu vrolijk: God regeert!

XIde

GODS GROOTHEID.

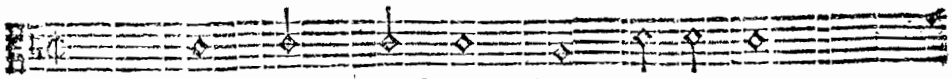
ENKEL EERBIED.

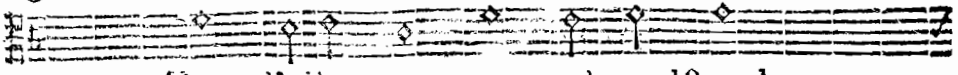
XIde LIED.

GODS GROOTHEID.

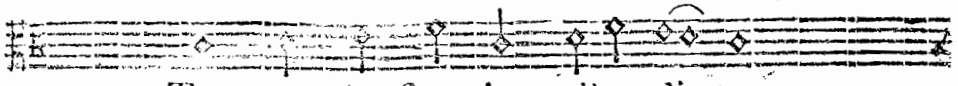

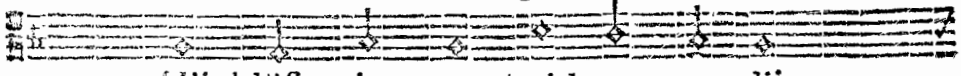
3 Gods oog doorloopt het wereldrond,

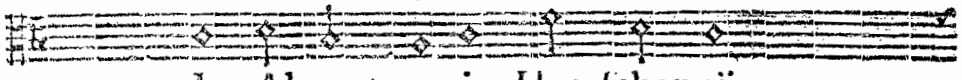
Van d'allervroegſten ochtendſtond,

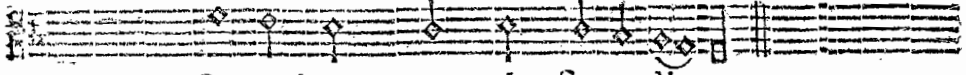
Tot aan de flooping aller dingen;

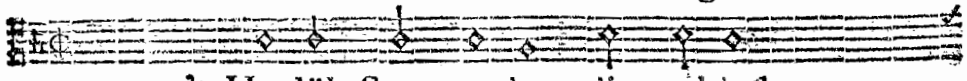
Hij blijft, in grootheid en waardij,

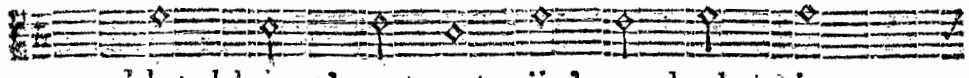
In Almagt en in Heerſchappij,

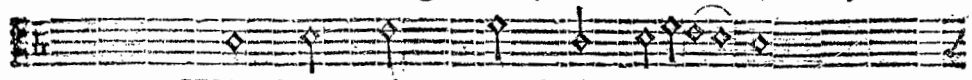
Onvatbaar voor de ſtervelingen.

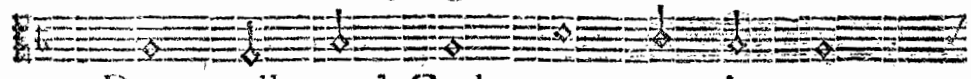
4 't Heeläl ſtaat onder zijn gebied,

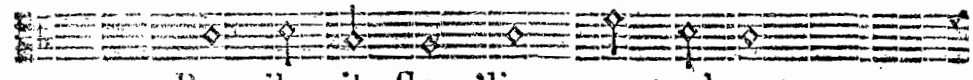
Het kleinſt' ontgaat zijn' aandacht niet;

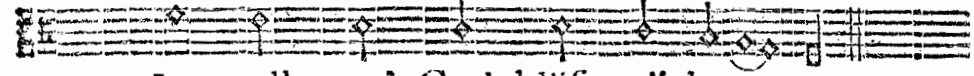
Wie kan zijn grootheid evenaren?

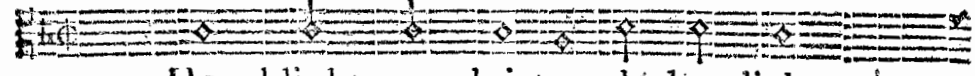
Door zulk een' God, zoo groot in magt,

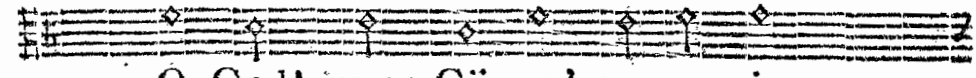
Ben ik, ik ſterv'ling voortgebragt,

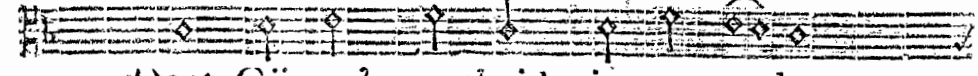
Ja, zulk een' God blijft mij bewaren.

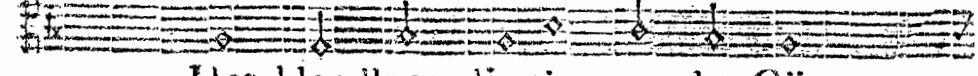
5 Hoe blinkt uw luister als het licht,

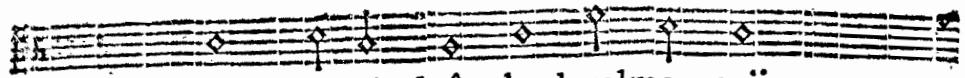
O God! waar Gij uw' gangen rigt,

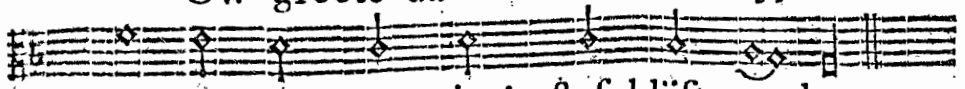
Doet Gij uw' grootheid zien en voelen;

Het bloedloos diertje vormdet Gij;

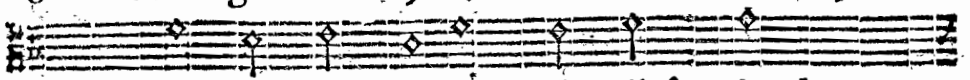
Uw groote daên bedwelmen mij,

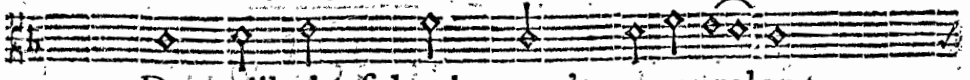
Die als een worm in 't ſtof blijft woelen.

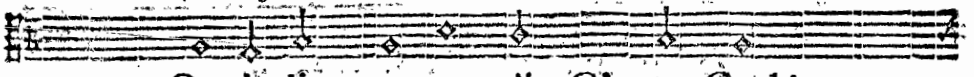
6 Is 't grootheid, die een held verdient,

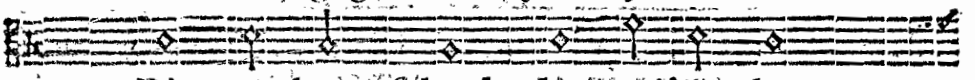
Daar hij zijn' vijand, als zijn' vriend,

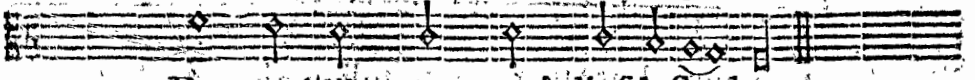
De vrijheid ſchenkt na 't zegepralen;

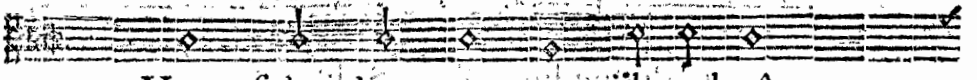
Oneindig grooter zijt G', o God!

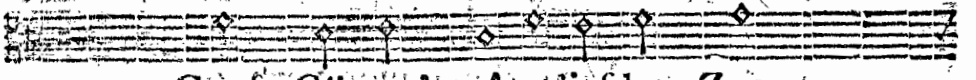
Die zondaars ſchenkt het zaligſt lot;

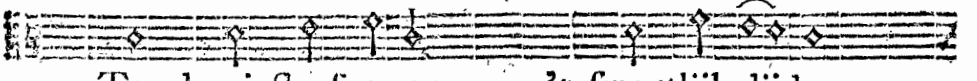
En aanblikt met uw' lieſdeſtralen.

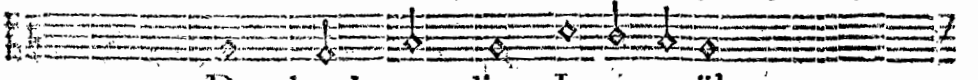
7 Voor ſchenders van uw rijksgeboôn,

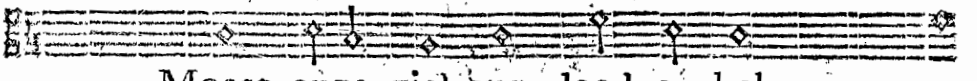
Gaaft Gij uw' teêrgeliefden Zoon

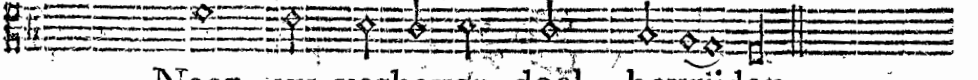
Ter kruisſtraf over; — 't ſmartlijk lijden,

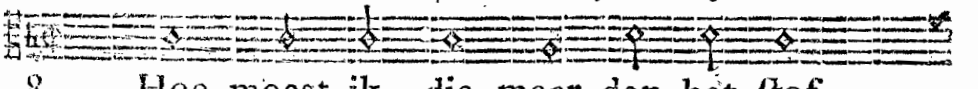
De dood van dien Immanuël,

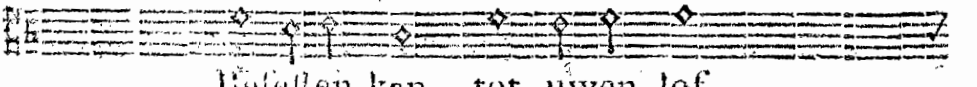
Moest onze ziel van dood en hel,

Naar uw verheven doel, bevrijden.

8 Hoe moest ik, die meer dan het ſtof

Beſeffen kan, tot uwen lof,

Voor U, mijn' grooten Maker, leven,
Och! trek mijn' ziel tot U, o Heer!
Dan geef ik ook uw' grootheid eer,
Die Gij betoont in 't ſchuldvergeven.

9 Dan juich ik ſteeds, in U verblijd,
O God! die al mijn ſterkte zijt,
Zoo groot in magt als mededoogen;
Die aan het ſtof, aan mij gedenkt,
Aan doemelingen alles ſchenkt;
Wie zou uw' grootheid niet verhoogen?

61
62: blanco

GODS REGTVAARDIGHEID.

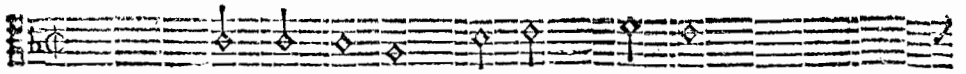
VERHEVEN.

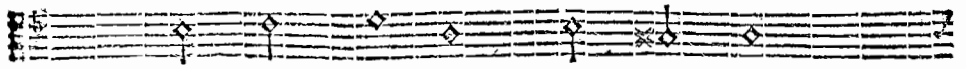
XIIde LIED.

GODS REGTVAARDIGHEID.

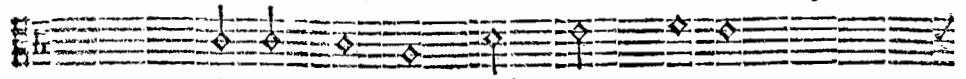

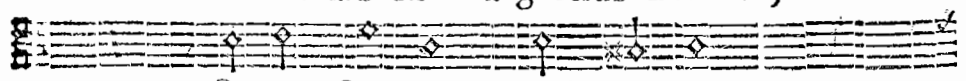
2 Koningrijken, landen, volken,

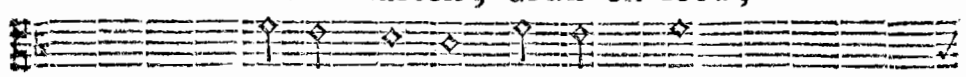
Waar men d'onſchuld ſnood vertreedt,

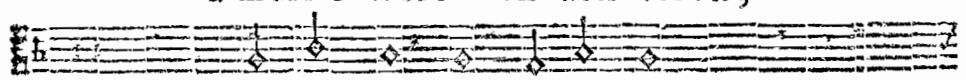
Zinken als in 's afgronds kolken,

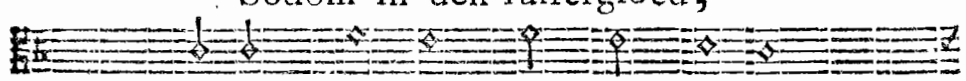
Onder ſmarten, druk en leed;

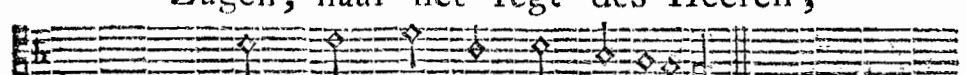
d'Eerſte wereld in den vloed,

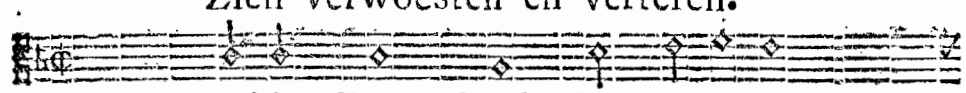
Sodom in den ſulfergloed,

Zagen, naar het regt des Heeren,

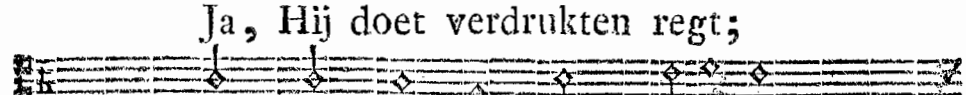
Zich verwoesten en verteren.

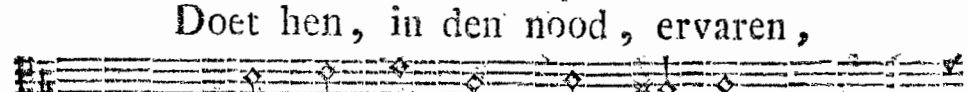
3 't Heilig Regt blijft God bewaren,

Ja, Hij doet verdrukten regt;

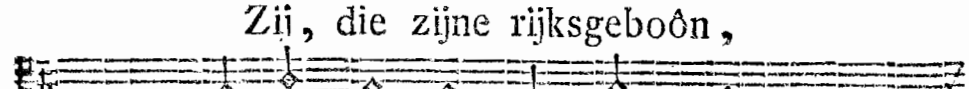
Doet hen, in den nood, ervaren,

Dat Hij niemand hulp ontzegt.

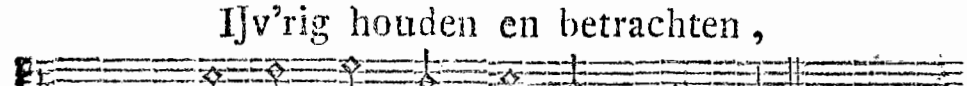
Zij, die zijne rijksgeboôn,

Als de vastheên van zijn' troon,

IJv'rig houden en betrachten,

Mogen op zijn' bijſtand wachten.

4 Houdt dan moed, verdrukkelingen!
God is regt in al zijn' daên;
Hij doet d'onſchuld vrolijk zingen;
't Onregt blijft Hij wederſtaan.
Knielt, in ootmoed, voor uw' God,
En vertrouwt aan Hem uw lot;
't Is, bij al de tegenſtanden,
Altoos veilig in zijn' handen.
5 Heer! wie zijn wij, door de zonden,
Zoo Gij met ons treedt in 't regt;
Daar wij uw' geboôn ook ſchonden,
't Hart aan boosheid blijft gehecht?
Met het oog op uwen Zoon,
Knielen wij voor uwen troon,
Sla, in liefd' en mededoogen,
Op ons uw' ontfermend' oogen.

6 Reinig ons van al de ſmetten
Onzer ſchuld, in JEZUS bloed,
En ſchrijf zelf uw' reine wetten,
In ons ſteeds bevlekt gemoed;
Gij heerscht in regtmatigheid,
En, door uwen Geest geleid,
Zullen wij, met vaste ſchreden,
't Pad van uw' geboôn betreden.

67
bd=blanco

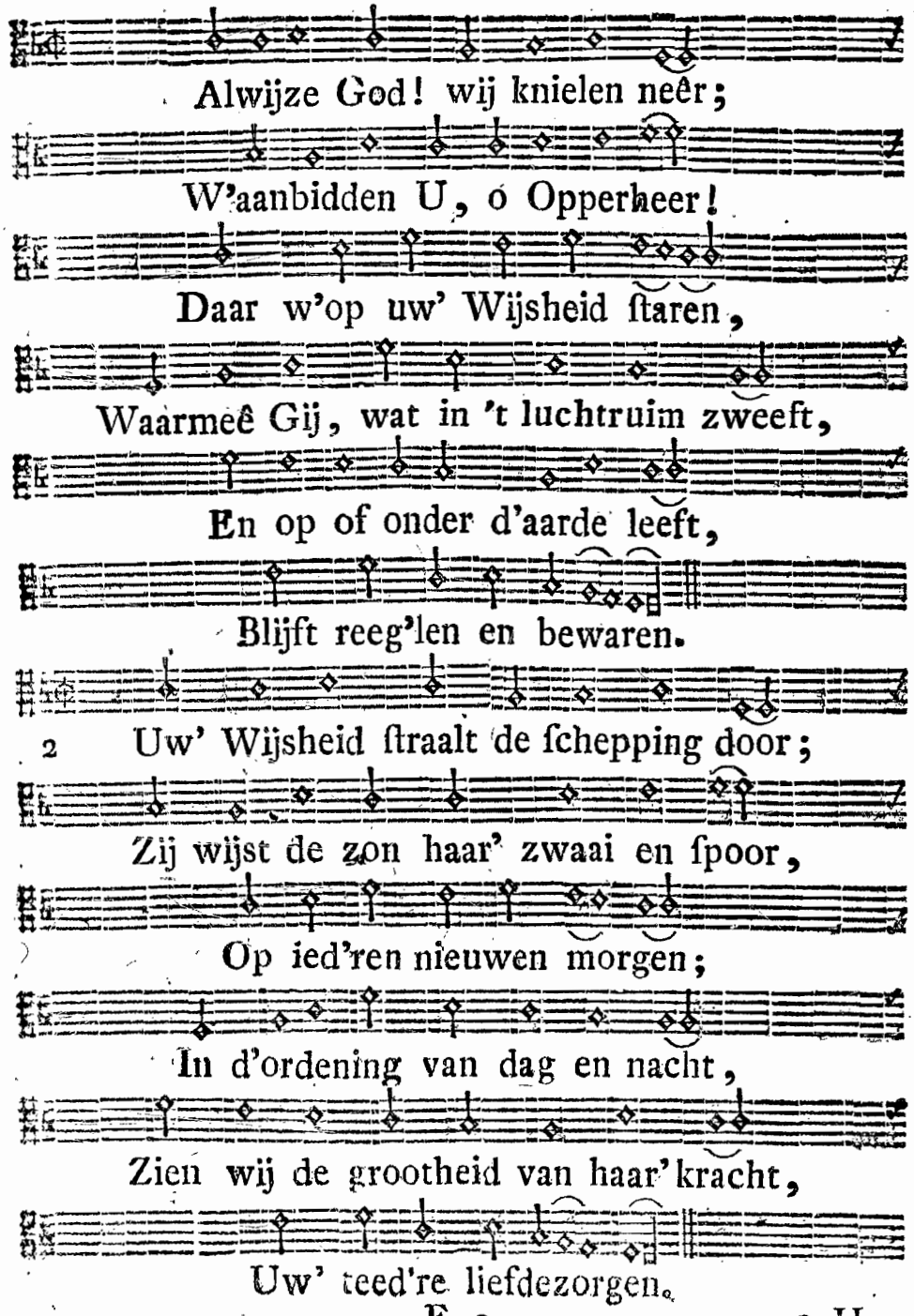
GODS WIJSHEID.

VERTROUWELIJK.

XIIIde LIED.

GODS WIJSHEID.

3 Hoe d'oceaan door ſtormen woed',
Uw' Wijsheid regelt ebb' en vloed,
In juist beperkte kringen;
Het Starrenheir, de zilv'ren Maan,
Doet zij, in loop en glans, beſtaan,
Door al de wentelingen.
4 Hoe wijs beſproeit uw' Vaderhand,
Het kleinſte grasje, bloem en plant,
Met dauw en vruchtb'ren regen;
Verkwikt natuur; bekleedt het veld;
Daar elke halm uw' wijsheid meldt,
Op aller ſchepſ'len wegen.
5 Gij wijst aan ied'ren ſterveling,
Het juiste pad, zijn' ſtand en kring,
In 't ondermaanſche leven;
In droefheid, vreugd' of ongeval,

Leer

Leert Gij, bij d'uitkomst, hoe dit al
Uw' Wijsheid eer moet geven.
6 Uw' Wijsheid, lieve Vader! ja,
Zoo vol van troost, zoo vol genaê,
Zag onze ſtruikelingen;
Zij vormd' in uwen Zoon het plan,
Dat voor ons heil niet falen kan,
Eer wij het licht ontvingen.
7 Daal met dien Geest der wijsheid, Heer!
Op onze levenspaden neêr;
Verlicht Gij onze zielen;
Opdat wij niet, door eigen waan,
Het pad der wereldwijsheid gaan,
Waarop wij dikwijls vielen.
8 De zonde houdt ons dwaalziek hart,
Door ſchijngenoegens, ſteeds verward,

Waardoor wij niet gevoelen
Wat zielen-heil en zaal'gen troost,
Gij, in uw' Zoon, voor ADAMS kroost,
Met wijsheid, blijft bedoelen.
9 Verlicht en regel ons verſtand,
Opdat wij, door uw' Vaderhand
Geleid, van JEZUS leeren,
Met een opregt en ſtil gemoed,
In voor- of bangen tegenſpoed,
Uw Wijsheid dankend' t'eeren.

73
74=blanco

GODS GOEDHEID.

KINDERLIJK.

XIVde LIED.

GODS GOEDHEID.

3
Gij ſlaat uw' Vaderoogen,
Vol goedheid en meêdoogen,
Op 't arm behoeftig kroost;
En, in de bangſte ſmarten,
Ontſluit Gij liefdeharten,
d'Ellendigen ten troost.
4
Gij kroont de jaargetijden,
Die al wat leeft verblijden;
De velden, bloem en kruid,
De lommervolle dreven,
Die vrucht en ſchaduw geven,
't Roept al uw' Goedheid uit!
5
En wij, wij zouden zwijgen,
Ons hart naar U niet hijgen,
Die ons, in ſmart en pijn,
In voor- en tegenſpoeden,

Wil leiden en behoeden?
Dit zou ondankbaar zijn!
6 Ja, boven al, o Vader!
Ontſloot G'uw goedheidsäder,
Voor onze kostb're ziel,
Die al uw' gunst verbeurde,
Zich van uw' liefde ſcheurde,
Toen zij in ADAM viel.
7 Ons, die U wederſtreven,
Hebt Gij uw' Zoon gegeven,
Die met zijn dierbaar bloed,
Als Priester der verzoening,
Bij onze ſchuldvoldoening,
Verwierf het hoogſte goed.
8 Die vrijſpraak voor 't gewiſſe,
Die hemelsch' erfenisſe,

Hebt

Hebt Gij ons toebereid;
O Goedheid, nooit volprezen!
Wie zou niet dankbaar wezen,
Voor zulk een' zaligheid?
9
Wie zou niet alles doemen
Wat U onteert? en roemen
Al wat Gij ſpreidt ten toon,
Door goedheid aangedreven?
Och! doe ons d'eer U geven,
In uw' gekruisten Zoon!

79
80=blanco

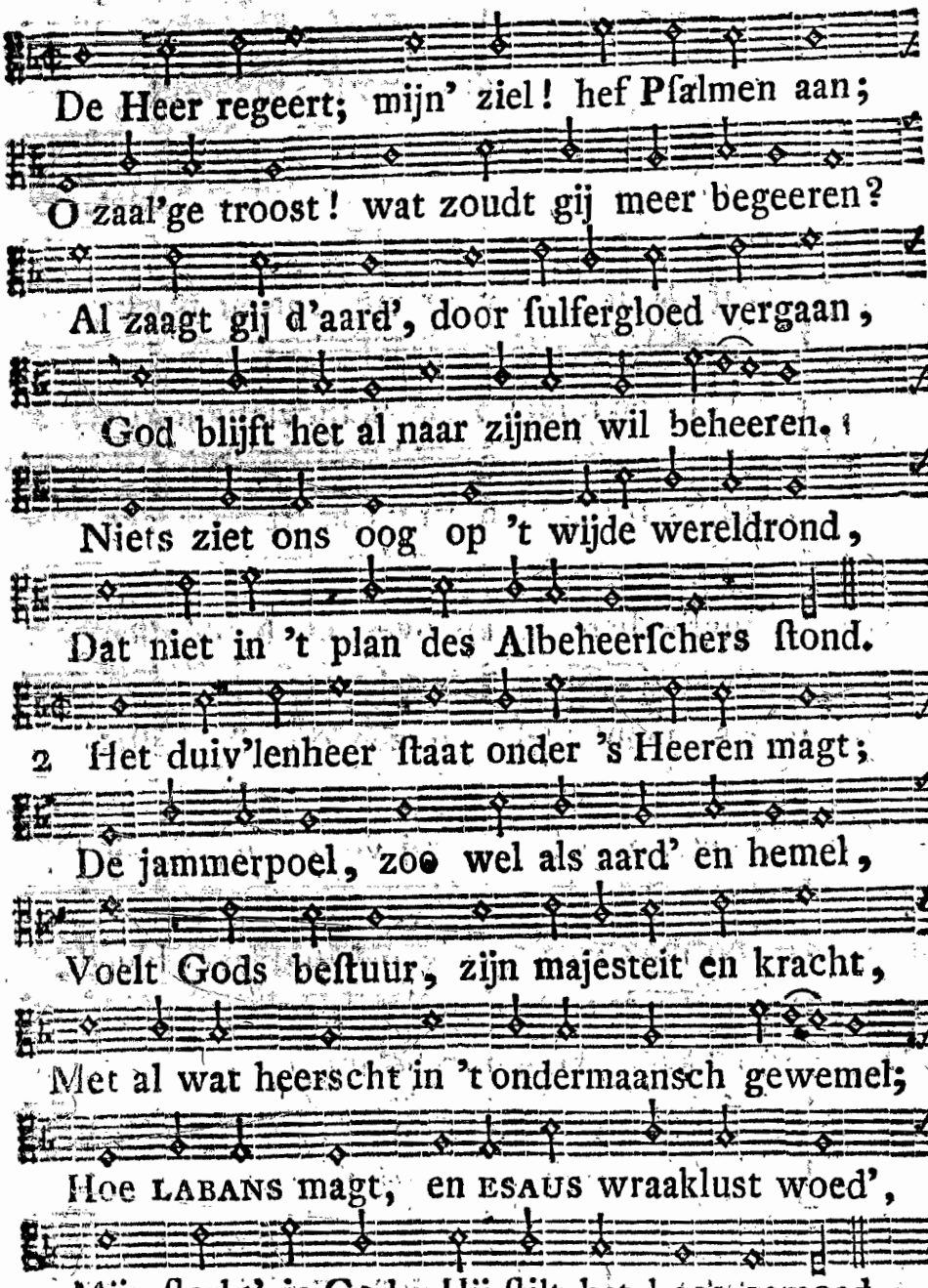
TROOST IN GODS BESTUUR.

OPWEKKENDE.

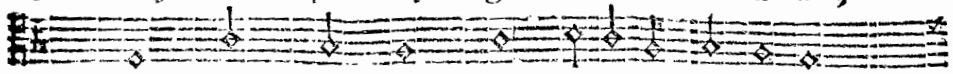
XVde LIED.

TROOST IN GODS BESTUUR.

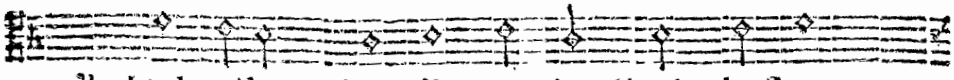

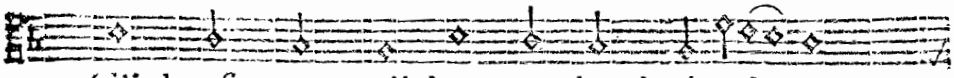
3 Mijn levenspad zij eng en kort van duur;

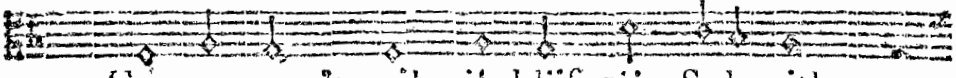
Het word' beſtrooid met diſtelen of rozen!

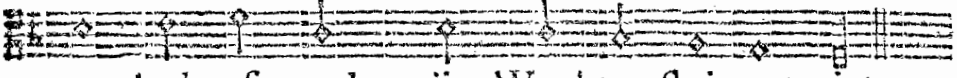
'k Heb alles, daar ik rust in Gods beſtuur,

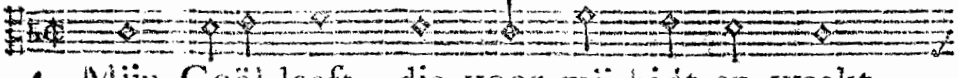
Hij heeft voor mij het nut igst' uitgekozen;

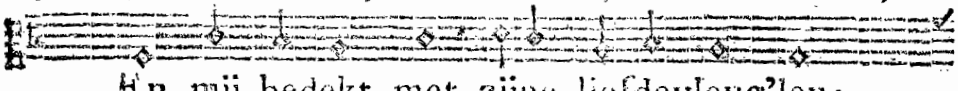
Het ga zoo 't wil, ik blijf zijn Sulamith,

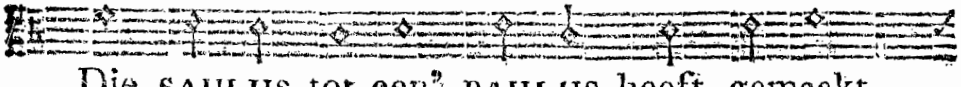
In druk of nood; mijn Wachter ſluimert niet.

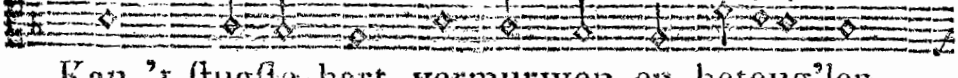
4 Mijn Goël leeft, die voor mij bidt en waakt,

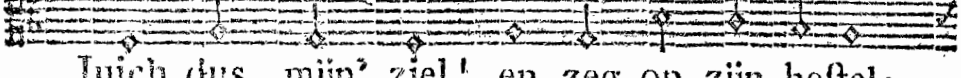
En mij bedekt met zijne lieſdevleug'len;

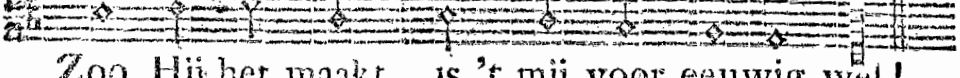
Die SAULUS tot een' PAULUS heeft gemaakt,

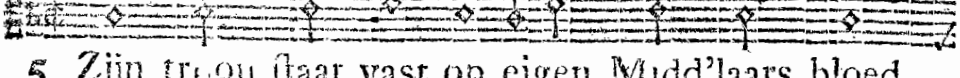
Kan 't ſtugſte hart vermurwen en beteug'len.

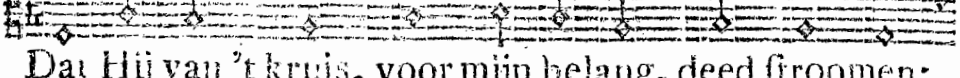
Juich dus, mijn' ziel! en zeg op zijn beſtel:

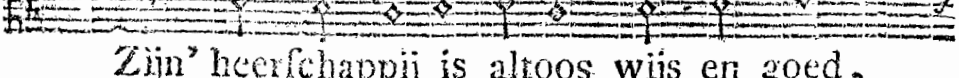
Zoo Hij het maakt, is 't mij voor eeuwig wel!

5 Zijn troon ſtaat vast op eigen Midd'laars bloed,

Dat Hij van 't kruis, voor mijn belang, deed ſtroomen;

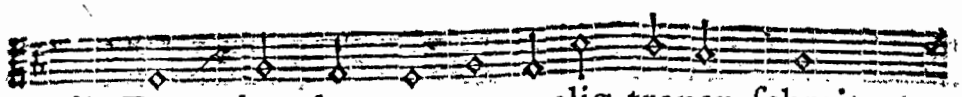

Zijn' heerſchappij is altoos wijs en goed,

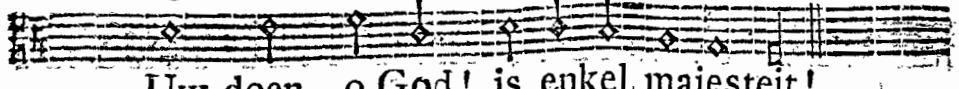

De ſchepter wordt dien Koning nooit ontnomen;

'k Zeg

'k Zeg, daar het oog gevoelig tranen ſchreit:

Uw doen, o God! is enkel majesteit!

6 Ja JEZUS heerscht; dit geeft mij moed en troost;

Dit kan mijn hart, door liefdeſporen, prikk'len.

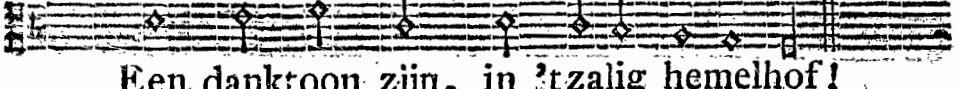
Eens wordt door mij de laatſte zucht geloosd,

En al wat hier mijn' ziel niet kon ontwikk'len,

Zal dan voor mij een' eeuw'ge juichensſtof,

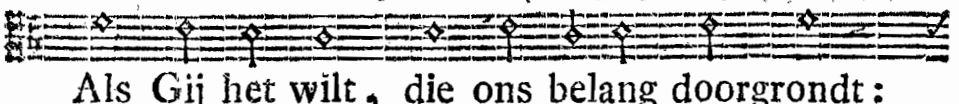
Een danktoon zijn, in 't zalig hemelhof!

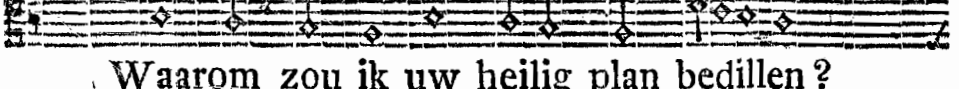
7 Uw liefd', o God! ſtrijdt nooit met uw verbond;

Al ſchreit natuur, omdat wij zoo niet willen

Als Gij het wilt, die ons belang doorgrondt:

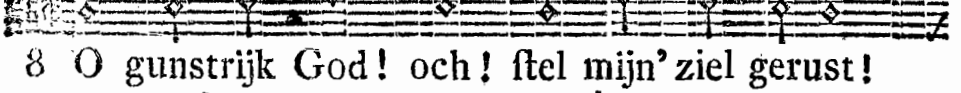
Waarom zou ik uw heilig plan bedillen?

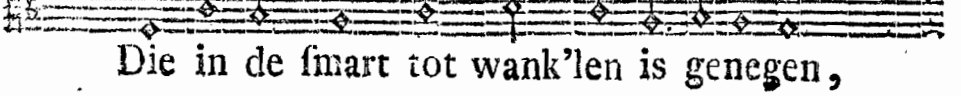
Ik weet Gij houdt de ſchaal van mijn verdriet;

Wat zielen ſchaadt, geeft Gij uw' Kind'ren niet!

8 O gunstrijk God! och! ſtel mijn' ziel gerust!

Die in de ſmart tot wank'len is genegen,

Dan wordt uw plan door mij omhelsd, gekust,
Al loopt het mij, naar mijn' bedoeling, tegen;
Dan ſtaart mijn oog op 't zalig heilgenot
Van uw beſtuur, o albeheerſchend' God!
9 Verzel mijn' ſchreên op 't ſomber levenspad;
Geniet ik vreugd, of moet ik tranen ſproeijen,
Het is mij wel, zoo 't ſlechts uw doel bevat:
De bron des heils blijft eeuwig voor mij vloeijen;
Aan 't eind der baan hangt d'overwinningskroon,
Aan 't kruis gekocht, door JEZUS uwen Zoon!

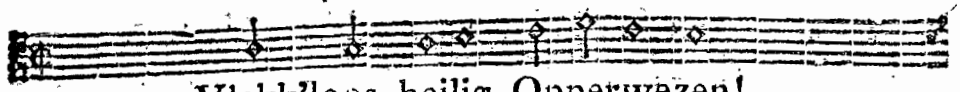
GODS HEILIGHEID.

STATIG.

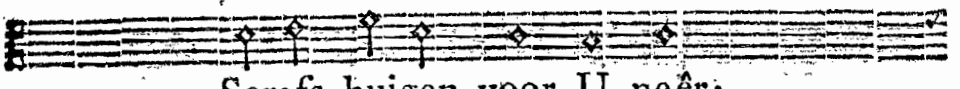

XVIde LIED.

GODS HEILIGHEID.

Vlekk'loos heilig Opperwezen!

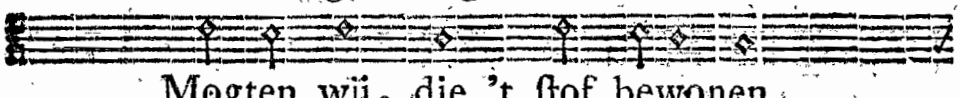
Serafs buigen voor U neêr;

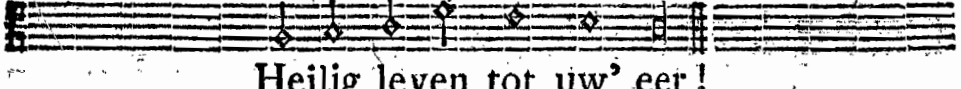
Eeuwig wordt uw naam geprezen:

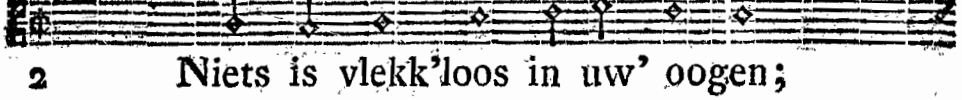
Heilig, heilig is de Heer!

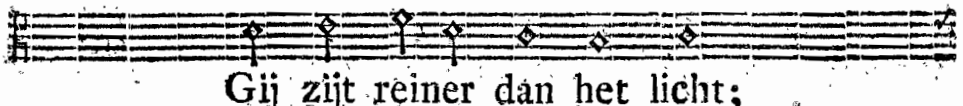
Mogten wij, die 't ſtof bewonen,

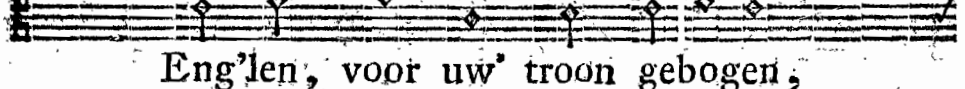
Heilig leven tot uw' eer!

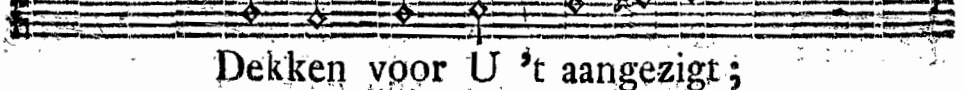
2 Niets is vlekk'loos in uw' oogen;

Gij zijt reiner dan het licht;

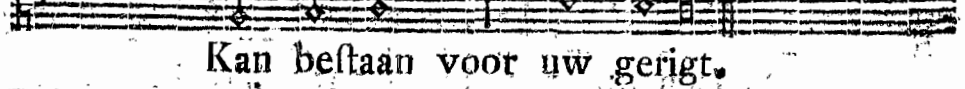
Eng'len, voor uw' troon gebogen,

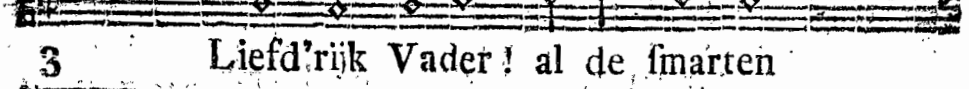
Dekken voor U 't aangezigt;

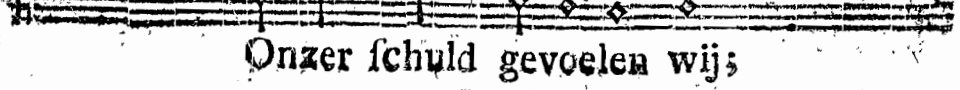
Geen' der reinſte ſtervelingen,

Kan beſtaan voor uw gerigt.

3 Liefd'rijk Vader! al de ſmarten

Onzer ſchuld gevoelen wij;

Schep in ons toch reine harten;
Doe ons heilig zijn als Gij,
Opdat wij het doel beſeffen,
Van uw' reine heerſchappij.
4 Zondaars kunnen U niet nad'ren,
Voor uw' reinheid niet beſtaan;
Och! beweeg Gij zelf de raad'ren,
Die ons 't pad des heils doen gaan;
Want, o Vader! onze harten
Klagen ons geſtadig aan!
5 't Reinſte dat wij ooit betrachten,
Vloeit uit een onrein gemoed;
Heer! wat zoudt Gij van ons wachten?
Wasch ons rein in JEZUS bloed;
Opdat wij U zien, en leven
Door dien heil'gen liefdegloed.

GODS ALWETENDHEID.

ERNSTIG.

XVIIde LIED.

GODS ALWETENDHEID.

3 Wie heeft in uwen raad gezeten,
Toen uwe hand den ſtarrenboog
En werelddeelen heeft gemeten?
Die kennis gaat, bij 't geen wij weten,
Den wijsten ſterveling te hoog!
4 Gij zaagt ons eer wij 't licht ontvingen;
Uw alziend' oog aanſchouwt, o Heer!
Het gansch gedrag der ſtervelingen;
Ja 't ziet, door al de hemelkringen,
Tot in den diepſten afgrond neêr.
5 Gij weet de leiding der gedachten,
Waarheen de mensch zijn' ſchreden wendt:
Wat wij ooit willen of betrachten,
En wat ons immer ſtaat te wachten,
Is U, o God! alleen bekend.

6 Gij

6 Gij toch verzelt all' onze ſchreden,
Waar niemand is, o God! zijt Gij!
Het diepst verborgen overtreden,
Ziet Gij, door al de donkerheden,
Daar niets voor U in 't duister zij.
7 Hoe moesten wij, daar G'onze daden,
Alwetend' God! volmaakt doorziet,
Omzigtig wand'len; en de paden
Der ondeugd vlieden, die ons ſchaden,
Om zoo te doen als Gij gebiedt.
8 Alwetend God! och wil ons leeren,
Dat niets uw alziend oog ontgaat,
Opdat wij 't kwade van ons weren;
Het goede voor ons hart begeeren,
Dat Gij in alles gadeſlaat.

9 Gij weet all' onze zielsgebreken,
O God! leid ons op d'effen paên;
Zie, wat wij denken, doen, of ſpreken,
Daar wij van 't heilſpoor zijn geweken,
In JEZUS bloed, ontfermend' aan.

DE WELGEMOEDE CHRISTEN.

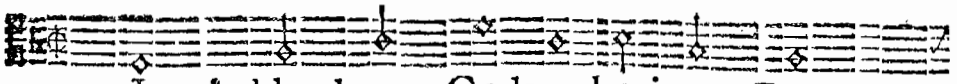
ERNSTIG VROLIJK.

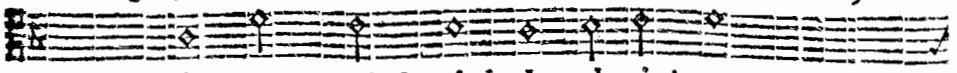
XVIIIde LIED.

DE WELGEMOEDE CHRISTEN.

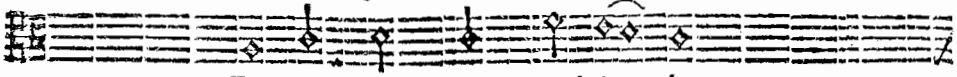

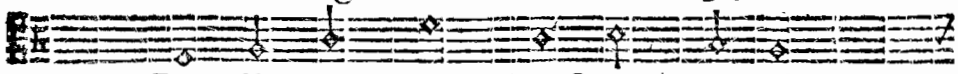
2 Ja, 't bloed van Gods gekruisten Zoon,

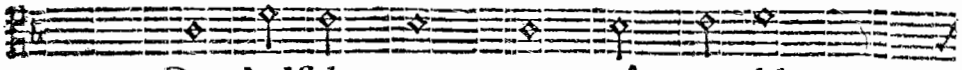
Is voor mijn' ziel de gloriekroon,

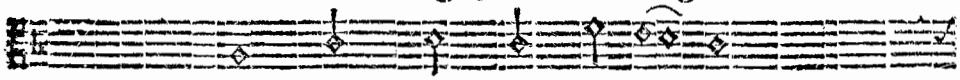
Genoegzaam tot voldoening;

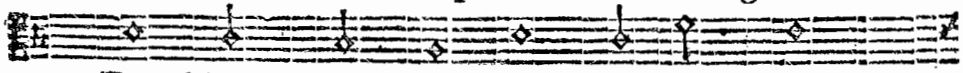
Dat dierbaar bloed heeft al 't geweld

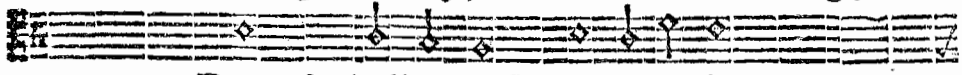
Der helſche magt, ter neêr geveld:

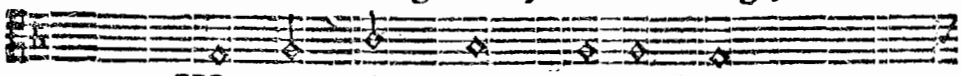
Dat bloed riep om verzoening.

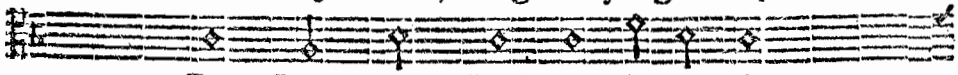
Dat bloed geeft mij, in 's werelds kring,

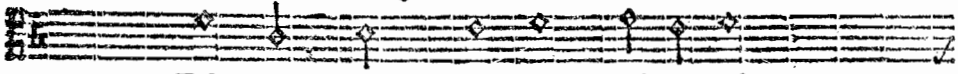
Door 't heilgeloof, verzekering,

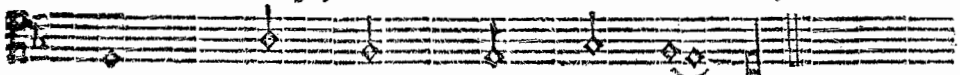
Wat mij hier moog' bejeeg'nen,

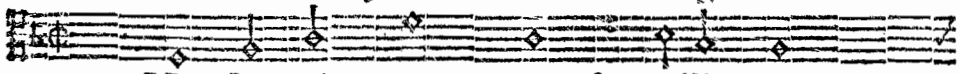
Dat God mijn God en Vader is,

Die mij, in 's werelds wildernis,

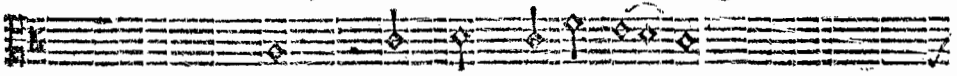
Door 't kruis zijns Zoons zal zeeg'nen. —

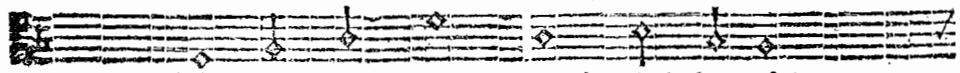
3 Nu ſtap ik voort, naar 't heilig doel

Van God, in 't troostvol zoet gevoel

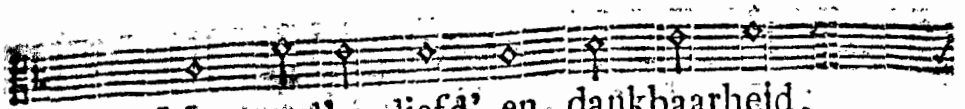

Van 't eeuwig zalig leven;

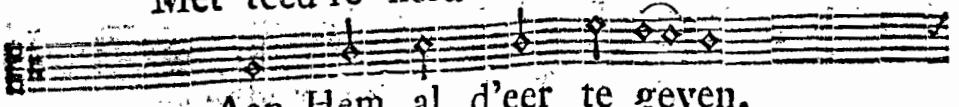

Dit uitzigt maakt mijn' ziel bereid,

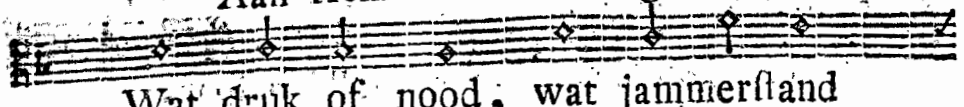
Met

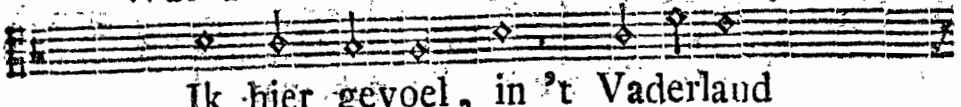
Met teed're liefd' en dankbaarheid,

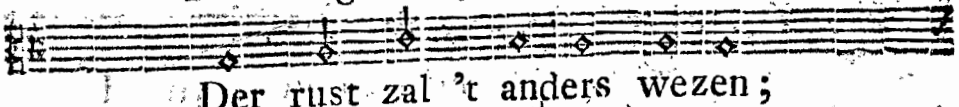
Aan Hem al d'eer te geven.

Wat druk of nood, wat jammerſtand

Ik hier gevoel, in 't Vaderland

Der rust zal 't anders wezen;

Daar zal mijn oog geen traan ontvliên;

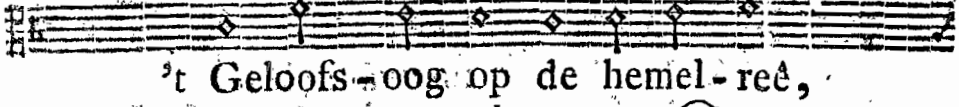
Maar vrolijk mijn' Verlosſer zien,

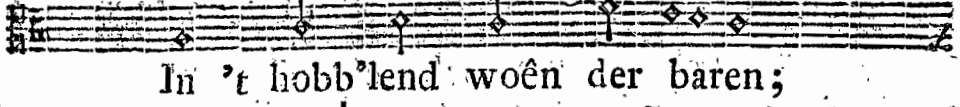
Van alle ſmart genezen.

4 Nu ſla ik, uit de wereld-zee,

't Geloofs-oog op de hemel-reê,

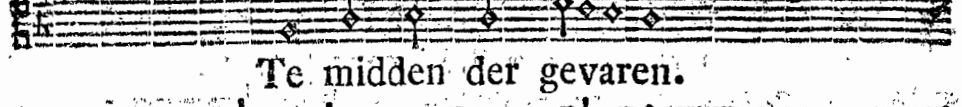
In 't hobb'lend woên der baren;

Hoe ook mijn hulkje ſling'ren moog',

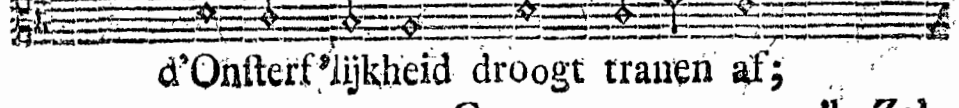
'k Blijf in 't bereik van 't alziend' oog,

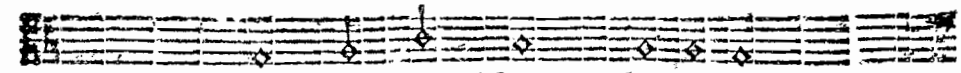
Te midden der gevaren.

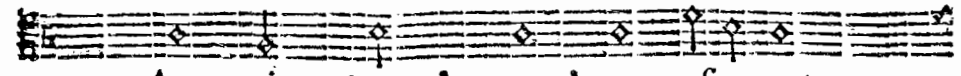
Al zinkt mijn ſterf'lijk deel in 't graf,

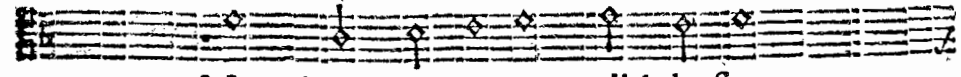
d'Onſterf'lijkheid droogt tranen af;

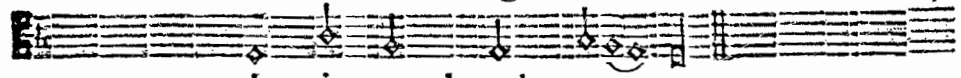
'k Zal, als een bloem, herleven,

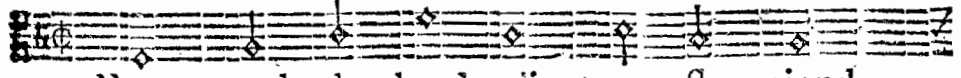
Aan wie, door 't zonn'vuur afgemat,

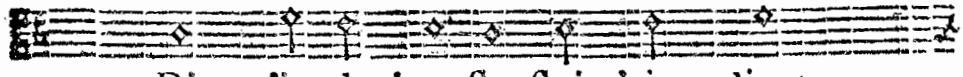
Met dauw en regen mild beſpat,

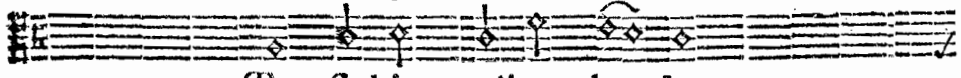
Is nieuwe kracht gegeven.

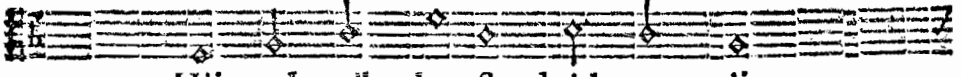
5 Eens wordt de dood mijn trouwſte vriend,

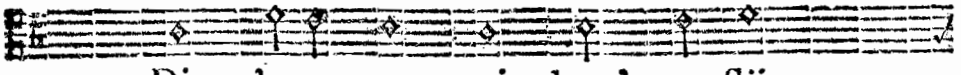
Die m'in de jongſte ſluim'ring dient,

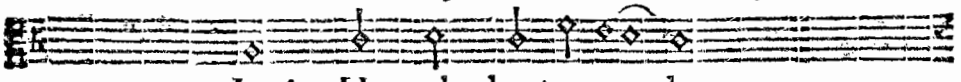
Ter ſlaking mijner banden;

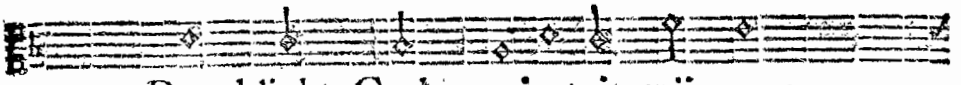
Hij zal mijn laatſte leidsman zijn,

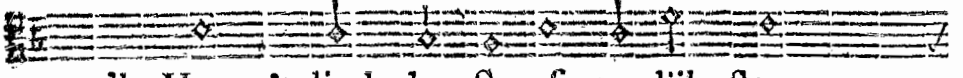
Die m'overvoert, uit deez' woeſtijn,

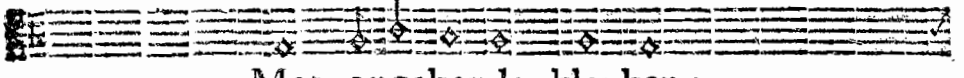
In 's Hemels lustwaranden.

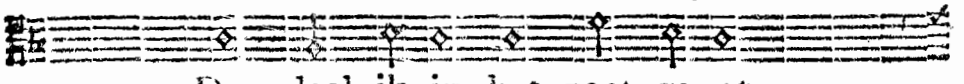
Dan blinkt Gods majesteit mij aan;

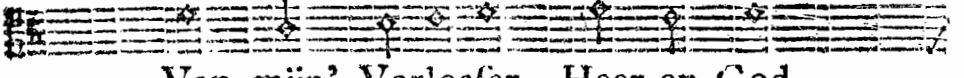
'k Hoor 't lied der Serafs vrolijk ſlaan,

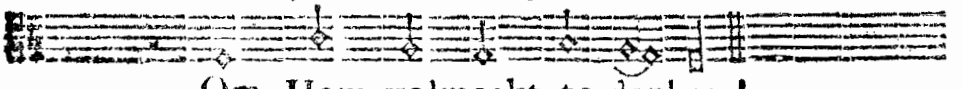
Met ongekende klanken;

Dan deel ik in het zoet genot,

Van mijn' Verloſſer, Heer en God,

Om Hem volmaakt te danken!

XIXde

101
102=blanco

TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL.

ERNSTIG.

XIXde LIED.

TROOST VOOR EENE VERMOEIDE ZIEL.

Naar Matth. 11. *vs.* 28-30.

2 Vermoeide ziel! zoudt gij bezwijken?
Uw JEZUS roept: kom herwaarts heen;
Uw' ſmart, uw' last zal ik doen wijken;
U 't zaligst rustpad doen betreên.
Wat nood dan, ziel! Aanbid, en kniel
Voor JEZUS neder;
Die Goël leeft, Die ſterkte geeft,
En banden ſlaakt, zoo goed als teeder.

3 Doet u de ſtem der wet verſchrikken;
De heilbron van IMMANUEL,
Wil u in moeit' en ſtrijd verkwikken;
Vermoeide ziel! is 't dan niet wel?
Ja JEZUS juk, Kan al den druk
Der wereld weren;
Toon u bereid, zachtmoedigheid,
Naar 't reinſte doel, van Hem te leeren.

4 O troostvol doel van 't hoogſte Wezen!
Die JEZUS volgt op al zijn' paên,
Heeft nooit bezwijkend leed te vreezen,
Hoe zwaar met zond' en ſchuld belaên;
Die heilfontein, Zoo vol als rein,
Blijft eeuwig vloeijen,
En wil in ſmart, Het magt'loos hart,
Met ſtroomen van genaê beſproeijen.
5 Neen, JEZUS juk en last te dragen,
Is geen' vermoeijing voor 't gemoed;
Hij wil u leiden, ſterken, ſchragen,
Door zijn verzoenend' offerbloed.
Mijn' ziel! o ja! Op Golgotha
Is rust te vinden;
Daar kunt g'uw' last, Voor eeuwig vast,
Door 't heilgeloof, aan 't kruishout binden.

6 O Troost! mijn' ziel! ſtap vrolijk henen;
Rust, door 't Geloof, in JEZUS ſchoot;
Doet u de last der zonde weenen,
Dan ſmaakt gij 't zaligst tranenbrood.
Uw ſchreijend oog, Moet naar omhoog
Op JEZUS ſtaren;
Dan zult gij weêr, Bij uwen Heer,
Volmaakte rust en troost ervaren.

107
100=blanco

JEZUS DE WARE MIDDELAAR.

LEVENDIG.

XXste LIED.

JEZUS DE WARE MIDDELAAR.

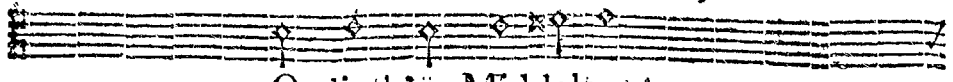

2 Een mensch, die God was tevens,
Moest mij ten Midd'laar zijn;
Die mij, op 't pad zijns levens,
Door lijden, smart en pijn,
Door zijn verzoenend sterven,
Met kracht en majesteit,
De vrijspraak kon verwerven,
Mij schonk de zaligheid.
3 Die Midd'laar, mij geschonken,
Is JEZUS, God en Heer;
Voor mij aan 't kruis geklonken,
Voldeed Hij aan Gods eer.
Dien Midd'laar der verzoening,
Gaf God aan ADAMS kroost,
Tot wijsheid en voldoening,
Tot heiligheid en troost!

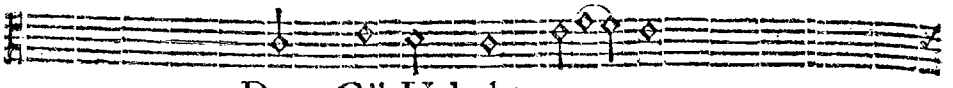

4
Nu mag ik juichend' danken!
Door JEZUS reine leer
In d'Evangelieklanken,
Vind ik 't verloorne weêr;
Nu kan ik 't woord verklaren:
Hoe eenmaal 't vrouwe-zaad,
Den zielen-vreê zou baren,
Naar Gods alwijzen raad.
5
Nu zie ik, door de vonken
Van AARONS offer-vlam,
Den Midd'laar, mij geſchonken,
In 't Godverzoenend Lam.
Nu zie ik reinheid blinken
Voor mijn bevlekt gemoed,
En al mijn' doemſchuld zinken
In JEZUS Midd'laars-bloed.

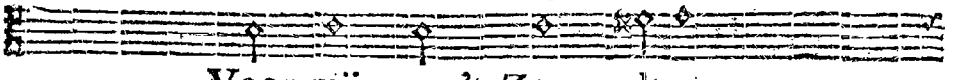
6 Ik wil voor U dan leven,

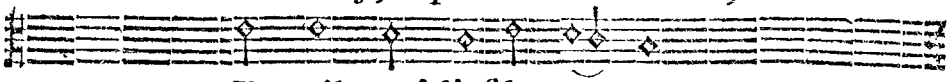
O dierb're Middelaar!

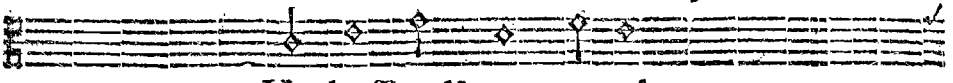
Daar Gij U hebt gegeven,

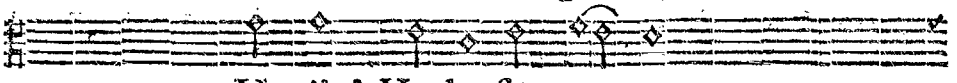
Voor mij, op 't Zoen-altaar;

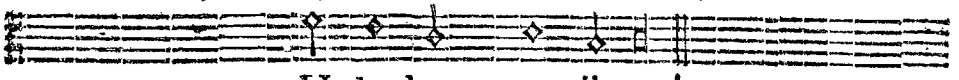
Ik wil uw' liefde roemen,

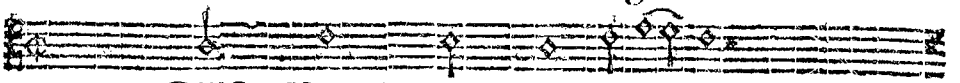
Verheffend' uw genaê;

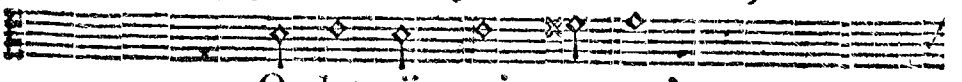
U mijn' Verlosser noemen;

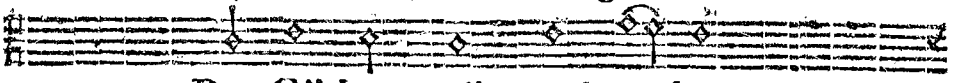
U danken waar ik ga!

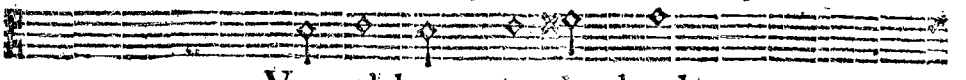
7 Blijf, Heer! mijn' ziel bewaken,

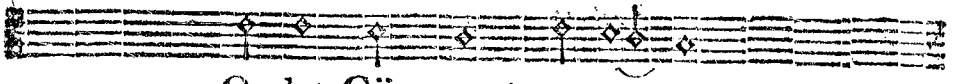
Opdat zij nooit vergeet'

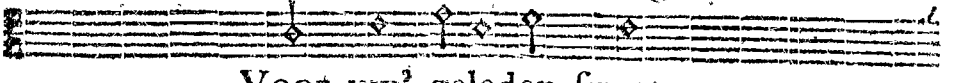
Dat Gij haar vrij woudt maken,

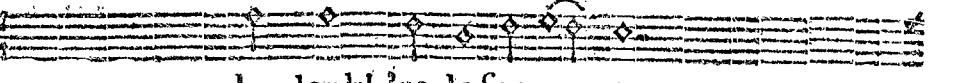
Van al haar zonde-leed;

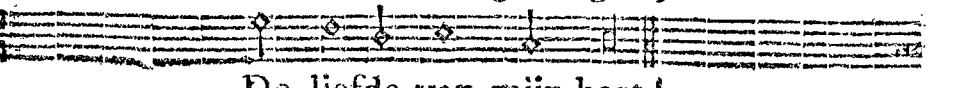
Opdat Gij moogt ontvangen,

Voor uw' geleden smart,

In dankb're lofgezangen,

De liefde van mijn hart!

XXIste

HEILIG ZWIJGEN.

ONDERWERPELIJK.

XXIste LIED.

HEILIG ZWIJGEN,

2 Moet ik ſteeds op doornen treden,
En langs kronkelwegen gaan;
Bekers vol van bitterheden
Smaken op mijn' levenspaên;
Zie ik hen, die God onteeren,
Zich verlusten naar hunn' wil,
En den Godsvriend brood ontberen,
'k Zwijg den Heer ootmoedig ſtil!
3 Dekt een' wolk, vol onweêrsvlagen,
Dag bij dag, mijn' voorſpoeds-zon;
Zou dit leed mijn hart verſagen,
Of mij God niet redden kon?
Neen; het denkbeeld: 't is mijn Vader,
Die mijn lot, naar zijnen wil,
Blijft beſturen, brengt mij nader
Tot zijn' liefde; maakt mij ſtil.

4 God

4 God wil altoos Vader blijven,
Bij 't kastijden van zijn kind,
Dat Hij ſpeent van wanbedrijven,
En aan zijne liefde bindt.
Zou ik dan nog morrend woelen,
Daar mijn God de wonden heelt?
't Heilig zwijgen is gevoelen
Wat al ſmart de zonde teelt.

5 O hoe zalig is het dragen
Van den bangen tegenſpoed,
Daar men naar Gods welbehagen,
Zwijgend' troost vindt in 't gemoed!
Zien w'op JEZUS, bij ons zwijgen;
Bergen van het felst verdriet,
Kunnen dan niet hooger ſtijgen,
Dan 't Gods liefde noodig ziet.

6 Ja mijn' ſmart zou lijden heeten,
Staard' ik niet mijn' Heiland aan,
Die ook ſmartbrood heeft egeten,
Lijdend heeft mijn' ſchuld voldaan;
Lieve Heiland! ja uw' liefde
Zweeg voor mij ootmoedig ſtil,
Gij volbragt, wat ſmart U griefde,
Heilig zwijgend' 's Vaders wil
7 Leer mij zwijgen en aanbidden
Zoo als Gij in 't lijden deedt;
Blijf, o Gods-Lam! ſteeds in 't midden
Van mijn' rampen, ſmart en leed.
Laat dan zee en golven bruiſen,
d'Afgrond, met geſperden mond,
Tegen mijn' belangen druiſchen;
In U blijft mijn heil gegrond.

XXIIIde

119
120 = bianco

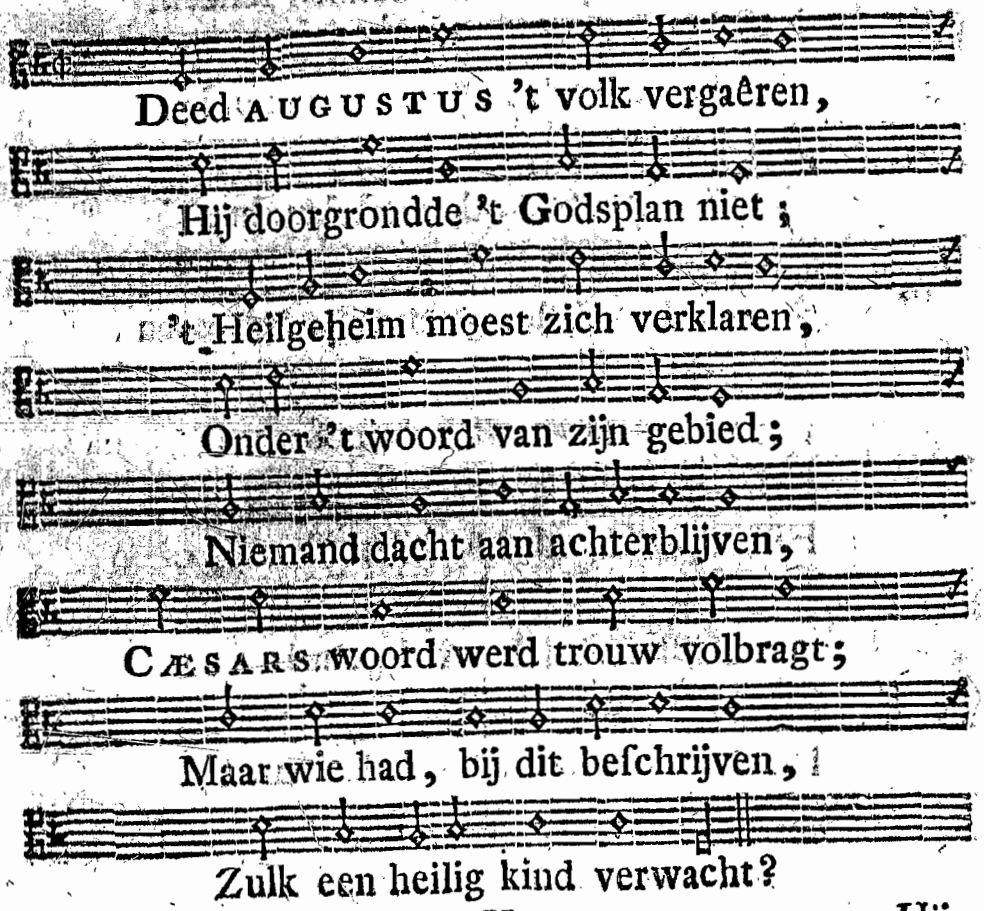
EERSTE KERSZANG.

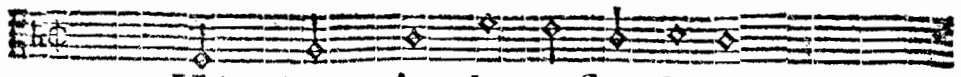
VROLIJK EN SPREKENDE.

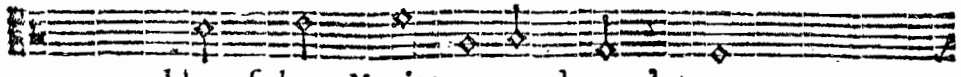
XXIIste LIED.

EERSTE KERSZANG.

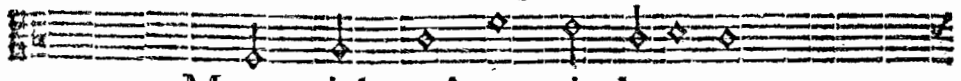

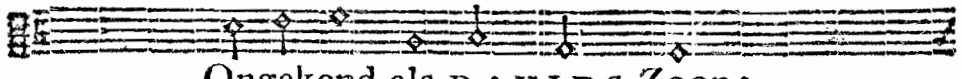
2 Hij, door wien de vorſten leven,

Heerſchend' zitten op hunn' troon;

Moest zich meê op reis begeven,

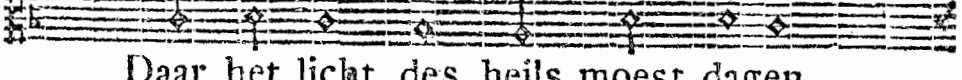
Ongekend als DAVIDS Zoon;

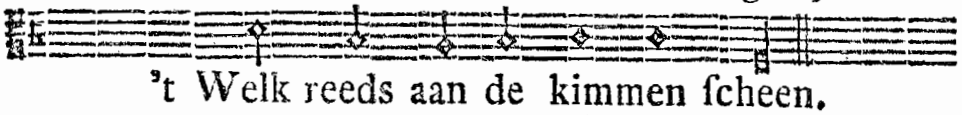
Onder 't maagd'lijk hart gedragen,

Reisde Hij naar *Bethl'em* heen;

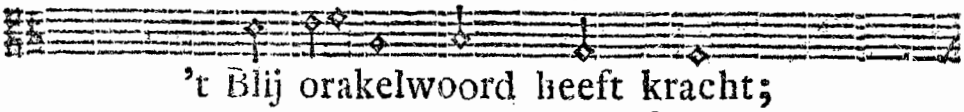
Daar het licht des heils moest dagen,

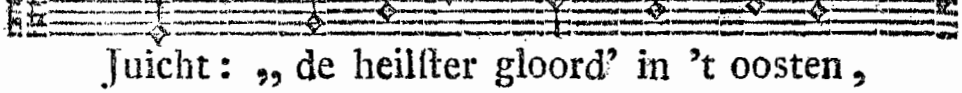
't Welk reeds aan de kimmen ſcheen.

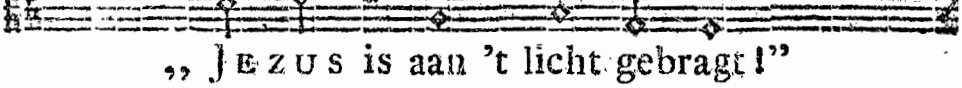
3 Juicht nu vrolijk, Ongetroosten!

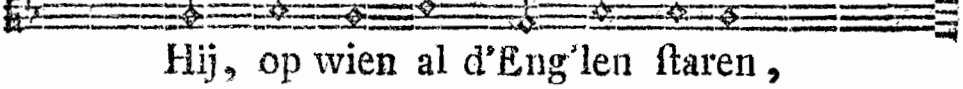
't Blij orakelwoord heeft kracht;

Juicht: „ de heilſter gloord' in 't oosten,

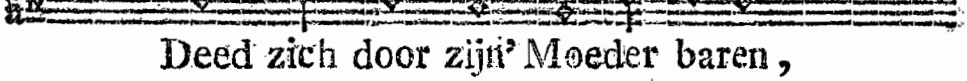
„ JEZUS is aan 't licht gebragt!"

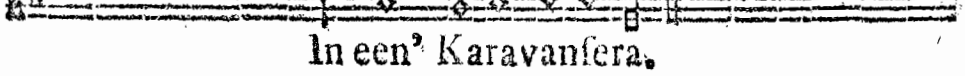
Hij, op wien al d'Eng'len ſtaren,

d'Albeheerſcher vol genaê,

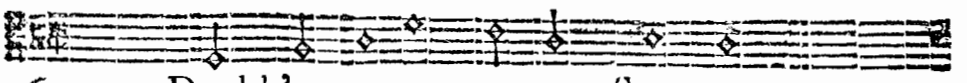
Deed zich door zijn' Moeder baren,

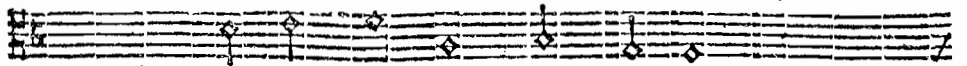
In een' Karavanſera.

4 Juicht nu vrolijk, Reisgezellen!
Neen; 't was u nog duisternis;
Herders moesten u vertellen,
Dat dit Kind de Schilo is;
Herders moesten u doen hooren:
„ In het veld van *Efrata*,
„ Juicht men: JEZUS is geboren,
„ In een' Karavanſera!"
5 Juicht nu vrolijk, Sionieten!
Ziet dit Kind, uw' Heiland, aan;
Laat geen' bangen traan meer vlieten,
't Licht des heils is opgegaan:
Wat de hofſlang heeft verdreven,
Zal dit heilig Vrouwezaad,
U genadig wedergeven,
Naar Gods eeuw'gen vrederaad.

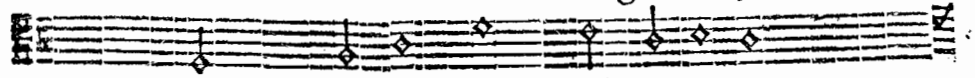
6 Dank-

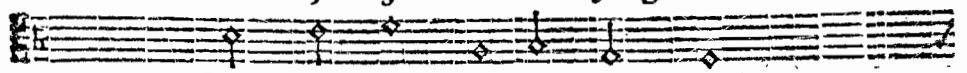
6 Dankb're tranen mogen ſtroomen,

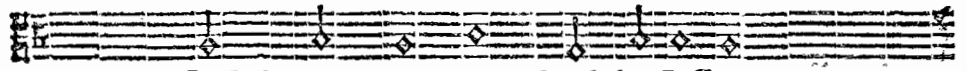
Tranen van het reinst gevoel;

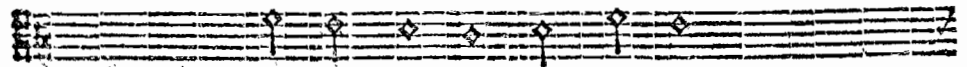
Daar G', o JEZUS! zijt gekomen,

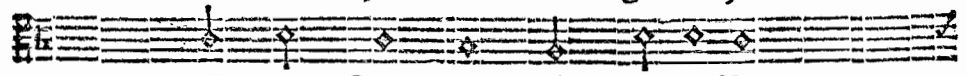
Met een zondaarslievend doel;

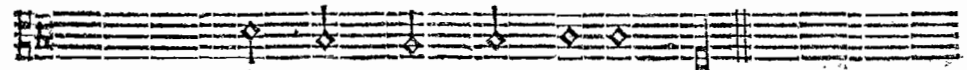
Och! doe ons uw doel beſeffen,

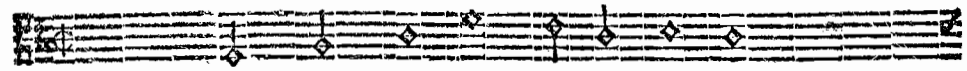
En U, in uw' ned'righeid,

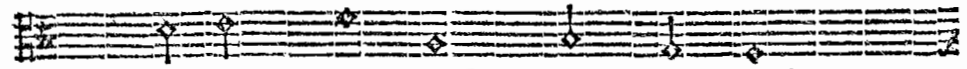
Als den God des heils verheffen,

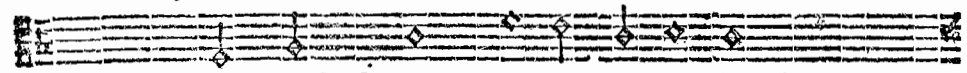
Die ons naar den hemel leidt.

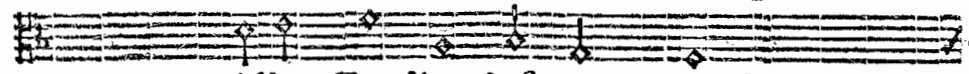
7 Was een ſtal uw' eerſte woning,

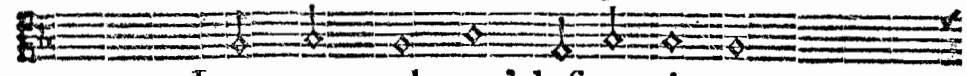
Bij uw' komst in 't vleesch op aard',

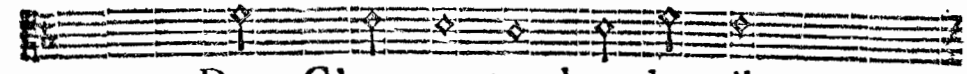
Gij toch bleeft, o Hemelkoning!

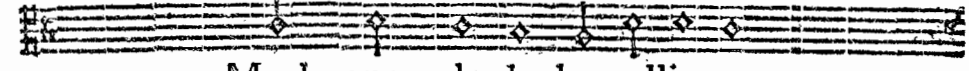
Aller Eng'len lofzang waard'.

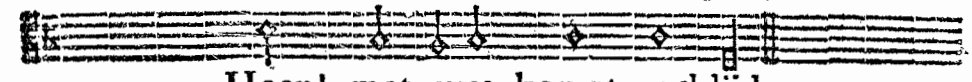
Leer ons ook uw' lof te zingen,

Daar G'ons nu ten broeder zijt;

Maak ons, als de hemellingen,

Heer! met uwe komst verblijd.

TWEEDE KERSZANG.

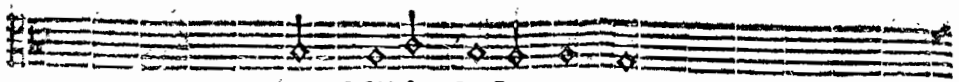
VEEL VROLIJK.

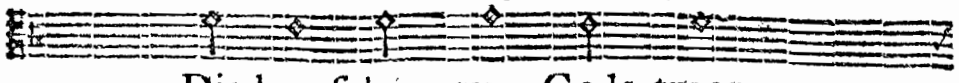
XXIIIste LIED.

TWEEDE KERSZANG.

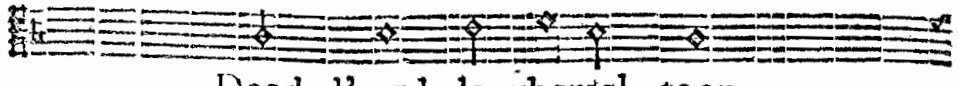

En blijde lofgezangen;

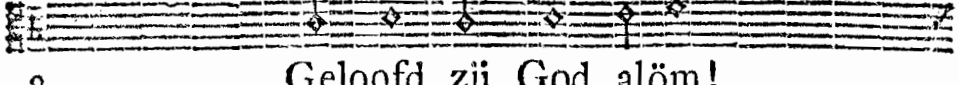
Die heerſchaar van Gods troon,

Deed d'aard den hemel toon

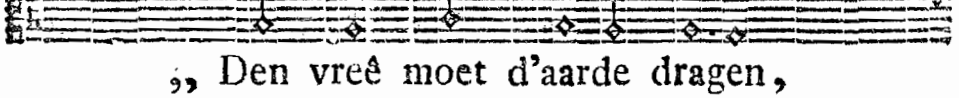
Van 't Godd'lijk koorlied vangen!

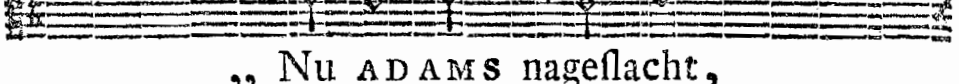
3 „ Geloofd zij God alöm!

„ In 't hoogſte heiligdom;

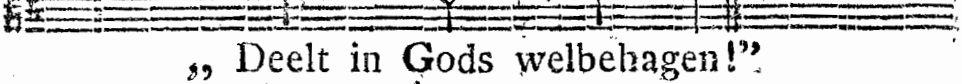
„ Den vreê moet d'aarde dragen,

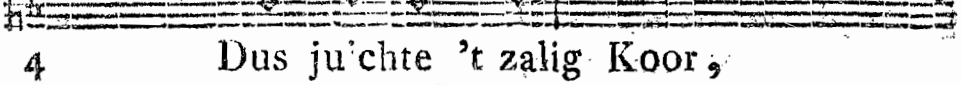
„ Nu ADAMS nageſlacht,

„ In deez' verlichten nacht,

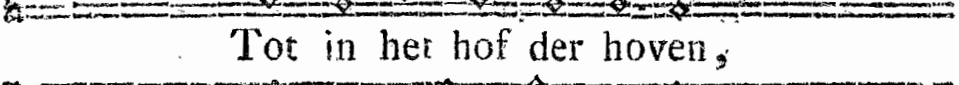
„ Deelt in Gods welbehagen!"

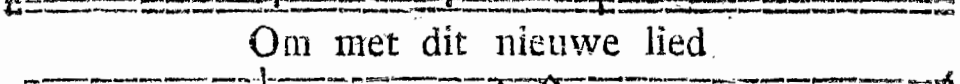
4 Dus ju'chte 't zalig Koor,

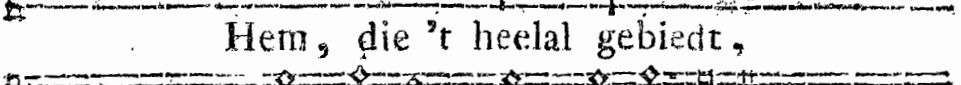
De luchtgewelven door,

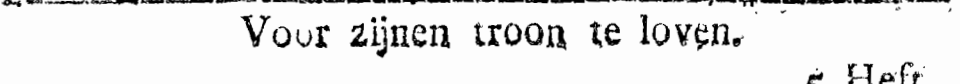
Tot in het hof der hoven,

Om met dit nieuwe lied

Hem, die 't heelal gebiedt,

Voor zijnen troon te loven.

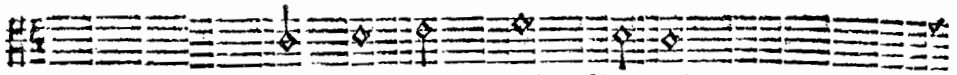
5 Heft,

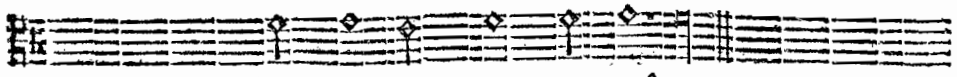
5 Heft, Christ'nen! 't Feestlied aan,
Laat harp en citer slaan;
Juicht vrolijk, Jood! en Heiden!
Nu houdt geen middelmuur,
Noch vlammend offervuur,
Ons van elkaêr gescheiden.

6 Nu is de zaligheid
Alöm ten toon gespreid,
Voor al de nageslachten;
Juich vrolijk, ADAMS kroost!
Dit is de ware troost,
Dien Israel bleef verwachten.

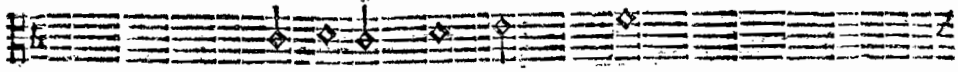
7 Juich al wat adem heeft,
Nu onze Koning leeft,
Die eeuwig zal regeren;
Zijn zachte heerschappij,

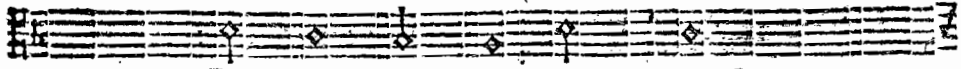
Zal helſche dwing'landij

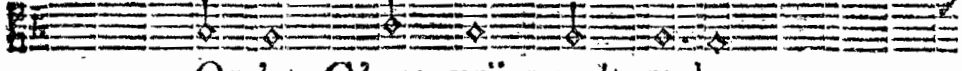
Aan zijnen voet verneêren.

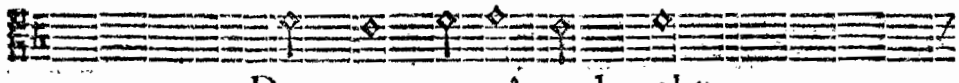
8 O aller Vad'ren wensch!

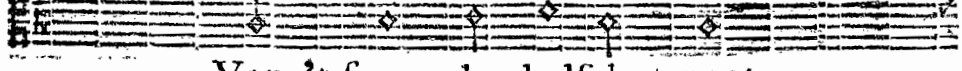
Gij werdt om ons een mensch,

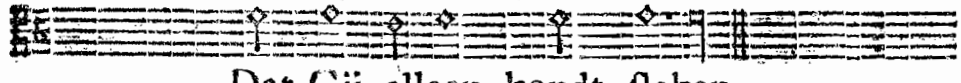
Opdat G'ons vrij zoudt maken,

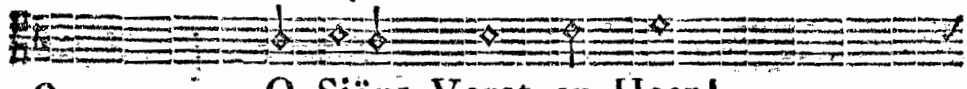
Door uw genaê en kracht,

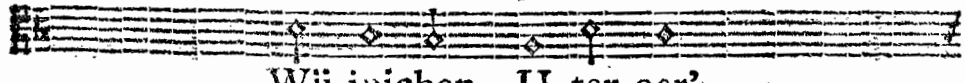
Van 't ſnoer der helſche magt,

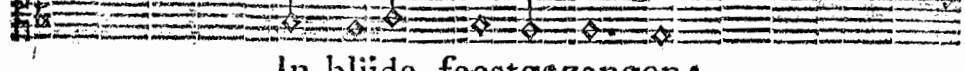
Dat Gij alleen kondt ſlaken.

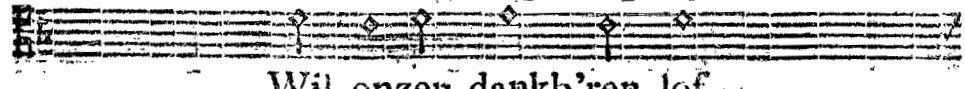
9 O Siöns Vorst en Heer!

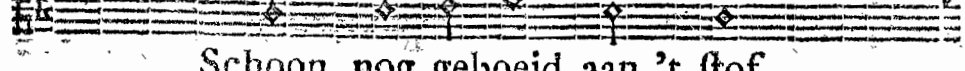
Wij juichen, U ter eer',

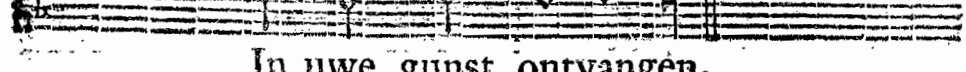
In blijde feestgezangen;

Wil onzen dankb'ren lof,

Schoon nog geboeid aan 't ſtof,

In uwe gunst ontvangen.

DERDE KERSZANG.

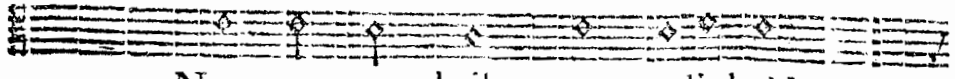
VERGENOEGD.

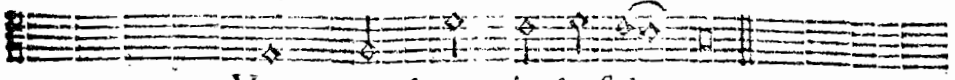
XXIVſte LIED.

DERDE KERSZANG.

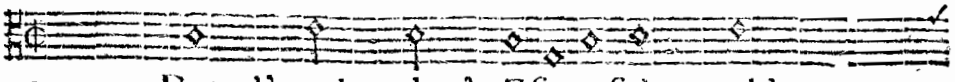

Naar JEZUS krib, waar zaligheid

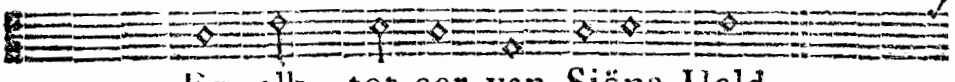
Voor zondaars is beſchoren.

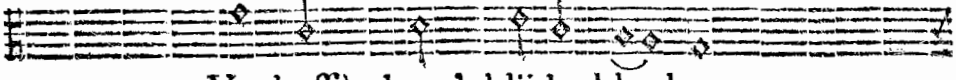
2 Dat d'aard, als 't Efrataſche veld,

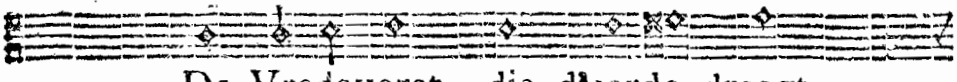
Weêrgalm' van juichend' danken,

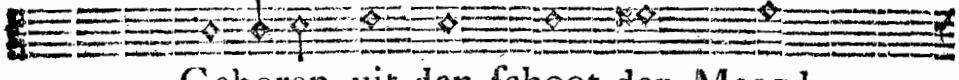
En elk, tot eer van Siöns Held,

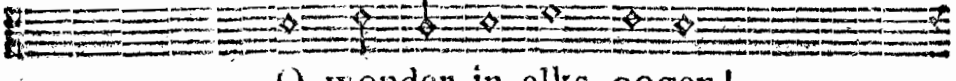
Verheff' deez' blijde klanken:

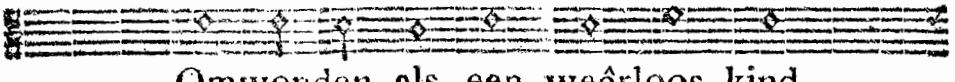
„ De Vredevorst, die d'aarde draagt,

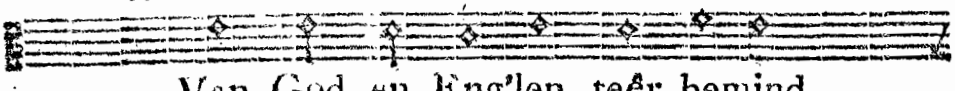
„ Geboren uit den ſchoot der Maagd,

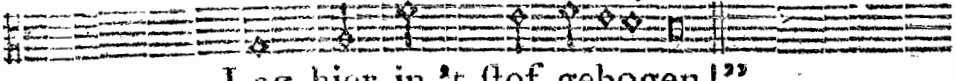
„ O wonder in elks oogen!

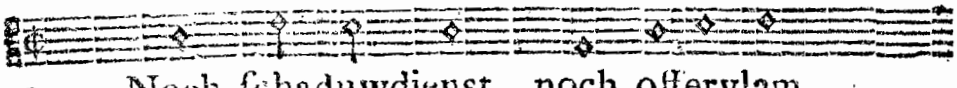
„ Omwonden als een weêrloos kind,

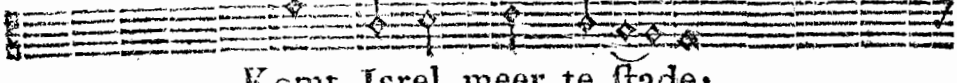
„ Van God en Eng'len teêr bemind,

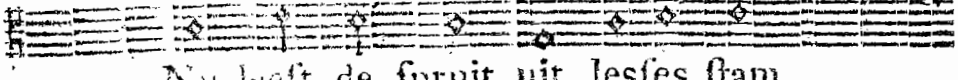
„ Lag hier in 't ſtof gebogen!"

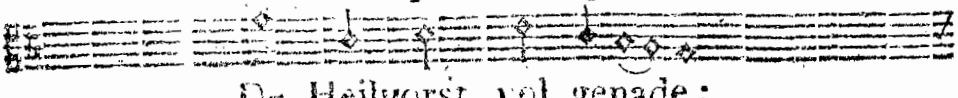
3 Noch ſchaduwdienſt, noch offervlam,

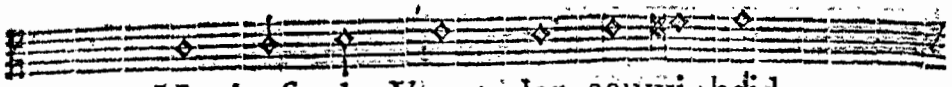
Komt Isrel meer te ſtade;

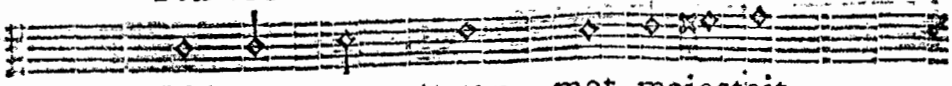
Nu leeft de ſpruit uit Jeſſes ſtam,

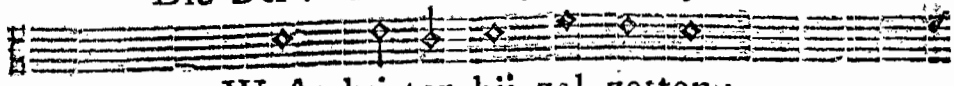
De Heilvorst vol genade;

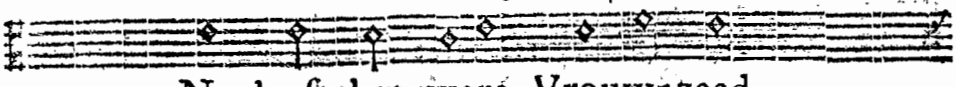
Nu leeft de Vorst der eeuwigheid,

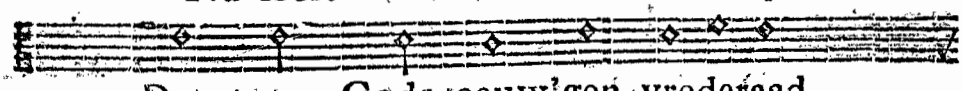
Die DAVIDS troon, met majesteit:

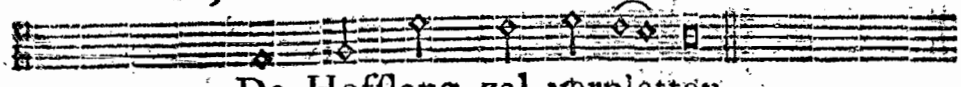
Weêr luister bij zal zetten;

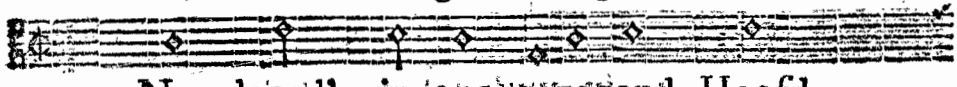
Nu leeft het ware Vrouwezaad,

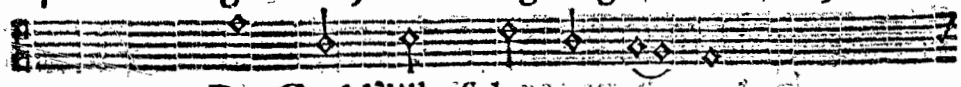
Dat, naar Gods eeuwigen vrederaad,

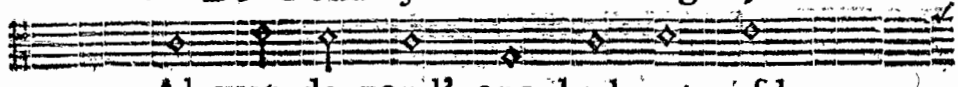
De Hofflang zal verpletten.

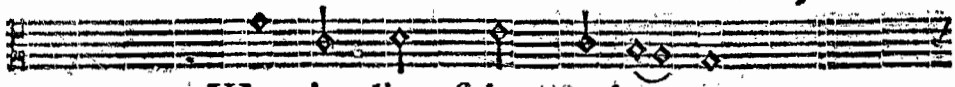
4 Nu gloord', in ons gezegend Hoofd,

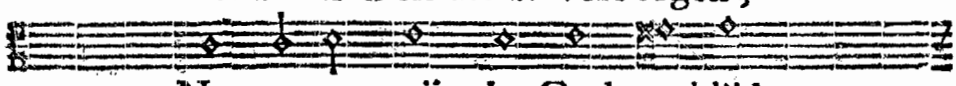
De Godd'lijk ſchoone morgen;

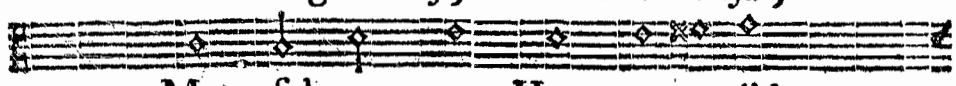
Al wat de zond' ons had ontroofd,

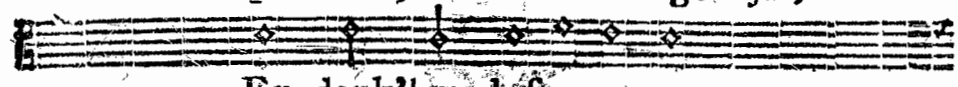
Was in dien ſchat verborgen;

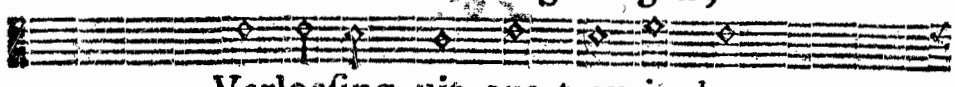
Nu mogen wij, in God verblijd,

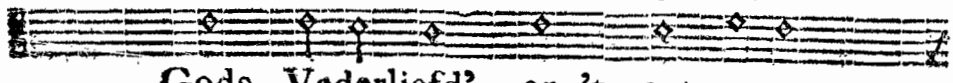
Met pſalmen, aan Hem toegewijd,

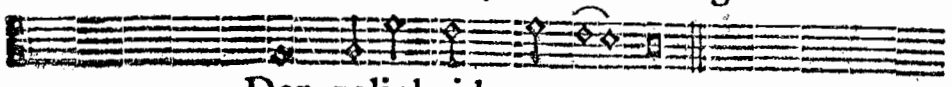
En dank'bre lofgezangen,

Verlosſing uit ons treurig lot,

Gods Vaderliefd', en 't zoet genot

Der zaligheid ontvangen.

5 O dierb're Heiland! Levensvorst!
O Schepper van uw' Moeder!
Fontein des heils voor zielendorst,
O eeuwig' Albehoeder!
Dat Jood en Heiden voor U kniel';
Verdrijf het duister hunner ziel,
Om, in uw' liefdetrekken,
Het welbehagend' Godd'lijk schoon,
En 't heil van uw' genadetroon,
Aan kruis en kruis t'ontdekken!

DE VERHEERLIJKTE HEILAND

VERHEVEN.

XXVſte LIED.

DE VERHEERLIJKTE HEILAND.

Naar Matth. XVII. *vs.* 1—5.

Die

Die voor mijn' ſchuld zou lijden;
Die meer dan ELIAS
Of MOZES, voor mij was,
Om tot mijn heil te ſtrijden.
4 O Heiland, is 't zoo goed,
Voor 't afgepijnd gemoed,
U, in uw ſchoon, t'ontwaren?
Daal dan, met licht en kracht,
In 't hart dat U verwacht,
En op uw heil blijft ſtaren.
5 Toon ons uw' heerlijkheid,
Uw licht, uw' majesteit,
Daar w'aan uw' voetbank knielen;
't Geloof voert ons omhoog;
Och ſla uw lievend oog,
Op millioenen zielen.

141
142 = blanco

De VERHEERLIJKTE HEILAND.

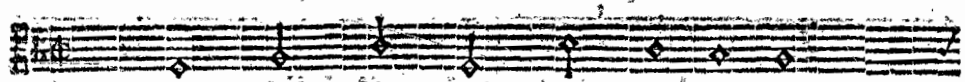
ERNSTIG.

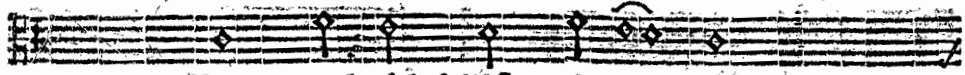
XXVIste LIED.

DE VERHEERLIJKTE HEILAND.

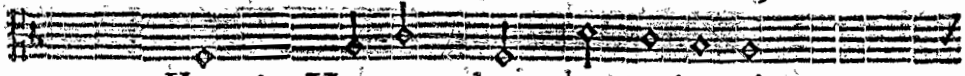
Naar Matth. XVII, *vs.* 6—12.

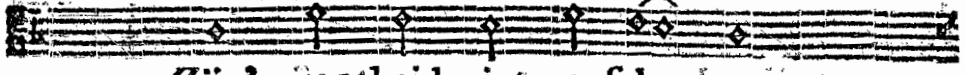
Een' ziel, die vaak door duisterheid,

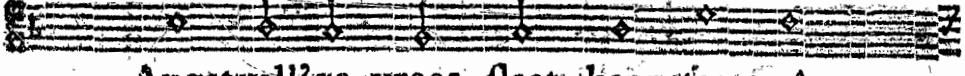
De waarheid blijft mistrouwen,

Kan 's Heeren glans en majesteit,

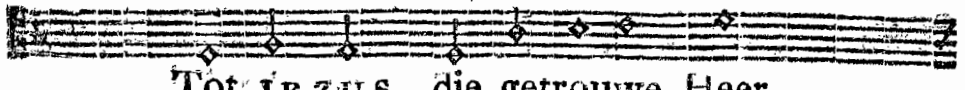
Zijn' grootheid niet aanschouwen;

Angstvall'ge vrees slaat haar ter neêr,

Bij d'Evangelie-klanken,

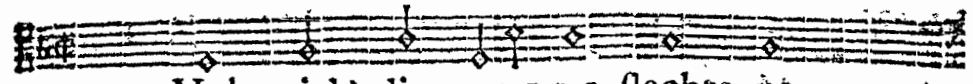

Tot JEZUS, die getrouwe Heer,

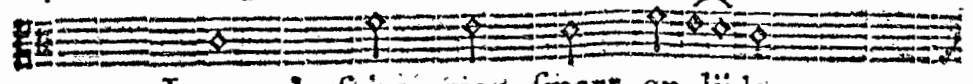

Haar leert blijmoedig danken.

2 O ziel! wat buigt g'u neêr? ſta op!
Toon eerbied zonder vreezen;
Kan Libanons verheven top
U niet ter woonſteê wezen;
Ga dan met uwen JEZUS heen,
Volbrengend' zijn bevelen;
Eens doet Hij u op rozen treên,
Wier geuren 't harte ſtreelen.
3 Het glansrijk ſchitt'rend' Libanon,
Kon geen voldoening geven,
Daar eerst de heil- en levens-zon,
De doodskim door moest ſtreven;
De doodskim van IMMANUEL,
Kon 't morgenrood doen rijzen,
Om, bij dat licht, de magt der hel
Voor altoos aftewijzen.

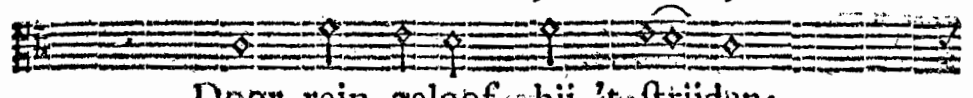
4 Volg ziel! dien ELIAS ſlechts na,

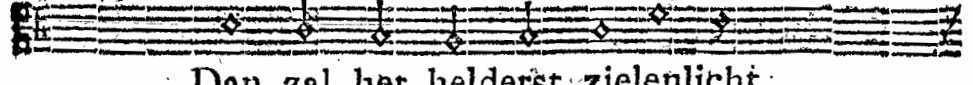
Langs 't ſpoor van ſmart en lijden,

Put uit die bron, dat ſiloä,

Door rein geloof, bij 't ſtrijden;

Dan zal het helderſt zielenlicht,

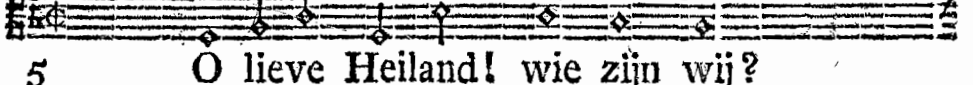
Uw' duisternis verdrijven,

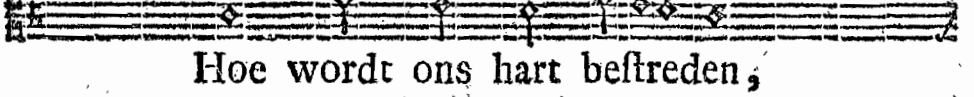
En JEZUS glansrijk aangezigt,

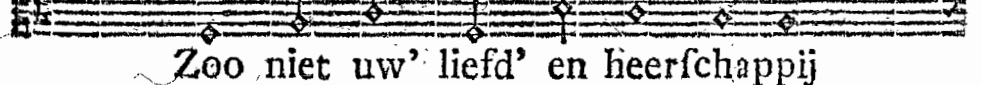
Voor eeuwig bij U blijven.

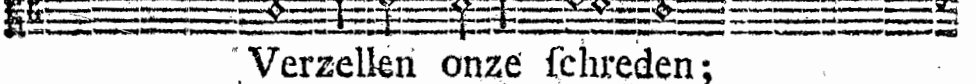
5 O lieve Heiland! wie zijn wij?

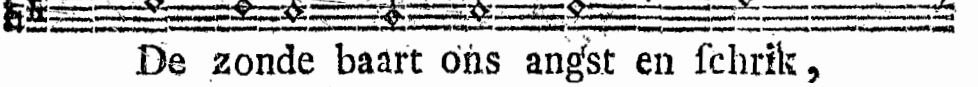
Hoe wordt ons hart beſtreden,

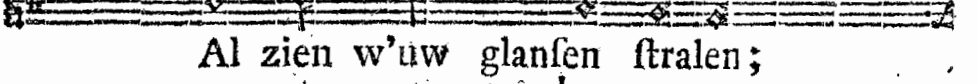
Zoo niet uw' liefd' en heerſchappij

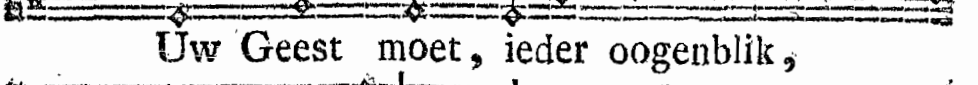
Verzellen onze ſchreden;

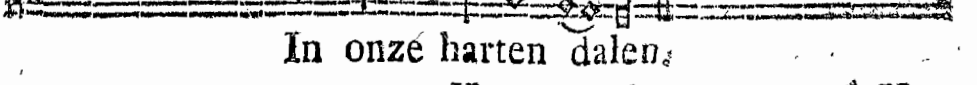
De zonde baart ons angſt en ſchrik,

Al zien w'uw glanſen ſtralen;

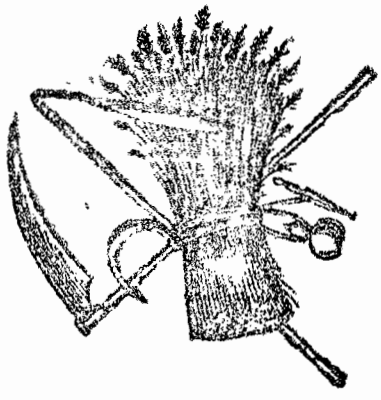

Uw Geest moet, ieder oogenblik,

In onze harten dalen.

6 Verhoogde Heiland, op den troon
Der heerlijkheid verheven,
Doe ons U kennen als Gods Zoon,
Op 't pad van licht en leven;
Verlicht ons hart, o levens-zon;
Weer van ons 't angstig vreezen;
En doe het hemelsch Libanon,
Ons een verblijfplaats wezen.

147
140 = blanco

JEZUS IN GETHZEMANÉ.

KLAGEND EN VERHEVEN.

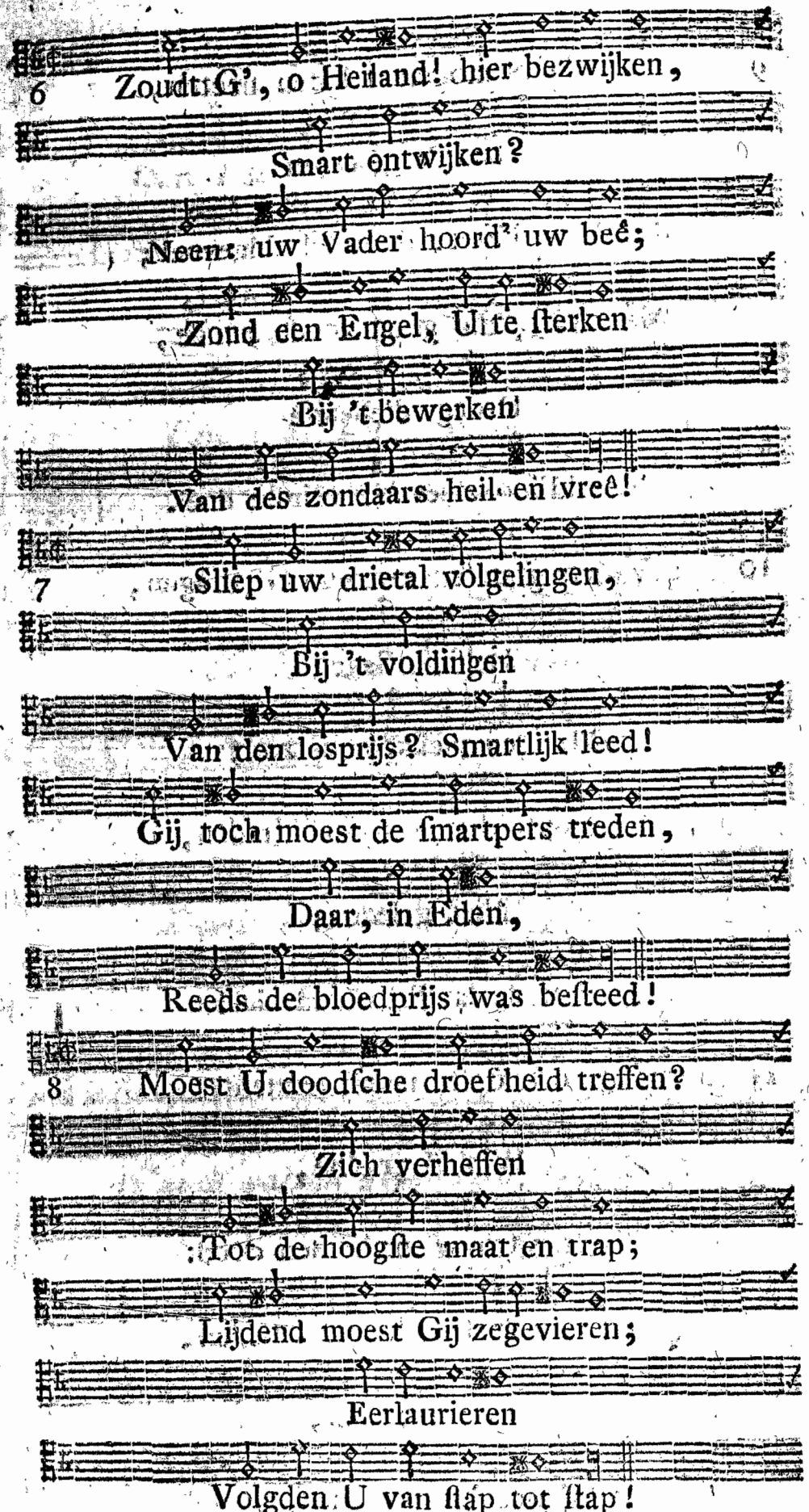
XXVIIste LIED.

JEZUS IN GETHZEMANÉ,

3 Hier drukt' onze last der zonden
Diepe wonden
In uw rein onſchuldig hart;
En 't geen U nog 't zwaarſte grieſde:
Vaderliefde
Bleef verſcholen bij uw' ſmart.
4 Moest Gij, in deez' donk're ſtreken,
Driemaal ſmeeken:
„ Vader! zoo het moog'lijk zij,
„ Laat mij dezen kelk niet drinken;
„ Zie mij zinken
„ In de ſmarten die ik lij!"
5 „ Vader!" Neen, het was hier ſtrijden;
Al uw lijden
Was verëend met 's Vaders wil;
't Bloedig zweet mogt U ontvloeijen,
Helſche boeijen
U beknellen; Gij waart ſtil!

6 Zoudt

6 Zoudt G', o Heiland! hier bezwijken,
Smart ontwijken?
Neen: uw Vader hoord' uw beê;
Zond een Engel, U te ſterken
Bij 't bewerken
Van des zondaars heil en vreê!
7 Sliep uw drietal volgelingen,
Bij 't voldingen
Van den losprijs? Smartlijk leed!
Gij toch moest de ſmartpers treden,
Daar, in Eden,
Reeds de bloedprijs was beſteed!
8 Moest U doodſche droefheid treffen?
Zich verheffen
Tot de hoogſte maat en trap;
Lijdend moest Gij zegevieren;
Eerlaurieren
Volgden U van ſtap tot ſtap!

9 Zondaars mogen 't lijden heeten,
Daar 't geweten
Rust'loos klopt, door ſchuldgevoel;
Maar Gij, die geen zonde kende,
Droegt d'ellende
Schuld'loos met het reinſte doel.
10 's Vaders gramſchap moest Gij dragen,
Helſche ſlagen
Met een vlekkelooze ziel;
En die ſtrijd was niet volſtreden,
Niet geleden,
Voor de laatſte vijand viel!
11 Gij, ô hoogſte menſchenliefde!
Wat U griefde,
Bleeft getrouw tot in den dood:
Leer ons dankend' voor U leven,
d'Eer U geven,
Dat G' ons 't levenspad ontſloot!

153
154=blanco

DE VERRADERLIJKE KUS.

GEVOELIG.

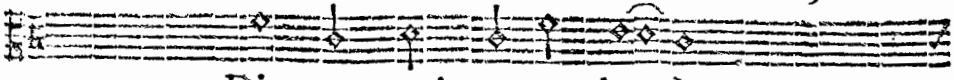
XXVIIIste LIED.

DE VERRADERLIJKE KUS.

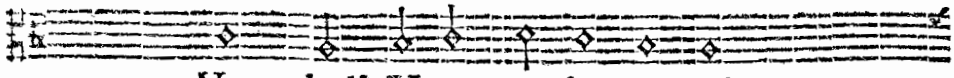

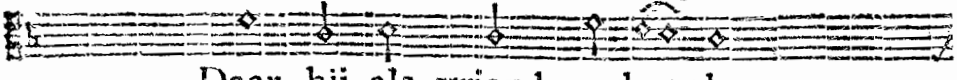
2 Uw vriend, die met U dronk en at,

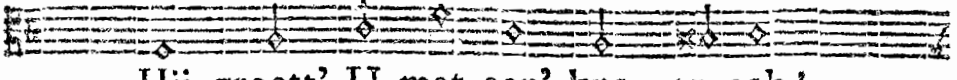
Die aan uw' voeten leerde,

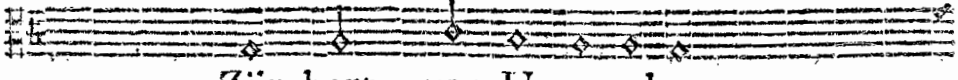
Vervolgd' U op uw levenspad,

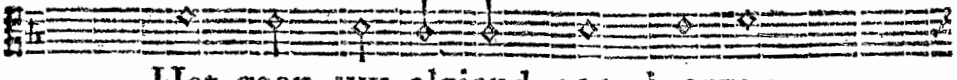
Daar hij als vriend verkeerde;

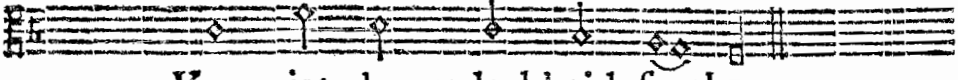
Hij groett' U met een' kus, en ach!

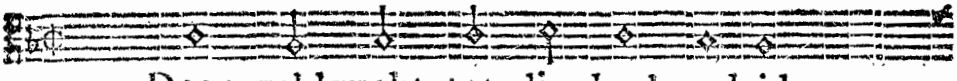
Zijn hart, van U geweken,

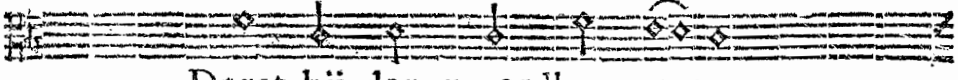
Het geen uw alziend oog doorzag,

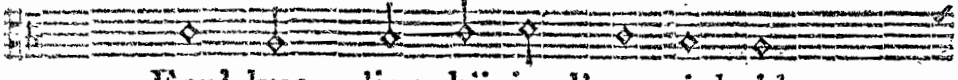
Kon niet dan valschheid ſpreken.

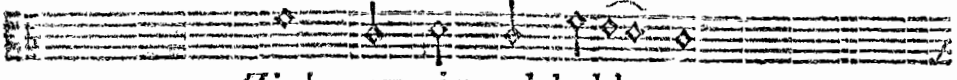
3 Door geldzucht tot die daad verleid,

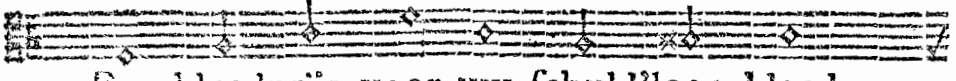
Dorst hij den moordkus wagen,

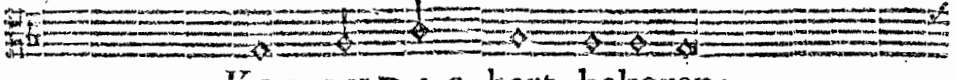
Een' kus, dien hij in d'eeuwigheid,

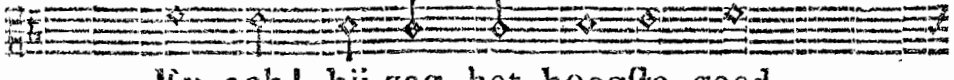
Zich eeuwig zal beklagen.

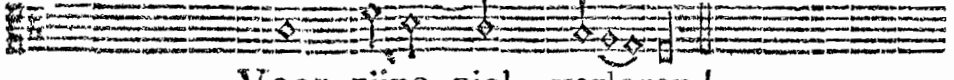
Een bloedprijs voor uw ſchuld'loos bloed,

Kon JUDAS hart bekoren;

En ach! hij zag het hoogſte goed,

Voor zijne ziel, verloren!

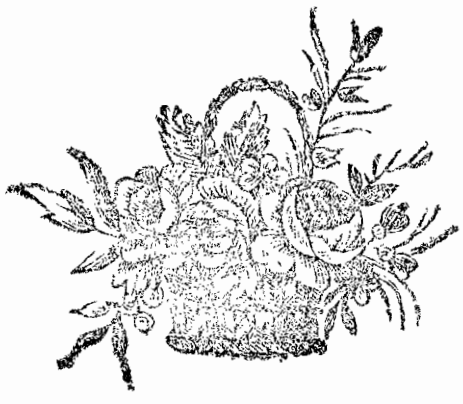
4 Was

4 Was 't valschheid die de zonde ſprak,
In Eden, tot verachting
Van God, waardoor de mensch verbrak
Zijn' blijde zielsverwachting;
Gij, Heiland! woudt die ſchuld voldoen,
Liet valschlijk U bejeeg'nen,
En helſche magten op U woên,
Om ADAMS zaad te zeeg'nen.

5 Hoe bloedt ons hart, o Heiland! ja
Wie zijn wij door de zonden?
Zoo niet uw bloed en uw' genaê,
Ons bergen in uw' wonden.
Een weinig goud of ſchijngenot,
Kan dra ons hart vervoeren,
Zoo G'ons niet bindt, als Heer en God,
Aan uwe liefdeſnoeren.

6 Geen eigen kracht kan ons doen ſtaan,
Daar w'als een riet bewegen;
Wij zijn, op onze levenspaên,
Tot ſtruik'len vaak genegen;
Och ſchenk ons, door 't geloof, o Heer!
Zoo tot uw' eer te leven,
Dat wij met liefdekusſen d'eer:
Aan U als Zoenborg geven!

159
160 = blanco

DE WEGLEIDING VAN JEZUS.

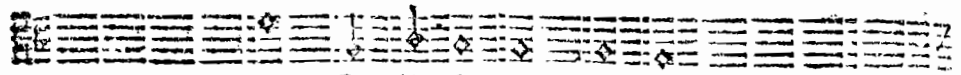
GEVOELIG MET STERK GELUID.

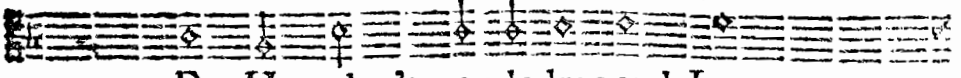
XXIXste LIED.

DE WEGLEIDING VAN JEZUS.

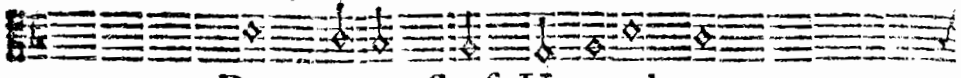

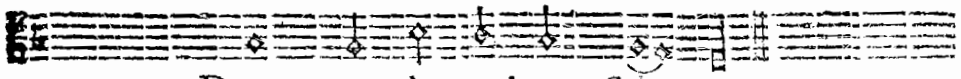
Liet Gij U benen ſleuren;

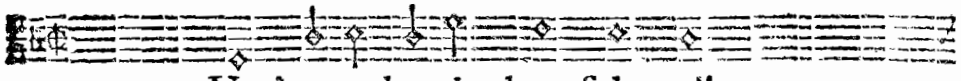
En U, als 't zondedragend Lam,

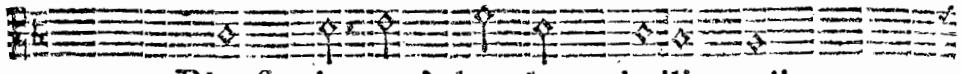
Daar onze ſtraf U overkwam,

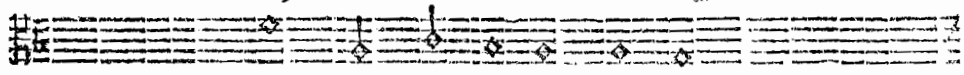
Door wreede wolven ſcheuren.

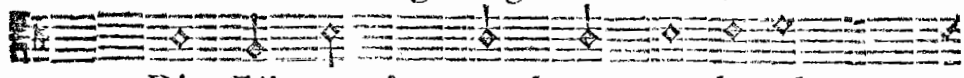
3 Uw' ongekende heerſchappij,

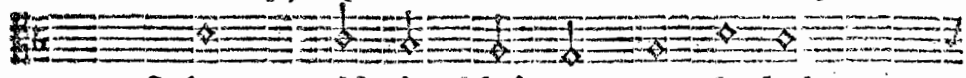
Bleef, in uw' banden, heilig vrij

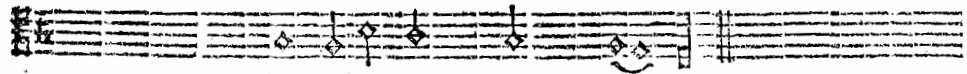
Voor uw' gevlugte vrinden;

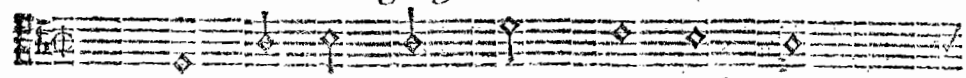
Die Gij, op 't woord van uw bevel,

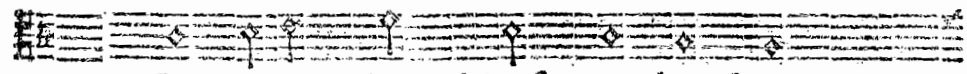
Schoon zelfs in kluisters van de hel,

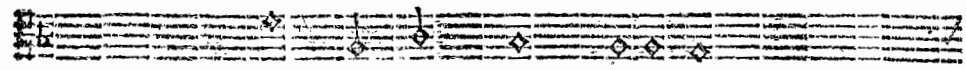
Beveiliging deedt vinden.

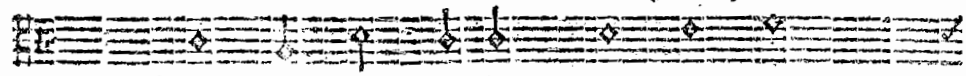
4 Zoo toondet Gij, hoe G'in uw' ſmart,

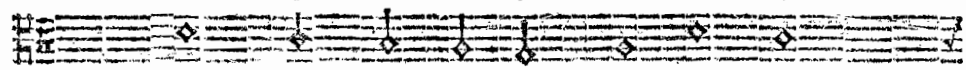
De ware vriend bleeft van het hart,

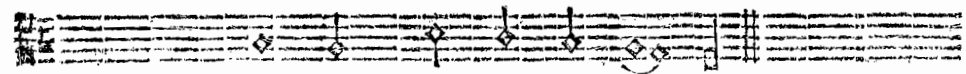
Voor die uw' naam belijden;

Daar Gij uw' liefde, trouw en magt,

Deedt ſchitt'ren in den zwarten nacht

Van uw grootmoedig ſtrijden.

5 De zachtheid blonk op uw gelaat,
Gelijk de blonde dageraad,
Bij 't klimmen van den morgen;
De helmagt woedd', en Gij waart ſtil:
Het heilig doel van 's Vaders wil,
Bleef in uw hart verborgen.
6 Hier zag 't Geloof U willig gaan,
Beladen met onz' euveldaên,
En al wat wij misdreven;
Als 't Lam, ten offer toebereid,
Om aan Gods regt en heiligheid,
Het Borgtransſoen te geven.
7 Wat zullen w'U vergelden Heer?
Wij knielen dankend' voor U neêr,
Daar Gij de helſche ſnoeren
Gewillig droegt, om onze ziêl,

Hoe bang het U, o Heiland! viel',
Ten hemel op te voeren.

8 Geleid ons op dit lijdens-pad,
Dat Gij, om onze ſchuld, betradt,
Aan uwe liefdebanden;
Opdat wij meer, ontboeid aan 't ſtof,
Tot U, met dankbaarheid en lof,
Verheffen hart en handen!

JEZUS VOOR DEN JOODSCHEN RAAD.

EENPARIG MET GELATENHEID.

XXXste LIED.

JEZUS voor den JOODSCHEN RAAD.

2 O Heiland! ja, uw waarheidmond,
Bleef ſteeds verzoenend zwijgen,
Waar lasterzucht U tegenſtond,
En naar uw bloed bleef hijgen:
KAJAFAS kon, O levenszon!
Uw' luister niet verdooven;
Geen helſche ſtoet Kon uw gemoed,
De zondaarsmin ontrooven.
3 Uw zwijgen, Heer! had meerder kracht,
Dan 't ſnood muitzuchtig tieren
Der priesterſchaar, en al de magt
Dier ſterke bazansſtieren;
Gij toch ſtondt pal Voor onzen val,
En ſpraakt ons vrij door zwijgen,
Waar onze ziel, Hoe bang 't U viel,
Verdoeming kon krijgen.

4 Waar U KAJAFAS priestertoon
Stoutmoedig dorst bezweren,
Spraakt Gij met kracht: „ Ik ben Gods Zoon,
„ Wien al de Serafs eeren!"
Uws Vaders eer, Uw kindschap, Heer!
Moest ongeschonden blijven;
Geen helsche schicht, Kon 't Godd'lijk licht
Van U in 't duister drijven.
5 KAJAFAS mogt, verwoed, ontzind,
Den priestermantel scheuren,
God bleef uw Vader, Gij zijn kind,
Wat U hier mogt gebeuren,
Gij bleeft Gods Zoon; Noch smart, noch hoon,
Noch laster, spot, noch logen,
Noch slag, noch stoot, Noch kruis, noch dood,
Had op dat regt vermogen.

6 O Heiland! bron der zaligheid!
Gij hebt, in 't zwoegend ſtrijden,
Uws Va ers eer ten toon geſpreid;
Gij bleeft zijn' Naam belijden,
Die Vadernaam, Doet ons te zaam,
Op 't Godd'lijk kindſchap ſ aren;
Dien bliden troost Voor ADAMS kroost
Bleeft G in 't gerigt bewaren.
7 Wat U miskend', o Heiland! Gij
Moet eeuwig' eer ontvangen;
O Siöns Vorst! uw' heerſchappij,
Zij 't doel van onze zangen.
Uw' waarheidsmin Vloeij' tot ons in;
Leer' ons bij laſt'ring zwijgen;
Och! doe ons hart, In vreugd of ſmart,
Naar U, o JEZUS! hijgen.

171
172=blanco

JEZUS LIJDEN VOOR PILATUS.

DEFTIG ROEMENDE.

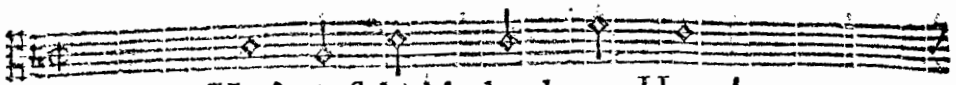

XXXIste LIED.

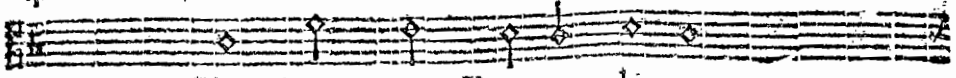
JEZUS LIJDEN voor PILATUS.

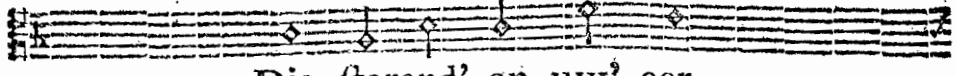

2
Al wat Gij hebt geleerd,
Uw' Godsvrucht, deugd en zeden,
Werd in het regt verkeerd;
Door lasterzucht beſtreden.
Om onzen opſtand tegen God,
Werdt Gij gehoond, veracht, beſpot,
Als zocht Gij, op deez' aarde,
Voor U eens Konings waarde.
3
't Verächtend purper-kleed,
De kroon van doorn gevlochten,
De rietſtok en al 't leed
Waarmeê Gij werdt bevochten,
Dat wapentuig der helſche magt,
Heeft onze ſchuld op U gebragt;
Maar Gij bleeft, in uw' ſmarten,
Toch Koning onzer harten.

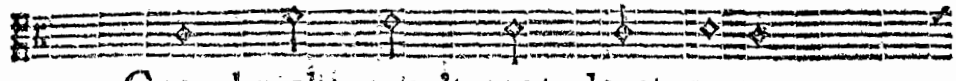
4 Uw' onſchuld deed, o Heer!

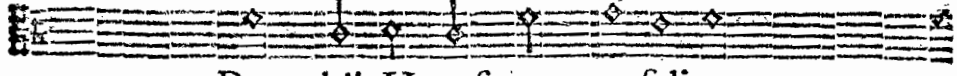
Het hart uws Regters beven;

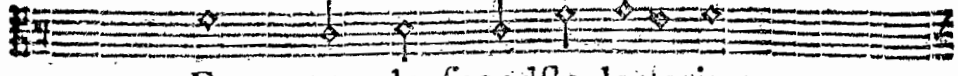
Die, ſtarend' op uw' eer,

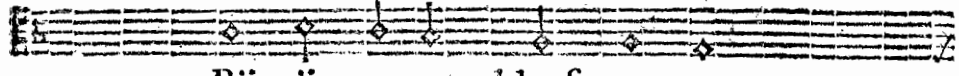
Geen kracht aan 't regt dorst geven,

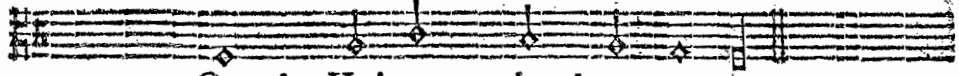
Daar hij U gaf ter geeſeling;

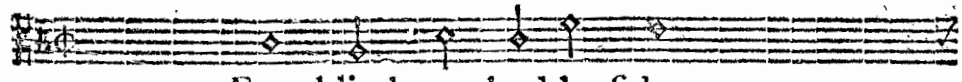
En, voor de ſnoodſte laſtering,

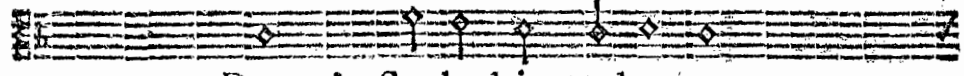
Bij zijn gezag, bleef vreezen,

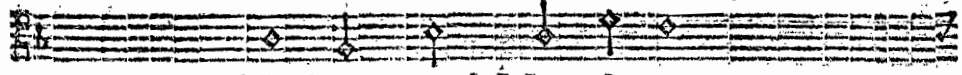
Om 's Keizers vriend te wezen.

5 Een blind verdoolde ſchaar,

Door 't Sanhedrin gedreven,

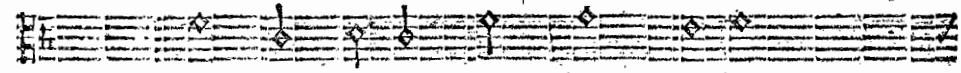
Verkoos een' Moordenaar,

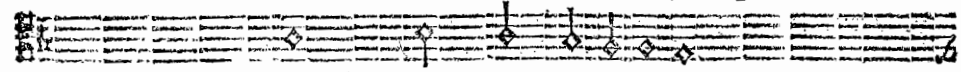
Voor U, o bron van 't leven!

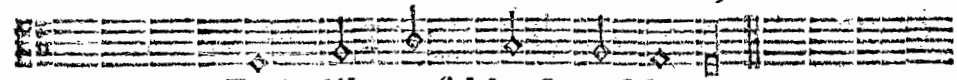
Wiens onſchuld blonk als 't vlekk'loos licht,

Dat zelf PILATUS, in 't gerigt,

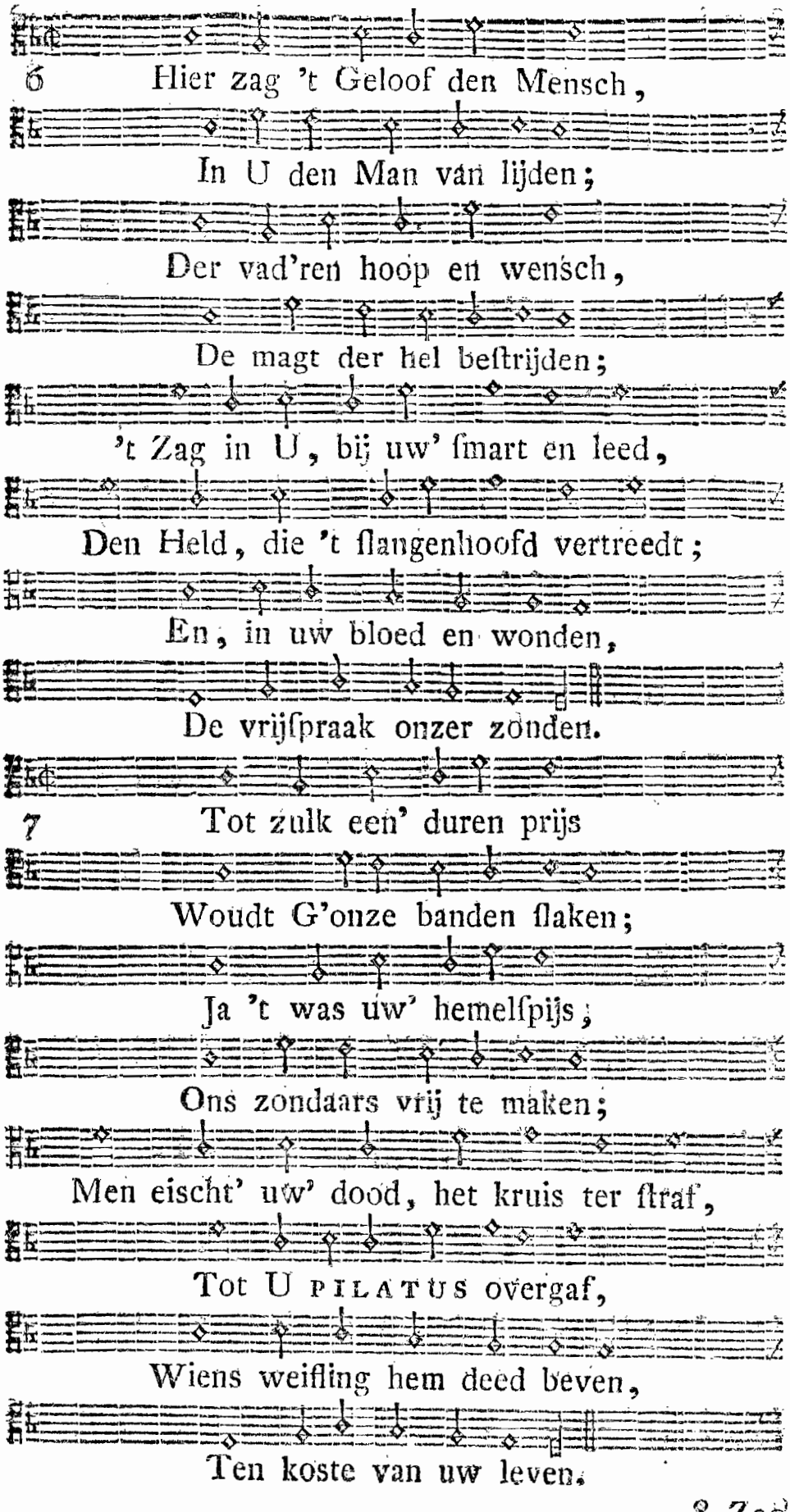

Voor 't oor der lasteraren,

Zoo dikwerf bleef verklaren.

6 Hier

6 Hier zag 't Geloof den Mensch,
In U den Man van lijden;
Der vad'ren hoop en wensch,
De magt der hel bestrijden;
't Zag in U, bij uw' smart en leed,
Den Held, die 't slangenhoofd vertreedt;
En, in uw bloed en wonden,
De vrijspraak onzer zonden.
7 Tot zulk een' duren prijs
Woudt G'onze banden slaken;
Ja 't was uw' hemelspijs,
Ons zondaars vrij te maken;
Men eischt' uw' dood, het kruis ter straf,
Tot U PILATUS overgaf,
Wiens weifling hem deed beven,
Ten koste van uw leven.

3 Zoo werdt G', als 't weêrloos lam,
Door wolven aangegrepen,
Om 't kruis, dat op U kwam,
Al wagg'lend' heen te ſlepen;
De prieſterhaat en 't droef geween,
Verzelden uwe laatſte ſchreên;
Omringd door vloek en tranen,
Moest G'ons den heilweg banen.
9 O lieve Heiland! Gij,
Gij woudt die ſmarten dragen:
Uw' onſchuld ſprak ons vrij,
Naar 't Godd'lijk welbehagen;
Al wat de laster U verweet,
Was onze ſchuld; en 't geen Gij leedt,
Door 't onregt dat U griefde,
Toond' ons uw' zondaarsliefde.

10 Wat dank zijn w'U verpligt,
Daar w'onze ſchuld beſeffen;
Nu kan geen' helſche ſchicht,
Uw' gunstgenooten treffen.
O Koning van ons hart! och geef
Dat ieder dankend' voor U leev',
En doe Gij onze zielen,
Ootmoedig voor U knielen.

179
180 = blanco

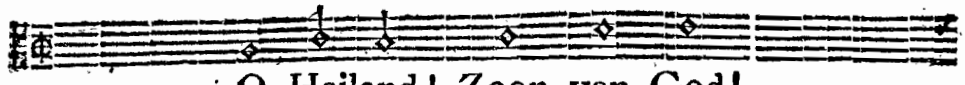
JEZUS GELEID NAAR GOLGOTHA.

TEEDERLIJK.

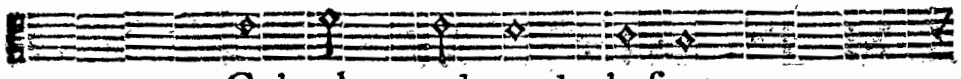

XXXIIſte LIED.

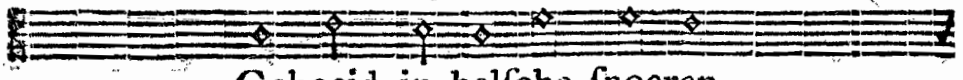
JEZUS GELEID NAAR GOLGOTHA.

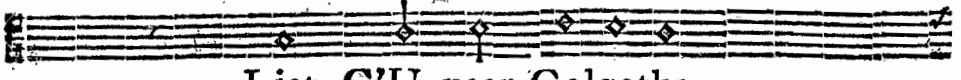
O Heiland! Zoon van God!

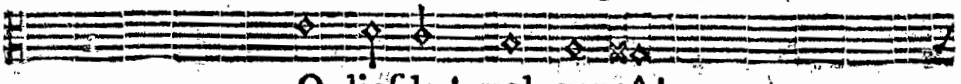
Gebeukt, gehoond, beſpot,

Geboeid in helſche ſnoeren,

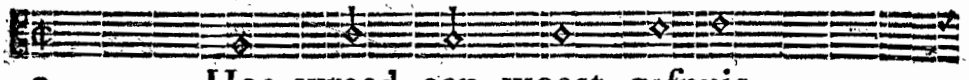
Liet G'U naar Golgotha,

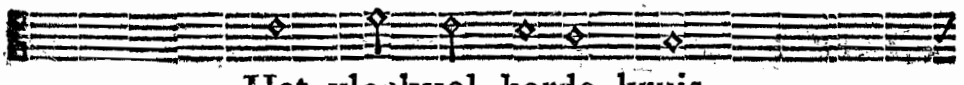
O liefde! vol genaê!

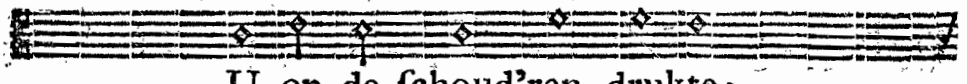
Ter doodſtraf henen voeren.

2 Hoe wreed een woest geſpuis,

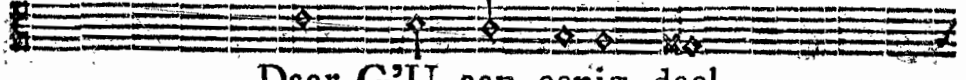
Het vloekvol harde kruis,

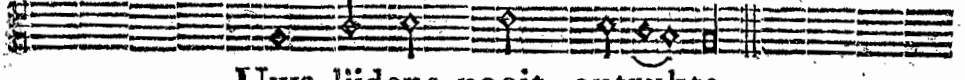
U op de ſchoud'ren drukte;

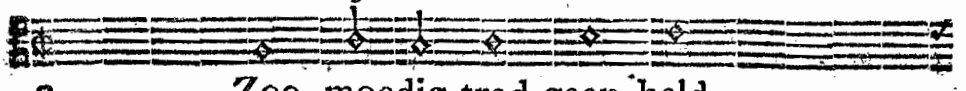
Geen' ſmart was U te veel,

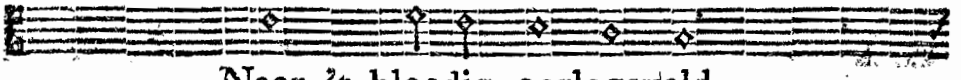
Daar G'U aan eenig deel

Uws lijdens nooit ontrukte.

3 Zoo moedig trad geen held,

Naar 't bloedig oorlogsveld,

Om tot zijn' eer te ſtrijden;
Dan Gij, o Heiland! tradt
Op uw zoo doornig pad,
Om voor mijn' ſchuld te lijden.
4 Och dat uw kruis, o Heer!
Mijn roem zij en mijn' eer;
't Leer mij mijn' ſchuld betreuren,
En met een rein gevoel,
Naar uw verheven doel,
Uw' dienst mij waardig keuren.
5 Uw kruis, zoo vol genaê,
Verzell' mij, waar ik ga,
Ook op mijn' lijdenspaden;
Opdat ik, voor elks oog,
Mijn' liefde toonen moog',
Voor U, uit al mijn' daden.

183
184=blanco

GOLGOTHA.

UITDAGENDE MET STERK GELUID.

XXXIIIste LIED.

GOLGOTHA.

Bebloed, gefcheurd, Gevloekt, betreurd,
Moest Gij deez' grond betreden.
5 Op Tabor, Heer! Mogt Gij, weleer,
In 't licht der Godheid blinken,
Maar hier, o Zon! O Levensbron!
Moest G'in de doodskim zinken.
6 O Heiland! ja, Dit Golgotha,
Was 't outer der verzoening;
Uw' liefdevlam, O Godd'lijk Lam!
Gaf daar de borgvoldoening.
7 Hier moest Gij 't hoofd Der flang, die 't looft,
Vol zielenfmart en zonden,
Had aangebragt, Door uwe kracht,
Vermors'len in uw' wonden.
8 O liefdevlam! O Godd'lijk Lam!
Wat zal ik U vergelden?
Vergelden, Heer! Ja, 'k zal uw' eer
Met dankbaarheid vermelden.

107
100=blanco

JEZUS EERSTE KRUISWOORD.

DEFTIG.

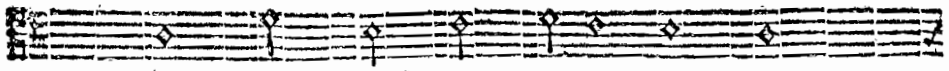

XXXIVste LIED.

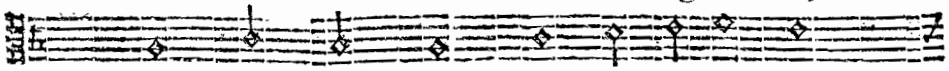
JEZUS EERSTE KRUISWOORD.

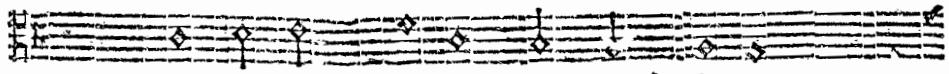
Uw

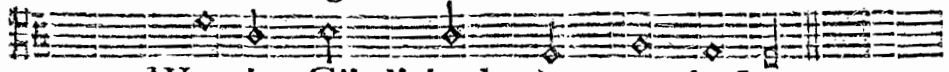
Uw dood bleef een verzoeningsdood;

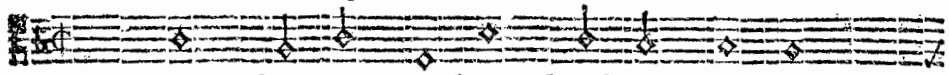
Geen duld'loos woord kon U ontglippen;

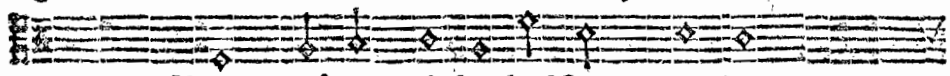
Verzoening vloeide van uw' lippen,

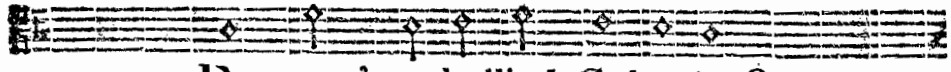
Waarin Gij d'eisch der wet besloot.

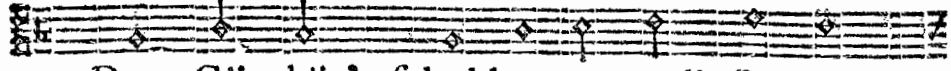
3 Waar konden zachter beekjes vloeijen,

Waar reiner zielenbalsem groeijen,

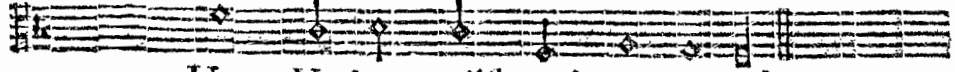
Dan op 't geheiligd Golgotha?

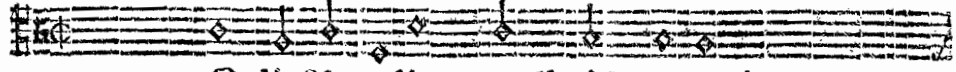
Daar Gij, bij 't schuldverzoenend' sterven,

Ook voor uw' beulen woudt verwerven,

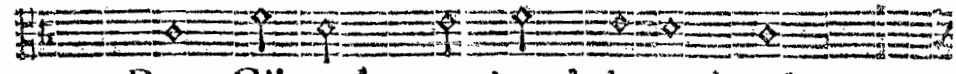
Uws Vaders vrijspraak en genaê.

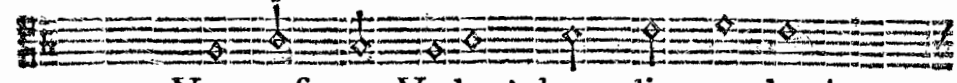
4 O liefdevolle goedheids-ader!

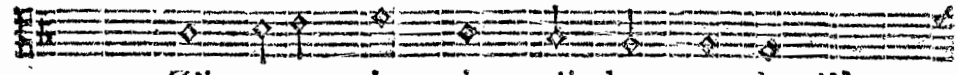
Gij riept verzoenend tot uw' Vader,

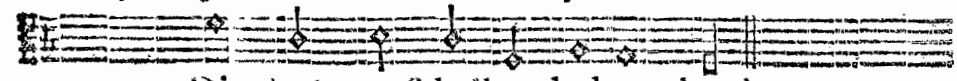
Daar Gij uw' moorders 't leven boodt:

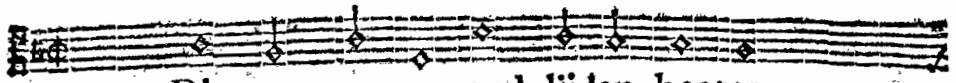
„ Vergeef, o Vader! hun die zonden!

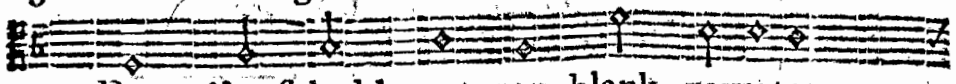
„ Zij weten niet wien zij doorwonden!"

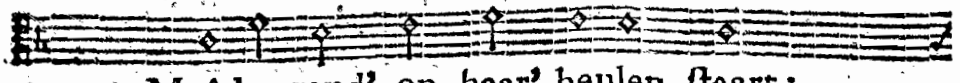
Die beê verschrikte hel en dood.

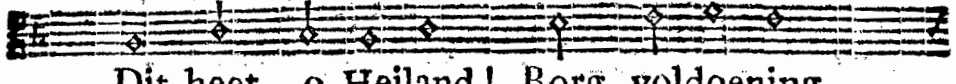
5 Dit mag verzoenend lijden heeten,

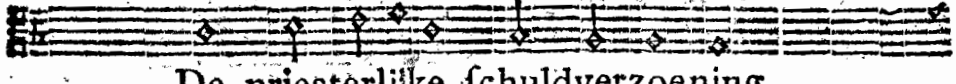
Daar d'onſchuld met een blank geweten,

Meêdoogend' op haar' beulen ſtaart;

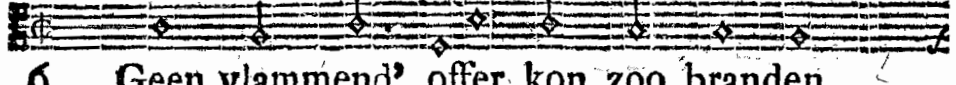
Dit heet, o Heiland! Borg-voldoening,

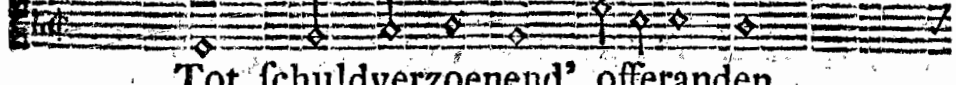
De priesterlijke ſchuldverzoening,

Alleen het doel der Godheid waard.

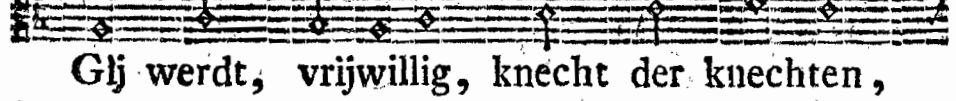
6 Geen vlammend' offer kon zoo branden,

Tot ſchuldverzoenend' offeranden,

O Heiland! dan uw' liefde-vlam;

Gij werdt, vrijwillig, knecht der knechten,

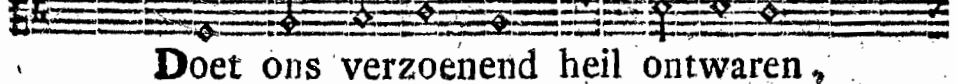
Voldoener aan uws Vaders regten,

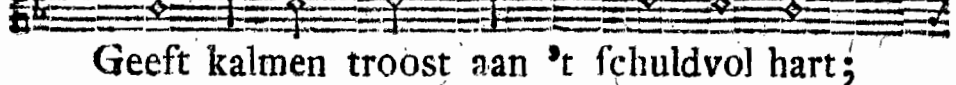
De Priester, en het Offerlam!

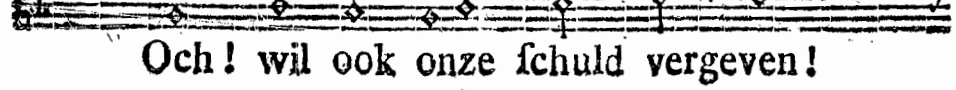
7 Uw' bede voor uw' moordenaren

Doet ons verzoenend heil ontwaren,

Geeft kalmen troost aan 't ſchuldvol hart;

Och! wil ook onze ſchuld vergeven!

Doe ons, o Goël! voor U leven,
En vruchten plukken uit uw' smart.

8 Och leer ons ook de schuld vergeven,
Aan hen, die vaak ons tegenstreven,
En goeddoen loonen met hun kwaad!
Dan geven w', in den wandel, blijken,
Dat wij uw deugdenbeeld gelijken,
En Christ'nen zijn in woord en daad.

193
194= blanco

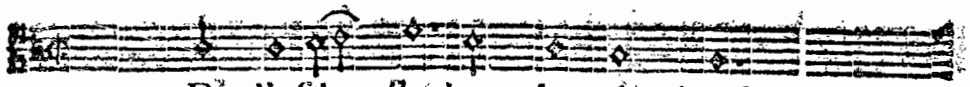
JEZUS TWEEDE KRUISWOORD.

GEMATIGD VROLIJK.

XXXVIste LIED.

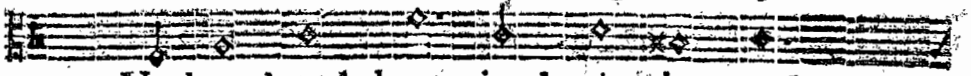
JEZUS TWEEDE KRUISWOORD

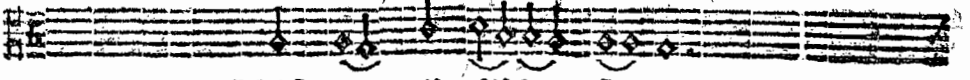
De liefde, ſterker dan de dood,

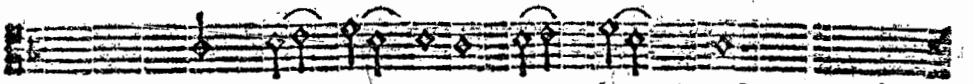
Schroomt dolken noch gevaren;

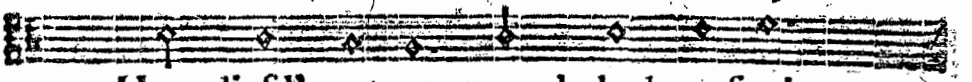
Verlaat haar' hartvriend niet in nood;

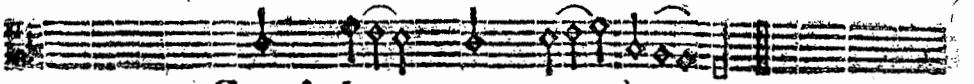
Blijft op zijn lijden ſtaren:

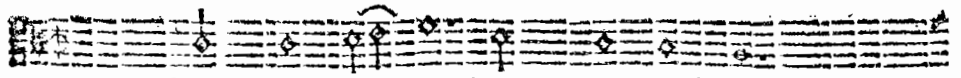
Zoo trad MARIA naar het kruis;

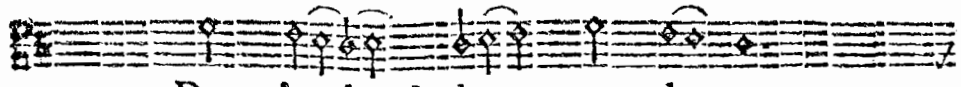
Haar liefd' ontzag geen helsch geſpuis,

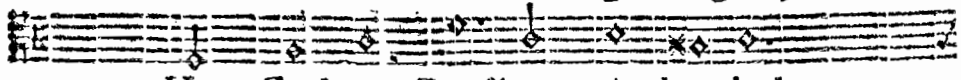
Geen' drom van moordenaren.

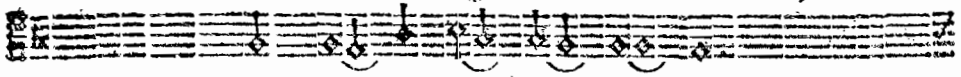
2 Daar zag zij nu haar wonderkind,

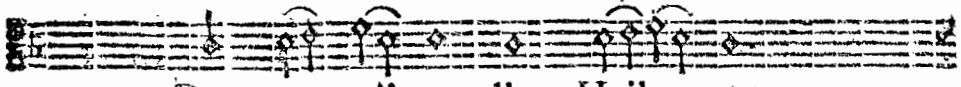
Dat z'onder 't hart mogt dragen,

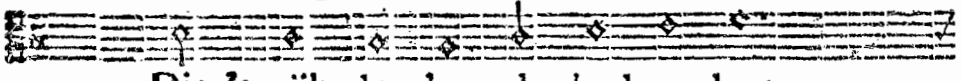
Van God en Eng'len teêr bemind,

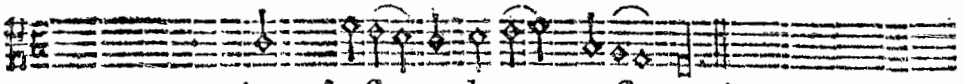
Door beulen folt'rend plagen,

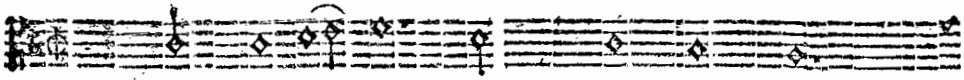
Daar zag zij nu dien Heilgezant,

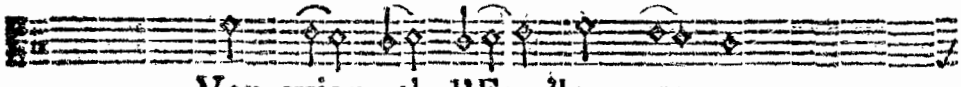
Die 't rijk des hemels had geplant,

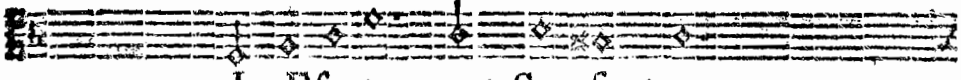
Aan 't flavenhout geflagen!

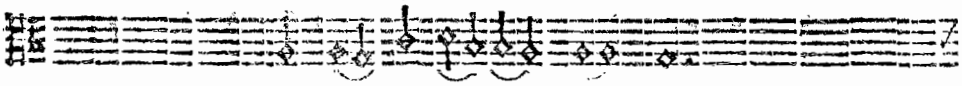
3 Daar zag zij DAVIDS Heer en Zoon,

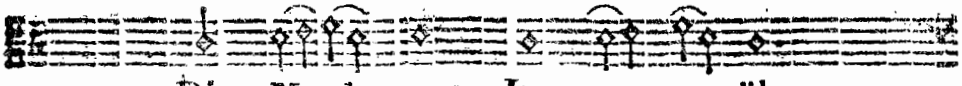
Van wien al d'Eng'len zongen,

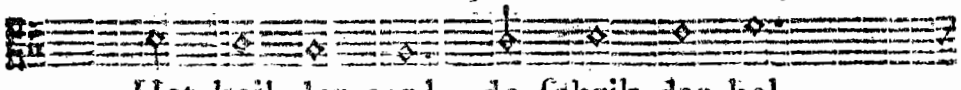
In Efrata, met Serafs-toon

En blijde hemel-tongen,

Dien Vredevorst, Im-ma-nu-ël,

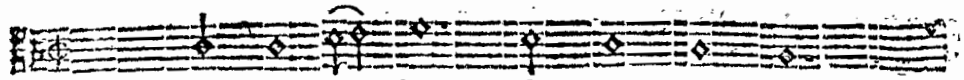

Het heil der aard, de fchrik der hel,

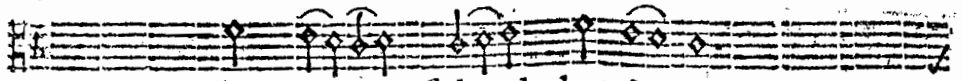

Met fmart op fmart doordrongen!

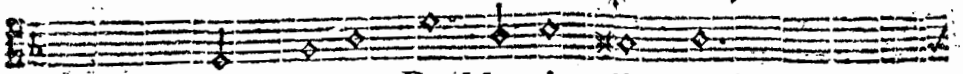
4 Daar

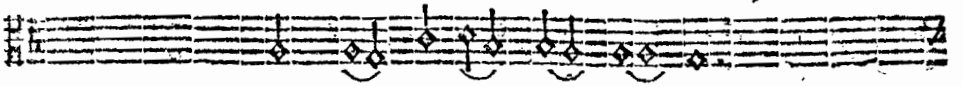
4 Daar zag zij Hem, die wond'ren deed,

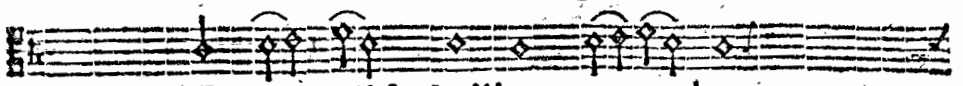
Aan dooden ſchonk het leven;

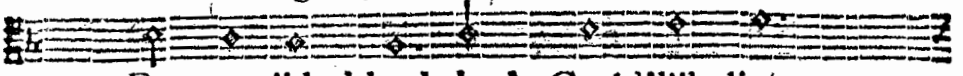
Die trouwe Redder in elks leed,

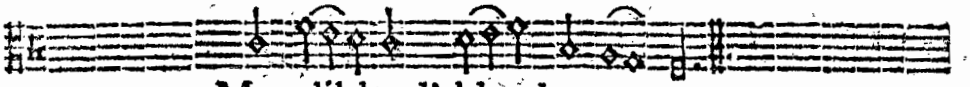
Als een' ellend'ling ſneven;

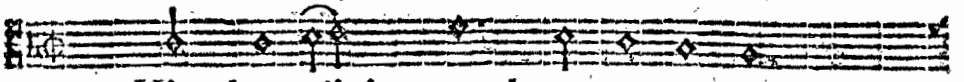
Nu zag zij 't heiligst aangezigt,

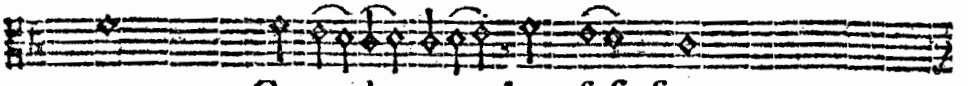
Dat eertijds blonk in 't Godd'lijk licht,

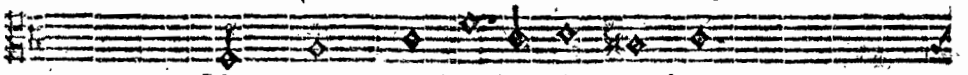
Met lil-lend' bloed omgeven.

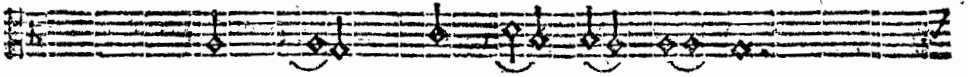
5 Hier kon zij 't woord van SIMEON,

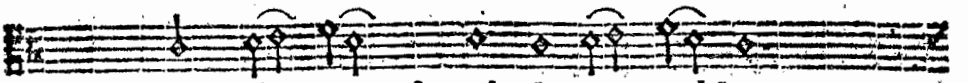
Gevoelen en be-ſef-fen,

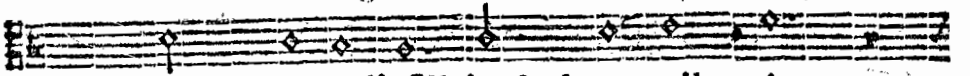
Hoe eens, bij deze levensbron,

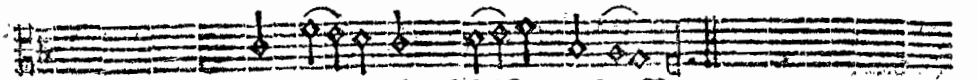
Een zwaard haar ziel zou treffen;

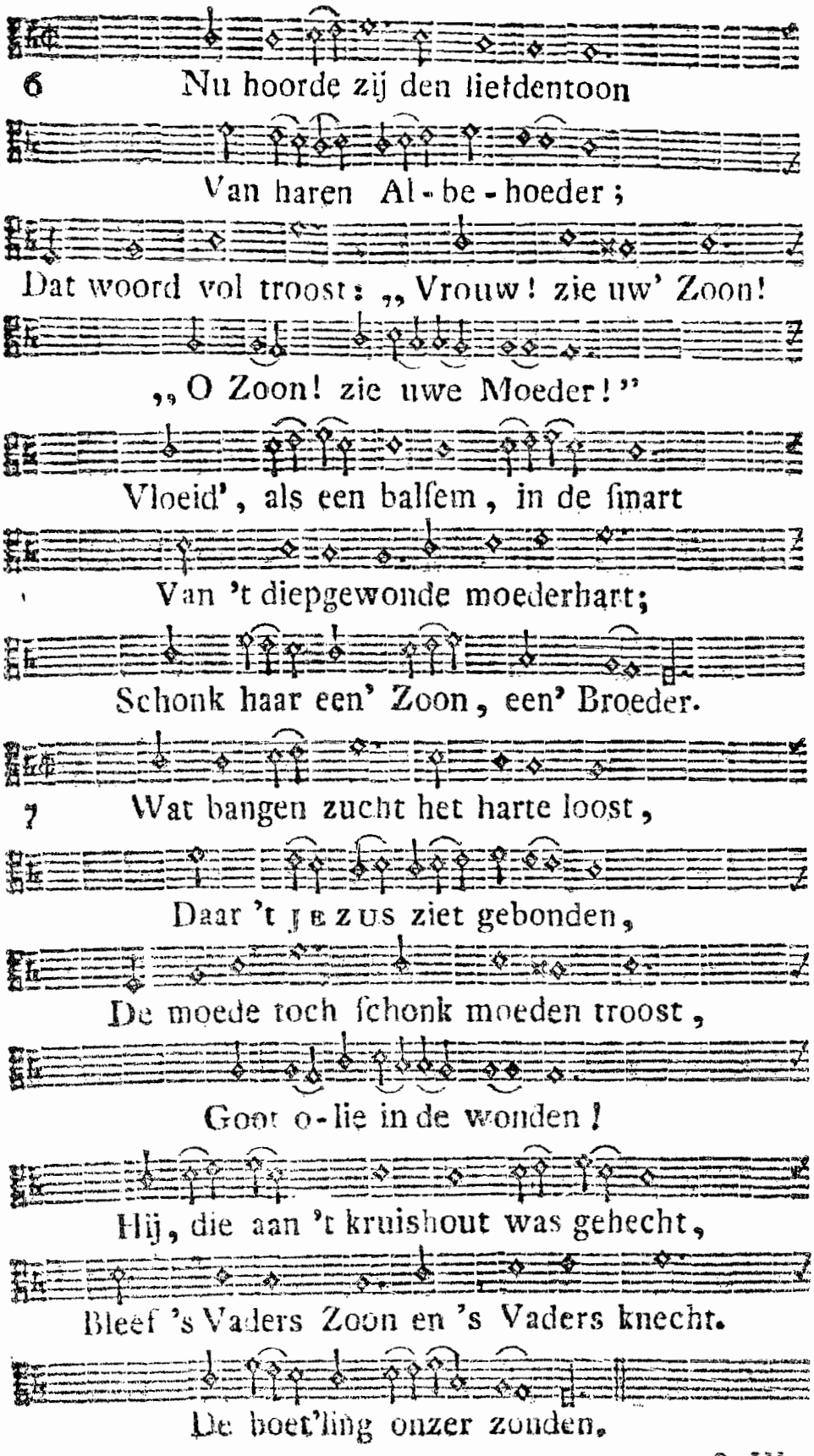
Maar hier zag z' ook de wet voldoen,

Die d' ouderlieſd' in 't hart wil voên,

En eeuwig blijft verheffen.

6 Nu hoorde zij den lieſdentoon
Van haren Al-be-hoeder;
Dat woord vol troost: „Vrouw! zie uw' Zoon!
„O Zoon! zie uwe Moeder!"
Vloeid', als een balſem, in de ſmart
Van 't diepgewonde moederhart;
Schonk haar een' Zoon, een' Broeder.
7 Wat bangen zucht het harte loost,
Daar 't JEZUS ziet gebonden,
De moede toch ſchonk moeden troost,
Goot o-lie in de wonden!
Hij, die aan 't kruishout was gehecht,
Bleef 's Vaders Zoon en 's Vaders knecht.
De boet'ling onzer zonden.

8 Hier zag 't geloof de ſchuld geboet,
Waardoor onz' ouders treuren,
In JEZUS kruis en offerbloed;
Dat zondig handſchrift ſcheuren:
Och leerden wij het heilig doel
Der liefdewet, vol rein gevoel,
Voor ons ſteeds waardig keuren!
9 Maar, lieve Heiland! wie zijn wij,
Daar w'op uw' lief-de ſtaren?
Die liefde moest gekruist, zoudt Gij
Ons eeuwig vrij verklaren;
Wij ſchreijen, ach! wij knielen, Heer!
Door 't heilgeloof, vol ootmoed neêr,
Om uw' genaê t'ontwaren.

10 Vloei tot ons in, en geef ons kracht,
Om naar uw heil te ſtreven,
Uw' liefdegloed, die 't leed verzacht,
Is 't leven van ons leven;
Bedek toch ons bevlekt gemoed,
Met uw verzoenend Midd'laarsbloed,
Om U al d'eer te geven.

201
202 = blanco

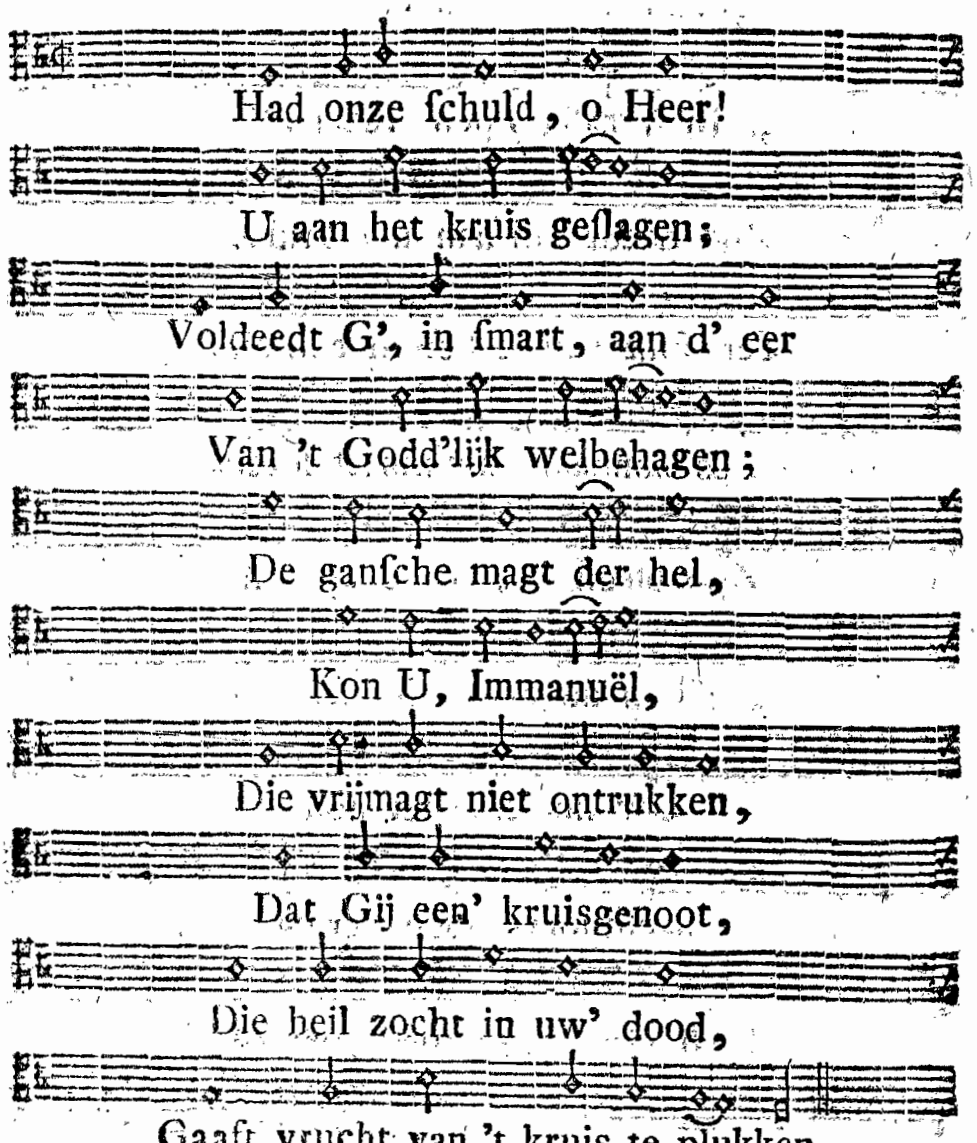
JEZUS DERDE KRUISWOORD.

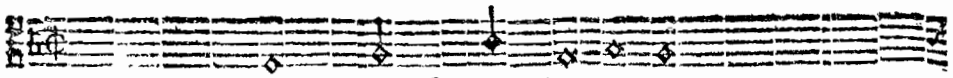
ERNSTIG EN TEDER.

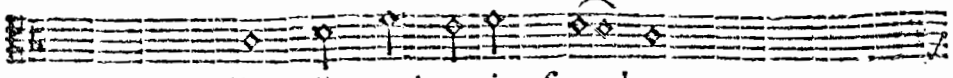
XXXVIIde LIED.

JEZUS DERDE KRUISWOORD.

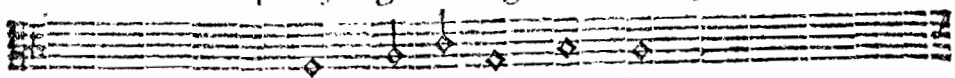

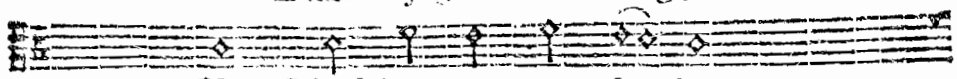
2 Hier hoord' een boeteling,

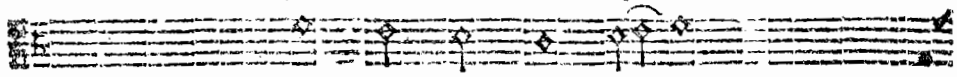
Op zijn geloovig ſmeeken,

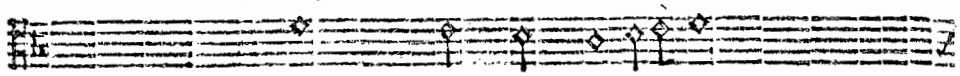
Daar hij genaê ontving,

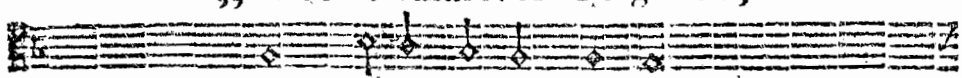
Uw ſchuldverzoenend ſpreken:

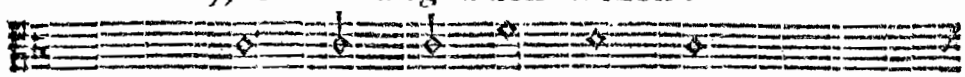
„ Gij zult met mij weldra,

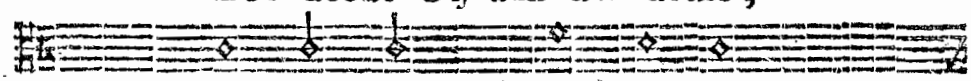
„ Van 't ſmartvol Golgotha,

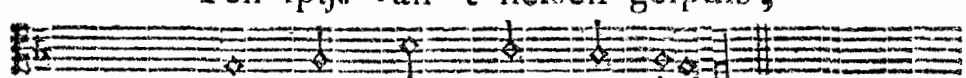
„ In 't zalig Eden wezen!"

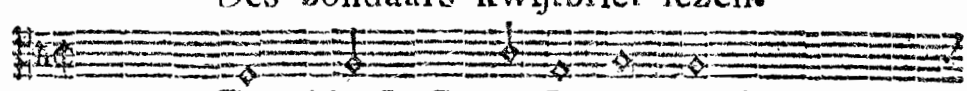
Zoo deedt Gij aan uw kruis,

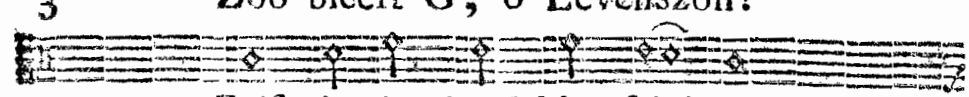
Ten ſpijt van 't helsch geſpuis,

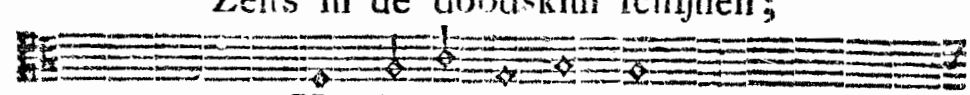
Des zondaars kwijtbrief lezen.

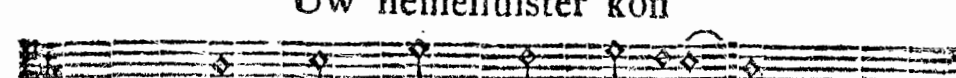
3 Zoo bleeft G, o Levenszon!

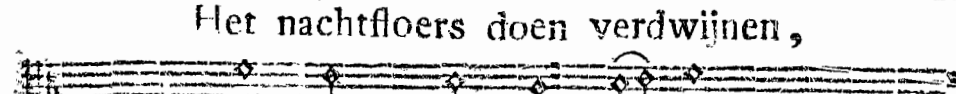
Zelfs in de doodskim ſchijnen;

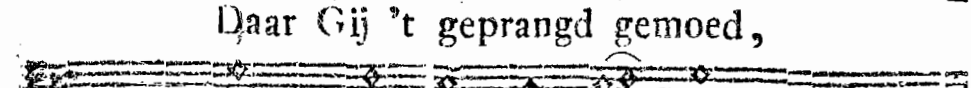
Uw hemelluister kon

Het nachtfloers doen verdwijnen,

Daar Gij 't geprangd gemoed,

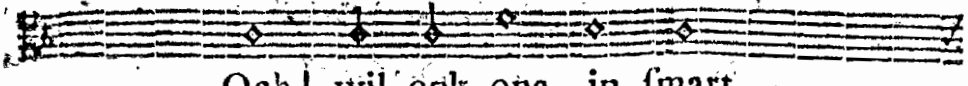

Bij 't ſtroomen van uw bloed,

Schonk

Schonkt onvergank'lijk leven;

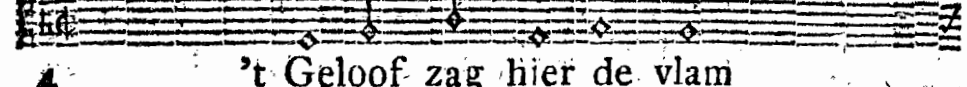
Och! wil ook ons, in ſmart,

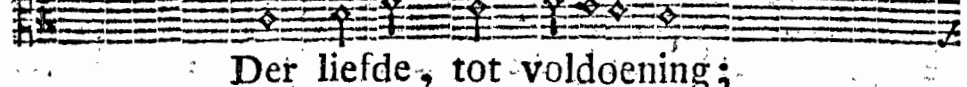
O Koning van ons hart!

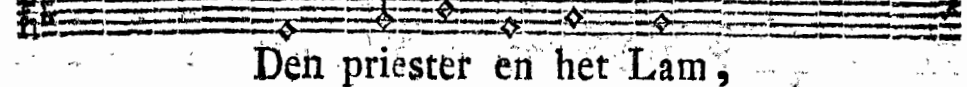
Dien zielenbalſem geven!

4 't Geloof zag hier de vlam

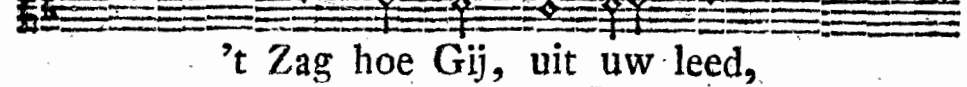
Der liefde, tot voldoening;

Den priester en het Lam,

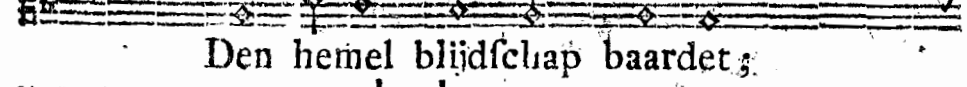
Op 't outer der verzoening;

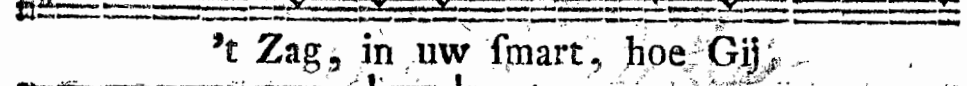
't Zag hoe Gij, uit uw leed,

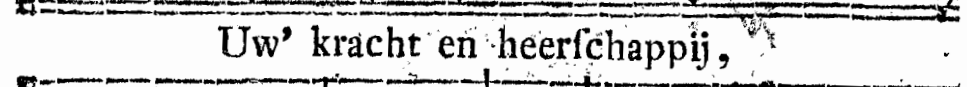
Volmaaktheid ſchitt'ren deedt;

Den hemel blijdſchap baardet;

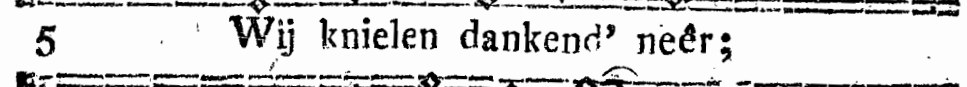
't Zag, in uw ſmart, hoe Gij

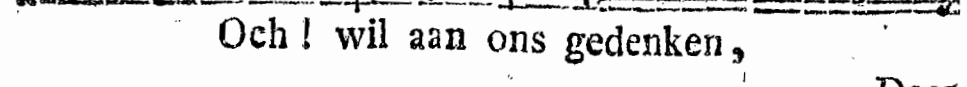
Uw' kracht en heerſchappij,

Als God en Heer, bewaardet.

5 Wij knielen dankend' neêr;

Och! wil aan ons gedenken,

Daar wij ons hart, o Heer!
Aan U ootmoedig ſchenken!
Geef ons geloof en licht,
Om, met ons zielgezigt,
Steeds op uw kruis te ſtaren;
Doe ons, in bangen ſtrijd,
De magt der hel ten ſpijt,
Uw' liefdegloed ontwaren.

207
208 = blanco

JEZUS VIERDE KRUISWOORD.

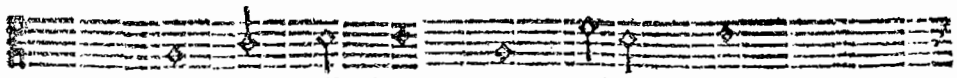
GEVOELIG.

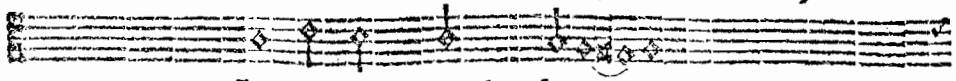
XXXVIIste LIED.

JEZUS VIERDE KRUISWOORD.

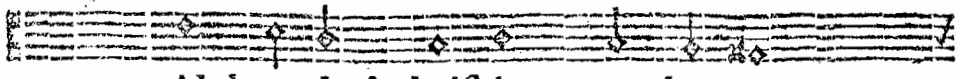

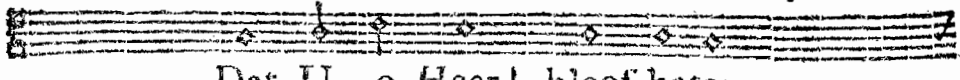
Al had U God, met zijne kracht,

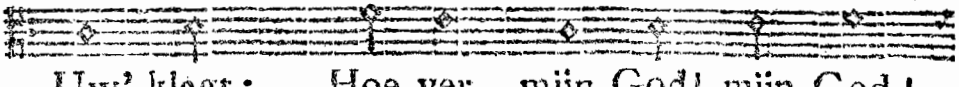
In dezen nood, begeven;

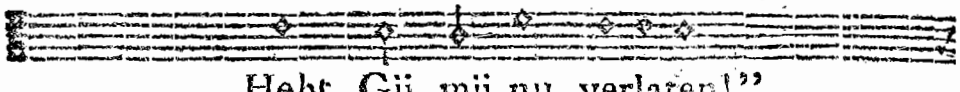
Al hoorde 't helſche moordersrot,

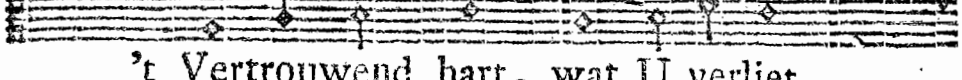
Dat U, o Heer! bleef haten,

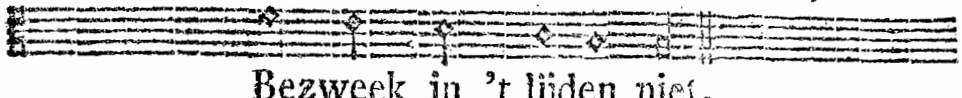
Uw' klagt: „ Hoe ver, mijn God! mijn God!

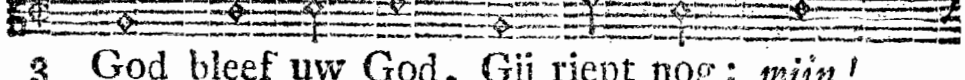
„ Hebt Gij mij nu verlaten!"

't Vertrouwend hart, wat U verliet,

Bezweek in 't lijden niet.

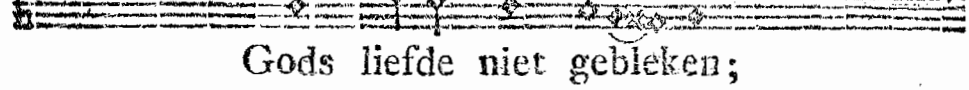
3 God bleef uw God, Gij riept nog: *mijn!*

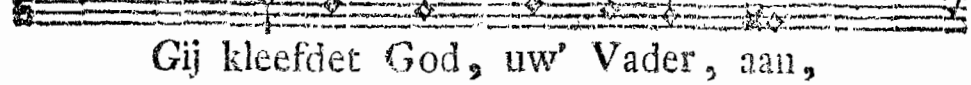
Hoe ver van U geweken,

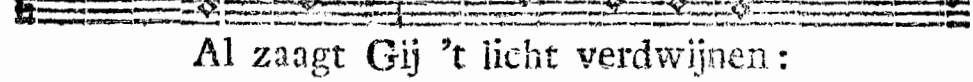
Al was U, in de bangſte pijn,

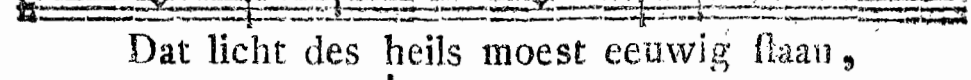
Gods liefde niet gebleken;

Gij kleefdet God, uw' Vader, aan,

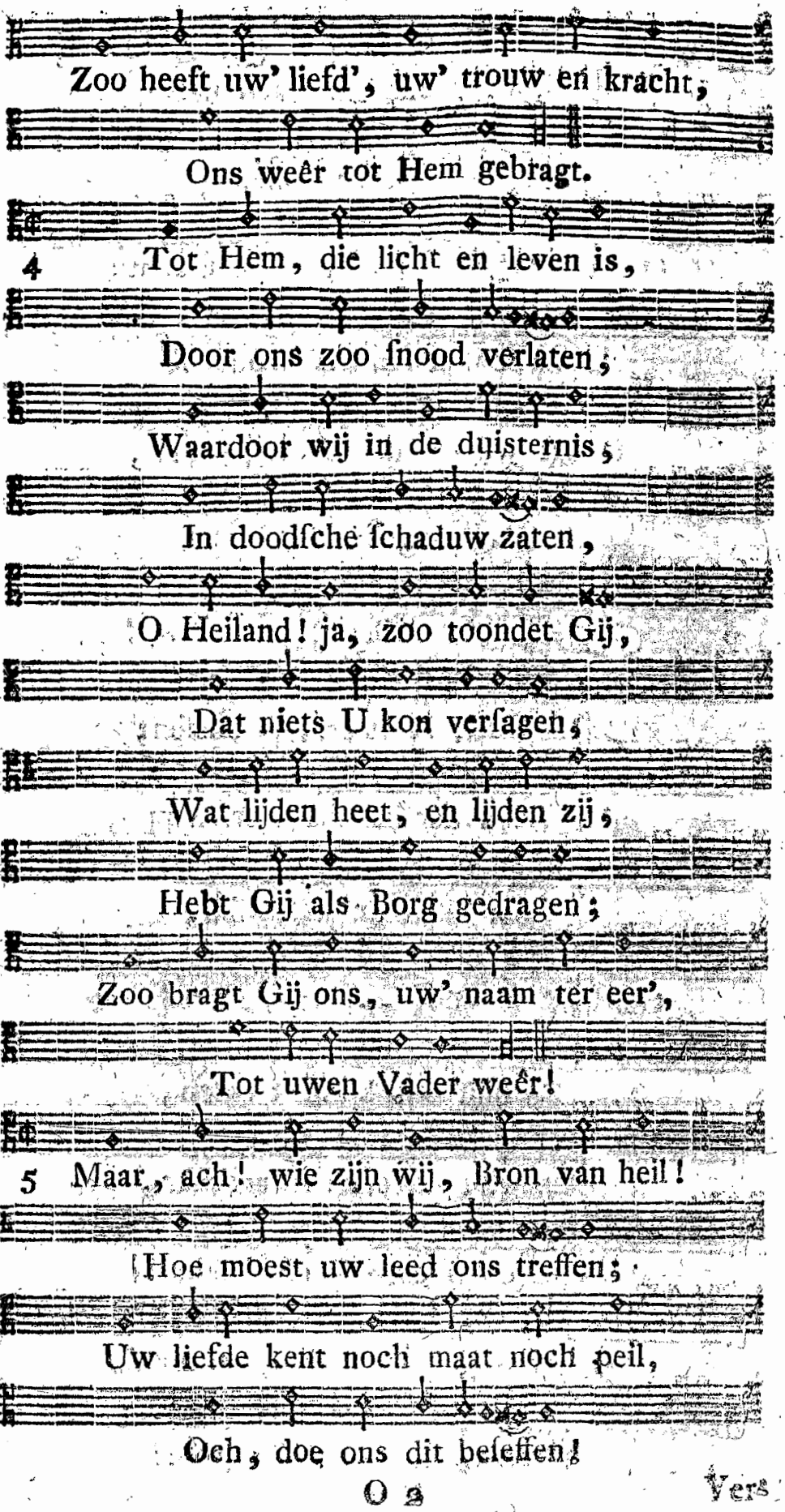
Al zaagt Gij 't licht verdwijnen:

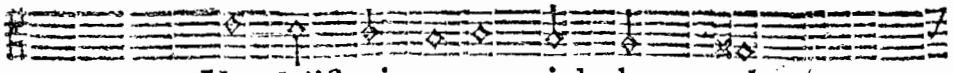

Dat licht des heils moest eeuwig ſlaan,

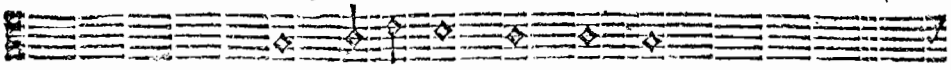

Om in ons hart te ſchijnen;

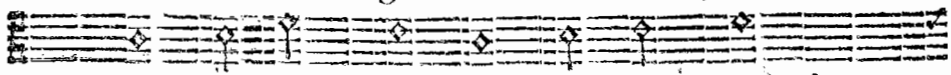

Zoo heeft uw' liefd', uw' trouw en kracht,
Ons weêr tot Hem gebragt.
4 Tot Hem, die licht en leven is,
Door ons zoo ſnood verlaten;
Waardoor wij in de duisternis,
In doodſche ſchaduw zaten,
O Heiland! ja, zoo toondet Gij,
Dat niets U kon verſagen,
Wat lijden heet, en lijden zij,
Hebt Gij als Borg gedragen;
Zoo bragt Gij ons, uw' naam ter eer',
Tot uwen Vader weêr!
5 Maar, ach! wie zijn wij, Bron van heil!
Hoe moest uw leed ons treffen;
Uw liefde kent noch maat noch peil,
Och, doe ons dit beſeffen!

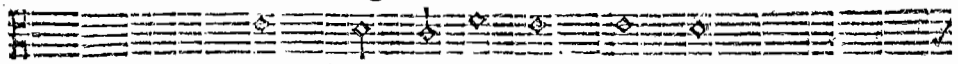
Verdrijf uit onze ziel den nacht

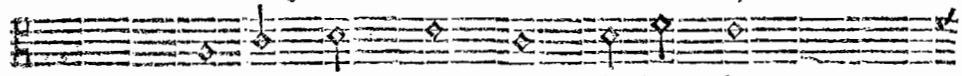
Van ongeloof en zonden;

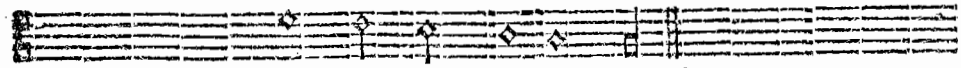
O Heilzon! geef ons licht en kracht!

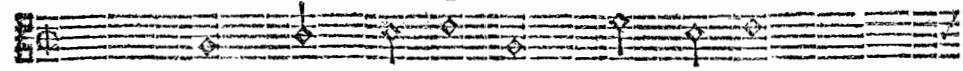
Wij ſchuilen in uw' wonden;

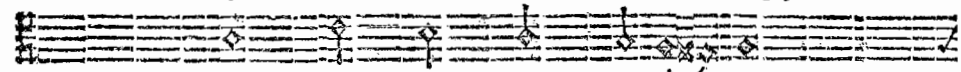
Opdat wij ſteeds uw' liefde zien,

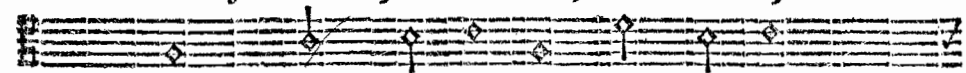
U eeuwig hulde biên!

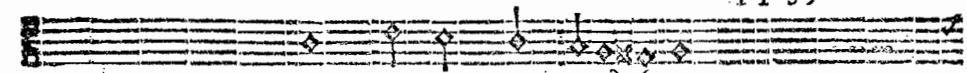
6 Gij weet, o Heiland! wat het zij,

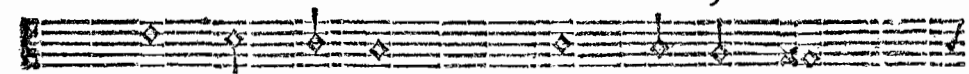
Zijn' God, in ſmart, te misſen;

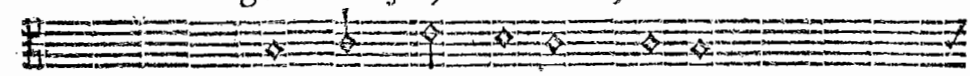
In 't woên der helſche heerſchappij,

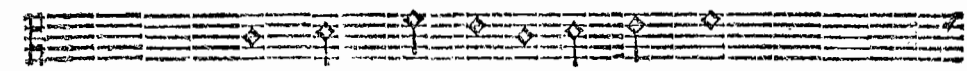
Door dikke duisternisſen,

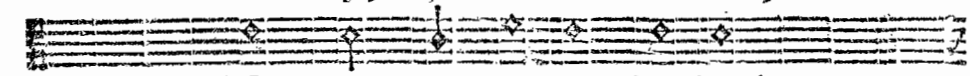
Omringd te zijn; — och, zie ons aan

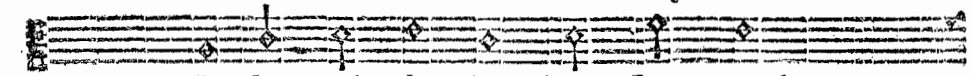
En blijf ons bij in 't lijden,

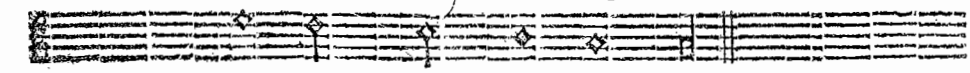
Als wij, op onze levensbaan,

Met dood en zonden ſtrijden!

Opdat wij, in den bangſten nood,

U zien, zoo goed als groot!

213
214=blanco

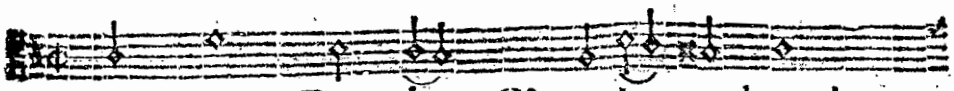
JEZUS VIJFDE KRUISWOORD.

AANDOENLIJK.

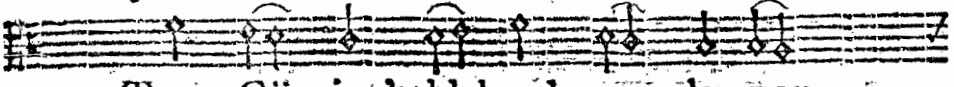

XXXVIIIste LIED.

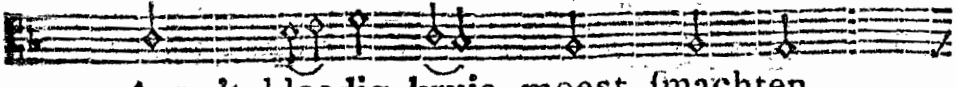
JEZUS VIJFDE KRUISWOORD.

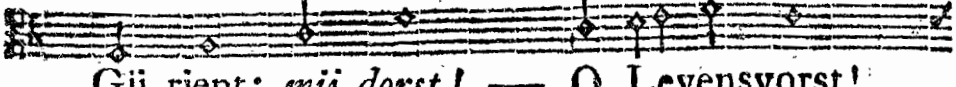
Mij dorst! Dus riept G', o Levensbron!

Toen Gij, in 't blakend vuur der zon,

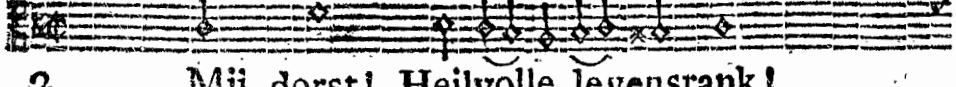
Aan 't bloedig kruis moest ſmachten,

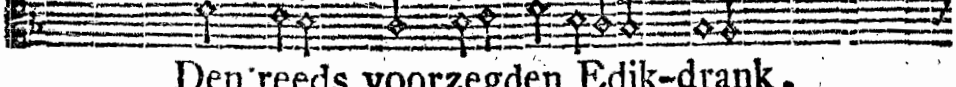
Gij riept: *mij dorst!* — O Levensvorst!

Van wien 't heelal verkwikking moest verwachten.

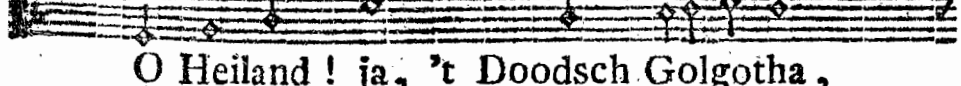
2 Mij dorst! Heilvolle levensrank!

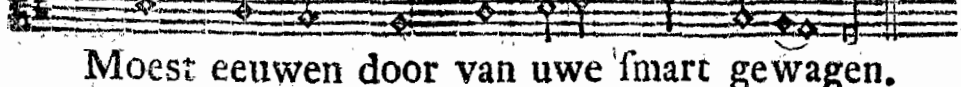
Den reeds voorzegden Edik-drank,

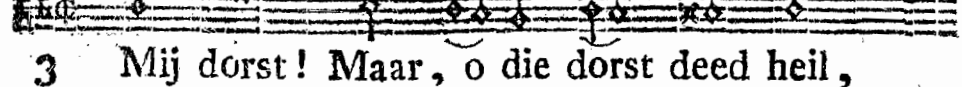
Zaagt G'U ſlechts toegedragen;

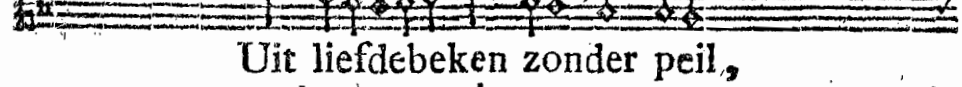
O Heiland! ja, 't Doodsch Golgotha,

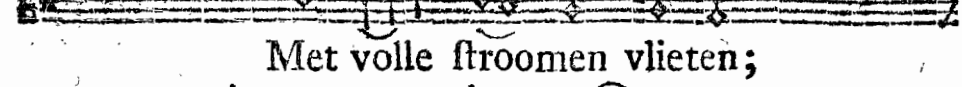
Moest eeuwen door van uwe ſmart gewagen.

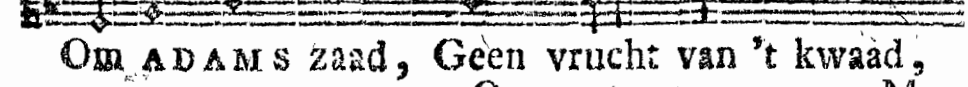
3 Mij dorst! Maar, o die dorst deed heil,

Uit liefdebeken zonder peil,

Met volle ſtroomen vlieten;

Om ADAMS zaad, Geen vrucht van 't kwaad,

Maar 't leven uit uw' dood te doen genieten!
4 Mij dorst! Hij, die door zijne kracht
Al 't ſapvol ooit heeft voortgebragt,
Mogt geen verkwikking ſmaken:
O doodlijk uur! — o liefde-vuur!
Dat JEZUS hart in zondaarsmin deed blaken!
5 Mij dorst! O bron die eeuwig vloeit,
Die d'afgematte ziel beſproeit,
Met bloed uit uwe wonden!
Genaê, o Heer! Vergeef en weer
Uit ons gemoed het dorsten naar de zonden.
6 Mij dorst! — Zoo loost de ziel een' zucht,
Die naar U, lieve Heiland! vlugt,
Vermoeid en afgeſtreden.
Verkwik ons hart, In nood en ſmart,
O Zondaarsborg! die alles hebt geleden!

XXXIXſte

217
21d- blanco

JEZUS ZESDE KRUISWOORD.

OPGEWEKT.

XXXIXste LIED.

JEZUS ZESDE KRUISWOORD.

2 JE-

2
Jezus heeft volbragt,
d'Allerbangſten nacht,
Heilrijk doorgeſtreden;
't Slangenhoofd vertreden;
d'Outers neêrgeveld;
't Regt van God herſteld;
't Handſchrift onzer zonden,
Wordt niet meer gevonden.
3
Wat geſchreven ſtond,
In Gods vreêverbond;
Is voor ons ten leven,
Eeuwig kracht gegeven!
Jezus woord: *volbragt!*
Heeft de helſche magt,
Naar Gods welbehagen,
Aan zijn kruis verſlagen!

4
't Is volbragt, mijn' ziel!
Juich, aanbid en kniel;
Alles is vergeven,
Wat Gij hebt misdreven:
Sla nu hart en oog,
Dankend' naar omhoog;
't Handschrift uwer zonden,
Wordt niet meer gevonden.
5
Hadt Gij niet volbragt,
Eeuwig was het nacht,
Goël, bron van 't leven!
Voor mijn' ziel gebleven;
Maar uw liefdegloed,
Heeft voor mijn gemoed,
Uit uw' doodsche kimmen,
't Licht des heils doen klimmen.

6 'k Juich nu, blij te moê,
U een' lofzang toe;
'k Wil mijn hart U wijden,
Wat U grieft vermijden;
'k Zing triomf! o Heer!
Uwen naam ter eer;
'k Zal uw' vrijſpraak roemen;
U mijn' Redder noemen.

223
224=blanco

JEZUS LAATSTE KRUISWOORD.

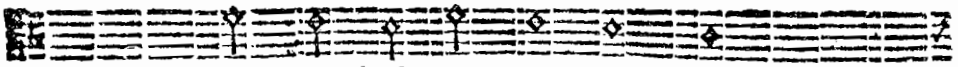
AANDOENLIJK.

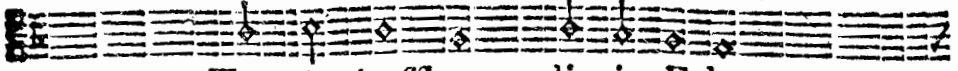
XLste LIED.

JEZUS LAATSTE KRUISWOORD.

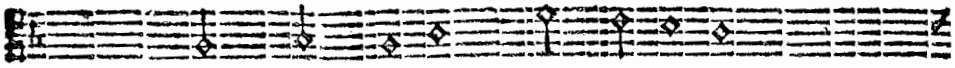

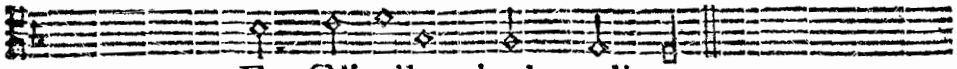
Van den helvorst en zijn' magt,

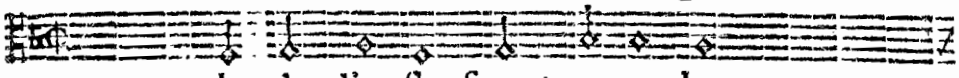
Tot de hofſlang, die in Eden

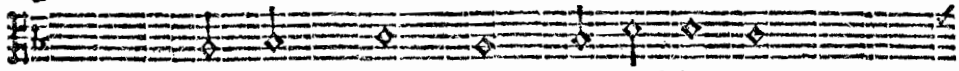
Ons deed vallen, was vertreden,

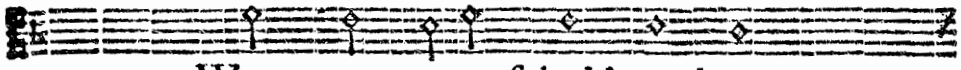
En Gij alles hadt volbragt.

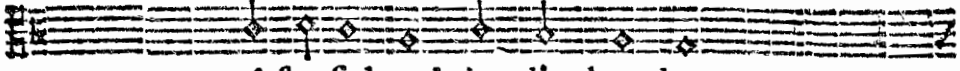
3 In de diepſte ſmart gezonken,

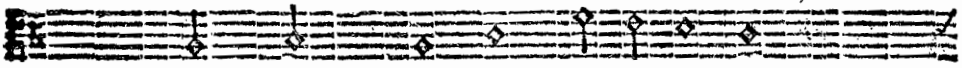
Aan het moordhout vastgeklonken,

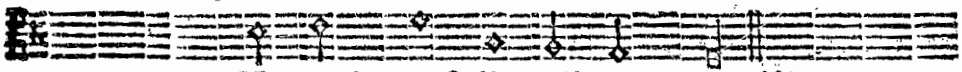
Waar men onze ſchuld op leest;

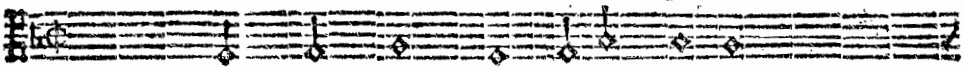
Afgefolterd in die banden,

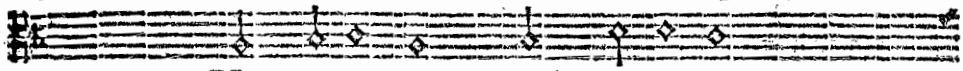
Riept Gij: „ In uw' liefdehanden,

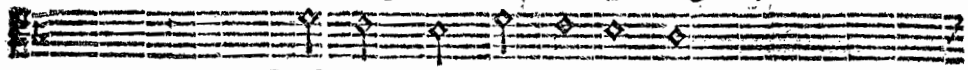
„ Vader! geef ik mijnen geest!"

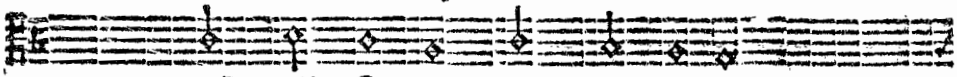
4 Zoo hebt Gij, voor aller oogen,

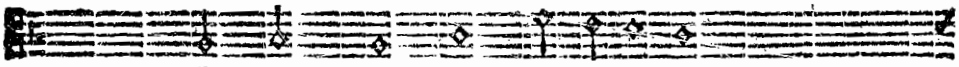
Uw gezegend hoofd gebogen;

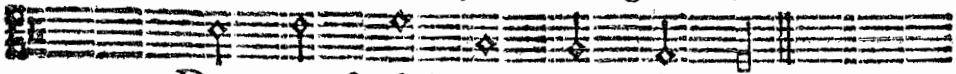
Leidet Gij uw leven af!

O, dit ſterven was hier leven!

En een Godd'lijk wedergeven,

Daar uw ziel voor ons zich gaf!

5 Ja,

5 Ja, uw dood deed d'aarde beven;
Gaf aan dooden kracht en leven;
Deed hen uit hunn' graven gaan:
't Voorhang ſcheurde, rotſen ſpleten;
Zulk een dood mogt ſterven heeten;
Zulk een dood heeft God voldaan!
6 O! die dood moest harten treffen!
Onze ziel tot U verheffen,
Gadelooze Levensbron!
Aard' en hemel zijn getuigen
Van uw liefd'rijk nederbuigen,
Toen uw dood den dood verwon.
7 Eenmaal komen d'oogenblikken,
Dat onz' aller jongſte ſnikken
Uit den zwakken boezem gaan;
Maar wie zou voor 't ſterven vreezen,

Daar G'ons in uw' dood doet lezen:
Onze ſchulden zijn voldaan!
8 O! hoe moesten onze harten,
Bij het denkbeeld uwer ſmarten,
Kloppen voor uw' dienst, uw' eer!
Daar wij op uw' zoendood ſtaren,
Velt Gij onze zielsgevaren,
Groote Heiland! eeuwig neêr!
9 Juichen, danken, biddend' knielen,
Zijn nu d'offers onzer zielen,
Daar Gij onze ſmart geneest;
Doe ons, in de doodſche banden,
Stervend' zeggen: in uw' handen,
Heiland! geven w'onzen geest.

229
230=blanco

DANKLIED AAN JEZUS.

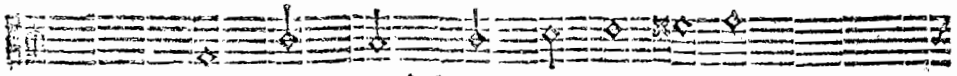
EERBIEDIG VROLIJK.

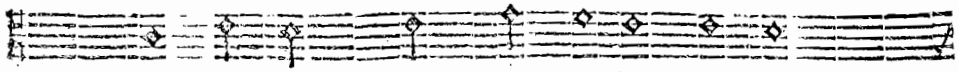
XLIIde LIED.

DANKLIED AAN JEZUS.

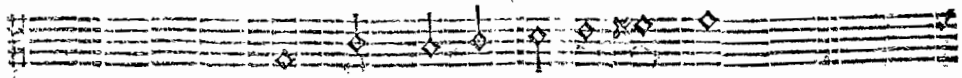

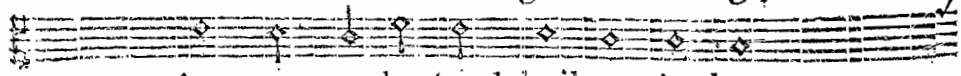
2 Ik roem uw' liefd' en uw gezag,

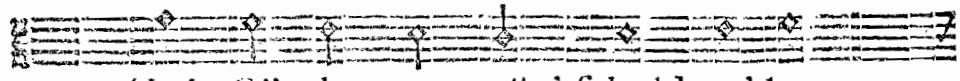
O Heiland! hoor mijn doffe klanken!

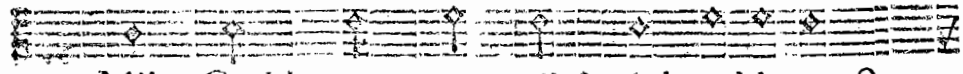
'k Heb al wat ik genieten mag,

Aan uw verlosfend heil te danken:

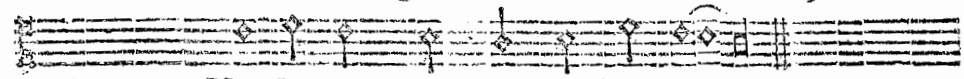
Hadt Gij niet voor mijn' fchuld voldaan,

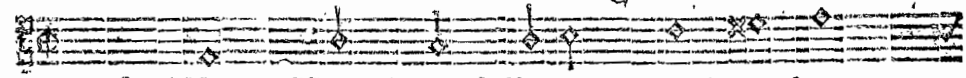
Mijn God! waar was mijn' ziel gebleven?

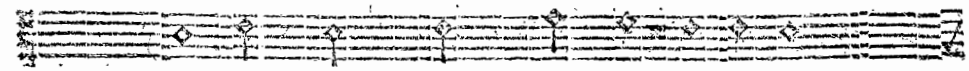
'k Had eeuwig moeten buiten ſtaan,

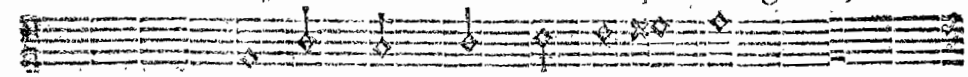
Verſtoken van het zaligs leven!

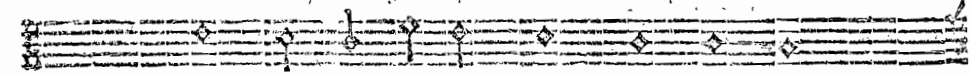
3 't Was, Heer! uw' liefde, doel en lust,

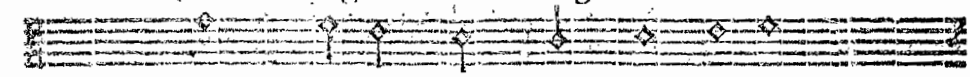
In mij Gods beeld weêr op te rigten,

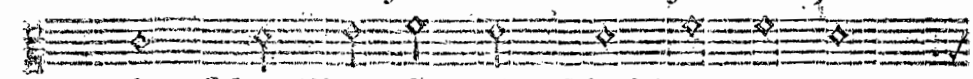
En in mijn hart de zoete rust

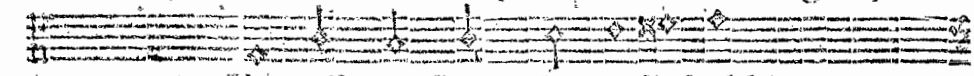
Der zaal'ge hemelvreugd te ſtichten.

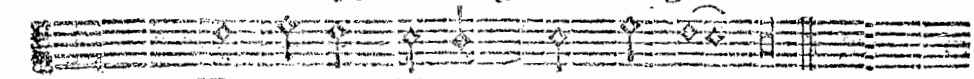
Eer 'k aanzijn had waart Gij bereid,

O, ſchuld'loos in mijn' ſchuld te mengen,

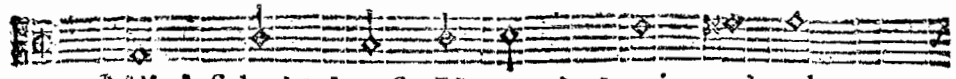

En mij, o Borg der zaligheid!

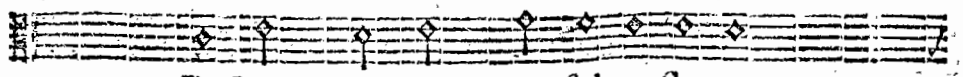

Tot uwen Vader weêr te brengen.

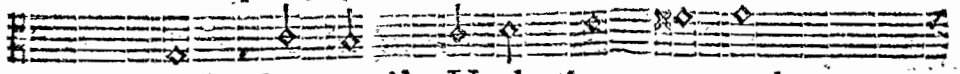
4 Mijn'

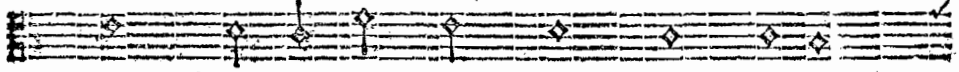
4 Mijn' ſchuld heeft U aan 't kruis gehecht,

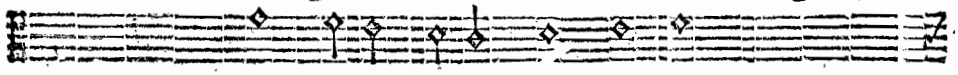
Beſpot, gehoond en fel geſlagen;

Heeft, lastrend', U al d'eer ontzegd,

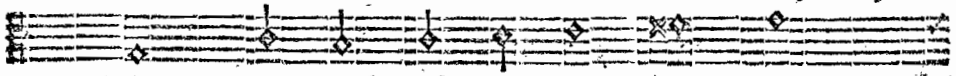
Die G'eeuwig als Gods Zoon moest dragen;

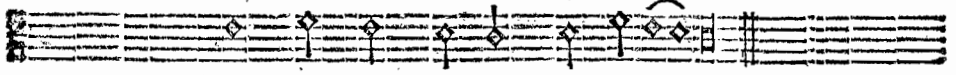
Maar uwe liefde zag mij aan,

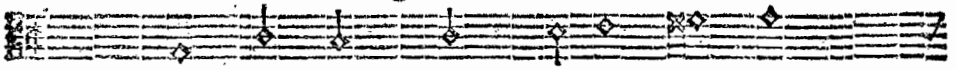
Zoo als G'een' PETRUS aan wondt ſtaren,

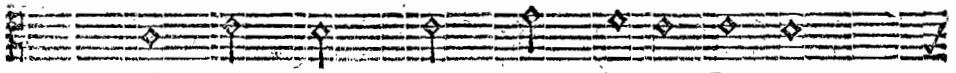
Dien G'uit zijn' val weêr op deedt ſtaan,

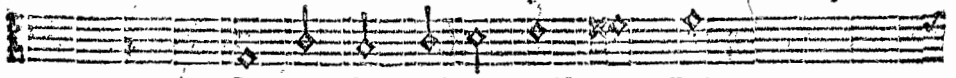
Ter wering zijner zielgevaren.

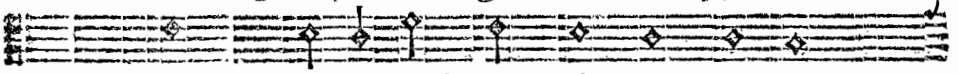
5 Gij gaaft U, Heer! geheel aan mij;

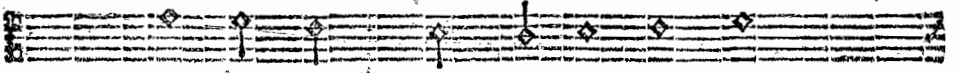
Dit denkbeeld moet mijn' liefde ſterken,

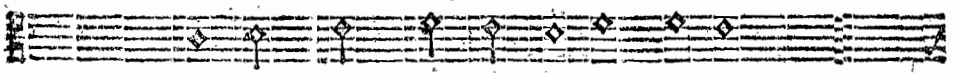
Opdat ik heilig leef als Gij,

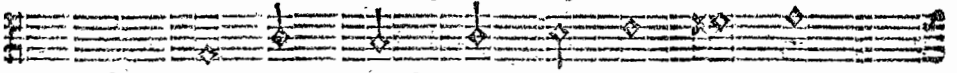
Door 't heilgeloof, in pligt en werken:

O wat zou 't zijn zoo ik, o Heer!

Alleen bleef op uw lijden ſtaren,

'k Zou dan geen' vruchten van uw' leer,

Tot heil voor mijne ziel, ontwaren.

6 In uwe kracht is al mijn' kracht;
Mag 'k ſchuilen onder uwe vleug'len,
Dan zie ik al wat U veracht,
En lippen vol van ſmaad beteug'len.
O zaligheid! wat zoet genot!
Waarvan 't vooruitzigt mij kan ſtreelen,
Dat 'k eens met U, mijn' Heer en God!
In zaal'ge heerſchappij zal deelen.
7 Nu ſtap ik vrolijk dankend' heen,
Op 't pad, beſtrooid met rozenbladen;
En moet ik ſoms op doornen treên,
Zij zullen toch mijn' ziel niet ſchaden.
Gij hebt volbragt, o Heiland! ja
De balſem vloeid' uit uwe wonden;
'k Roep eeuwig uit: „ Genaê! genaê!
„ Gij leedt en ſtierft voor al mijn zonden.

235
236 = blanco

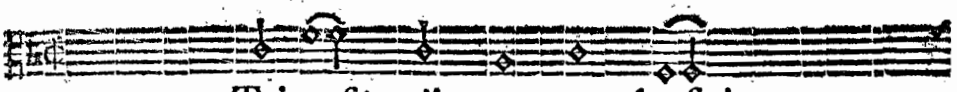
PAASCH-ZANG.

ZIELVERBLIJDEND.

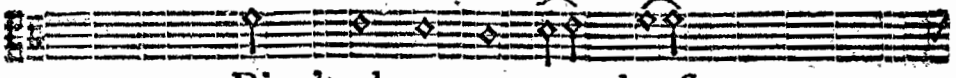

XLIIste LIED.

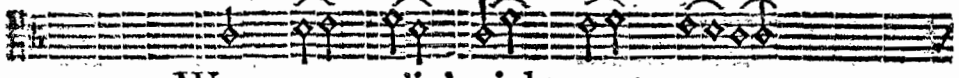
PAASCH-ZANG.

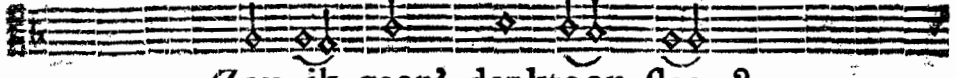
Triomf! mijn JEZUS leeft!

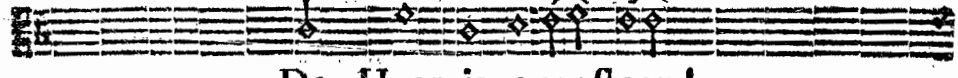
Die 't al verwonnen heeft,

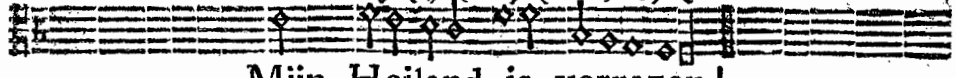
Waarvoor mijn' ziel moest vreezen;

Zou ik geen' danktoon ſlaan?

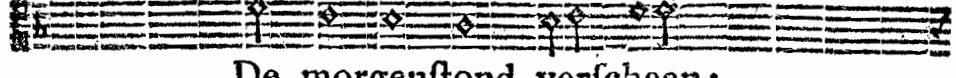
De Heer is opgeſtaan!

Mijn Heiland is verrezen!

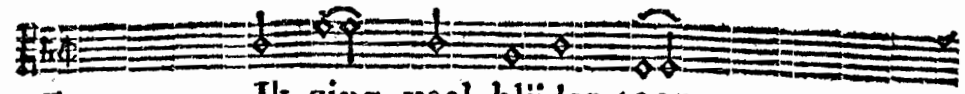
2 De vale nacht verdween;

De morgenſtond verſcheen;

Gansch

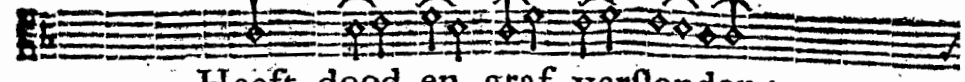

Gansch Pa-les-ti-na beefde;
Door 't ſchitt'rend blikſemlicht,
Waarvoor de grafwacht zwichtt',
En mijn Verlosſer leefde!
3 De zond' en al 't geweld
Der helmagt ligt geveld;
Mijn graf is nu geheiligd;
Al velt de dood mij neêr,
d'Opſtanding van mijn' Heer,
Heeft eeuwig mij beveiligd.
4 Juich' Isrel, blij te moê,
Zoo dra 't van MEMPHIS roê
En dienst zich zag ontheven;
Toen 't PHARO en zijn heir
Zag, zinkend' in het meir,
De jongſte ſnikken geven.

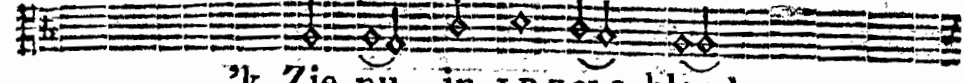
5 Ik zing veel blijder toon,

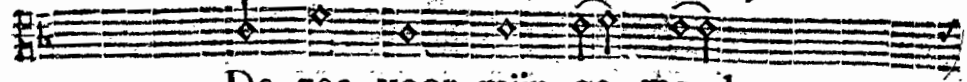
Nu Gods gekruisten Zoon

Heeft dood en graf verslonden;

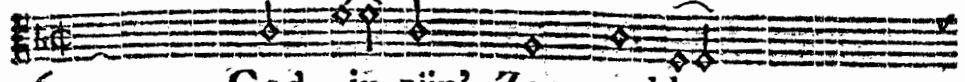
'k Zie nu, in JEZUS bloed,

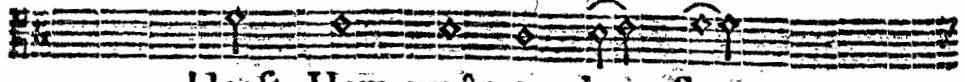
De zee voor mijn ge-moed,

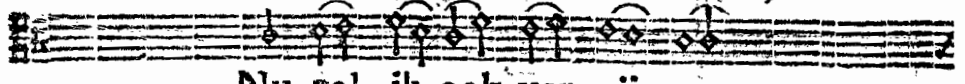
Ter smoring mijner zonden.

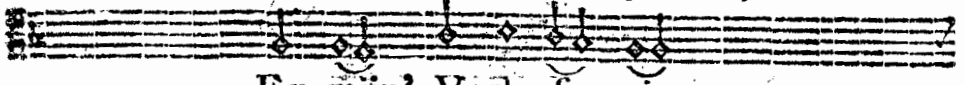
6 God, in zijn' Zoon voldaan,

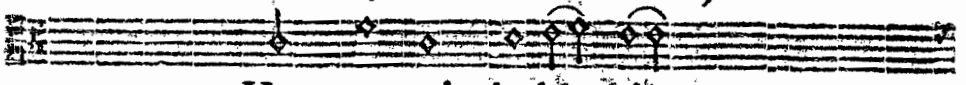
Heeft Hem weêr op doen staan;

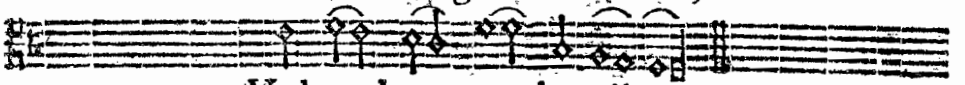
Nu zal ik ook ver-rij-zen;

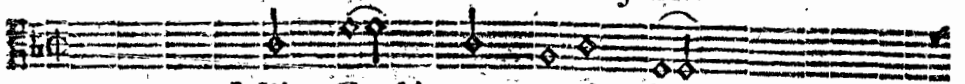
En mijn' Verlosser zien;

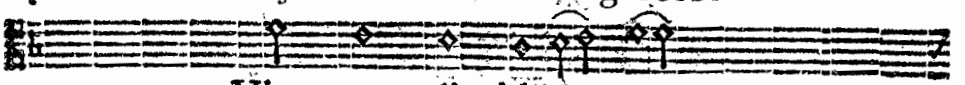
Hem eeuwig hulde biên;

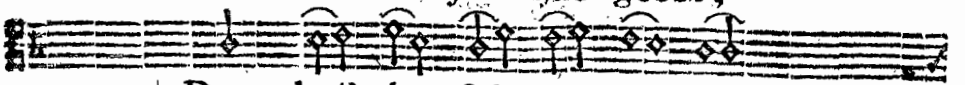
Volmaakter eer bewijzen.

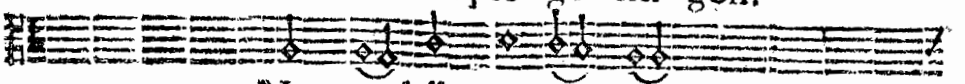
7 Mijn God! wat zalig feest

Viert nu mijn blijde geest,

Door heil-be-spie-ge-lin-gen!

Nu voel ik wat het zij:

O Engel! ga voorbij
En doodt geen' eerſtelingen!
8 Mijn Paasch-lam is geſlagt,
En d'allerbangſte nacht
Voor u, mijn' ziel! verdreven;
'k Mag nu, met vaster ſchreên,
Naar 't hemelsch Kanaan treên,
Om met mijn' Heer te leven.
9 Zijt G'uit uw graf getreên,
'k Ga naar uw' tempel heen,
O Heiland! U te lo-ven!
Ontboei mijn ziel van 't ſtof,
Voer haar met dankb'ren lof
En blij gejuich naar boven!

JEZUS OPSTANDING.

241
242=blanco

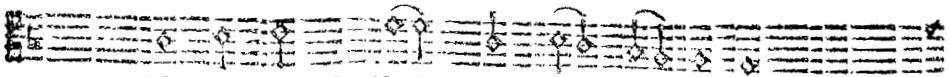
OPWEKKENDE.

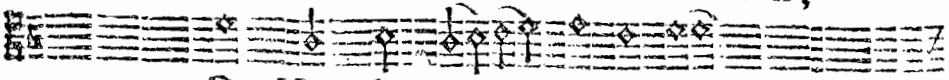
XLIIIste LIED.

JEZUS OPSTANDING.

Nu is ons 't licht des heils ontſtoken;

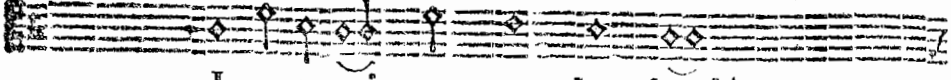
De Heer is waarlijk opgeſtaan!

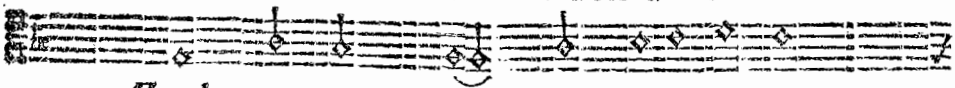
Bedrukten! ſtaakt uw angſtig treuren;

Hij, die de rotſen kon verſcheuren,

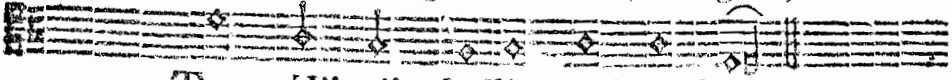
Is overwinnaar van den dood!

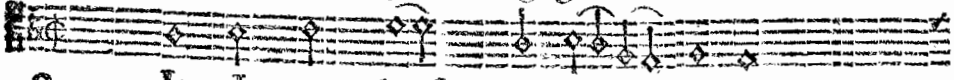
Zoekt JEZUS, maar met zegezangen;

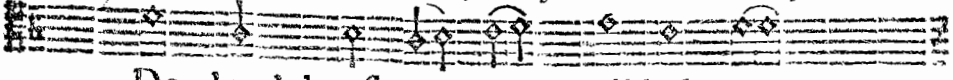
Hij nam de magt der hel gevangen,

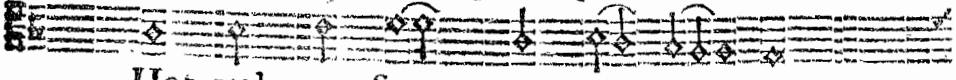
Toen Hij zijn heilig graf ontſloot.

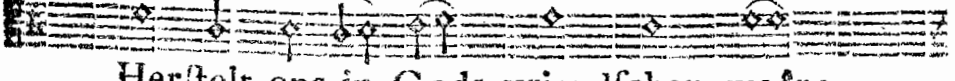
3 Ja, JEZUS leeft; wij zullen leven;

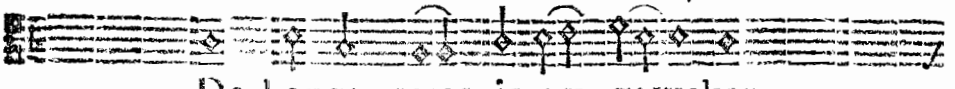
De dood heeft nu geen' prikkel meer,

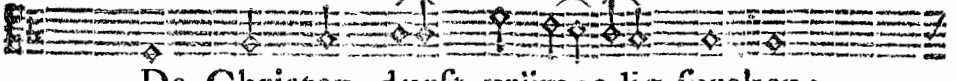
Het vol rantſoen, voor ons gegeven,

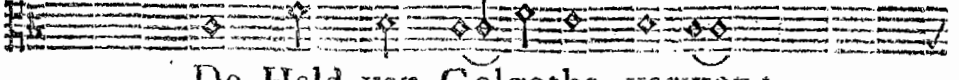
Herſtelt ons in Gods vriendſchap weêr;

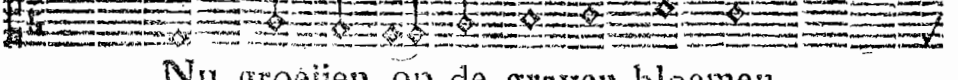
De bange vrees is nu geweken;

De Christen durft vrijmoedig ſpreken;

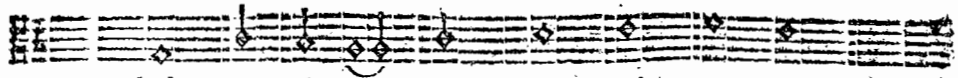

De Held van Golgotha verwon;

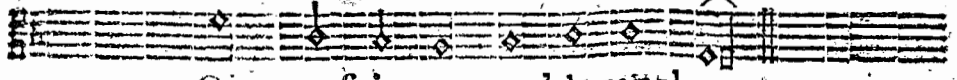

Nu groeijen op de graven bloemen,

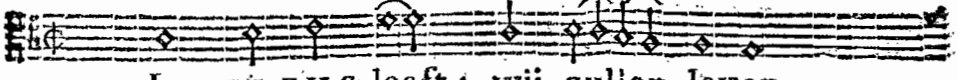
Die

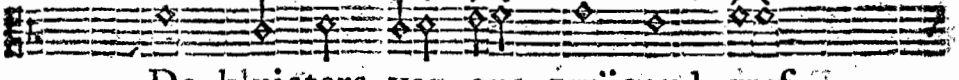
Die eeuwig JEZUS grootheid roemen,

Ons graf is nu een' levensbron.

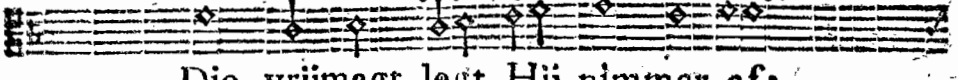
4 Ja, JEZUS leeft; wij zullen leven;

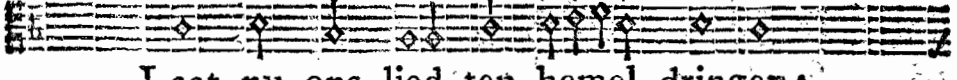
De kluisters van ons zwijgend graf,

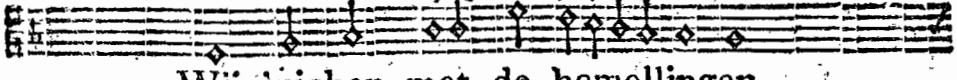
Zijn in zijn' liefdehand gebleven,

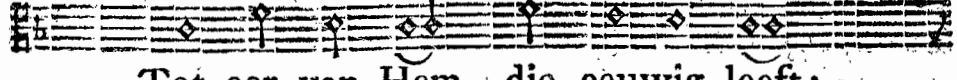
Die vrijmagt legt Hij nimmer af;

Laat nu ons lied ten hemel dringen;

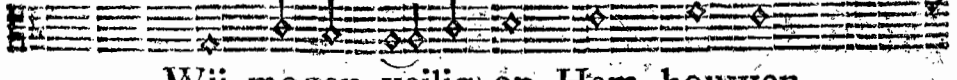
Wij juichen met de hemellingen,

Tot eer van Hem, die eeuwig leeft;

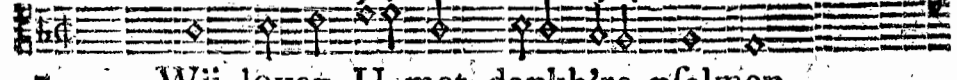
Hij blijft de rots van ons vertrouwen,

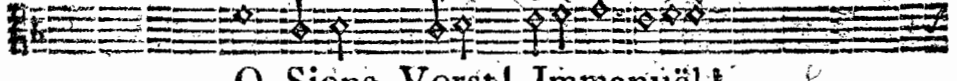
Wij mogen veilig op Hem bouwen,

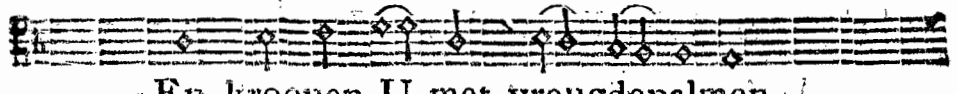
De ſtille hoop, die Hij ons geeft.

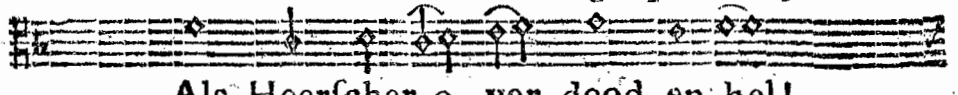
5 Wij loven U met dankb're pſalmen,

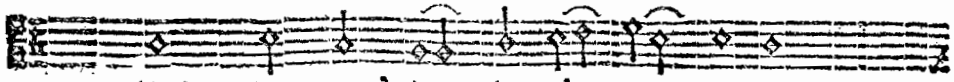
O Sions Vorst! Immanuël!

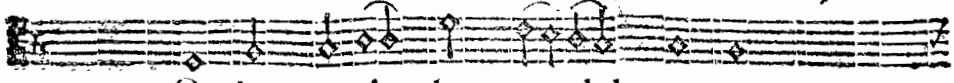
En kroonen U met vreugdepalmen,

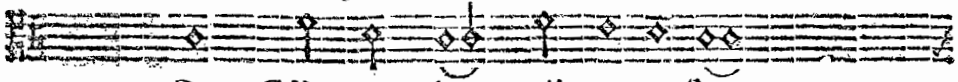
Als Heerſcher o-ver dood en hel!

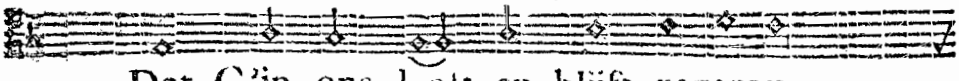
Och! doe uw' deugden in ons wonen;

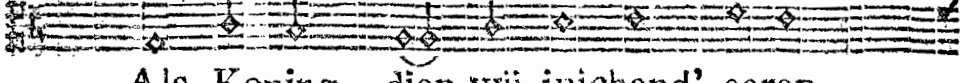
Opdat wij in den wandel toonen,

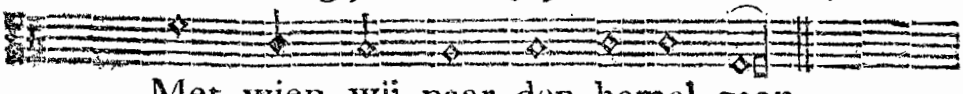
Dat G'in ons hart zijt opgeſtaan:

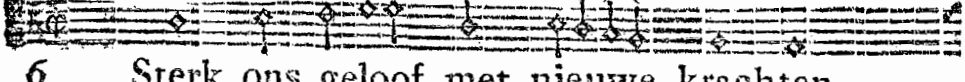
Dat G'in ons leeft en blijft regeren,

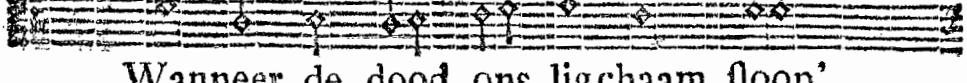
Als Koning, dien wij juichend' eeren,

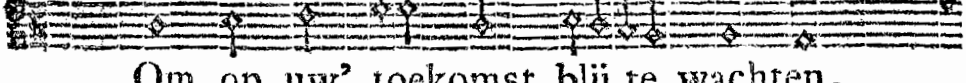
Met wien wij naar den hemel gaan.

6 Sterk ons geloof met nieuwe krachten,

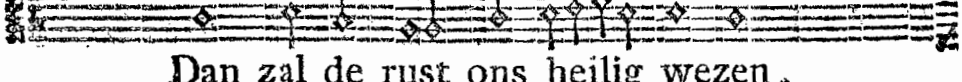
Wanneer de dood ons ligchaam ſloop',

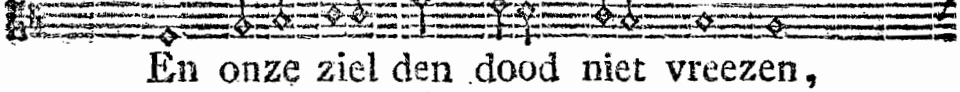
Om op uw' toekomst blij te wachten,

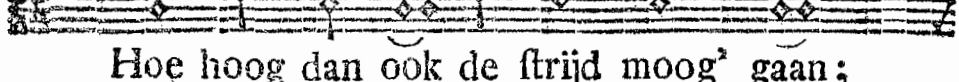
En niet beſchamen in die hoop.

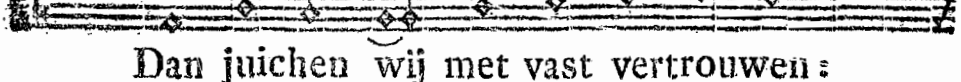
Dan zal de rust ons heilig wezen,

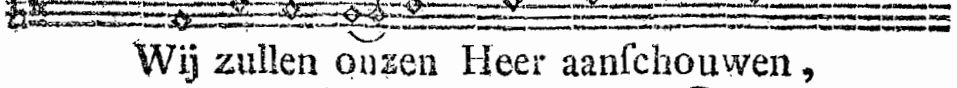
En onze ziel den dood niet vreezen,

Hoe hoog dan ook de ſtrijd moog' gaan;

Dan juichen wij met vast vertrouwen:

Wij zullen onzen Heer aanſchouwen,

Want Hij is waarlijk opgeſtaan!

XLIVſte

247
240=blanco

JEZUS HEMELVAART.

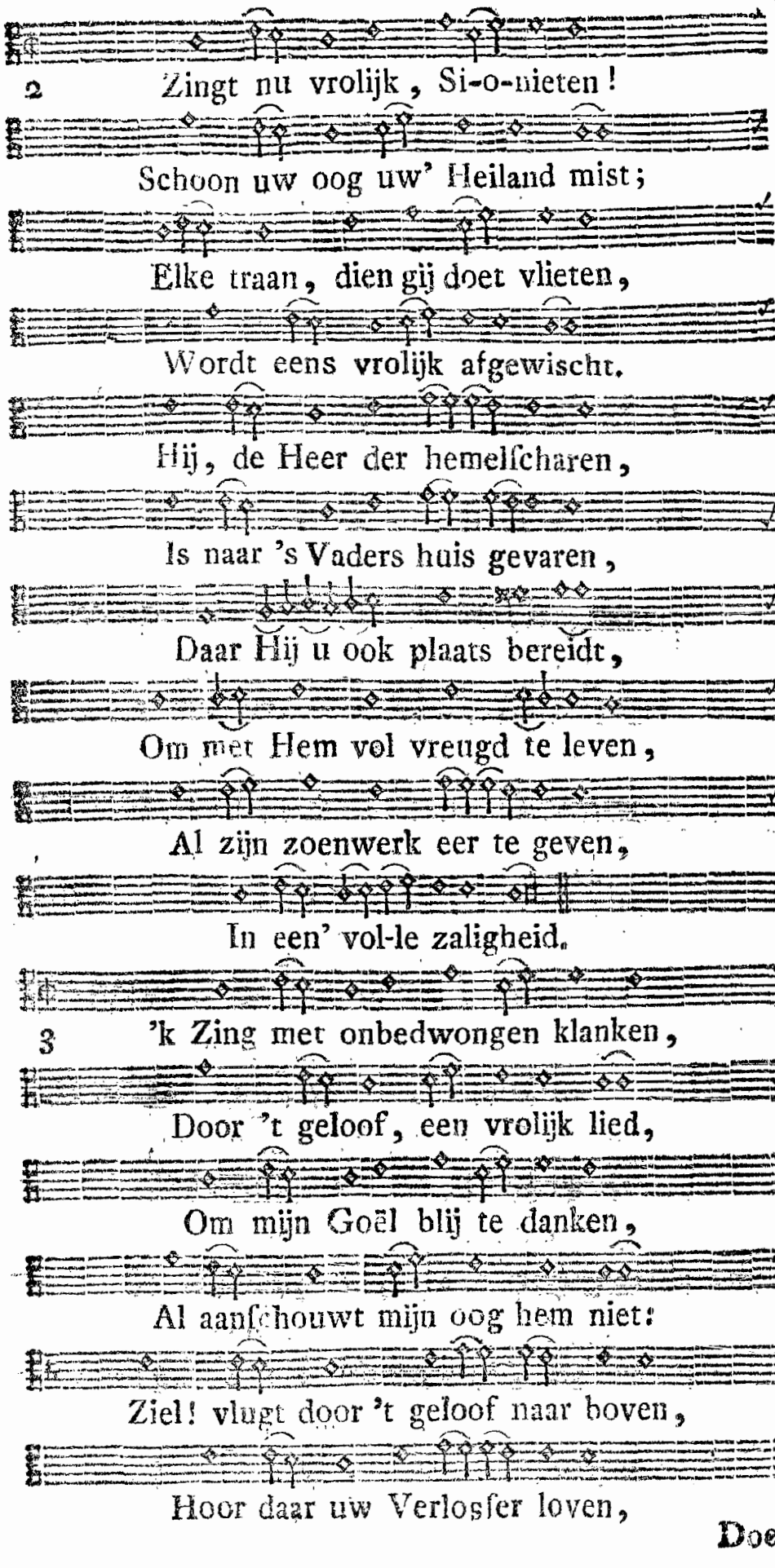
ROEMENDE.

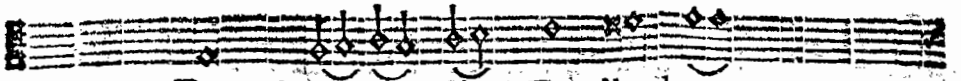
XLIVſte LIED.

JEZUS HEMELVAART,

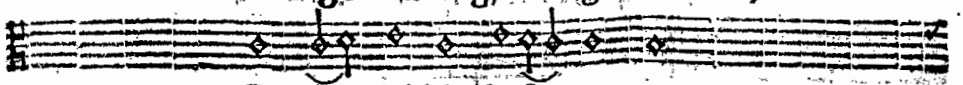

2 Zingt nu vrolijk, Si-o-nieten!
Schoon uw oog uw' Heiland mist;
Elke traan, dien gij doet vlieten,
Wordt eens vrolijk afgewischt.
Hij, de Heer der hemelſcharen,
Is naar 's Vaders huis gevaren,
Daar Hij u ook plaats bereidt,
Om met Hem vol vreugd te leven,
Al zijn zoenwerk eer te geven,
In een' vol-le zaligheid.
3 'k Zing met onbedwongen klanken,
Door 't geloof, een vrolijk lied,
Om mijn Goël blij te danken,
Al aanſchouwt mijn oog hem niet:
Ziel! vlugt door 't geloof naar boven,
Hoor daar uw Verlosſer loven,

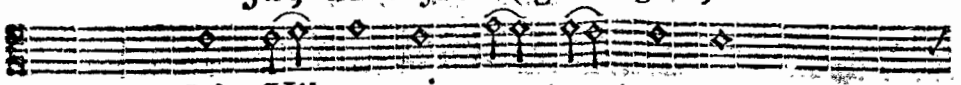
Door

Door 't ge-za-ligd Eng'lenkoor;

Ja, de blijde lofgezangen,

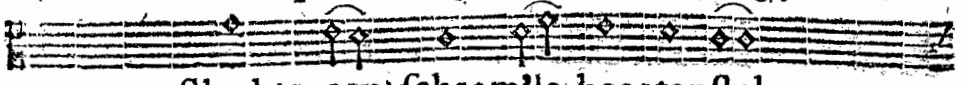
Die Hij eeuwig moet ontvangen,

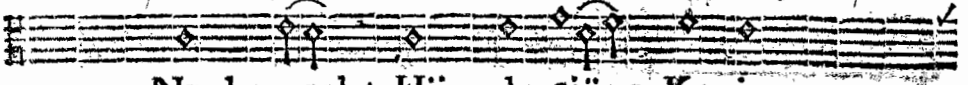
Galmen heel den hemel door.

4 Was op aard' zijn' eerſte woning,

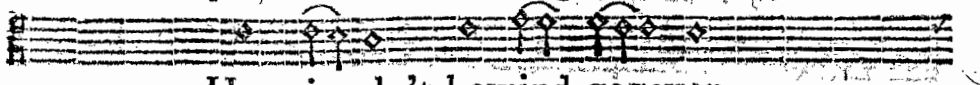
Slechts een ſchaam'le beestenſtal;

Nu heerscht Hij, als ſiöns Koning,

Op den troon van 't groot heeläl;

Hem is al 't bewind gegeven;

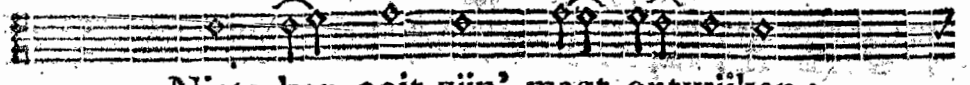
Hel noch dood kan Hem weêrſtreven;

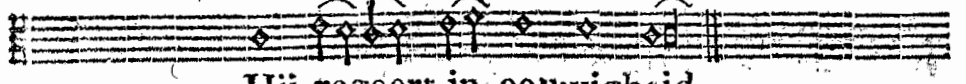
Hij regeert met majesteit;

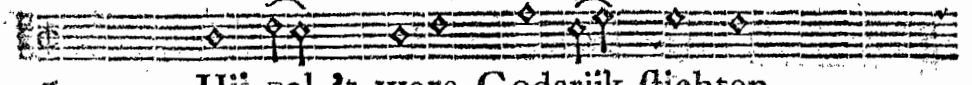
Hemel, aarde, koningrijken,

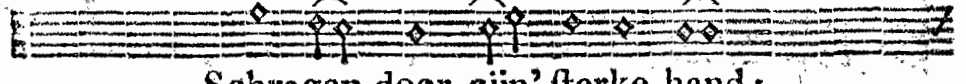
Niets kan ooit zijn' magt ontwijken;

Hij regeert in eeuwigheid.

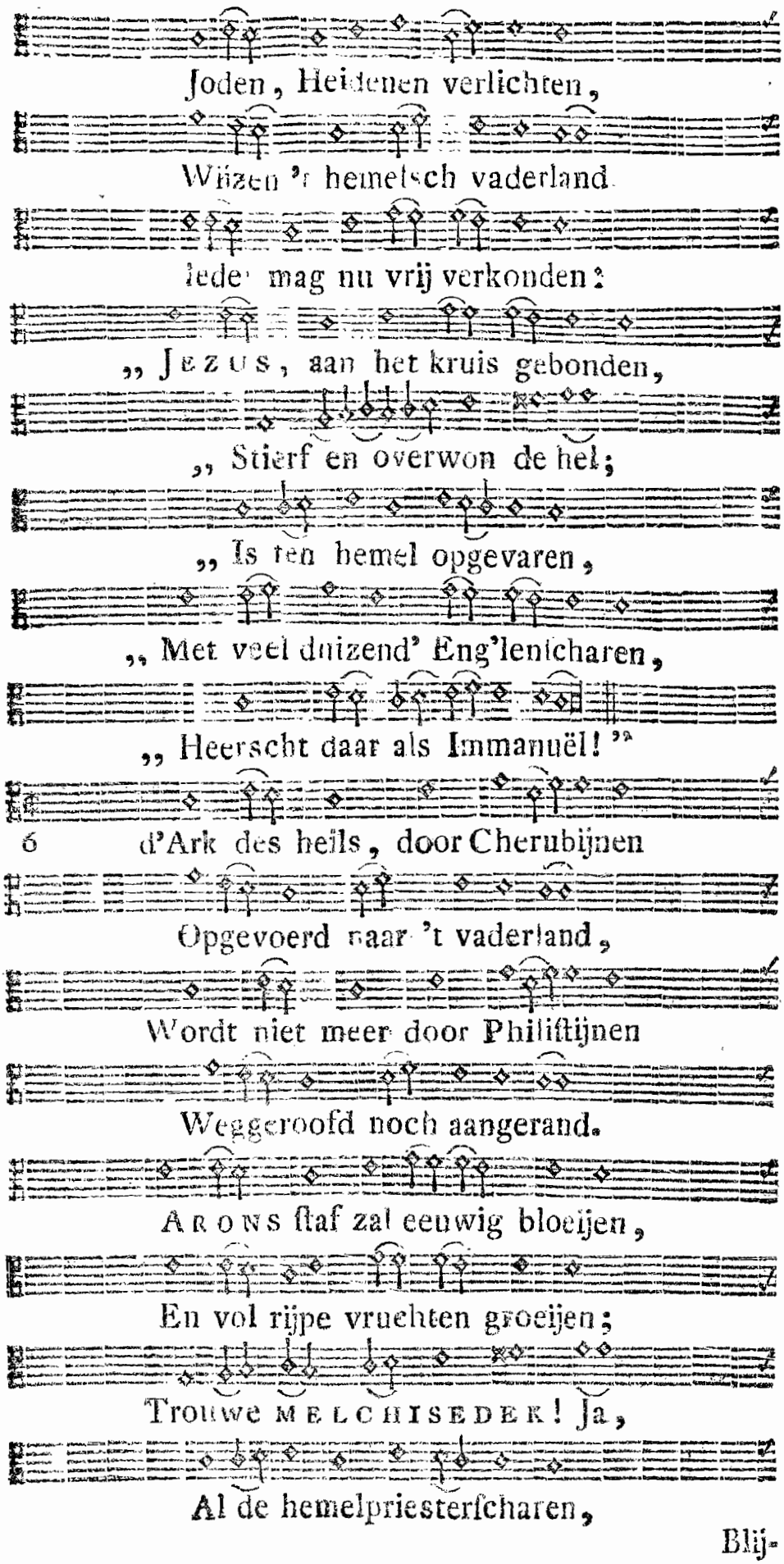

5 Hij zal 't ware Godsrijk ſtichten,

Schragen door zijn' ſterke hand;

Jo-

Joden, Heidenen verlichten,
Wijzen 't hemelsch vaderland.
Iedr mag nu vrij verkonden:
„ Jezus, aan het kruis gebonden,
„ Stierf en overwon de hel;
„ Is ten hemel opgevaren,
„ Met veel duizend' Eng'lenscharen,
„ Heerscht daar als Immanuël! "
6 d'Ark des heils, door Cherubijnen
Opgevoerd naar 't vaderland,
Wordt niet meer door Philistijnen
Weggeroofd noch aangerand.
Arons staf zal eeuwig bloeijen,
En vol rijpe vruchten groeijen;
Trouwe Melchisedek! Ja,
Al de hemelpriesterscharen,

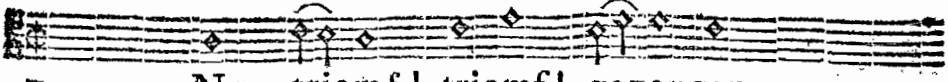
Blij-

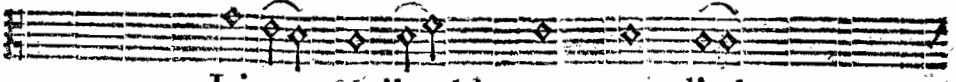
Blijven op uw offer ſtaren;

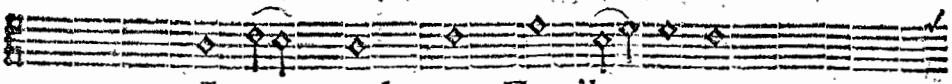
Danken U, Halleluja!

7 Nu, triomf! triomf! gezongen,

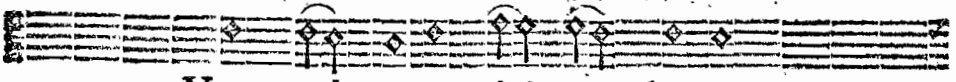
Lieve Heiland! maar ons lied

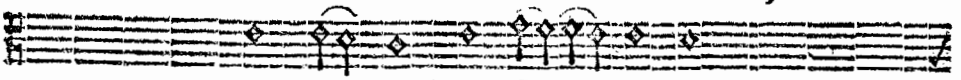
Is te zwak, en Eng'lentongen

Hebben wij op aarde niet:

Voer ook onze ziel naar boven,

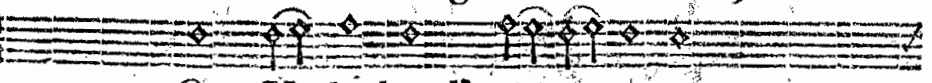
Om volmaakter U te loven;

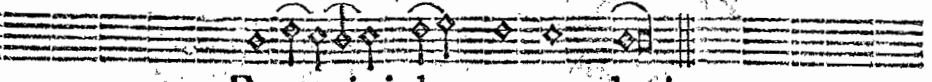
Och, ontboei ons van het ſtof!

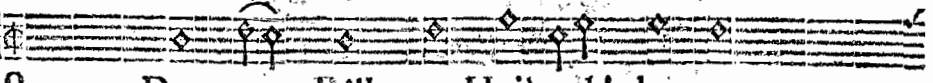
Leer ons 't regte hemelleven,

Om U dankend' eer te geven,

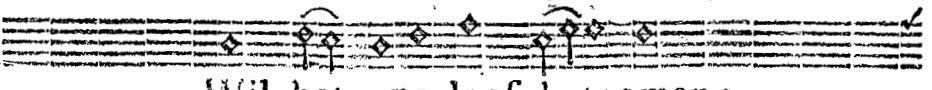
En te juichen uwen lof!

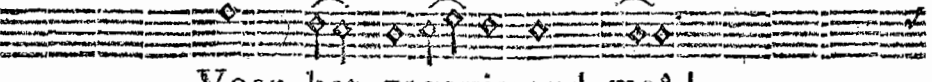
8 Doe uw Rijk, o Heiland! komen;

Zet het uit van zee tot zee;

Wil het ongeloof betoomen;

Voer het zegevierend meê!

Zend

Zend alom uw' Rijksgezanten,

Om uw' heilbanier te planten,

Groote Koning vol genaê!

Zijn wij hier nog ſtrijdgenooten,

Eens neemt G'al uw lie-ve-loten,

Tot U, Heer! Halleluja!

255
256=blanco

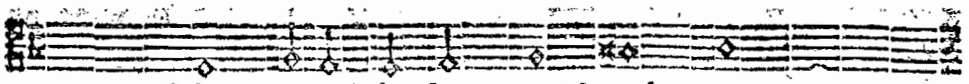
PINKSTER-ZANG.

EERBIEDIG VROLIJK.

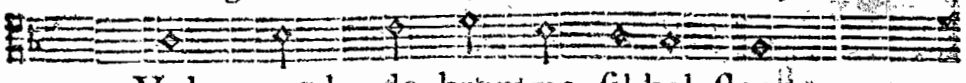

XLVIIe LIED.

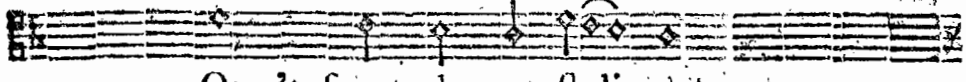
PINKSTER-ZANG.

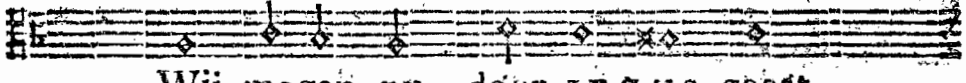
Mogt Isrel in het goudgeel graan,

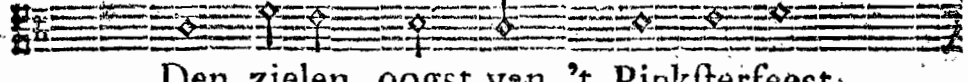
Vol vreugd, de kromme sikkel slaan,

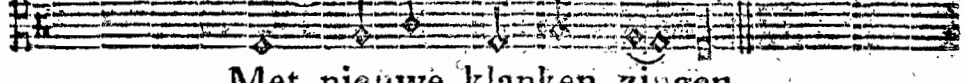
Op 't feest der eerstelingen;

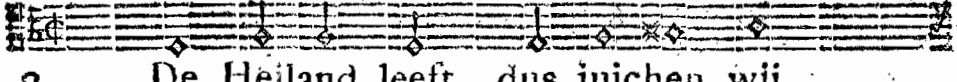
Wij mogen nu, door JEZUS geest,

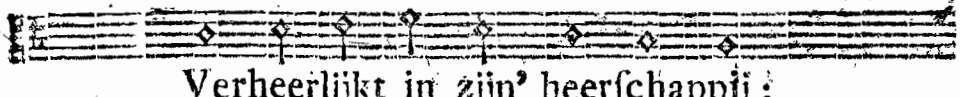
Den zielen-oogst van 't Pinksterfeest,

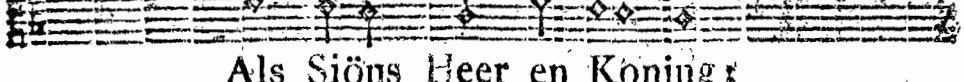
Met nieuwe klanken zingen.

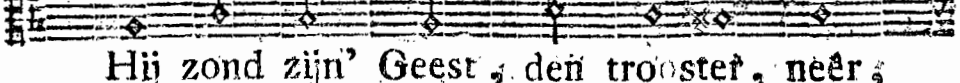
2 De Heiland leeft, dus juichen wij,

Verheerlijkt in zijn' heerschappij;

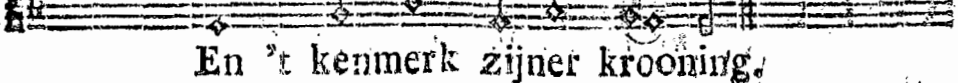
Als Siöns Heer en Koning;

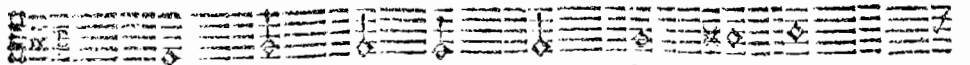
Hij zond zijn' Geest, den trooster, neêr,

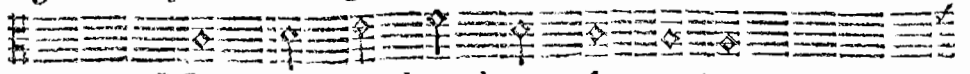
Ter staving van zijn' hemelleer,

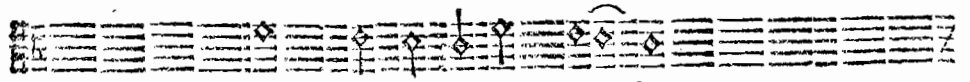
En 't kenmerk zijner krooning.

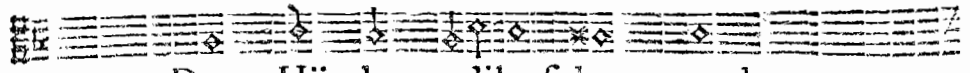
3 Zijn Geest gaf nu, door wind en vuur,

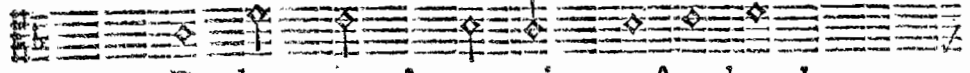
Meer dan de krachten der natuur,

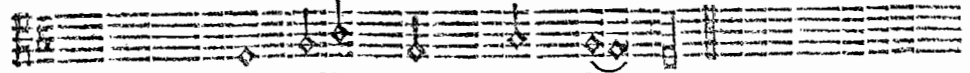
Een Godverëerend teeken;

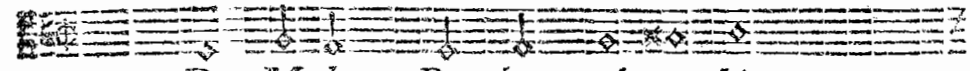
Daar Hij den galileeſchen mond,

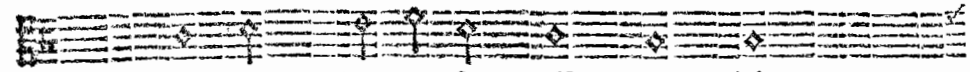
De leer van 't eeuwig vreêverbond,

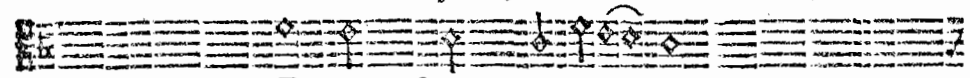
In aller taal deed ſpreken.

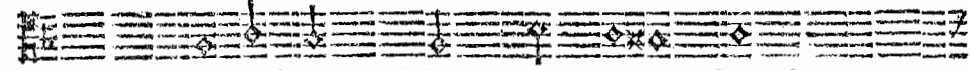
4 De *Meder*, *Parther*, *A-ra-bier*,

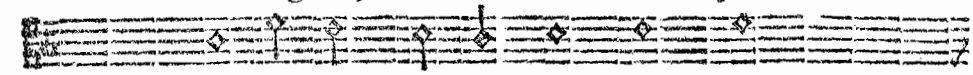
Romein, *Cretenſer*, elk moest hier,

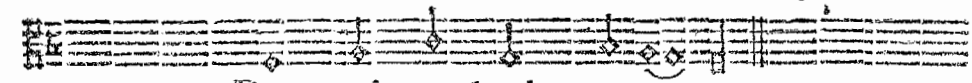
Bewond'rend opgetogen,

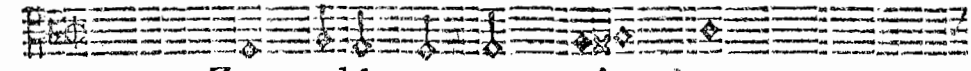
Getuigen, ſchoon de laster ſpott':

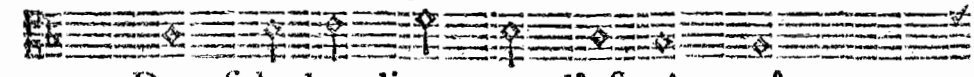
Dit is een wonderwerk van God,

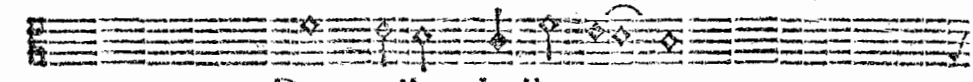
Door zijn geducht vermogen.

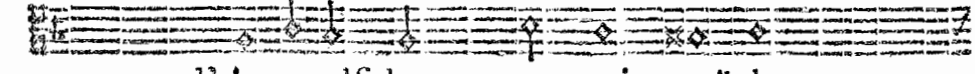
5 Zoo velde JEZUS reine Leer,

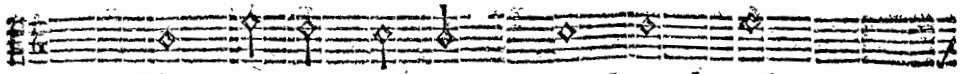
Den ſchaduwdienst en d'afgoôn neêr,

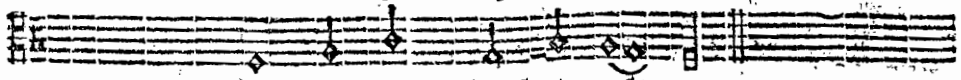
Door zijne heilgezanten;

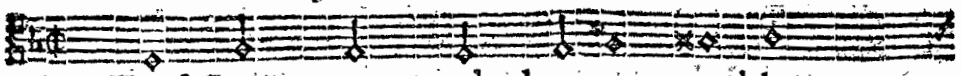
d'Apostelſchaar, zoo min geächt,

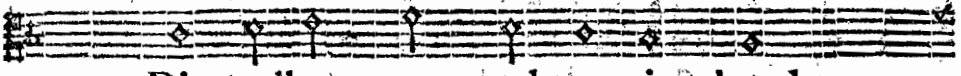
Had nu de wijsheid, moed en kracht,

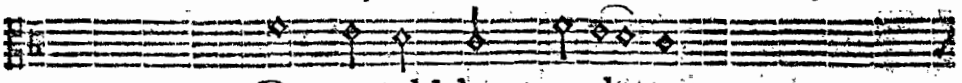
Om JEZUS kerk te planten.

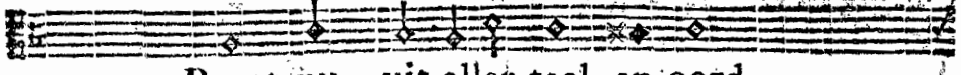
6 Een' Leer, van aardsch gezag ontbloot,

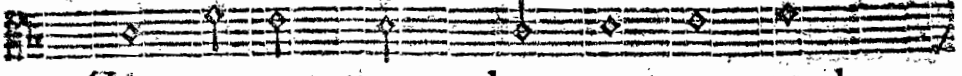
Die wellust, eer noch aanzien bood,

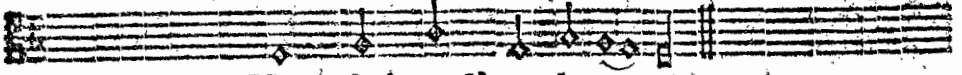
De wereld leert verlaten,

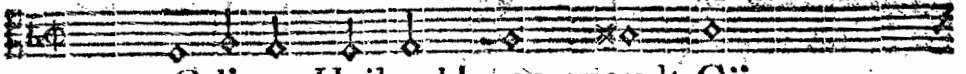
Bragt nu, uit aller taal en oord,

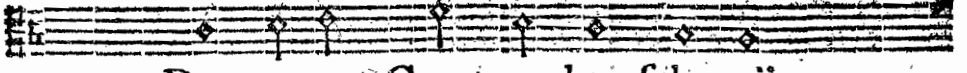
Voor JEZUS troon, door geest en woord,

Veel duizend' onderzaten!

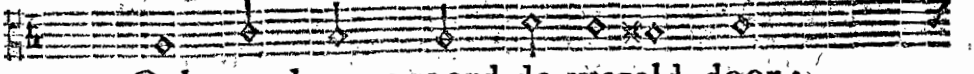
7 O lieve Heiland! zoo woudt Gij,

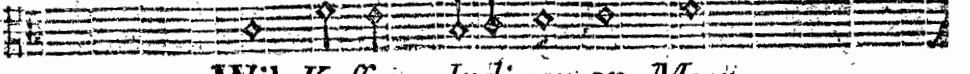
Door uwen Geest en heerschappij,

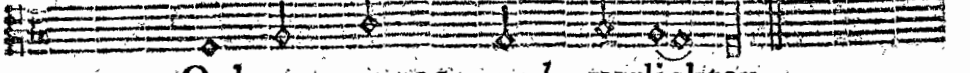
Uw' kerk op aarde stichten;

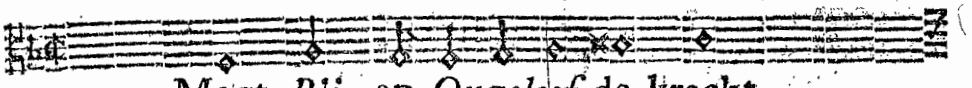
Och zend uw woord de wereld door;

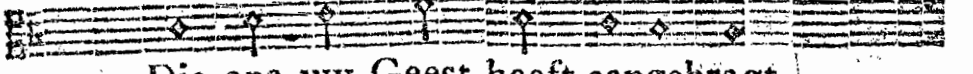
Wil *Kaffer*, *Indiaan* en *Moor*,

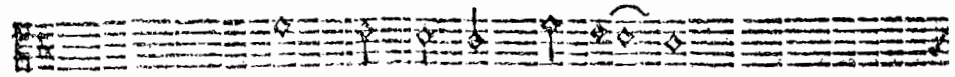
Ook ABRAMS *zaad*, verlichten.

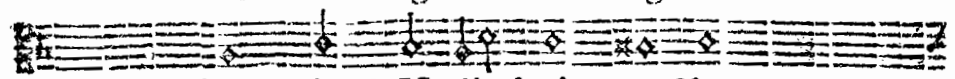
8 Mogt *Bij*-en *Ongeloof* de kracht,

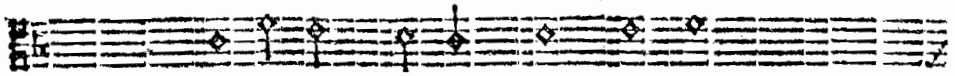
Die ons uw Geest heeft aangebragt,

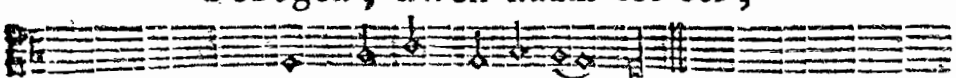
Door uw' genaê ontvangen!

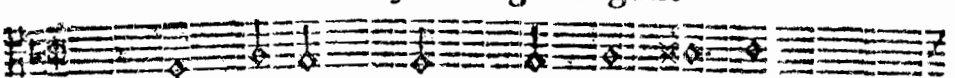
Dan wierd U alle knie, o Heer!

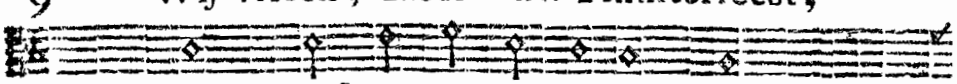
Gebogen, uwen naam ter eer,

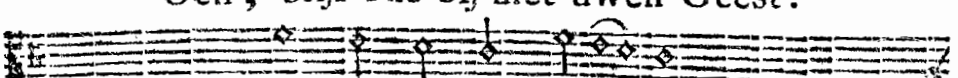
Met blijde lofgezangen.

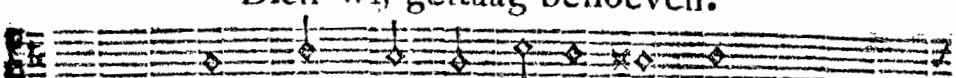
9 Wij vieren, Heer! uw Pinkſterfeest;

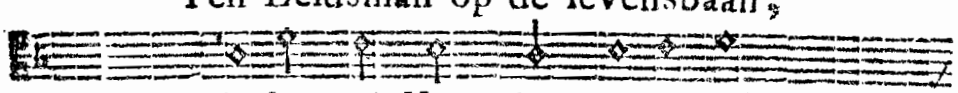
Och, blijf ons bij met uwen Geest!

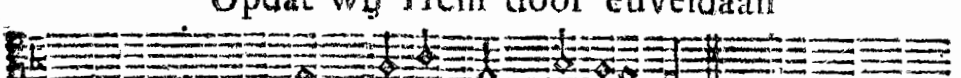
Dien wij geſtaag behoeven.

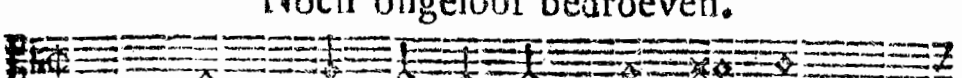
Ten Leidsman op de levensbaan,

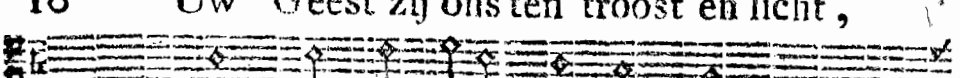
Opdat wij Hem door euveldaân

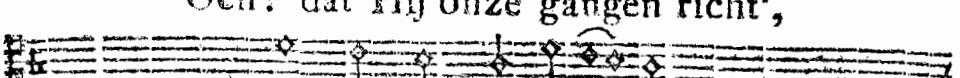
Noch ongeloof bedroeven.

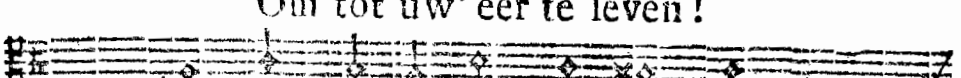
10 Uw Geest zij ons ten troost en licht,

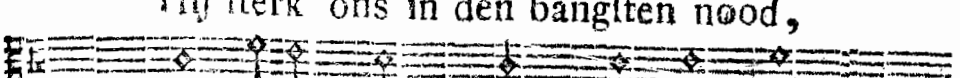
Och! dat Hij onze gangen richt',

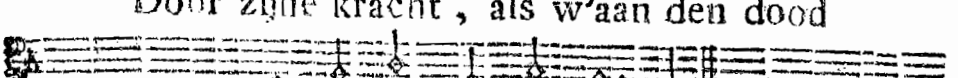
Om tot uw' eer te leven!

Hij ſterk' ons in den bangſten nood,

Door zijne kracht, als w'aan den dood

De jongſte ſnikken geven.

MORGEN AVONDMAAL.

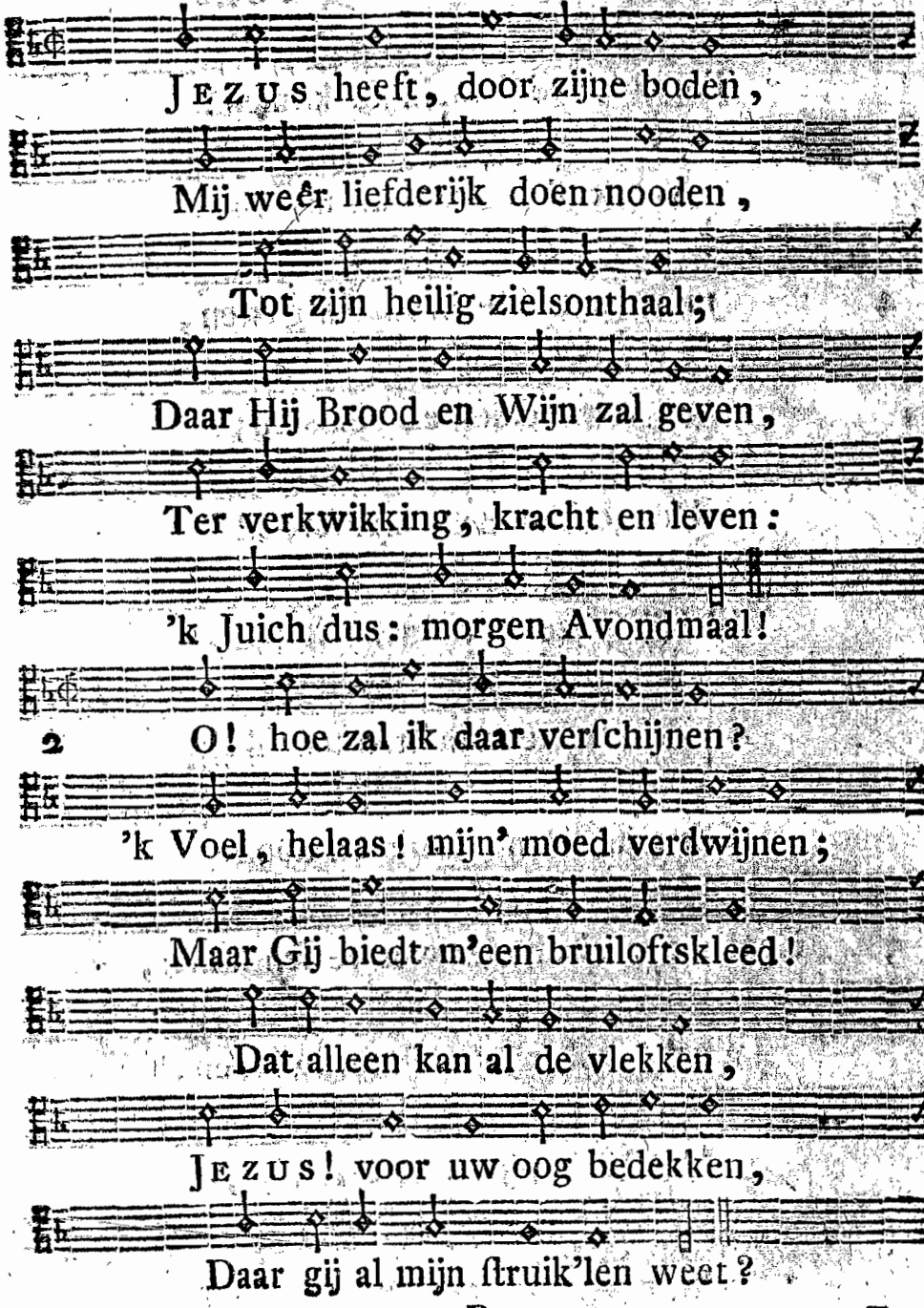
261
262 - blanco

EERBIEDIG VROLIJK.

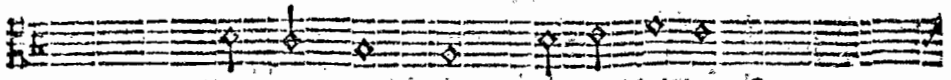
XLVIIste LIED.

MORGEN AVONDMAAL.

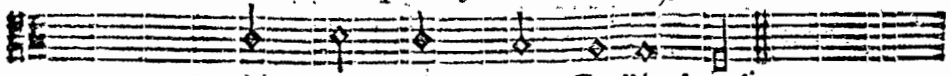

3 Zou dan ſchuldbeſef mij hind'ren,
Op te gaan met 's Heeren kind'ren,
Daar ik mij als zondaar ken?
JEZUS roept, en ik zou ſchromen
Tot zijn Heil-Fontein te komen?
Neen: ik ga zoo als ik ben.
4 JEZUS liefde bruilofts gasten,
Zijn vermoeiden en belasten;
Hongerigen naar zijn Brood
Wil Hij ſpijzen, voeden, drenken,
En de zoetſte vruchten ſchenken
Uit zijn lijden, kruis en dood.
5 Laat mij d'eisch der wet verſchrikken,
JEZUS wil mijn' ziel verkwikken,
Met het goede van zijn huis;
Zou ik dan nog achterblijven,

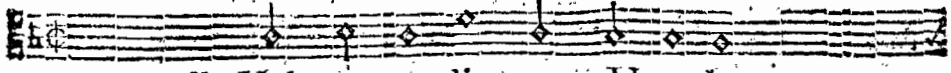
Sta-

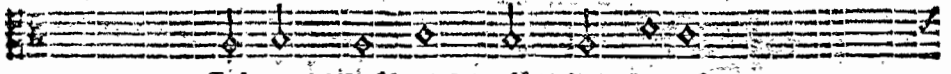
Starend' op mijn wanbedrijven?

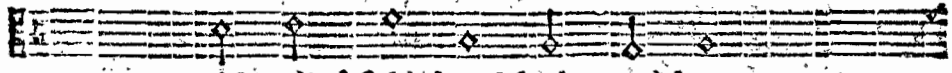
Neen: ik vlugt naar Goëls kruis.

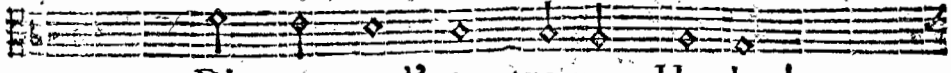
6 'k Val ootmoedig voor U neder:

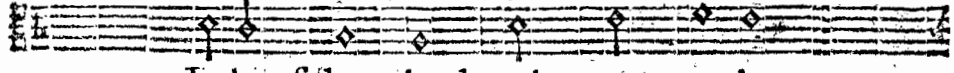
Lieve Heiland! die zoo teeder

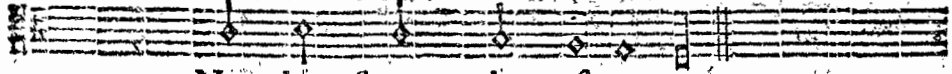
Al mijn' ſchulden hebt voldaan;

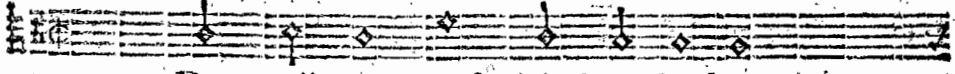
Die, o goed' en trouwe Herder!

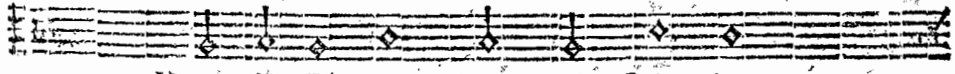
Ieder ſchaapje hoedt, om verder

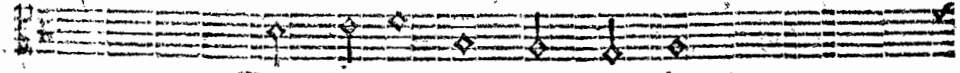
Van het ſpoor niet af te gaan.

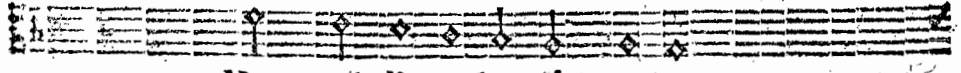
7 Doe mij aan uw' dood gedenken,

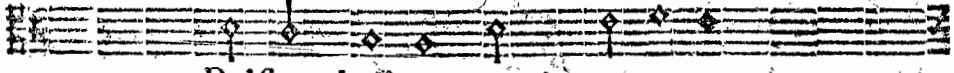
Daar ik U mijn hart wil ſchenken,

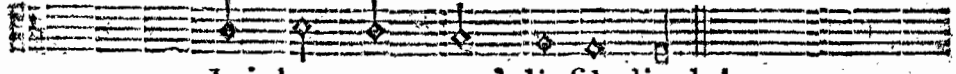
Zoo bezoedeld als het is;

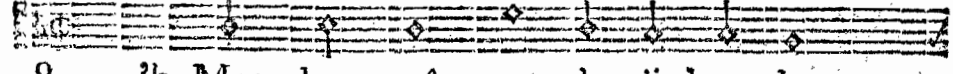
Dan zal ik geloovig eten;

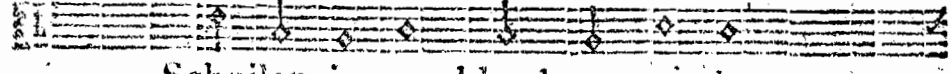
Balſem krijgen op 't geweten;

Juichen aan uw' liefdedisch!

8 'k Mag dan weêr met al mijn' zonden,

Schuilen in uw bloed en wonden,

Hemel! welk een' zaligheid!
Gij doet armen, naakten, blinden,
Uit uw' volheid alles vinden,
Wat hen naar den hemel leidt.

9 Daar G'een troostrijk woord wilt ſpreken,
Roept Gij elk met zijn gebreken;
Zondaars wilt gij 't leven biên:
Geef m', o Heiland! moed en krachten,
'k Blijf U aan uw' disch verwachten,
Om U door 't geloof te zien.

HEDEN AVONDMAAL.

267
260=blanco

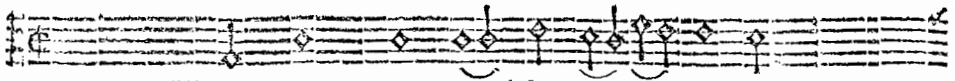
EERBIEDIG VROLIJK.

XLVIIste LIED.

HEDEN AVONDMAAL.

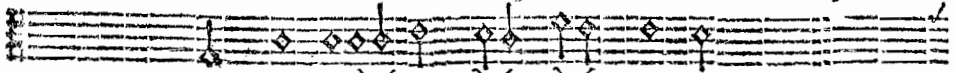

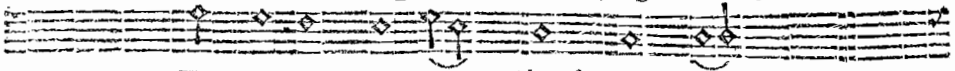
2 Komt nu, vermoeiden en belasten

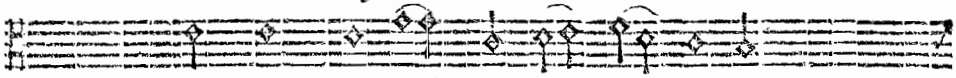
Door ſchuldbeſef! vlugt naar uw' Heer;

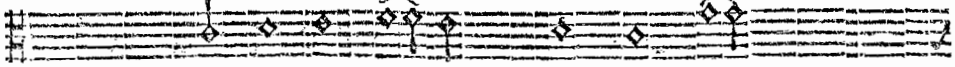
De Boetelingen zijn hier gasten;

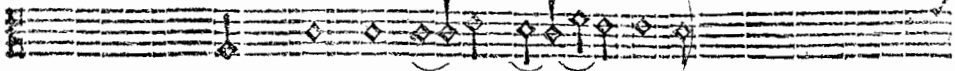
Zet u aan JEZUS disch ter neêr:

Hij wil, gij zult gedacht'nis vieren

Van al zijn lijden, kruis en dood;

En, onder zijne heilbanieren,

U ſterken met zijn wijn en brood.

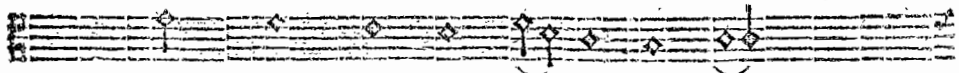
3 Hier wordt de ware rust geſchonken;

Het zoet der hemelſpijs geſmaakt,

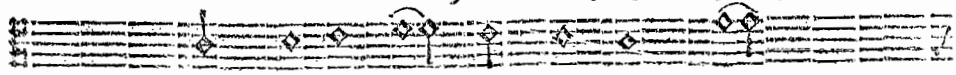
Die 't liefdevuur weêr doet ontvonken,

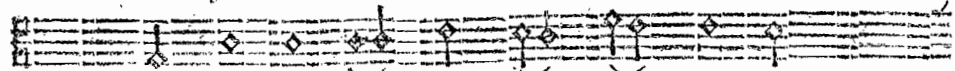
In 't hart, dat naar verloſsing haakt.

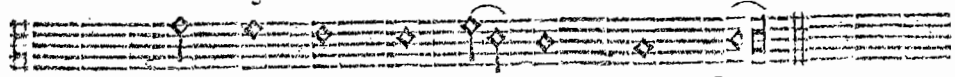
De ſtille tranen, die wij ſproeijen,

Zijn tolken van ons dankend' hart,

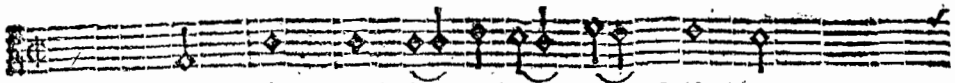

Daar wij de bron des heils zien vloeijen,

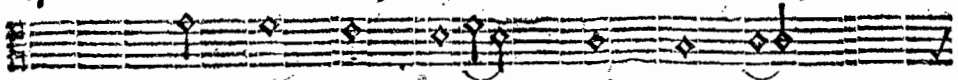

Die JEZUS ons ontſloot door ſmart.

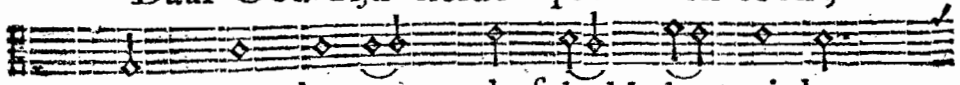
4 Hier

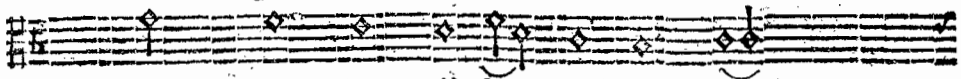
4 Hier zien wij hemelreinheid blinken,

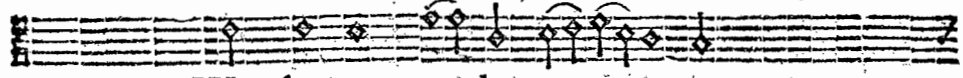
Daar God zijn' liefde ſpreidt ten toon;

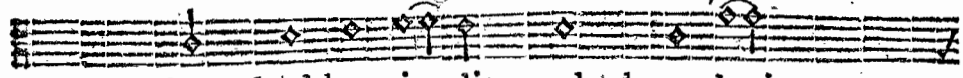
Die 't regt bewaart, de ſchuld doet zinken

In 't bloed van zijn' gekruisten Zoon;

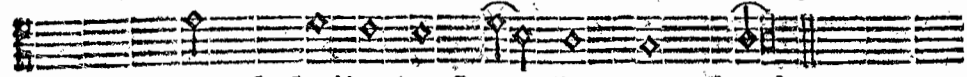
Wat bange nooden en gevaren,

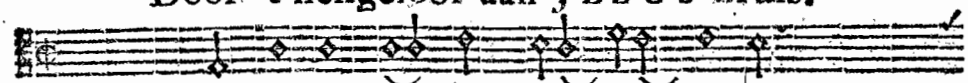
Ons drukken in dit aardsch gedruis,

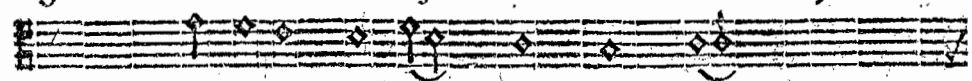
Hier hechten w'onze zielsbezwaren,

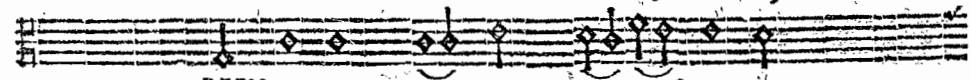
Door 't heilgeloof aan JEZUS kruis.

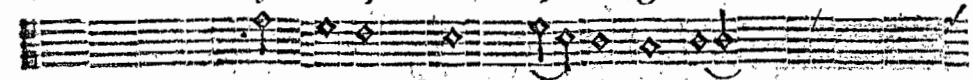
5 Nu heffen wij het hart naar boven,

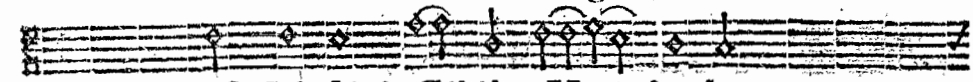
O lieve Heiland! aan uw' disch;

Wij eten, drinken, en gelooven

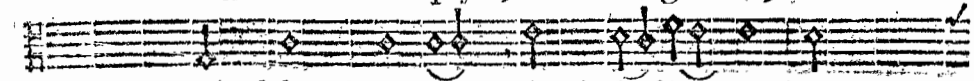
Dat onze ſchuld vergeven is.

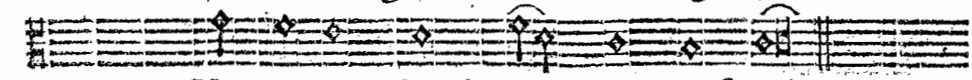
O Liefde! Gij liet U verbreken

In ſmart en pijn; wat zaligheid,

Ziet hier 't geloof, in 't heilig teeken

Van uwen dood, ten toon geſpreid.

6 O Her-

6 O Herder! die zoo menigmalen,
Door uwe liefdezorg en kracht,
Ons opzocht, daar Gij ons zaagt dwalen,
En in uw' ſchaapskooi hebt gebragt;
Nu wilt Gij ons weêr zacht'lijk leiden
Langs beekjes, vloeijend' vol genaê,
En brengen in de klaverweiden
Der zielenrust van Golgotha.
7 Nu hebt G'ons weêr de vreê-o-lijven
Doen ſmaken van uw' moeit' en ſtrijd;
Och! doe ons immer bij U blijven,
In dank'bre liefd' U toegewijd.
Gij zijt ons Hoofd: wij zijn uw' leden;
Gij kocht ons vrij door ſmart en pijn;
Doe ons nu ſteeds met vas-te ſchreden
Voor U een' eer op aarde zijn.

XLVIIſte

De DANKENDE DISCHGENOOT.

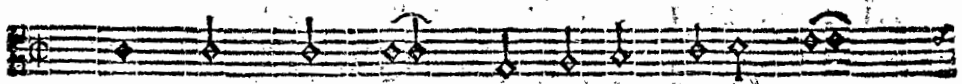
273
274=blanco

STATIG VROLIJK.

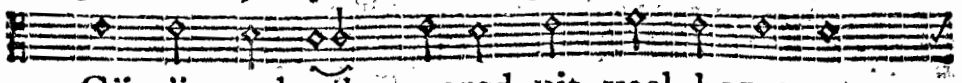

XLVIIIste LIED.

De DANKENDE DISCHGENOOT,

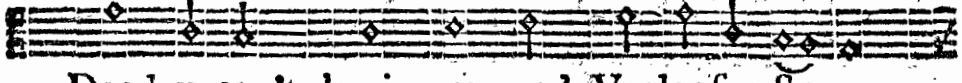
Juich nu, mijn' ziel! zeg uwen Goël dank;

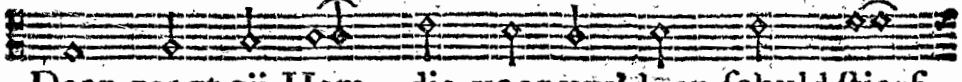
Gij zijt verkwikt, gered uit veel bezwaren;

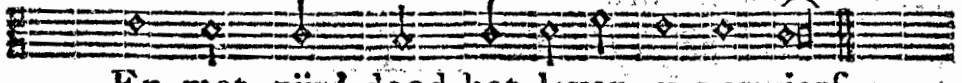
Zijn brood en wijn, die hemelſpijs en drank,

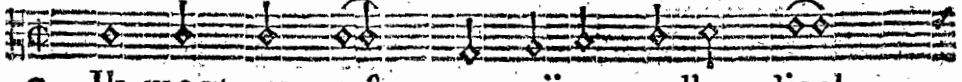
Deed u op 't kruis van uw' Verloſer ſtaren;

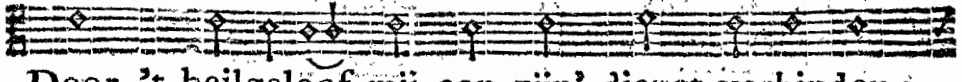
Daar zaagt gij Hem, die voor uw' doemſchuld ſtierf,

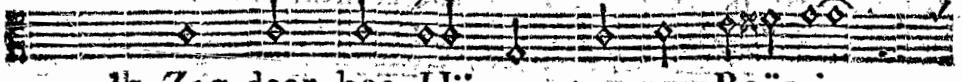
En met zijn' dood het leven u verwierf.

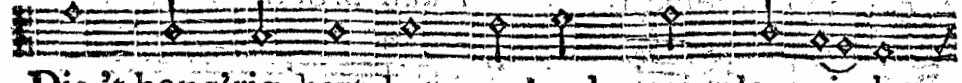
2 Ik mogt nu weêr, aan zijnen vollen disch,

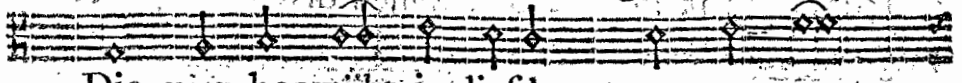
Door 't heilgeloof mij aan zijn' dienst verbinden;

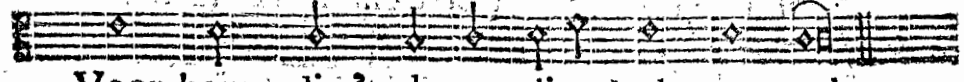
'k Zag daar hoe Hij een trouwe Boäs is,

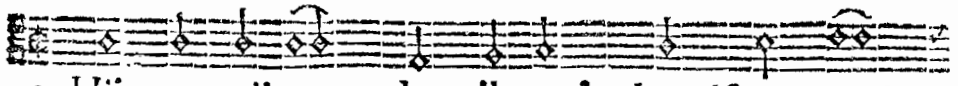
Die 't hong'rig hart het voedend graan doet vinden,

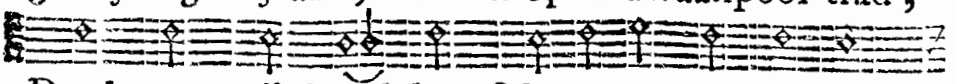
Die niet bezwijkt in liefde, trouw en magt,

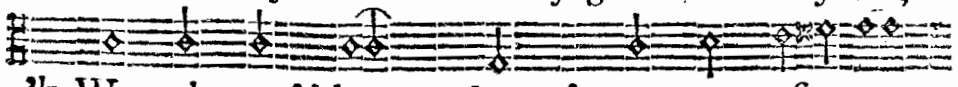
Voor hem, die 't al van zijne hulp verwacht.

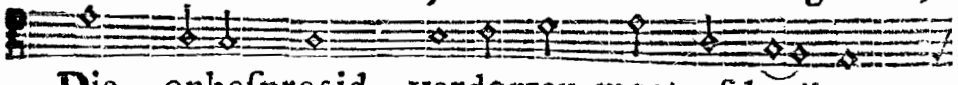
3 Hij zag mij aan, daar ik op 't dwaalſpoor trad,

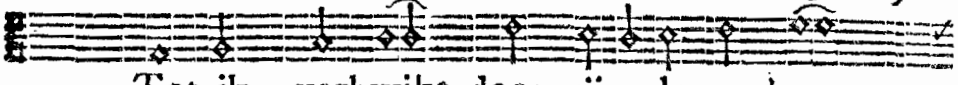
Deed voor mijn' ziel het ſchijngenot verdwijnen;

'k Was als een' bloem, door 't zonvuur afgemat,

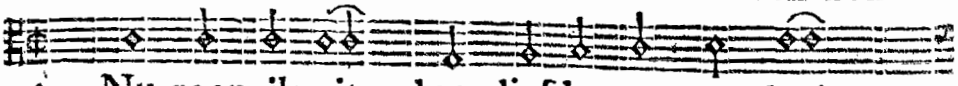
Die, onbeſproeid, verdorren moet of kwijnen,

Tot ik, verkwikt door zijne levensbron,

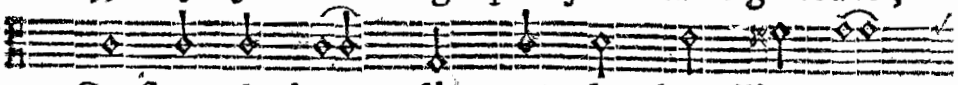
Met nieuwe kracht weêr voor Hem leven kon.

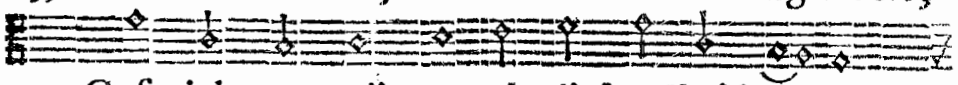
4 Nu roep ik uit, door liefdevuur ontgloeid:

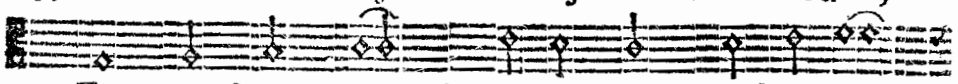
„ Mijn JEZUS zag op mij ellend'ling neder;

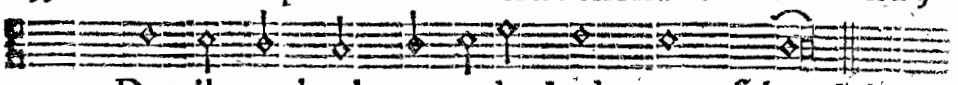
„ Ontſloot de bron, die voor den boet'ling vloeit,

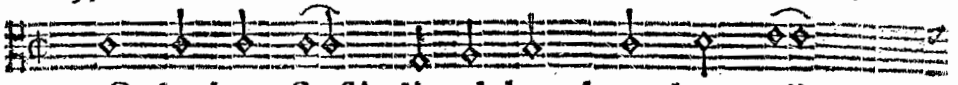
„ Gaf zich aan mij met al zijn' volheid weder;

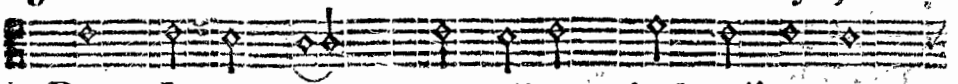
„ En vestt' op nieuw 't verzoenend vreêverbond,

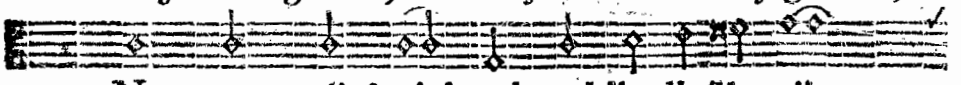
„ Dat ik verbrak en onbedachtzaam ſchond!"

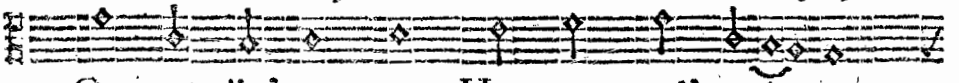
5 O dankensſtof! dit al kan brood en wijn,

Door JEZUS geest, aan zijnen disch mij geven;

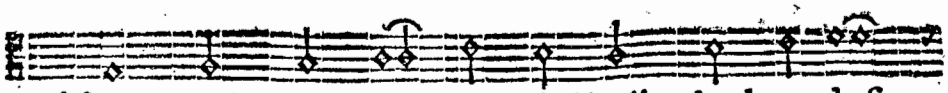

Nu moet mijn' ziel ook enk'le liefde zijn,

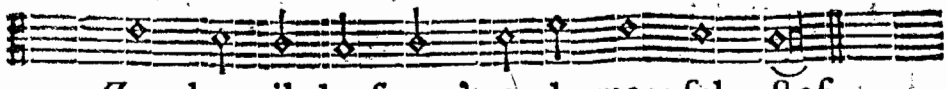

Om tot zijn' eer voor Hem op aard' te leven;

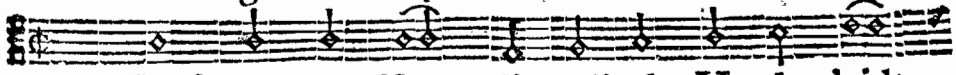
Maar,

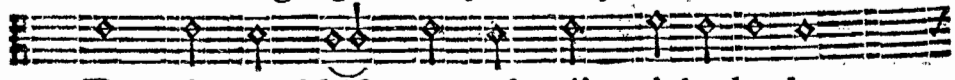
Maar, ach! hoe zwak is hier mijn dank en lof,

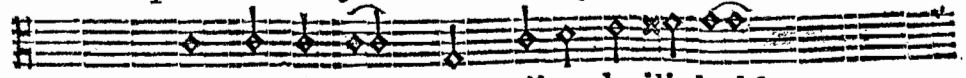
Zoo lang ik leef op 't ondermaanſche ſtof.

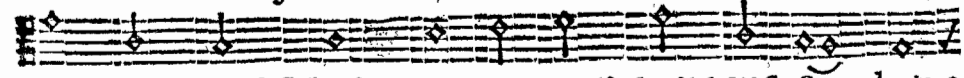
6 'k Sla 't oog op Hem, die mij als Herder leidt,

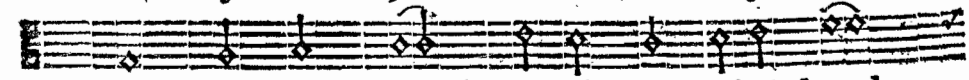
En priester blijft voor al mijn zielgebreken;

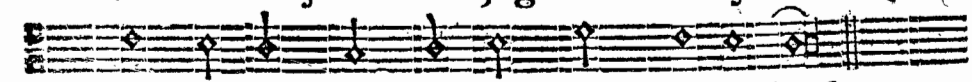
Die mij bedekt met zijne heiligheid,

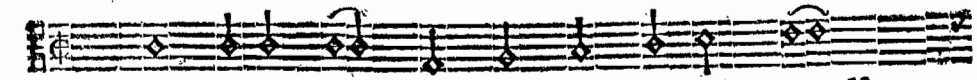
En voor mijn' ſchuld, verzoenend', heil blijft ſmeeken;

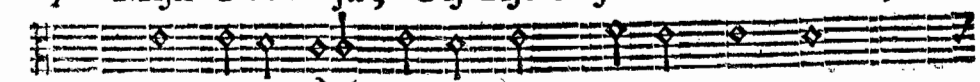
Om door zijn' kracht, geleid aan zijne hand,

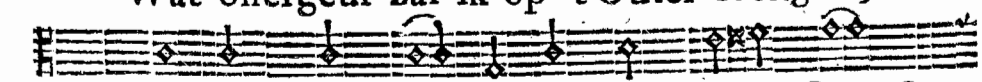
Te ſtreven naar het hemelsch Vaderland.

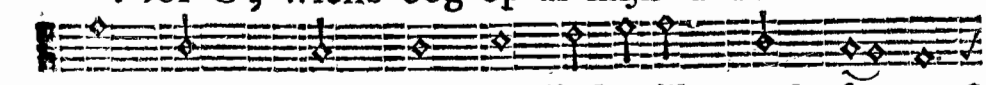
7 Mijn Goël! ja, Gij zijt mijn hulde waard',

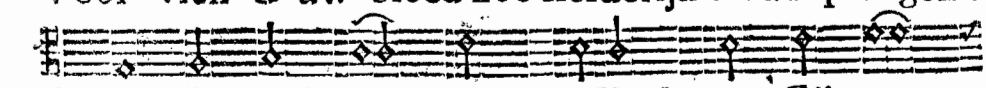
Wat offergeur zal ik op 't Outer brengen,

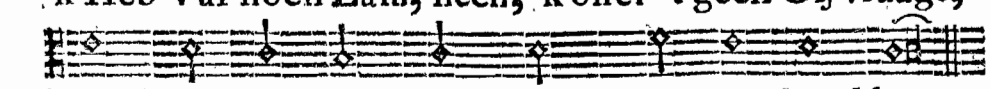
Voor U, wiens oog op al mijn' daden ſtaart?

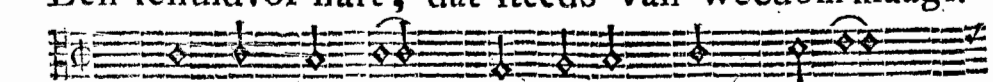
Voor wien G'uw bloed zoo liefderijk woudt plengen?

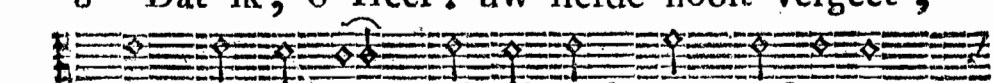
?k Heb Var noch Lam; neen, 'k offer 't geen Gij vraagt,

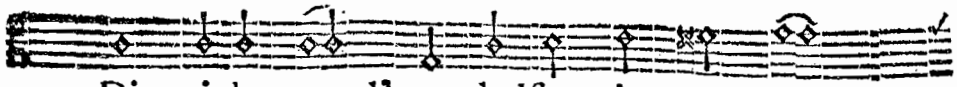
Een ſchuldvol hart, dat ſteeds van weedom klaagt.

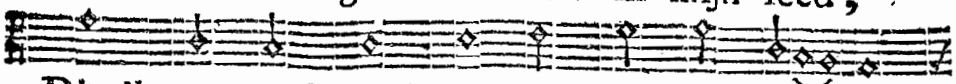
8 Dat ik, o Heer! uw' liefde nooit vergeet',

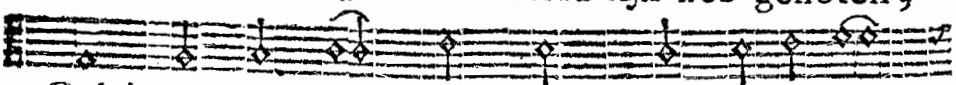
Dat gul onthaal, uit al uw' ſmart geſproten;

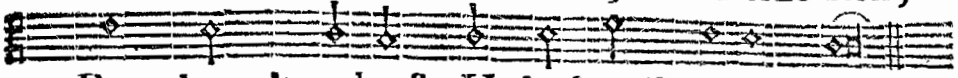
Die zielevreugd' en balſem in mijn leed,

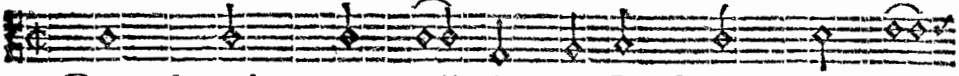
Die 'k aan uw' disch zoo liefd'rijk heb genoten;

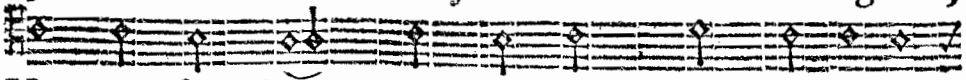
Och! doe mij ſteeds uw' trouw, uw' liefde zien,

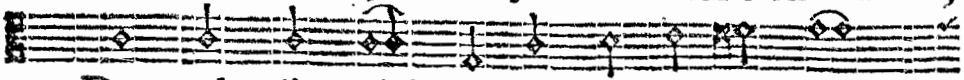
En, door 't geloof, U dankend' hulde biên.

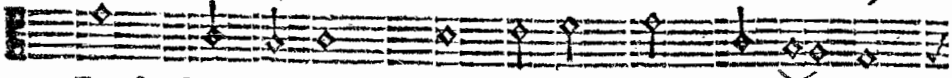
9 Eens breekt voor mij de laatſte ſcheem'ring aan,

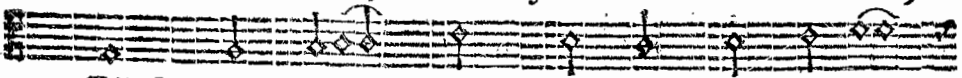
Het uur des doods, om mij van 't ſtof t'ontbinden;

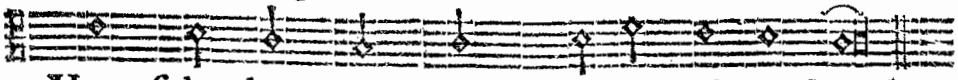
Dan zal mijn' ziel volmaakter toonen ſlaan,

In 't hemelhof, daar zij U weêr zal vinden,

Bij 't zoet genot, dat G'in uw' bruiloftszaal

Haar ſchenken zult, aan 't zaligſt Avondmaal.

BOETZANG VÓÓR DEN BIDDAG.

279
206 = blanco

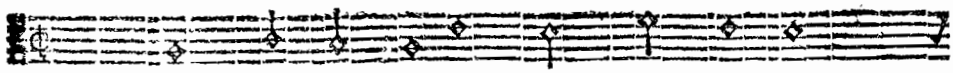
WEINIG LANGZAAM.

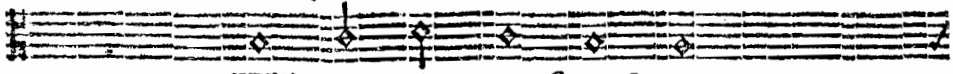
XLIXste LIED.

BOETZANG vóór den BIDDAG.

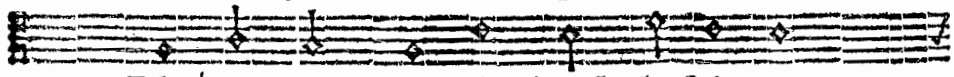

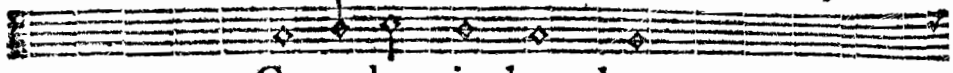
2 Wij ſchreijen tranen; ach! wij weenen:

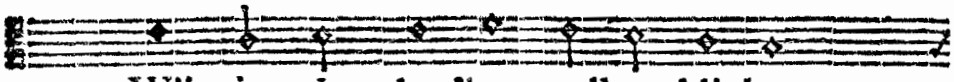
Wij zien de voorſpoedszon,

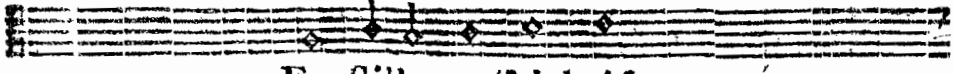
Die ons zoo glansrijk heeft beſchenen,

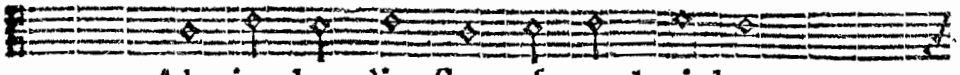
Gezonken in haar bron.

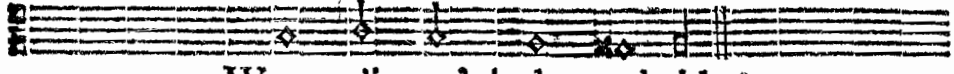
Wij zien den dart'len wellust blinken,

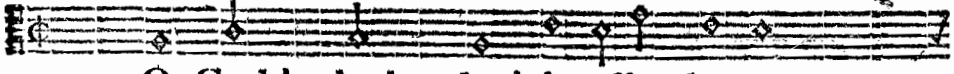
En ſtille ned'righeid,

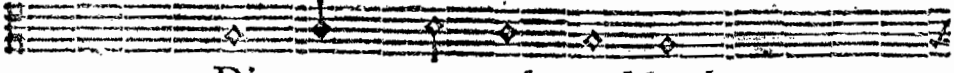
Als in den diepſten afgrond zinken,

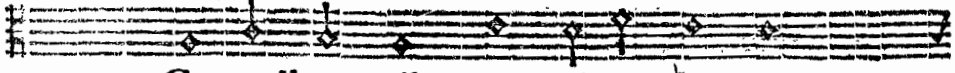
Waar zij uw' hulp verbeidt.

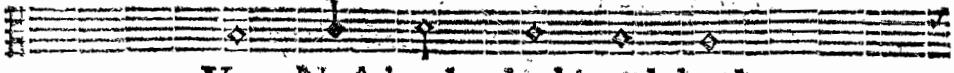
3 O God! vloei, vloei in aller harten,

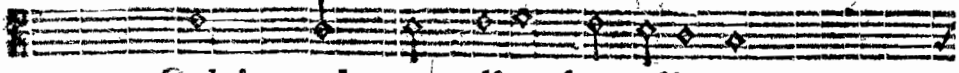
Die nog, met eelt omkleed,

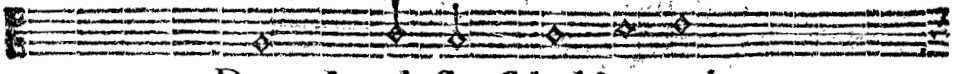
Gevoelloos zijn voor al de ſmarten

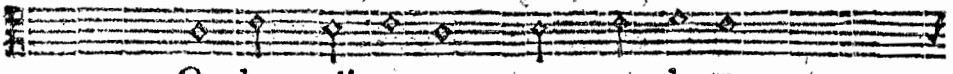
Van Neêrlands drukkend leed.

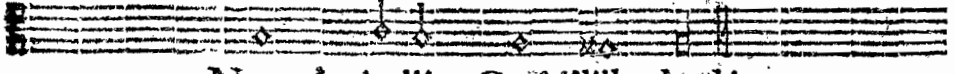
Och! maak ons allen boetelingen,

Door 't reinſte ſchuldgevoel,

Opdat wij uwen troon omringen;

Naar 't heilig Godd'lijk doel!

4 Natuur verbleekt bij d'euveldaden;
Geheel de ſchepping zucht,
Zoo lang de zondaar U blijft ſmaden,
Weêrſpannig U ontvlugt.
Het hart, in rouw tot U gevloden,
Met zonden zwaar belaân,
En 't ſchreijend' oog, geprangd door nooden,
Ziet Gij ontfermend aan.

5 Gij zet de liefdebron nog open,
Die voor den boet'ling vloeit;
Dit doet ons, Heer! op vruchten hopen:
Aan JEZUS kruis gegroeid!
De doornen mogen zich verheffen,
Op 't donker levenspad;
Gij maakt de ſtruikelingen effen,
Door 't bloed uws Zoons beſpat.

6 Verſchoon al onze wanbedrijven;
Wij ſmeeken om genaê;
Verkwik ons door de vreê-olijven,
Gegroeid op Golgotha.
Gij toch verſtoot geen boetelingen;
Gij wenkt hen tot uw' troon,
Om van bevrijding blij te zingen,
In uw' gekruisten Zoon!

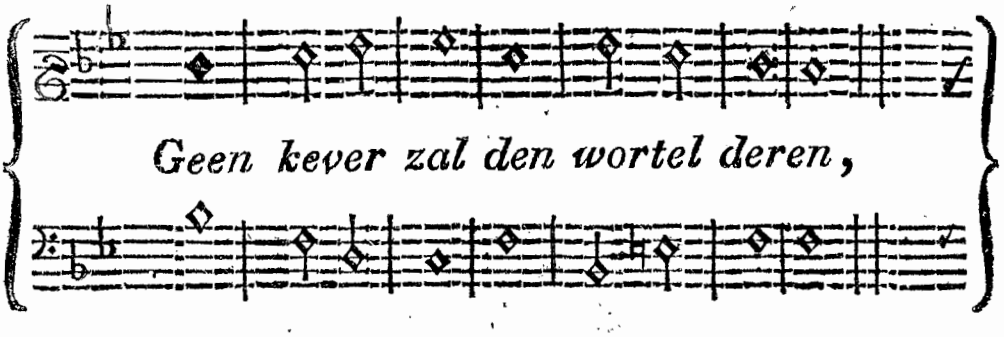
B I D D A G S = L I E D.

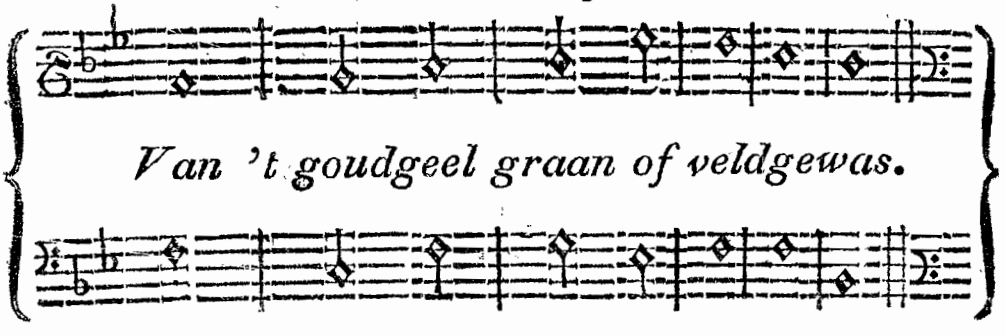
205
206 = blanco

ERNSTIG.

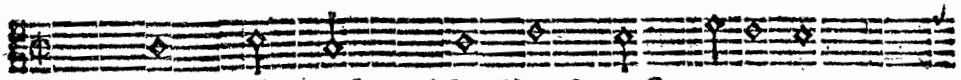

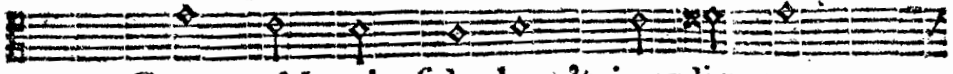
Lſte LIED.

BIDDAGS-LIED.

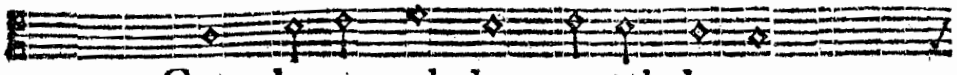
Naar 1 KON. VIII; *vs.* 37.

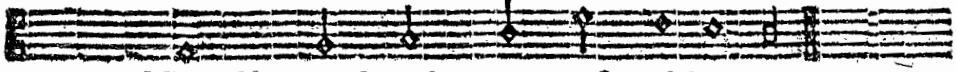
Geen rups zal 't bloeijend ooft verteren;

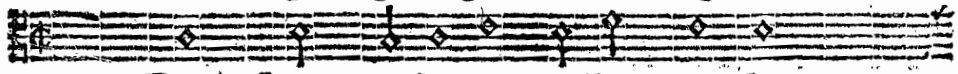
Geen veldmuis ſchaden 't jeugdig gras;

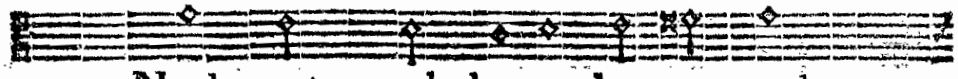
Geen kever zal den wortel deren,

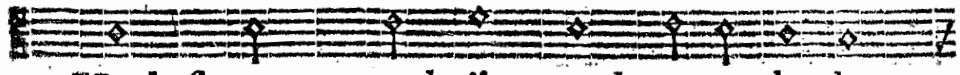
Van 't goudgeel graan of veldgewas.

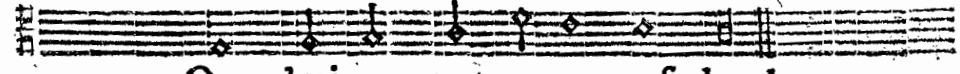
2 Geen ſtorm-orkanen zullen woeden;

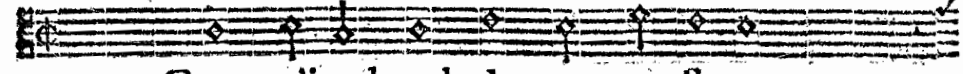
Noch peſt, noch bange hongersnood,

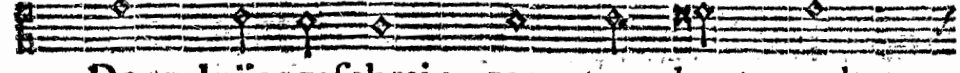
Noch ſneeuw, noch ijs, noch watervloeden,

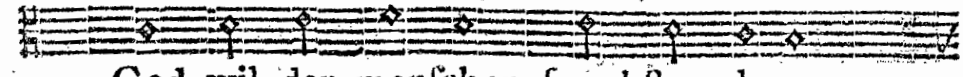
Ons dreigen met gevaar of dood.

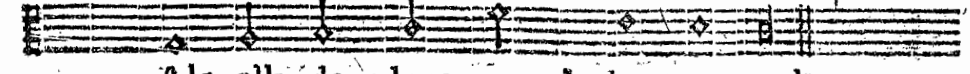
3 Geen vijand zal de rust verſtoren,

Door krijgsgeſchrei; geen tweedragt woelt;

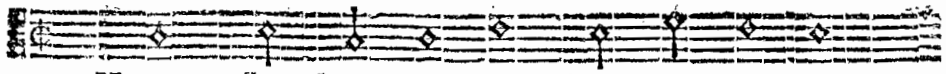

God wil der menſchen ſmeekſtem hooren,

Als elk de plaag van 't hart gevoelt.

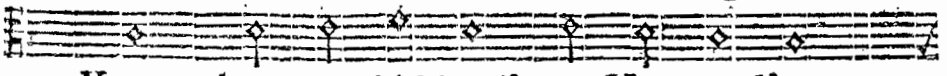
4 Komt;

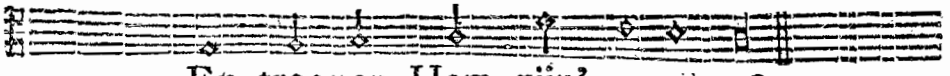
4 Komt; ſmeeken wij den God der vad'ren;

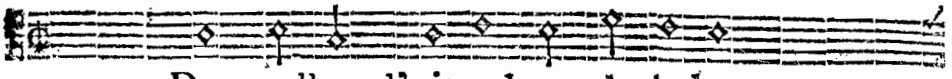
Die ons dit land ter woonſteê gaf;

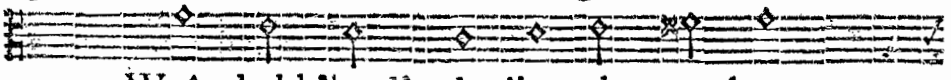
Komt; laat ons biddend' tot Hem nad'ren,

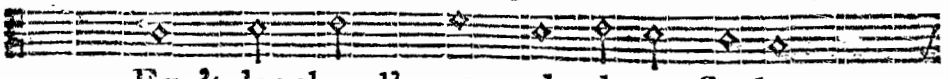
En troonen Hem zijn' zegen af.

5 Dan zullen d'uitgedroogde beken

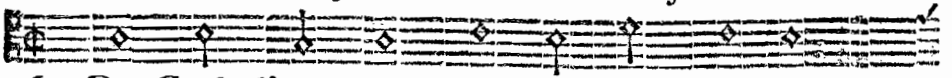
Weêr kabb'lend' vloeijen als voorheen,

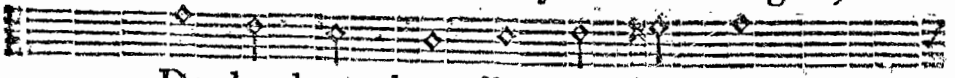
En 't lagchend' groen de dorre ſtreken

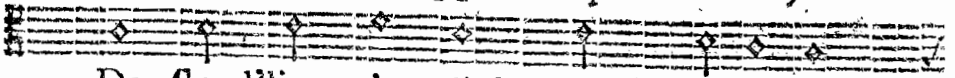
Weêr vrolijk doen te voorſchijn treên.

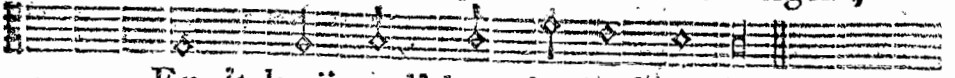
6 De Godsdienst zal weêr juichend' zingen;

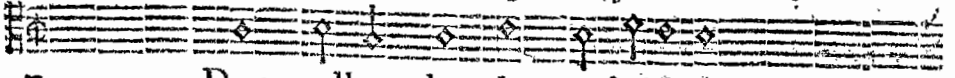
De landman hupp'len op het veld;

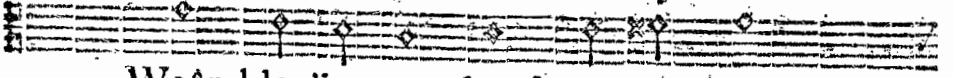
De ſteed'ling ziet zijn' wensch voldingen,

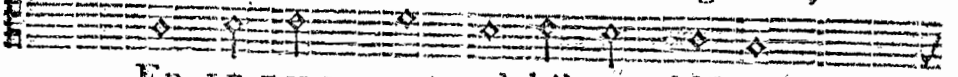
En 't kwijnend' koopbedrijf herſteld.

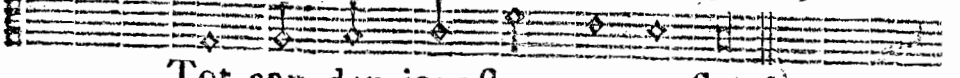
7 Dan zullen dra de vreêolijven

Weêr bloeijen op deez' vetten grond,

En JEZUS geest zal bij ons blijven,

Tot aan den jongſten morgenſtond.

209
290 = blanco

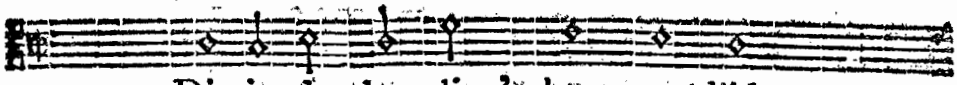
ZONDAGS-LIED.

ERNSTIG EN VERGENOEGD.

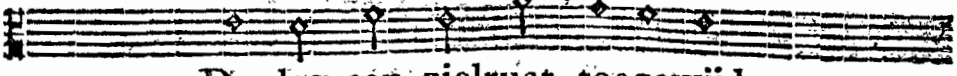

Liſte LIED

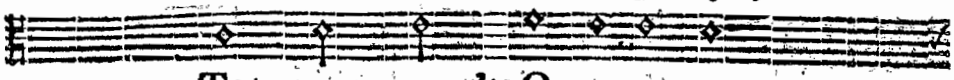
ZONDAGS-LIED.

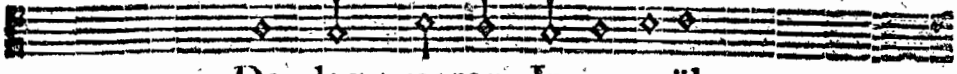
Dit is de dag die 't hart verblijdt;

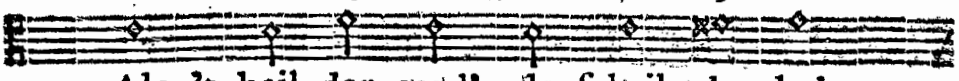
De dag aan zielrust toegewijd,

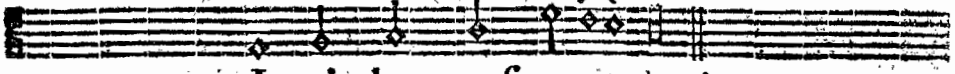
Tot roem van 't Opperwezen;

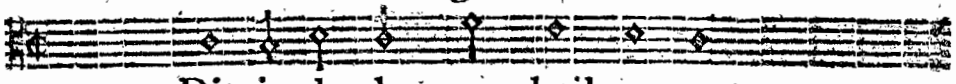
De dag waarop Immanuël,

Als 't heil der aard', de ſchrik der hel,

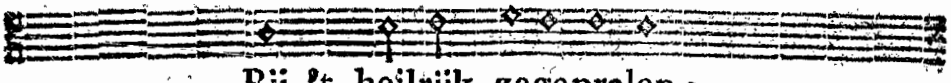
Is uit het graf verrezen!

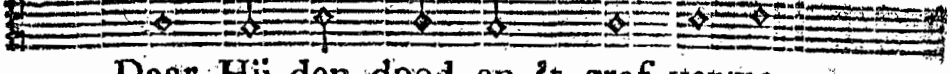
2 Dit is de dag van heil en rust,

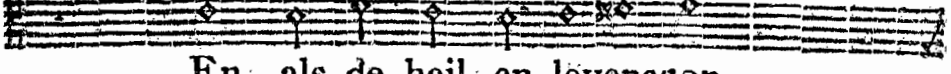
Door JEZUS liefde 't eerst gekust,

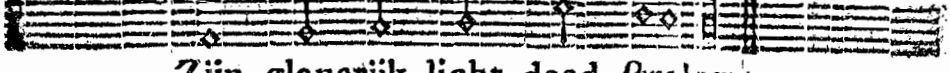
Bij 't heilrijk zegepralen;

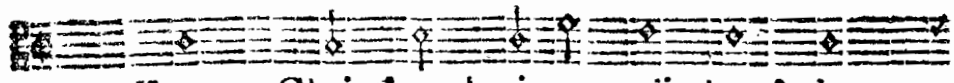
Daar Hij den dood en 't graf verwon,

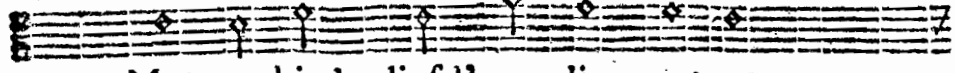
En, als de heil- en levenszon,

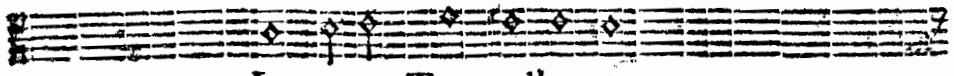
Zijn glansrijk licht deed ſtralen.

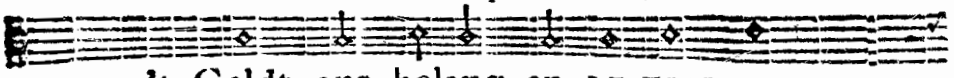
3 Komt, Christ'nen! vieren wij deez' dag,

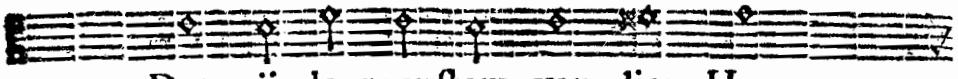
Met eerbied, liefd' en diep ontzag,

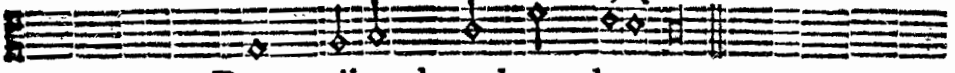
In onze Tempelkoren;

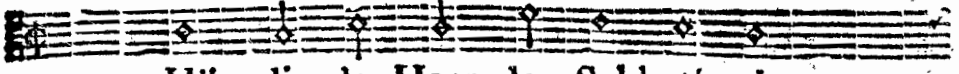
't Geldt ons belang en JEZUS eer,

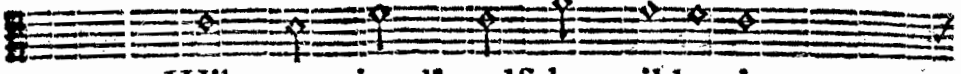
Dat wij de roepstem van dien Heer,

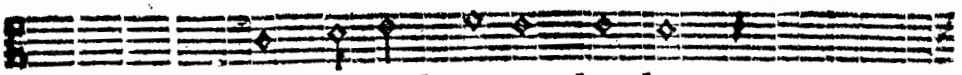
Door zijne knechten hooren.

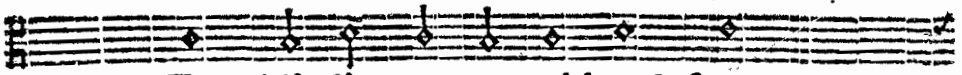
4 Hij, die de Heer des Sabbaths is,

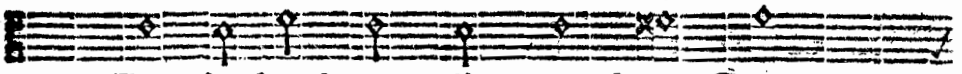
Wil ons, in d'aardsche wildernis;

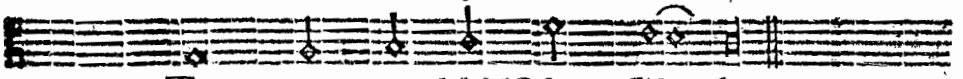
Met levend water drenken;

En, bij dit rustverwekkend feest;

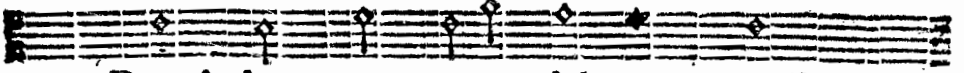
Den invloed van zijn woord en Geest

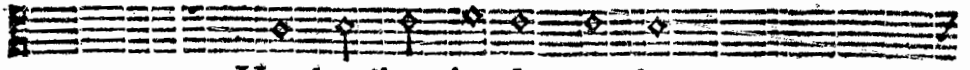
Ten troost en blijdschap schenken.

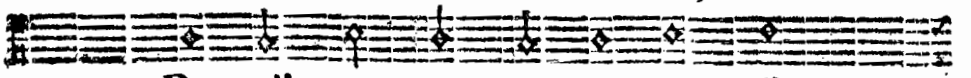
5 't Zij ver van ons, dat wij ontäard,

Deez' dag, voor onze ziel zoo waard',

Verdart'len in de zonden;

Dat wij geen eer voor JEZUS zijn,

Die

Die, na de bangſte ſmart en pijn,
Heeft dood en graf verſlonden.
6 O Heiland! ja, deez' heildag zij,
Door uwe magt en heerſchappij
Op dood en graf, geheiligd;
Gij hebt ons 't graf tot rust bereid,
En, voor den tijd en d'eeuwigheid,
Die rust voor ons beveiligd.
7 't Zij al ons doel en onze lust,
Om dezen dag van heil en rust
Te vieren met gezangen;
U, na zesdaagſche moeit' en vlijt,
Met harten, aan U toegewijd,
Al d' eer te doen ontvangen.
8 't Is ons belang en 't geldt uw' eer,
Dat wij in uwen tempel, Heer!

U biddend', dankend' loven;
O Levensbron! zoo vol van heil!
Uw' liefde kent voor ons geen peil,
Gaat dood en graf te boven!

9 Wij zijn niet meer het graf ten buit,
Eens voert G'ons ook den kerker uit,
Door uwe heilbanieren.
Doe ons dan, Held van graf en dood!
Verheerlijkt rustend' in uw' schoot,
Den eeuw'gen rustdag vieren!

MORGEN-ZANG.

295
296 = blanco

BEDACHTZAAM VROLIJK.

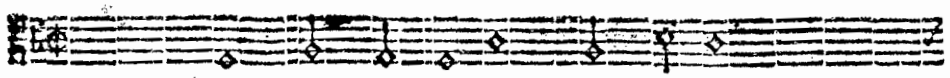
LIIste LIED.

MORGEN-ZANG,

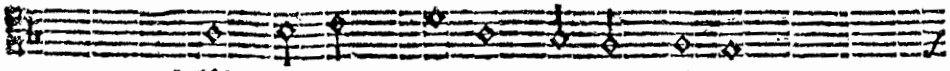

2 O ja, Beſchikker van mijn lot!
Die, met uw' nimmer ſluimrend' oogen,
Mij hebt bewaakt, en door 't genot
Des ſlaaps, verkwiktet mijn vermogen;
U zij mijn dankend hart gewijd,
Als d'eerſteling van ied'ren morgen,
Gij hebt voor rampſpoed mij bevrijd,
Door uwe trouw en liefdezorgen.
3 Een' nieuwen dag, o God! ſchenkt Gij,
Och! leer mij dien met U beginnen,
Om, door uw' kracht, de heerſchappij
Der zondenlusten t'overwinnen.
Getrouw te zijn aan ambt en pligt,
En tot uw' eer op aard te leven,
Is 't heilig doel waartoe Gij 't licht
En nieuwe kracht mij hebt gegeven.

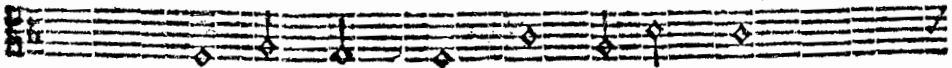

4
Behoed mij op de levensbaan
Voor rampen, leed en ſtruikelingen;
De wereld lacht mij vleijend' aan
Met ziels- en zinsbetooveringen;
Maar, door uw' Geest en hemelgloed
Beſtraald, zal mij het heillicht gloren,
Om, op dit levenspad, mijn' voet
Te drukken in de regte ſporen.
5
Uw oog verzell' mij waar ik ga;
Uw' Geest beſtuur' mijn' handelingen;
Wil mij, o God! met uw' genaê,
Die ſchuld en ſmet bedekt, omringen.
Doe mij het pad van uw geboôn,
O Vader! naar uw wil betreden,
En achter JEZUS, uwen Zoon,
Geſtadig rigten al mijn ſchreden.

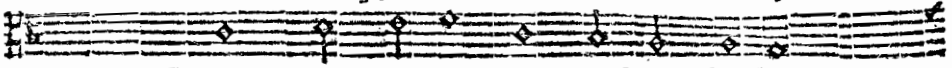
6 Doe mij, o Vader! met gevoel,

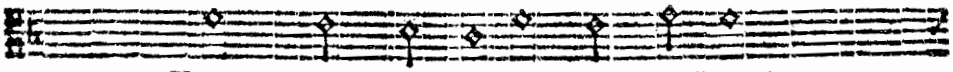
Mijn' uren, dagen, jaren tellen,

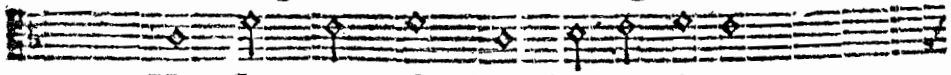
En leer mij, naar het reinſte doel,

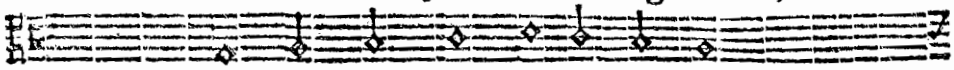
Steeds prijs op ied'ren leefdag ſtellen.

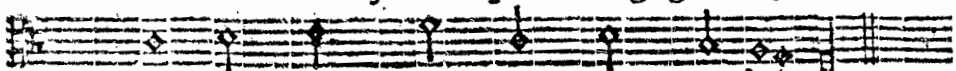
Eens gloort de laatſte morgenſtond,

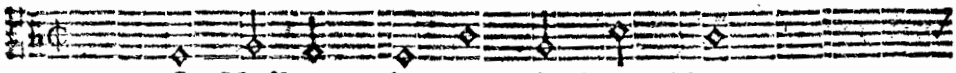
Ten ſlot van mijn kortſtondig leven;

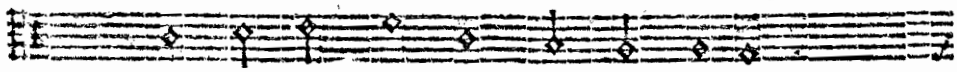
Maar is mijn' hoop in U gegrond,

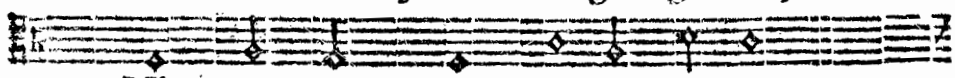
Dan doet geen nacht des doods mij beven.

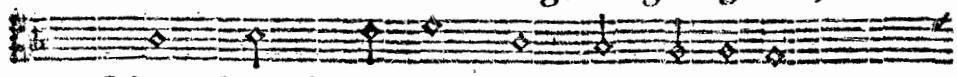
7 O Heiland! in uw dierbaar bloed,

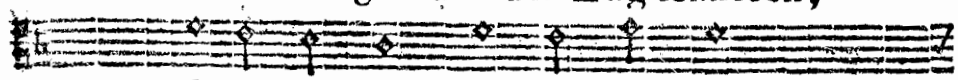
Zie ik den blijdſten morgen gloren,

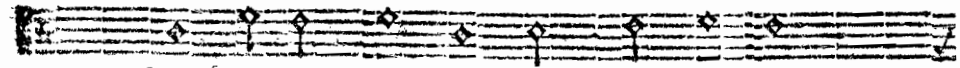
Niet door een aardsch gezang begroet,

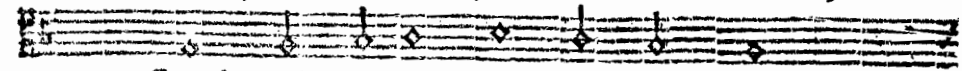
Maar door 't geklank der Eng'lenkoren;

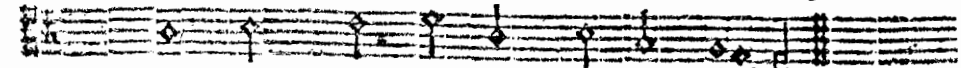
O Levenszon! verdrijf den nacht

Der zonde, die mij vaak doet vreezen;

Sterk mijn geloof met licht en kracht,

Dan zal 't mij eeuwig morgen wezen.

AVOND-ZANG.

301
302=blanco

VERTROUWELIJK.

LIIIste LIED.

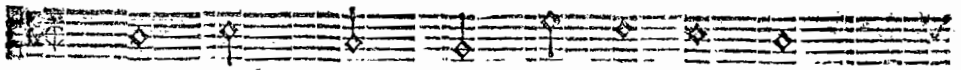
AVOND-ZANG.

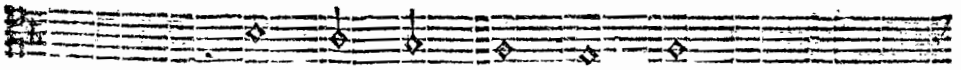

2 Ontvang mijn dankend avondlied,
Dat ik uw' liefde wij';
Uw' Vaderzorg begaf mij niet,
Maar bleef mij immer bij.
Gij hebt van 't rijzend morgenlicht
Tot d'avondschemering,
Mijn werk bekroond, mijn schreên gerigt,
In mijn' bestemden kring.
3 'k Ontving al wat ik noodig had,
Voor mijn bestaan op aard',
Daar gij mij, op mijn levenspad,
Gevoed hebt en bewaard.
Uw' liefde troostte mijn gemoed,
Uw' wijsheid gaf mij raad;
In moeilijkheên en tegenspoed,
Waart Gij mijn toeverlaat.

4 Had

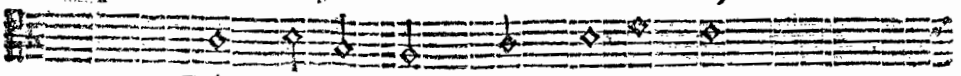

4 Had ik uw' gunst verbeurd, o God!
Gij zaagt m'in JEZUS aan,
Wiens liefdebron, vol heilgenot,
Voor mij bleef openſtaan.
Zoo hebt G' o Vader! mij verblijd;
Gij maakt' uw weldaên groot;
Mijn dankend hart zij U gewijd,
Voor al wat ik genoot.
5 Dekt nu de ſtille nacht het licht,
Het vrolijk licht der zon,
Niets is bedekt voor uw gezigt,
O aller lichten bron!
Hoed mij voor ramp en droefenis;
Verkwik mij door de rust,
Opdat ik, als het morgen is,
U loov' met nieuwen lust.

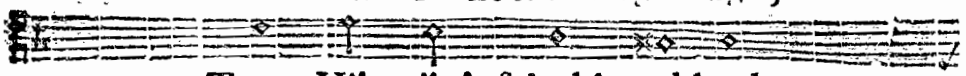
6 Beſchouwt mijn geest den laatſten nacht

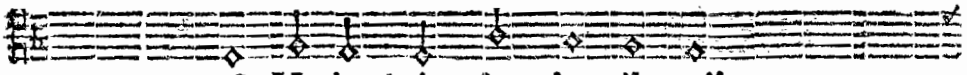
Van JEZUS rust'loos leed,

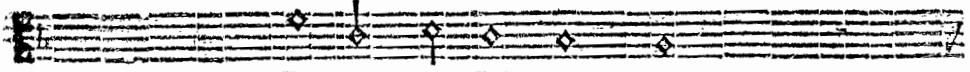
Die zielenrust heeft aangebragt,

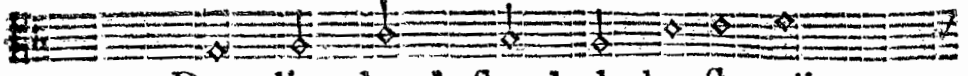
Toen Hij mijn' ſchuld voldeed;

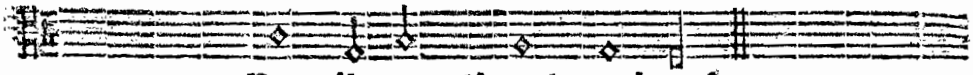
O Vader! ja dan leg ik mij,

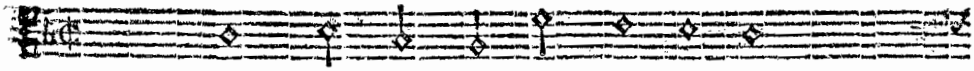
Gerust op U, ter neer,

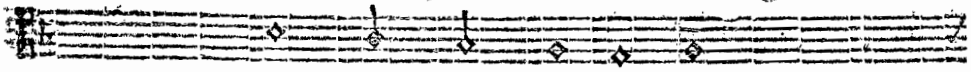
Daar ligt deez' ſtond de laatſte zij,

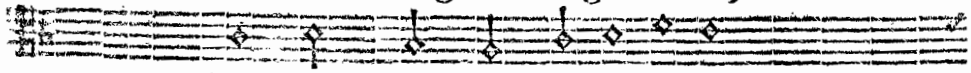
Dat ik op d'aard verkeer'.

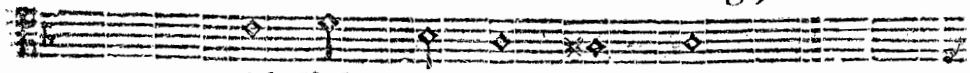
7 Dan ſtaar ik, uit die ſchemering,

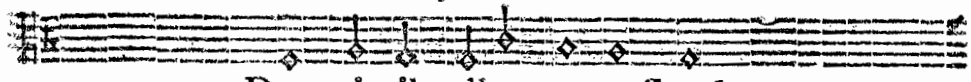
Den eeuw'gen morgen aan,

En haak naar die verwisſeling,

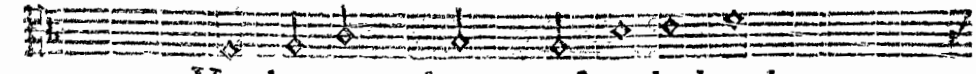
Al licht mij zon noch maan:

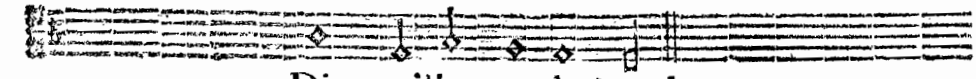
Dan zie ik allen tegenſtand

Der rust, voor mijn gemoed,

Verdreven, door uw' vaderhand,

Die veiligt en behoedt.

HEMELSCHE OPWEKKING.

EERBIEDIG VROLIJK.

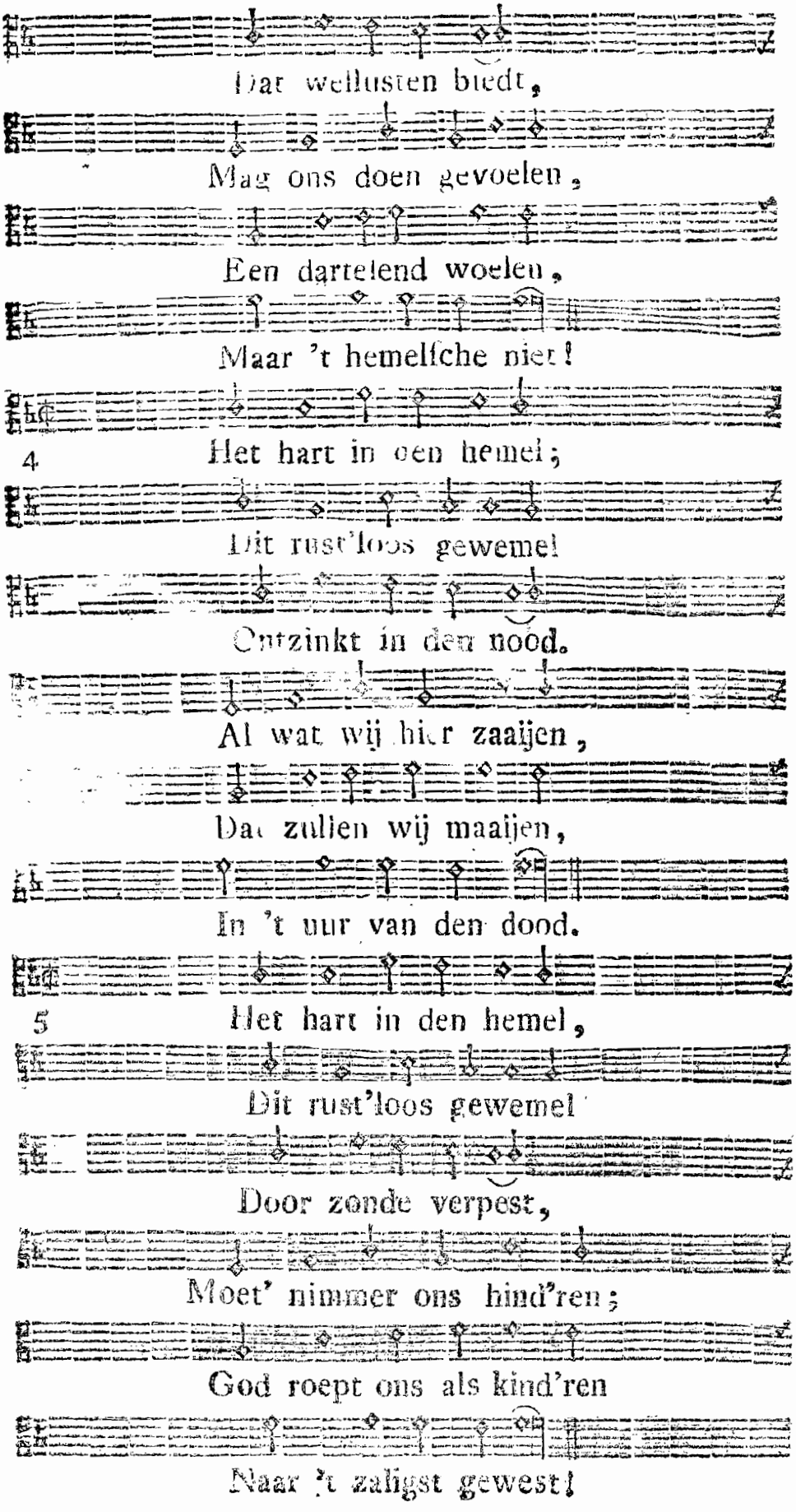

LIVſte LIED.

HEMELSCHE OPWEKKING.

Dat

Dat wellusten biedt,
Mag ons doen gevoelen,
Een dartelend woelen,
Maar 't hemelsche niet!
4
Het hart in een hemel;
Dit rust'loos gewemel
Ontzinkt in den nood.
Al wat wij hier zaaijen,
Dat zullen wij maaijen,
In 't uur van den dood.
5
Het hart in den hemel,
Dit rust'loos gewemel
Door zonde verpest,
Moet' nimmer ons hind'ren;
God roept ons als kind'ren
Naar 't zaligst gewest!

I Hu

Nieuwe Stichtelijke LIEDEREN,

voor de

HUISGEZINNEN

en

GEZELSCHAPPEN

der

CHRISTENEN:

door

JOHANNES HAZEU, Cs. ZOON.

net nieuw gecomponeerde Zangwijzen, die even zoo gemakkelijk als de Pſalmen, gezongen en geſpeeld kunnen worden.

door

DIRK VAN DER REYDEN, Ns. ZOON.

Met 59 Muzijk-Platen.

TWEEDE DEEL.

Te AMSTERDAM, bij
WILLEM VAN VLIET.
MDCCCXVIII.

NEDERLAND

Met Kerkelijke Goedkeuring.

VOORREDE.

Aangenaam en aanmoedigend, was het voor mijn hart, het gunſtig onthaal mijner ſtichtelijke Liederen, die nu voor de vierdemaal ter Perſe gelegd zijn. Ik verheuge mij, dat de uitgave van ſoortgelijke Liederen en Muzijk, zulk eenen bijval, bij het publiek, gekregen hebben, zoo, dat daardoor vele ſtichtelijke zanggezelſchappen zijn opgerigt, en wel bijzonder, in Groningen *en* Vriesland, *en die nu van tijd tot tijd, ook in de andere gewesten en ſteden van ons Vaderland, vermeerderen; hetwelk dan ook niet weinig aan den goeden ſmaak van een Godvereerend zingen zal kunnen bijdragen.*

Nimmer had ik gedacht, een tweede deel dezer ſtichtelijke Liederen, te vervaardigen; vandaar, dat ik op den titel van den vorigen Bundel, de woorden: eerſte deel, *niet geſteld hebbe, dat echter nu, bij de uitgave van den* vierden druk, *het geval wezen moet, om deze beide Bundels van elkander te onderſcheiden.*

Mijne jaren, krachten, en veelvuldige werkzaamheden raadplegende, durve ik geene belofte doen, om een derde deel hier bij te voegen; evenwel hope ik, immer te toonen, dat ik geene ſnipperuren vruchteloos zal laten verloren gaan, maar dezelve zal trachten dienſtbaar te maken, aan het heil mijner geloofs- en natuurgenooten.

Deze tweede Bundel is dan weder ingerigt in denzelfden ſmaak, als de vorige. Al deze Liederen zijn weder op onderſcheidene zangwijzen, door den zangkundigen Dirk van der Reyden, Nz.

geſteld, en zullen niet minder aan het zanglievende gehoor voldoen, blijkens 's Mans noodig voorberigt, hierbij gevoegd.

Wat de Cantate betreft, waarvan de Muzijkplaten bij elkander, en niet tusſchen de zangwijzen gevoegd zijn, moet ik alleen berigten, dat het mij is voorgekomen, van belang te zijn, zulk een feest der Hervorming ſteeds in gedachtenis te houden, en niet ſlechts om de honderd jaren, daaraan te gedenken. Het is wel zoo, dat er vele, en waarlijk ſchoone ſtukjes, van dien aard, voorhanden zijn; maar het is ook waar, dat die veelal, onder de kleine geſchriften, verloren gaan; vandaar dan, dat ik mijne Cantate voor dezen Bundel bewaard heb, te meer, om dat deze mijne ſtichtelijke Liederen, meestal in de zanggezelſchappen gebruikt worden, waarin men toch, met de beste gevolgen, eene Cantate kan zingen; en hoezeer men dit ſtuk, zonder ſpeelinſtrumenten, kan uitvoeren, prijze ik echter hierbij het orgelmuzijk ten ſterkſte aan.

Nog moet ik berigten, dat de KOREN, *voorkomende op de bladz.* 288, 289 *en* 290, *met eenige veranderingen genomen zijn, uit mijne ſtichtelijke Gezangen, ontleend uit de peinzende Christen, door Ds.* P. BROES, *en uitgegeven bij* A. B. SAAKES, *te* Amſterdam.

Ik bidde God, dat Hij deze onze vernieuwde pogingen, met zijnen zegen weder zal gelieven te bekroonen, en dat deze zang- en toonkunſten dienstbaar mogen bevonden worden, aan het heil onzer medemenſchen, en ter uitbreiding van het Koningrijk van onzen Heer JEZUS CHRISTUS.

J. HAZEU, C. ZOON.

Amſterdam
1 Maart 1818.

NOODIG BERIGT.

Ook voor dezen tweeden Bundel, *Nieuwe, Stichtelijke Gezangen*, heb ik bij het ſtellen der zangwijzen, alles in acht genomen, wat ik, desaangaande, in het Noodig Berigt, voor den eerſten Bundel, heb opgegeven, uitgezonderd, dat ik mij eenige meer ongewone ſprongen en dalingen heb veroorloofd, en hiertoe meende ik vrijheid te vinden, in eenige vooronderſtelde vorderingen, die de Beminnaars van het gewijde maatgezang reeds zullen gemaakt hebben; het ſterk debiet, althans, van den eerſten Bundel ſtrekt mij ten bewijze van den aanhoudenden en ſteeds meer en meer toenemenden lust, ijver en opgewektheid tot het gewijde Gezang; en waarom zoude ik dan ook niet mogen vooronderſtellen, dat de liefhebbers ook zoo vele vorderingen, in de toonkunst, zullen hebben gemaakt, dat men, zoo hier en daar, hen wel eens meer vaster muzijkſpijzen konde opdiſchen.

Aangaande de Cantate, ter viering van het derde Hervormingsfeest, welk belangrijk onderwerp de aandacht van onzen Dichter niet konde ontſnappen, moet ik nog het een en ander aanmerken.

Ten eerſte: dat het mij moeijelijk is voorgekomen, om, zonder toon-verwisſelingen, de behoorlijke variatien te vinden; welke ontbering ik heb getracht aan te vullen, door de veranderingen der muzijkmaten, zooveel als dezelve het noodzakelijk maakten en lijden konden.

Ten tweede: dat ik, bijna, bij al de coupletten, de gemoedsbewegingen heb bepaald, om zoo veel te beter aan den ſmaak van eene Cantate te voldoen.

Ten derde: en wat de Recitativen in het bijzonder aangaat, om den ſmaak wel te treffen, is het volſtrekt noodig, zich vooraf met de bedoeling der woorden bekend te maken, waarnaar men dan dezelven met verſterking en verzachting van het geluid, dan wat ſneller, en dan wat langzamer, bezingt, waarnaar den baszinger zich dan behoort te gedragen.

En eindelijk ten vierde: dat men de toonen niet afgebroken, maar zingende moet doen hooren, offchoon men dezelven betoogende en redenerender wijze, behoort te voorſchijn te brengen.

Ik heb wederom met genoegen aan dezen tweeden Bundel geärbeid; en hope dat dezelve, met geene minder graagte zal ontvangen en gebruikt worden dan de eerſte. Indien de Dichter, tot het in gereedheid brengen van eenen derden Bundel zal kunnen beſluiten; en hij daarin eenige Cantate zal gelieven te plaatſen, dan zal ik ook beproeven, of ik de liefhebbers op den weg kan helpen, om hen ook Godsdienſtige Cantaten te leeren zingen, zonder nogtans in den toneelſmaak te vallen.

Ik moet bij deze gelegenheid niet vergeten, den Heer Beoordeelaar van den eerſten Bundel opregt te danken, die, in zijne beoordeeling van den eerſten Bundel, onder anderen, zegt: „ zoo dat v. d. „ Reyden den ſmaak of gemoedsbewegingen, voor „ elk Gezang met hollandſche woorden heeft willen „ bepalen;" en ik voeg er thans bij, dat ik hoop, dat dit, in het hollandsch muzijk, algemeen zal worden nagevolgd, waarvoor meer dan eene reden onwederlegbaar pleiten.

1818.

D. van der REYDEN, Nz.

IN-

INHOUD.

UITBREIDING VAN HET ALLERVOLMAAKTSTE GEBED.

AANSPRAAK DES GEBEDS.	Bladz.	3
EERSTE BEDE.	—	9
TWEEDE BEDE	—	15
DERDE BEDE.	—	19
VIERDE BEDE.	—	25
VIJFDE BEDE.	—	31
ZESDE BEDE.	—	37
BESLUIT DES GEBEDS.	—	43
VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS.	—	49
HET OOG OP JEZUS.	—	55
JEZUS ONSCHULD.	—	65
EENZAAMHEID.	—	71
DE KRACHT DES GELOOFS.	—	75
DE KRACHT DER ZONDE.	—	83
HET GELOOF IN GOD.	—	89
AAN HET GEWETEN.	—	95
JEZUS IS MIJN VERLOSSER.	—	101
TEGEN DE ZORG DER TOEKOMST.	—	107

MOED IN KAMPEN. . . . . Bladz. 115
PLIGTEN IN VOORSPOED. . . . . — 121
DE OPWEKKING VAN LAZARUS. . . . — 127
DE WELGEMOEDE GRIJSAARD. . . . — 135
BIJ DE SLUITING VAN HET JAAR. . . — 139
OP HET NIEUWE-JAAR. . . . . — 145
HET WINTER-LIED. . . . . — 153
HET LENTE-LIED. . . . . — 159
HET ZOMER-LIED. . . . . — 167
HET OOGST-LIED. . . . . — 175
HET HERFST-LIED. . . . . — 181
BIJ DEN REGEN, NA GROOTE DROOGTE. . — 186
BIJ OVERVLOEDIGEN REGEN. . . . — 195
HET OORLOGS-LIED. . . . . — 201
HET VREDE-LIED. . . . . — 209
DIERBARE BIJBEL. . . . . — 217
HET EVANGELIE. . . . . — 225
TEVREDENHEID. . . . . — 231
BOETVAARDIGHEID. . . . . — 237
GRAFBESPIEGELING. . . . . — 243
STERFELIJKHEID. . . . . — 247
ONSTERFELIJKHEID. . . . . — 253
OPSTANDING. . . . . — 259
DE JONGSTE DAG. . . . . — 265
TROOSTRIJK UITZIGT. . . . . — 271
TER GEDACHTENIS VAN HET DERDE EEUWFEEST. — 273

1
2= blanco

AANSPRAAK DES GEBEDS.

EERBIEDIG BLIJMOEDIG.

VAN HET

ALLERVOLMAAKTSTE GEBED.

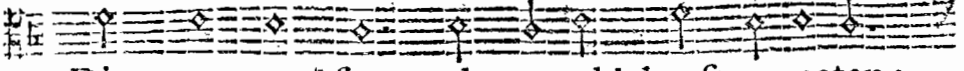
Iſte LIED.

AANSPRAAK DES GEBEDS.

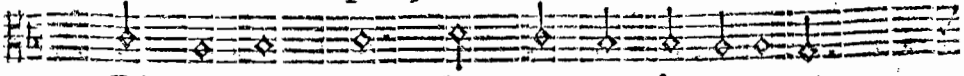

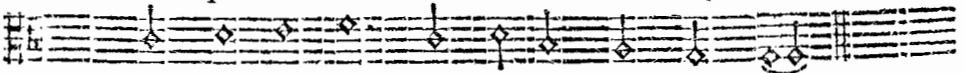
3 Een kind, wat eer! van U die 't al regeert,

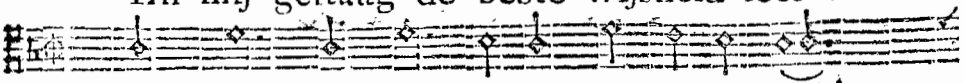
Die, met een' ſpan, de wereld heeft gemeten;

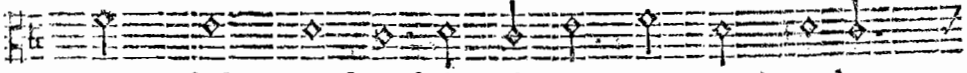
Die op den troon der troonen is gezeten,

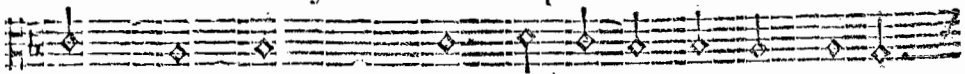
En mij geſtaâg de beste wijsheid leert!

4 O, welk een pligt gevoel ik nu in mij!

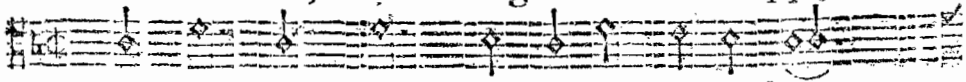
Hier zinkt mijn' ziel in diepen ootmoed neder,

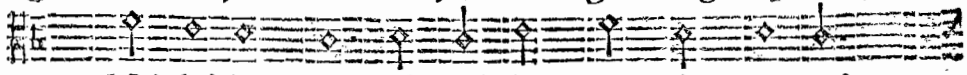
Bij 't denkbeeld: 'k moet U, Vader! nu ook teeder

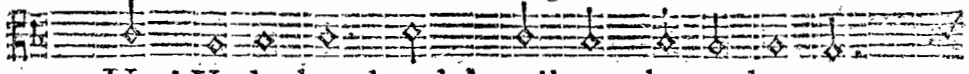
Beminnen, in uw' magt en heerſchappij!

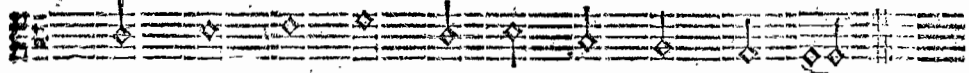
5 Wilt Gij door druk, of bangen tegenſpoed,

Mij leiden, o, die leiding kan niet deren!

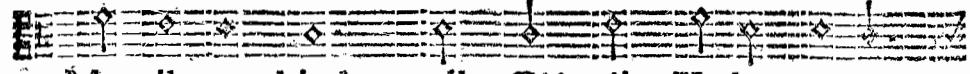
Uw' Vaderhand zal 't mij ten beste keeren,

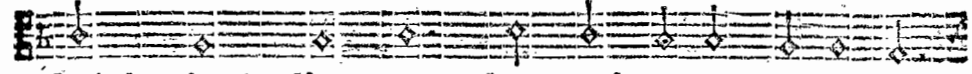
Wat nood of ſmart ik hier op aard' ontmoet.

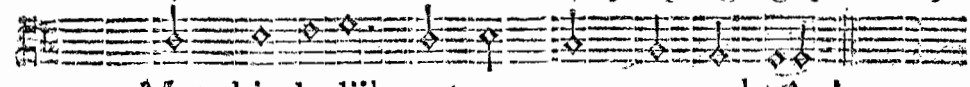
6 O Vader! ja, in CHRISTUS uwen Zoon,

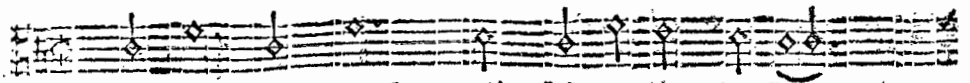
Mag ik uw kind, wilt Gij mijn Vader wezen;

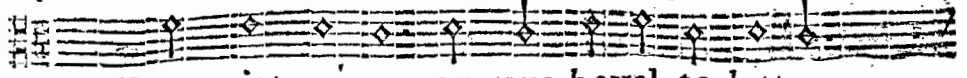
Och! wierd dien naam door mij opregt geprezen,

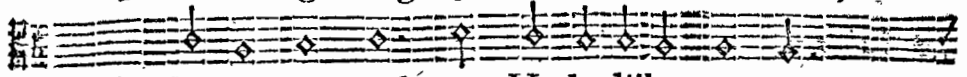
Met kinderlijk ontzag voor uw gebôôn!

7 Ik voel mijn zwak, mijn kinderlijk beſtaan,

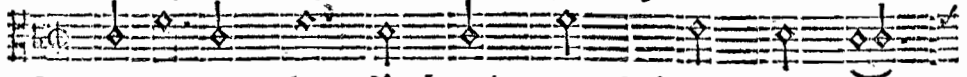
Door niet genoeg op uw bevel te letten;

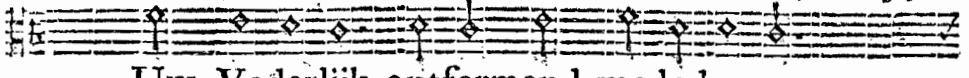
'k Onteer te vaak uw Vaderlijke wetten;

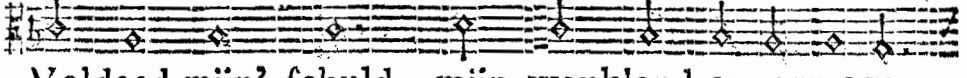
Och, zie mij ſteeds in mijnen JEZUS aan!

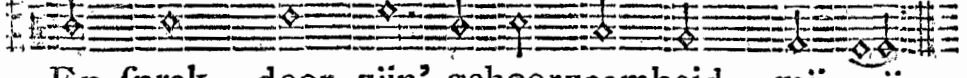
8 In JEZUS, ja, die kocht aan 't kruis voor mij,

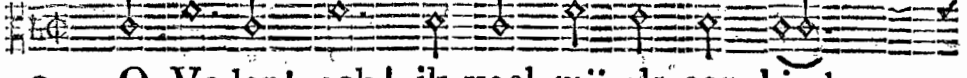
Uw Vaderlijk ontfermend mededoogen;

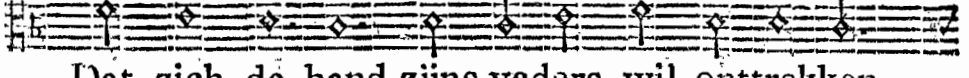
Voldeed mijn' ſchuld, mijn wanklend onvermogen,

En ſprak, door zijn' gehoorzaamheid, mij vrij.

9 O Vader! ach! ik voel mij als een kind,

Dat zich de hand zijns vaders wil onttrekken,

Och, wil in mij, dien kindergeest verwekken,

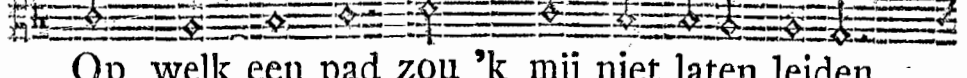
Die, buiten U, op aard' geen rustpunt vindt!

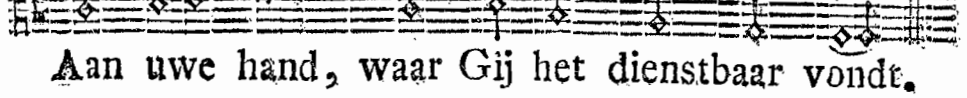
10 Wat leed zou dan mij, op dit wereldrond,

O Vader! van uw' liefde kunnen ſcheiden?

Op welk een pad zou 'k mij niet laten leiden,

Aan uwe hand, waar Gij het dienſtbaar vondt.

11 Och, dat ik nooit uw' Vadernaam onteer'!
Doe mij, als kind, naar uw bevelen handlen;
Langs 't heilig ſpoor van mijnen Heiland wandlen,
Hij toch gaf mij uw' Vaderliefde weêr!

EERSTE BEDE.

7
p= blanco

ENKEL EERBIED.

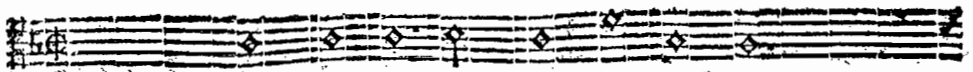

IIde LIED.

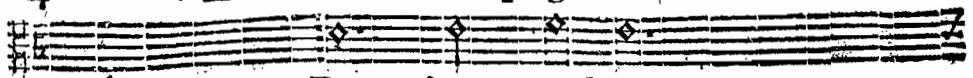
EERSTE BEDE.

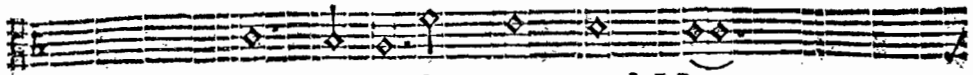

2 O, uw naam, zoo hoog in waarde,
Hier op aarde
Vaak misbruikt, in ons gedrag,
Moest ons ſteeds tot ootmoed wekken,
Ons doen ſtrekken
Tot uw' eer, met diep ontzag;
Ja in al uw werken, Heer!
Praalt uw' naam, met godlijk' eer.
3 Geef dat w' U, als kindren, lieven,
Nimmer grieven,
Vader! die zoo heilig zijt,
Dat G'ons hebt uw' Naam gegeven,
Om te leven
Heilig, voor U t'allen tijd!
Dat uw naam, door ons geroemd,
Nooit tot misbruik word' genoemd.

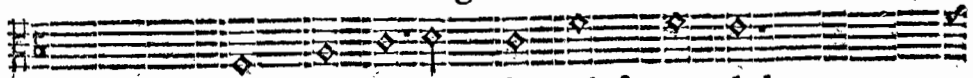
4 Leer ons dezen pligt betrachten,

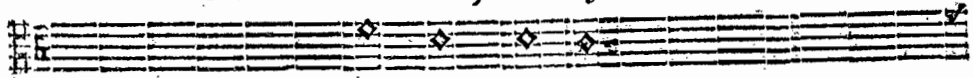
Dat w'ons wachten

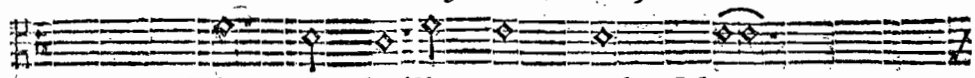
Voor onteering van uw' Naam;

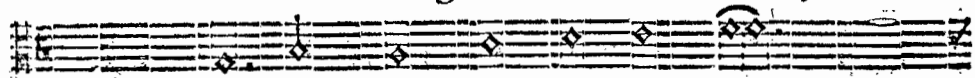
Geef dat ieder, in zijn' wandel,

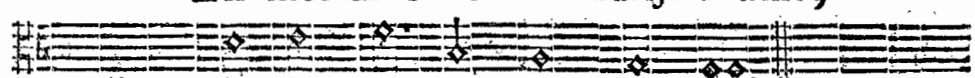
In zijn' handel,

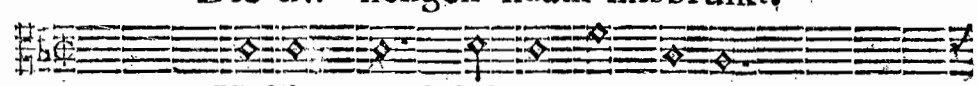
Zich uw heilig' eer nooit ſchaam;

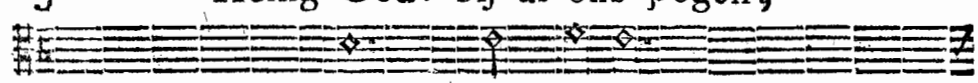
En met moed elks misdrijf ſnuikt,

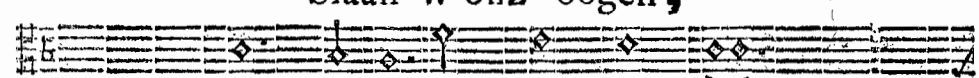
Die uw' heilgen naam misbruikt.

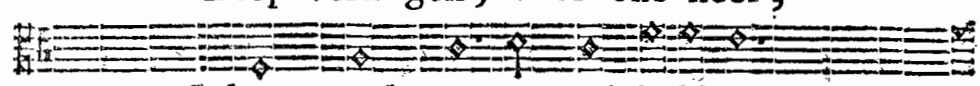
5 Heilig God! bij al ons pogen,

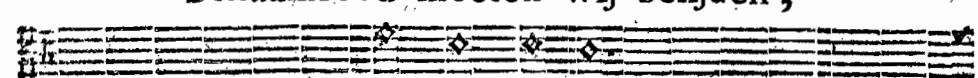
Slaan w'onz' oogen,

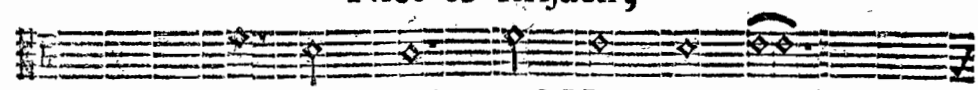
Diep verſlagen, voor ons neêr;

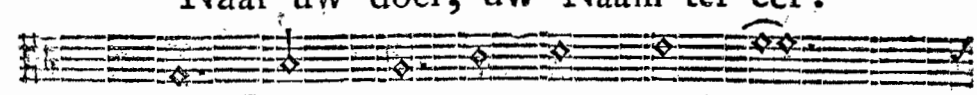
Schaamrood moeten wij belijden,

Niet te ſtrijden,

Naar uw doel, uw' Naam ter eer!

Zoo G'in 't regt met ons woudt gaan,

Niemand onzer kon beſtaan!

6 Neen

6 Neen Gij wilt, o liefdrijk Vader!
Dat elk nader'
Voor den troon van uw' genaê;
JEZUS heeft uw' Naam geheiligd,
Ons beveiligd,
Door zijn' dood, op Golgotha;
Reinig, Vader! in dat bloed,
Ons nog ſteeds bevlekt gemoed!

TWEEDE BEDE.

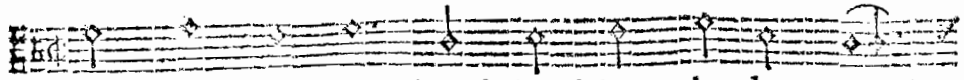
VERHEFFENDE.

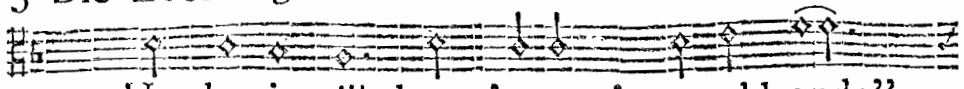
IIIde LIED.

TWEEDE BEDE.

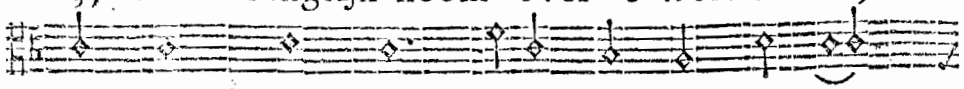

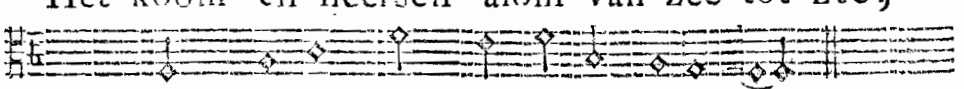
3 Die Zoon lag ons deez' bidſchets in den mond:

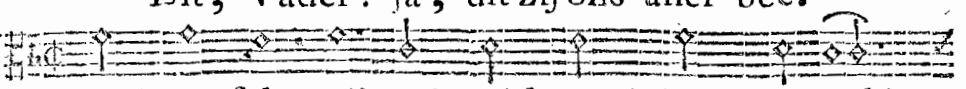
„ Uw koningrijk koom' over 't wereldrond;"

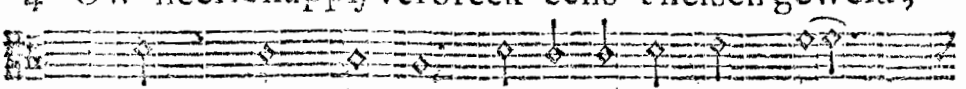
Het koom' en heersch' alom van zee tot zee,

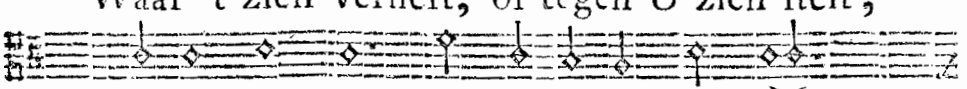
Dit, Vader! ja, dit zij ons aller beê.

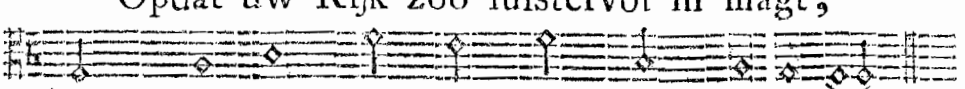
4 Uw' heerſchappij verbreek' eens 't helsch geweld,

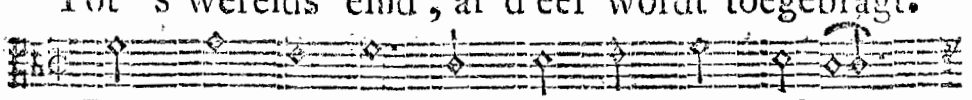
Waar 't zich verheft, of tegen U zich ſtelt,

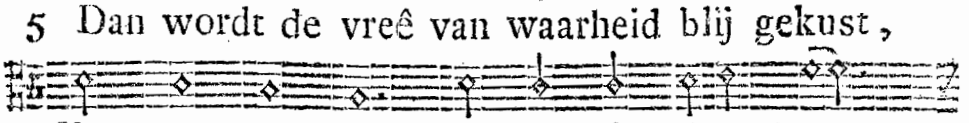
Opdat uw Rijk zoo luistervol in magt,

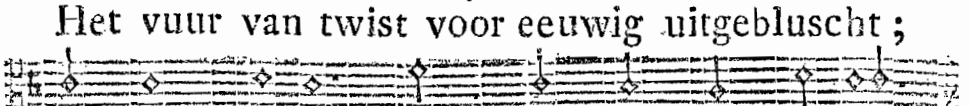
Tot 's werelds eind', al d'eer wordt toegebragt.

5 Dan wordt de vreê van waarheid blij gekust,

Het vuur van twist voor eeuwig uitgebluscht;

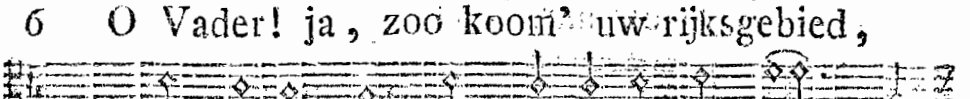
Tot Gij 't heelal, door 't licht uws heils vervuld,

Voor d'eeuwigheid, in U volmaken zult.

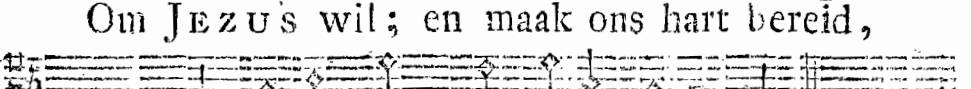
6 O Vader! ja, zoo koom' uw rijksgebied,

Hoor onze beê, in 't opgezongen lied,

Om JEZUS wil; en maak ons hart bereid,

Voor uwe komst tot onze zaligheid.

DERDE BEDE.

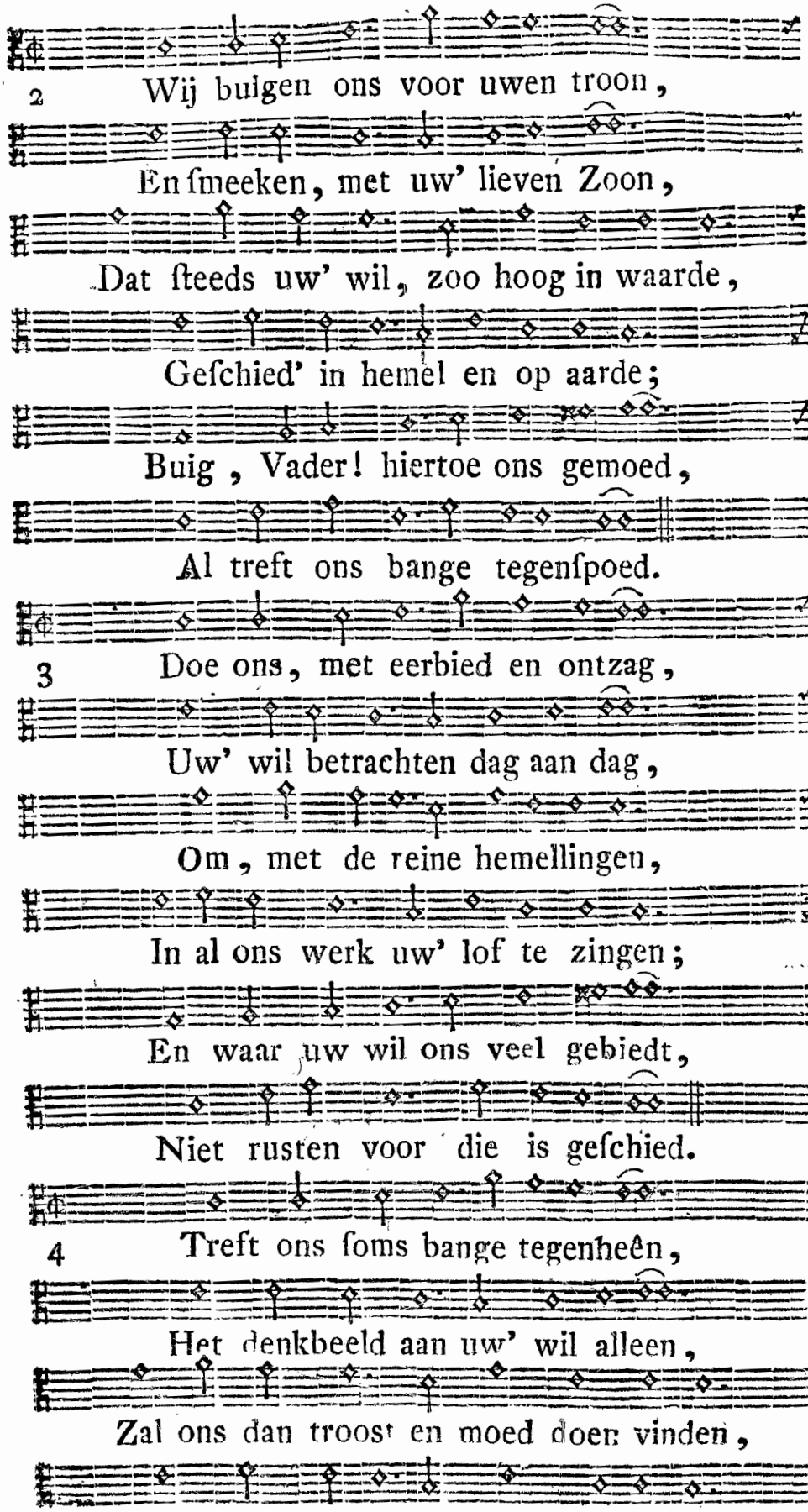
EERBIEDIG.

IVde LIED.

DERDE BEDE.

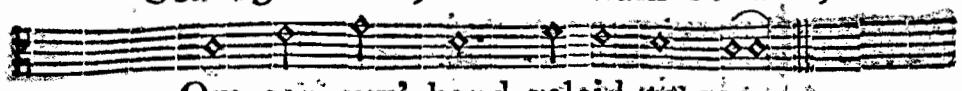

2 Wij buigen ons voor uwen troon,
En ſmeeken, met uw' lieven Zoon,
Dat ſteeds uw' wil, zoo hoog in waarde,
Geſchied' in hemel en op aarde;
Buig, Vader! hiertoe ons gemoed,
Al treft ons bange tegenſpoed.
3 Doe ons, met eerbied en ontzag,
Uw' wil betrachten dag aan dag,
Om, met de reine hemellingen,
In al ons werk uw' lof te zingen;
En waar uw wil ons veel gebiedt,
Niet rusten voor die is geſchied.
4 Treft ons ſoms bange tegenheên,
Het denkbeeld aan uw' wil alleen,
Zal ons dan troost en moed doen vinden,
Ons meer aan uwen dienst verbinden.

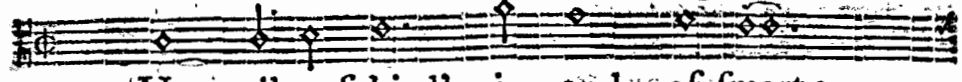
Och!

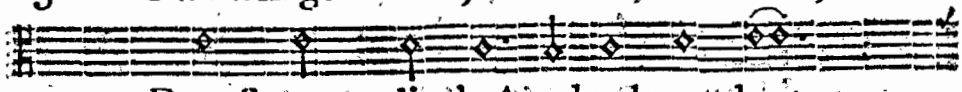
Och! geef ons, Vader! zulk beſtaan,

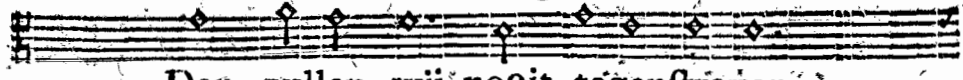
Om aan uw' hand geleid te gaan,

5 Uw wil geſchied', in nood, of ſmart;

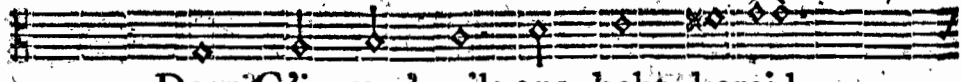
Doorſtroomt die beê geheel ons hart,

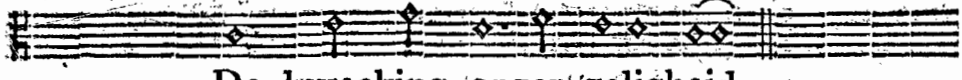
Dan zullen wij nooit tegenſtreven,

Maar U in alles d'eere geven;

Daar G'in uw' wil ons hebt bereid,

De kweeking onzer zaligheid.

6 Ons leven zij dan lang of kort,

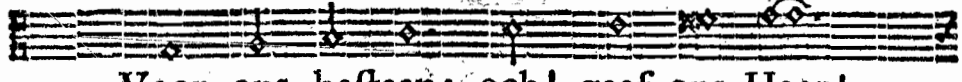
De tijd, die afgewisſeld wordt,

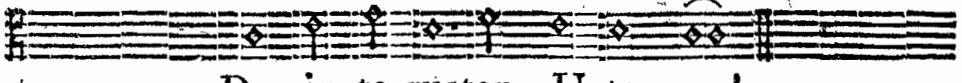
Hebt Gij, naar uwen wil, berekend,

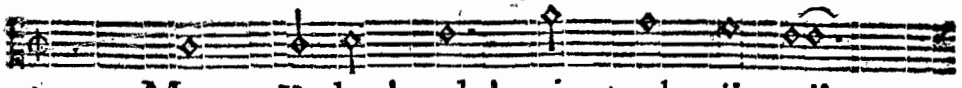
Al d'oogenblikken afgeteekend,

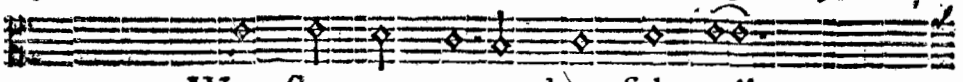
Voor ons beſtaan; och! geef ons Heer!

Daarin te rusten, U ter eer!

7 Maar, Vader! ach! wie toch zijn wij,

Weerſtrevers uwer heerſchappij,

Die immer uwe daên bedillen.

Och! zie ons aan in 't heilig willen

Van uwen Zoon, die 't lijdens pad,

Naar uwen wil, volmaakt betrad.

8 Geef dat wij, door 't geloof in Hem,

Steeds hooren naar uw' liefdeſtem,

Hoe moeilijk ons uw' wil moog ſchijnen;

Dan zullen uit ons hart verdwijnen,

De neev'len der bekommering,

Bij elke ſtandsverwisſeling!

VIERDE BEDE.

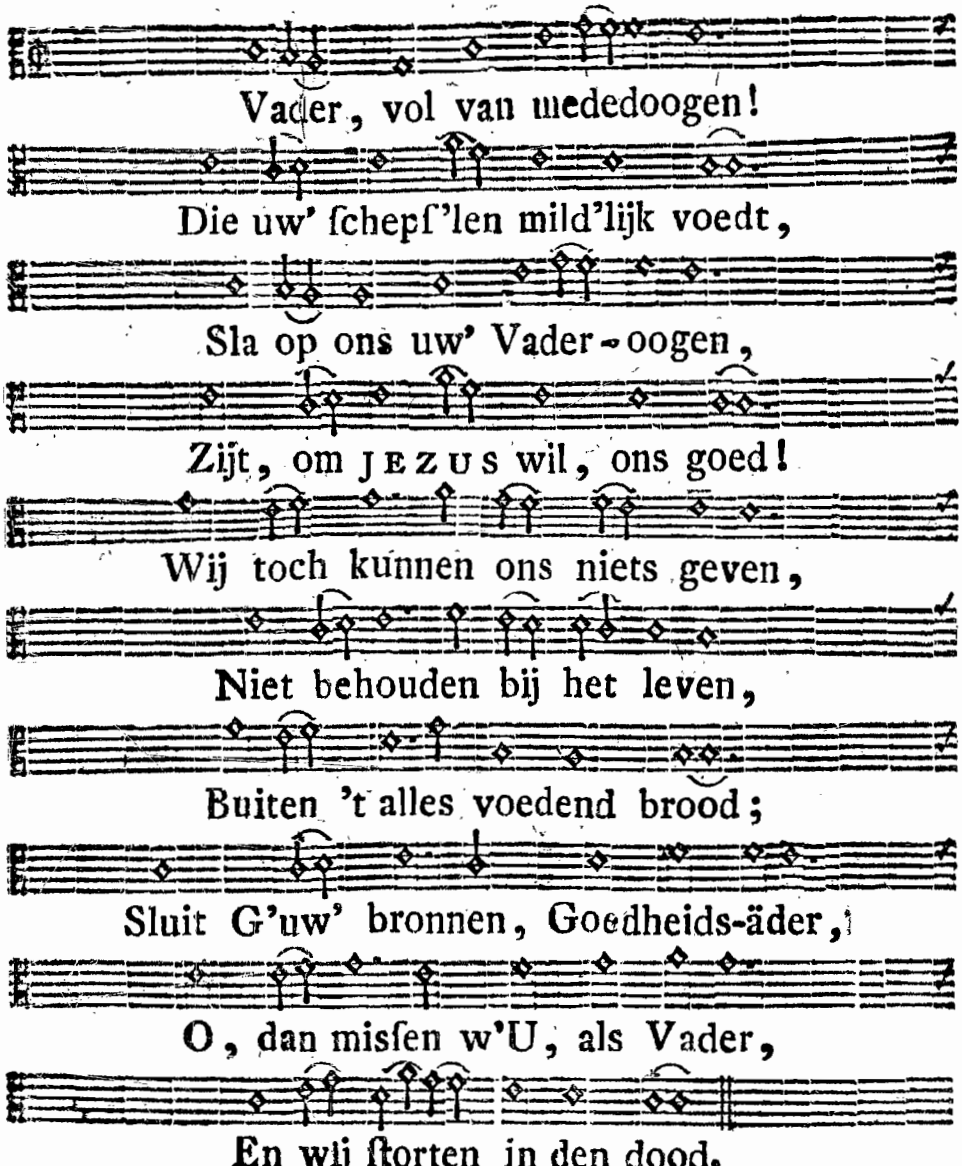
BIDDEND.

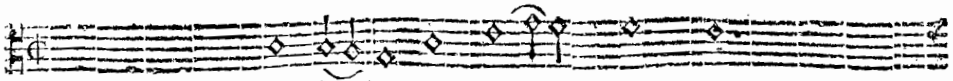

NEDERLANDS

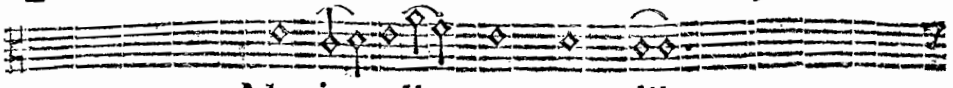
Vde LIED.

VIERDE BEDE.

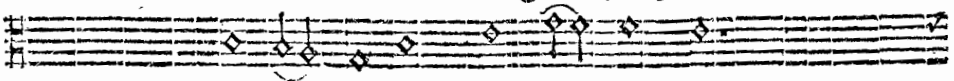

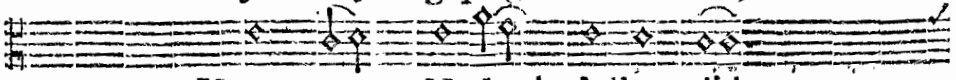
2 't Wel beſteden onzer krachten,

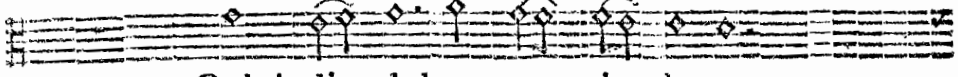
Moeitevolle zorg en vlijt,

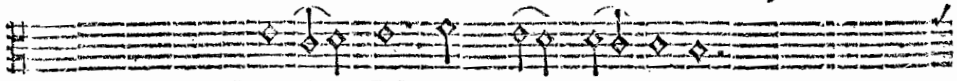
Bij het ijv'rig pligt betrachten,

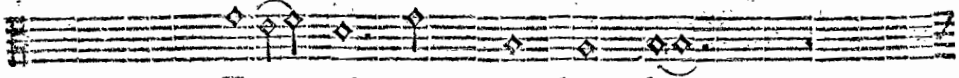
Voegt ons, Vader! t'allen tijd:

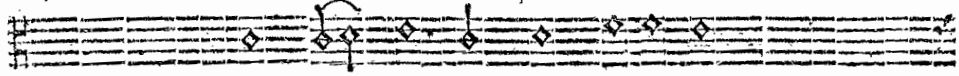
Och! dit al kan ons niet baten,

Zonder U zijn wij verlaten,

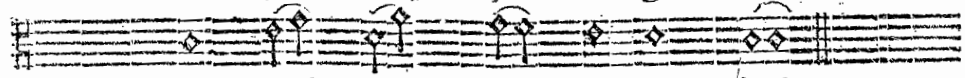
Even als een weêrloos kind,

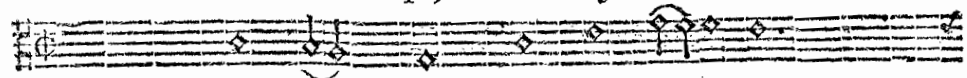
Dat, te midden der gevaren,

Schreijend' blijft op redding ſtaren,

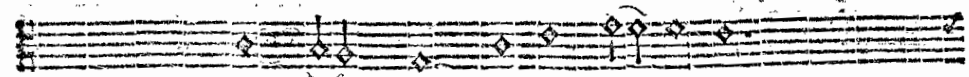
En noch hulp, noch bijſtand vindt.

3 Hoe veel goeds wij ons beloven,

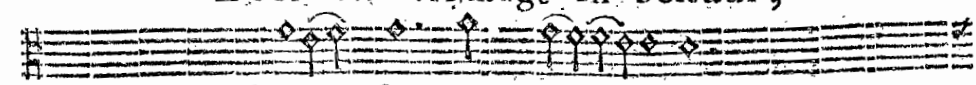
Van de werken der natuur,

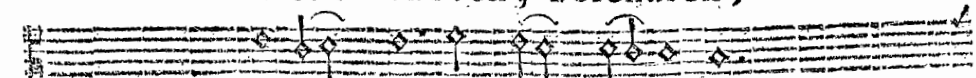
Gij kunt ons dit al ontrooven,

Door uw' vrijmagt en beſtuur;

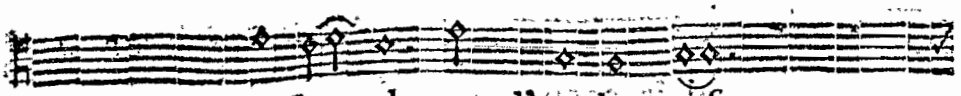

Volle ſchoven, korenären,

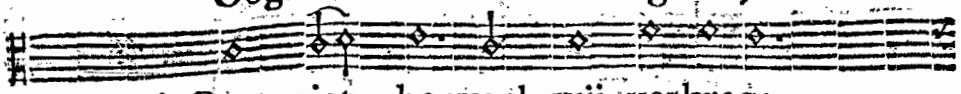

Mogen wij te zaam vergaren,

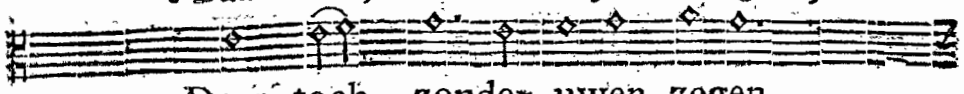
Oog-

Oogſten al wat d'aarde geeft;

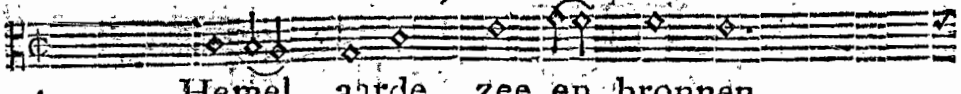
't Baat niet, hoeveel wij verkregen,

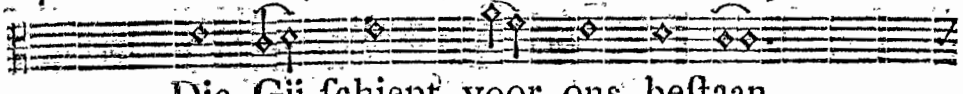
Daar toch, zonder uwen zegen,

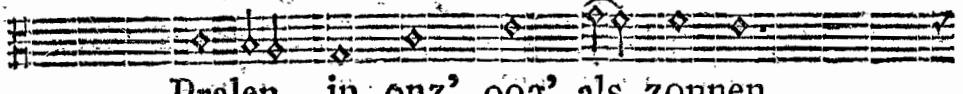
Nimmer eenig ſchepſel leeft.

4 Hemel, aarde, zee en bronnen,

Die Gij ſchiept voor ons beſtaan,

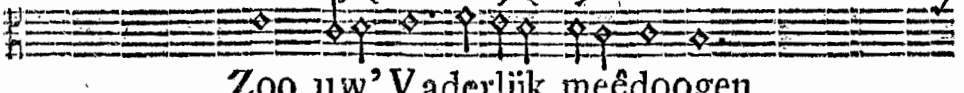
Pralen, in onz' oog' als zonnen,

Kondigen uw' goedheid aan.

O! wat zouden wij vermogen,

Zoo uw' Vaderlijk meêdoogen

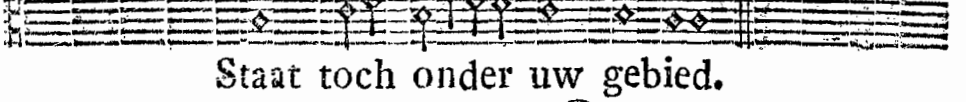
Ons ſlechts eenen dag verliet,

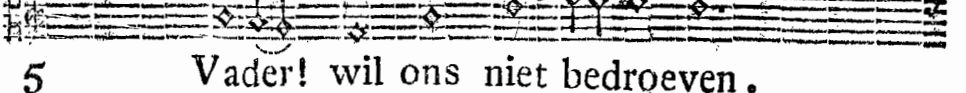
Voeding, kleeding, levenskrachten,

Alles, wat wij kunnen wachten,

Staat toch onder uw gebied.

5 Vader! wil ons niet bedroeven.

Geef ons elken dag het brood,

En al 't geen wat wij behoeven,
Opdat wij, door hongersnood
Niet bezwijken in dit leven,
Maar wil bovenal ook geven,
't Zielenheil, door U bereid,
Dat G'ons in uw' Zoon wilt ſchenken;
Blijf zoo immer aan ons denken,
Voor den tijd en d'eeuwigheid!

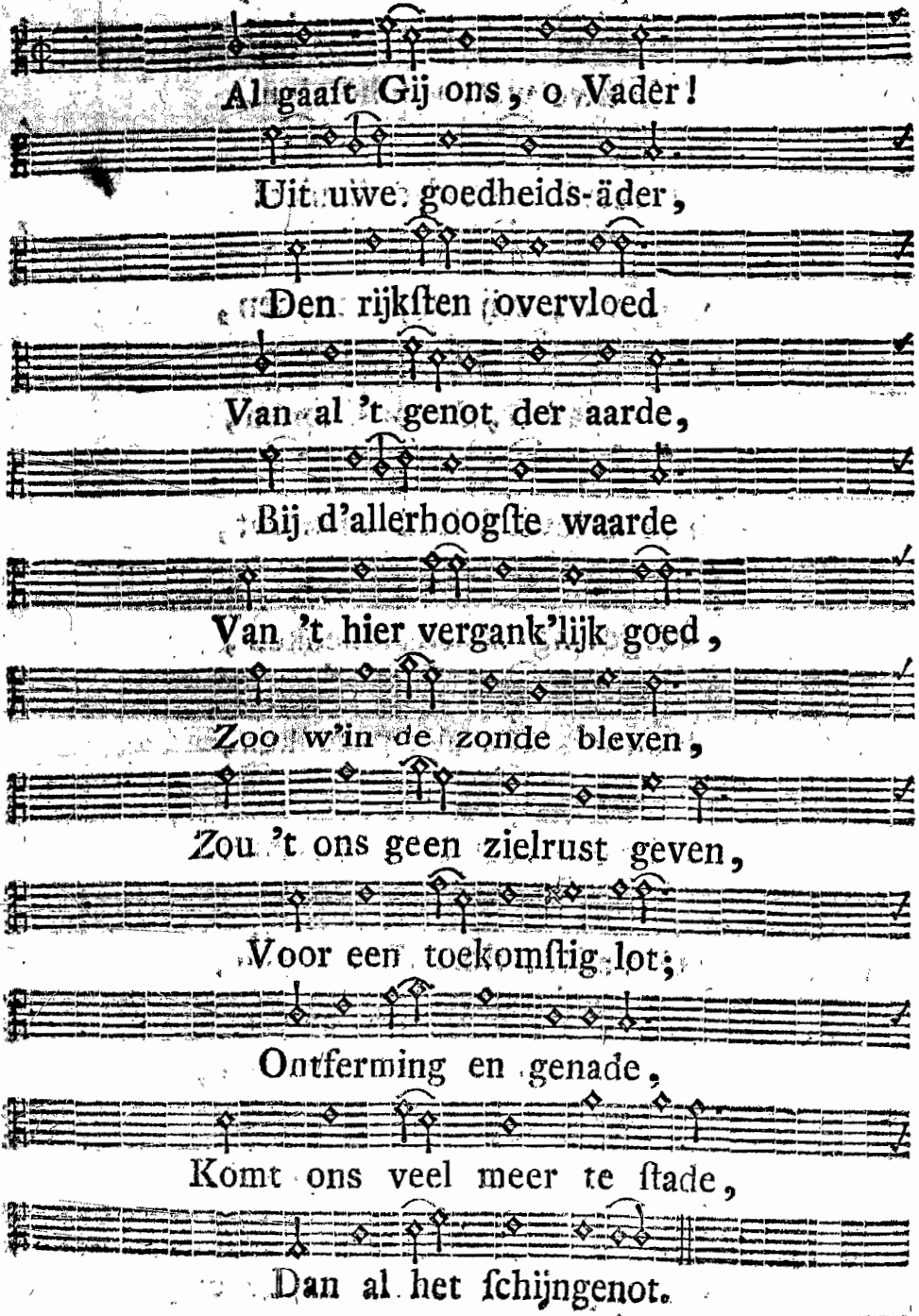
30 = blanco

AFSMEEKENDE.

VIde LIED.

VIJFDE BEDE.

Wij

2 Wij knielen voor U neder,
O Vader! die zoo teeder
Op boetelingen ziet;
Vergeef ons onze zonden,
Die uwe wetten ſchonden,
Gedenk ons misdrijf niet!
Oók wij, wij willen toonen,
Dat w'allen, die ons honen,
Tot grievend leed en ſmart,
Vergeving willen ſchenken,
Hun misdaên niet gedenken,
Met een regt Christen hart!
3 O Vader! ſtort dien zegen,
Door uwen Zoon verkregen,
Verhoorend' op 't gebed!
Zoo G'ons niet woudt vergeven,

Al

Al wat wij ſteeds misdreven,
Geen ziel werd ooit gered,
Wij toch zijn aardelingen,
Die 't diep bederf ontvingen,
Van 't kiemend leven af;
Wij zullen zondaars blijven,
Vervuld met wanbedrijven,
Tot aan het zwijgend graf!
4
't Bederf, dat wij gevoelen,
Blijft immer in ons woelen,
Hoe ook met kracht weêrſtaan;
De beê om 't ſchuldvergeven,
Moet, door geheel ons leven,
Van onze lippen gaan;
Vol jamm'ren en ellenden,
Moet elk zich tot U wenden,

O Vader! en uw Zoon,
Voor onze ſchuld geſtorven,
Heeft ons den weg verworven,
Tot uw' genade-troon!
Och! wil U dus ontfermen,
Zoo vaak wij biddend' kermen,
Om ſchuldvergiffenis;
En leer ons zoo te leven,
Dat wij bewijzen geven,
Wat ſchuldvergeving is.
Dat wij, uit wederliefde,
Daar onze ſchuld U griefde,
De zonde weêrſtand biên;
Ontzinkt hier ons vermogen,
Dat dan uw' Vader oogen,
Op ons, in JEZUS, zien!

VIde

ZESDE BEDE.

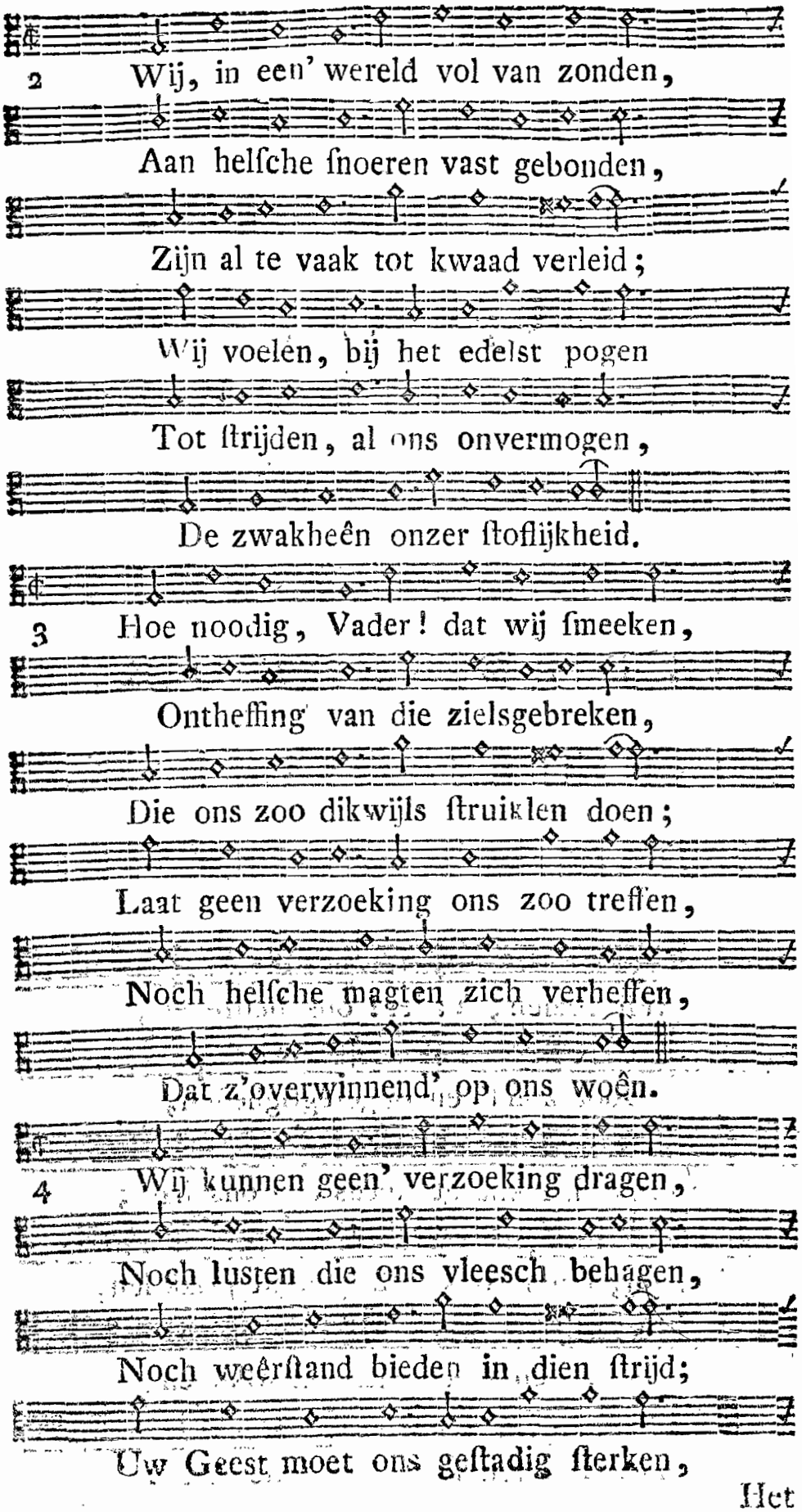
KLAGENDE.

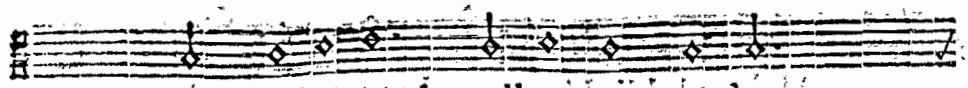
VIIde LIED.

ZESDE BEDE.

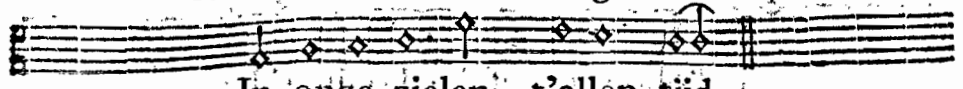

2 Wij, in een' wereld vol van zonden,
Aan helſche ſnoeren vast gebonden,
Zijn al te vaak tot kwaad verleid;
Wij voelen, bij het edelst pogen
Tot ſtrijden, al ons onvermogen,
De zwakheên onzer ſtoflijkheid.
3 Hoe noodig, Vader! dat wij ſmeeken,
Ontheffing van die zielsgebreken,
Die ons zoo dikwijls ſtruiklen doen;
Laat geen verzoeking ons zoo treffen,
Noch helſche magten zich verheffen,
Dat z'overwinnend' op ons woên.
4 Wij kunnen geen' verzoeking dragen,
Noch lusten die ons vleesch behagen,
Noch weêrſtand bieden in dien ſtrijd;
Uw Geest moet ons geſtadig ſterken,

Het

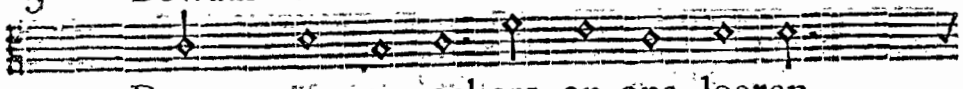
Het willen en 't volbrengen werken,

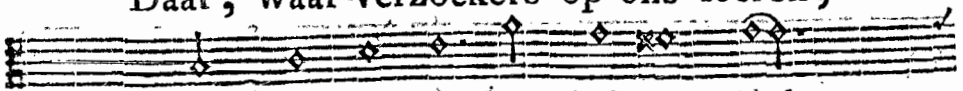
In onze zielen, t'allen tijd.

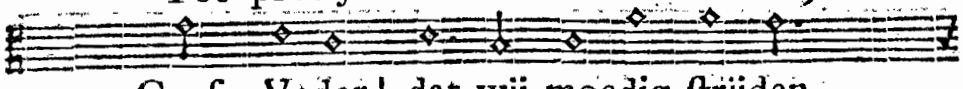
5 Bewaar ons dat w'ons zelv' niet voeren,

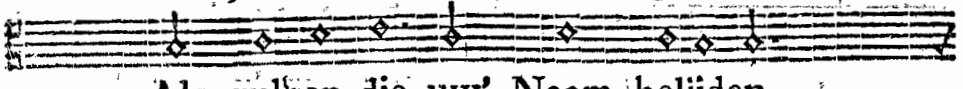
Daar, waar verzoekers op ons loeren,

Tot prooijen van hun heilloos doel;

Geef, Vader! dat wij moedig ſtrijden,

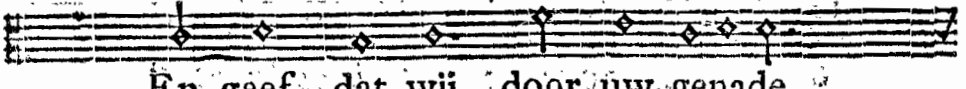
Als zulken die uw' Naam belijden,

En eeren met een rein gevoel.

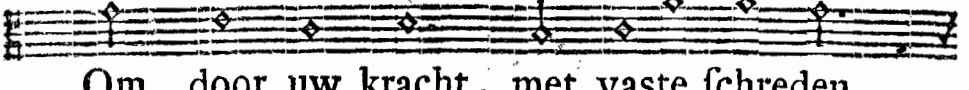
6 Verlos ons, Vader! dus van 't kwade,

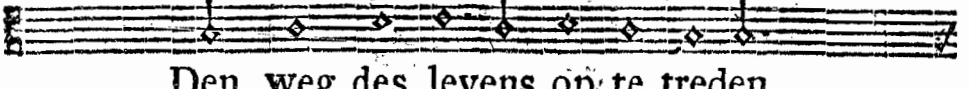
En geef, dat wij, door uw genade,

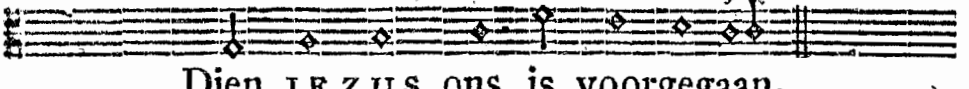
De zielverzoeking' tegenſtaan,

Om, door uw kracht, met vaste ſchreden,

Den weg des levens op te treden,

Dien JEZUS ons is voorgegaan.

7 Ja JEZUS kon verzoeking' weren,

Geen Satan kon Hem overheeren,

Al bood hij Hem de kroon en ſtaf,
Van d'ondermaanſche koningrijken,
Dit deed zijn' eerbied niet bezwijken,
Dien Hij aan U, zijn' Vader, gaf.

8 Och! zie ons, Vader! vol medoogen,
Daar w'in ons zelven niets vermogen,
In JEZUS aan, die, door zijn kracht,
Om ons verzoeking heeft gedragen,
Geheel de helmagt heeft verſlagen,
Tot Hij kon zeggen: „ *'t is volbragt!*"

BESLUIT DES GEBEDS.

41
42=blanco

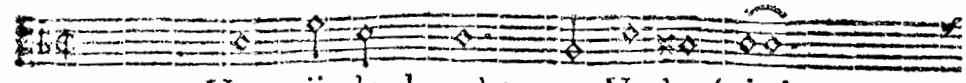
VERHEFFENDE.

VIIIste LIED.

BESLUIT DES GEBEDS.

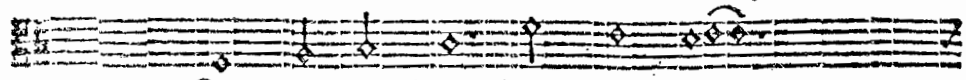

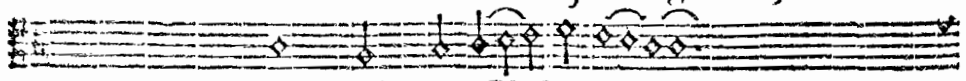
2 Uw zij de kracht, o Vader! ja!

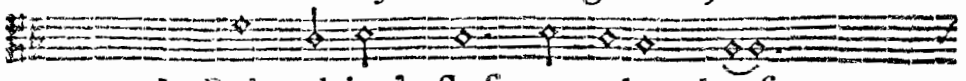
Niets kan uw' invloed weren,

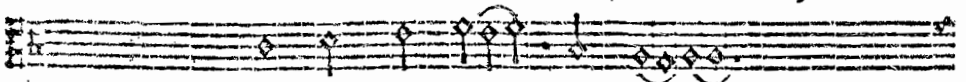
Om ons te ſchenken, uit genaê,

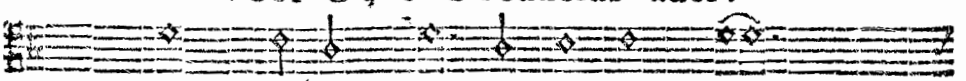
Wat wij van U begeeren;

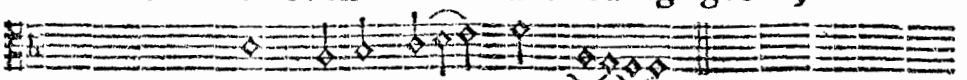
't Bukt al in 't ſtof wat adem heeft,

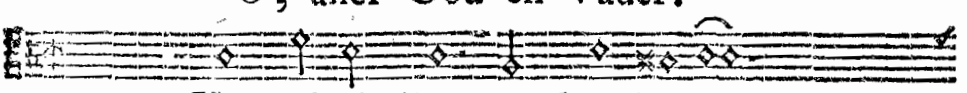
Voor U, o Goedheids-ader!

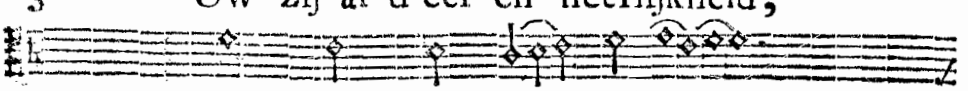
Die 't leven wekt en voeding geeft,

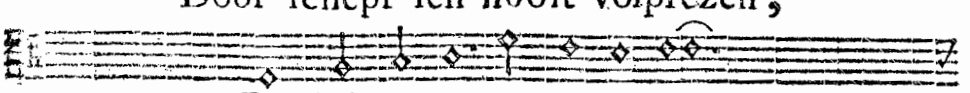
O, aller God en Vader!

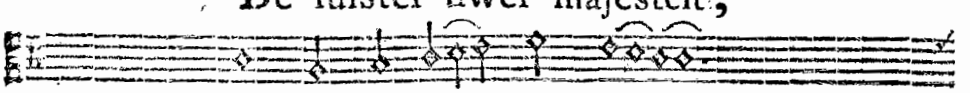
3 Uw zij al d'eer en heerlijkheid,

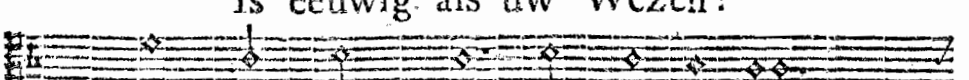
Door ſchepſ'len nooit volprezen,

De luister uwer majesteit,

Is eeuwig als uw Wezen!

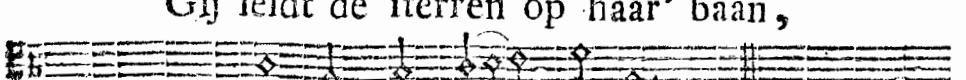
Uw licht gaat 't licht van zon en maan,

In glanſen ver te boven,

Gij leidt de ſterren op haar' baan,

Die op uw' wenk verdooven.

4 Een heerlijkheid, die eeuwig duurt,
Wie zou die ooit omſchrijven,
Die van geen' Seraf wordt doorgluurd,
En naamloos ons zal blijven?
Uw luistervolle heerlijkheid,
Wordt door geen' Englen tongen,
O Allerhoogſte Majesteit!
Veelmin door ons, volzongen.
5 Ja, Amen! Vader! 't zij ons lied,
Daar wij vertrouwend wachten,
Op U, die onze nooden ziet,
Die 't nooit ontbreekt aan krachten;
Wij ſlaan het oog op uwen Zoon,
Van wien wij 't bidden leerden,
Ons wees op uw' genade-troon,
Om al wat wij begeerden.

6 Dit Amen! Vader! ja dit woord,
In uwen Zoon geheiligd,
Verzekert dat G'ons bidden hoort,
En eeuwig ons beveiligt:
Dat g'in Hem onzen Vader zijt,
Die ons nooit zult beſchamen,
En lieſd'rijk geven, t'allen tijd,
Wat wij behoeven. Amen.

VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS.

47
40 = blanco

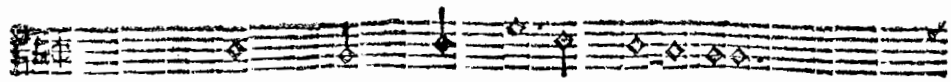
BEDACHTZAAM.

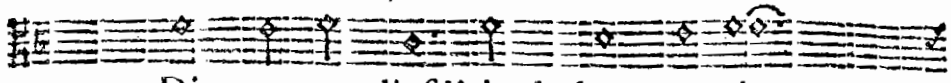
IXde LIED.

VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS.

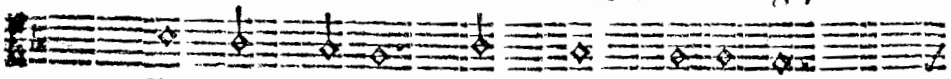

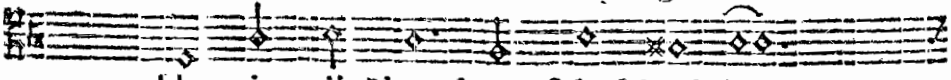
2 Maar, ach! wie is de ſterveling,

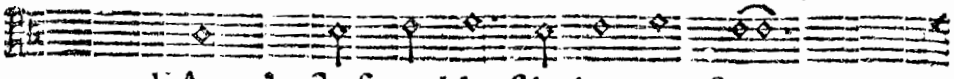
Die warme liefd' in 't hart ontving,

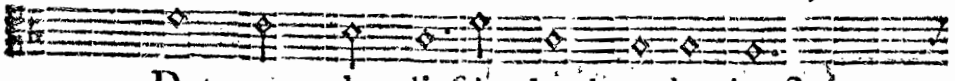
En niet weldra weêr moest gevoelen,

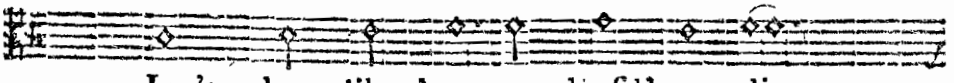
Hoe in zijn koud en ſchuldvol hart,

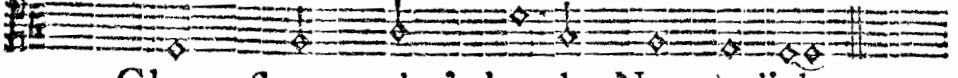
d' Aan 't ſtof verkleefde boezemſmart,

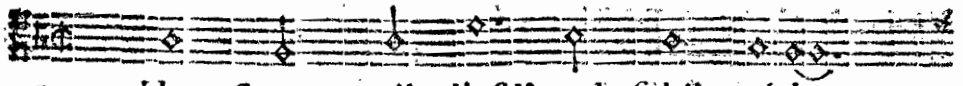
Dat vuur der liefde deed verkoelen?

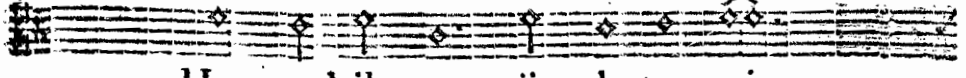
Ja 't glansrijkst' onzer liefd' en pligt,

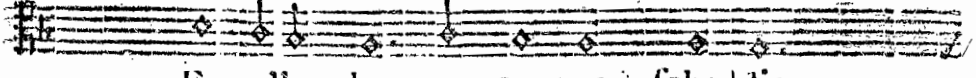
Gloort flaauw als 't koude Noorderlicht.

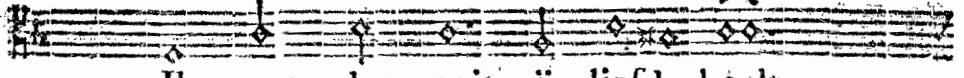
3 Hoe flaauw mijn liefd' ook ſchijn of is,

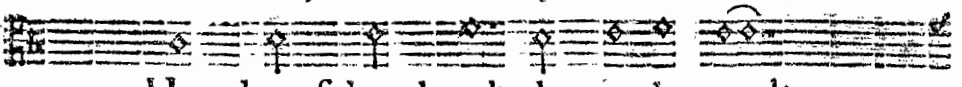
Hoe veel ik van mijn pligten mis,

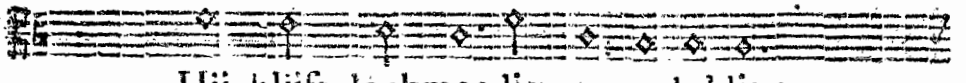
En alles ben aan JEZUS ſchuldig;

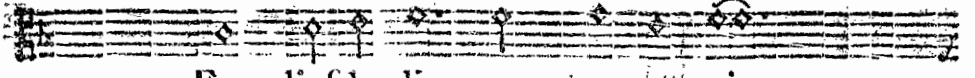
Ik weet, dat nooit zijn liefd koelt;

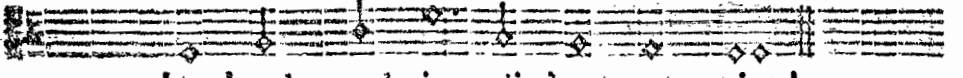
Hoe heerſchend ook de zonde welt,

Hij blijft lankmoedig en geduldig;

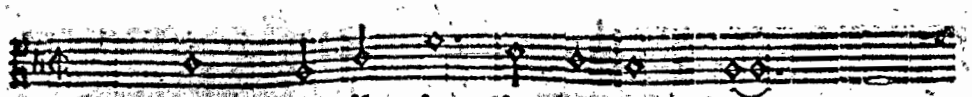

Een liefde die geen grenzen ziet,

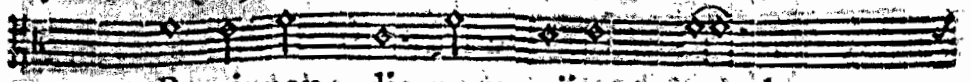

Verkoelt toch in mijn' JEZUS niet!

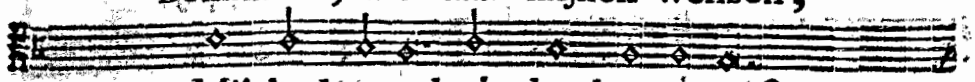
4 Hoe,

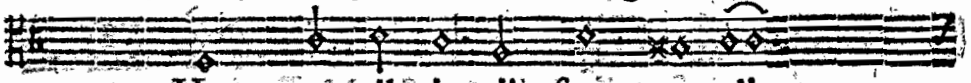
4 Hoe, zou ik niet dien ed'len mensch

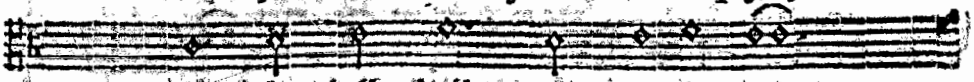
Beminnen; die naar mijnen wensch,

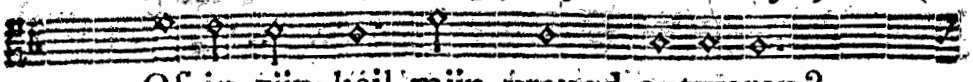
Mij had gered uit doodsgevaren?

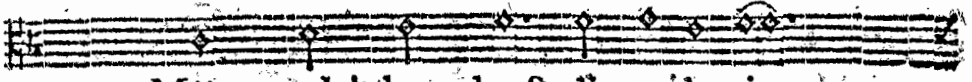
Hoe, zou ik in zijn ſmart en pijn,

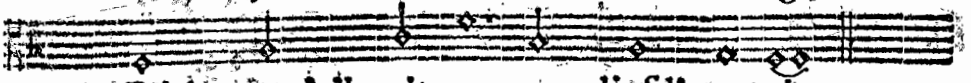
Niet dra zijn hulp, zijn redder zijn,

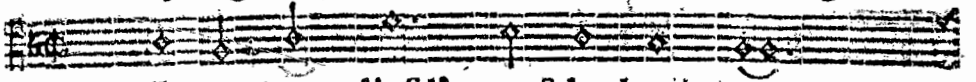
Of in zijn heil mijn vreugd ontwaren?

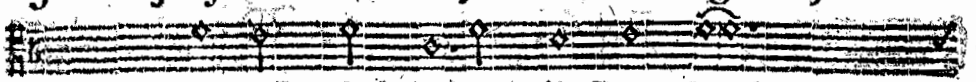
Maar, ach! hoe dooft die teekening,

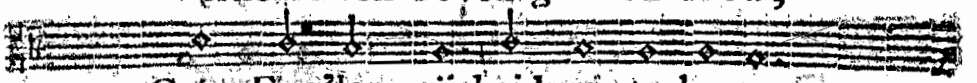
Bij 't geen' 'k uit JEZUS liefd' ontving.

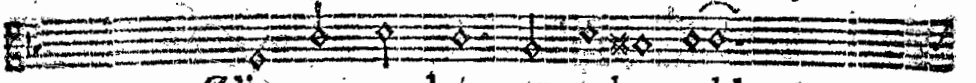
5 Ja JEZUS liefd', onſchatbaar groot,

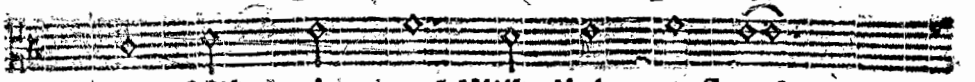
Verheft zich boven graf en dood,

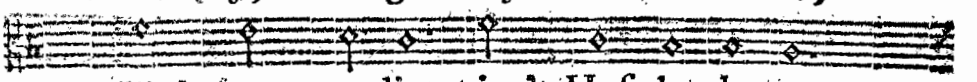
Gaat Eng'len wijsheid ver te boven;

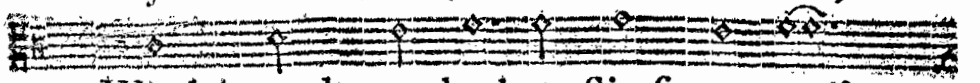
Z'is grenzenloos en onbepaald,

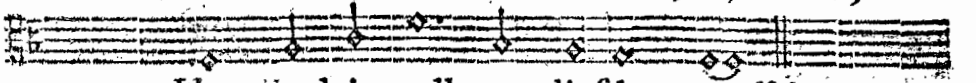
Daar Hij, wien godd'lijk licht omſtraalt,

Zijn' troon verliet, in 't Hof der hoven;

Werd mensch, en leed en ſtierf, op aard',

Hoe veel is zulk een liefde waard'!

6 Ja, 'k heb mijn' JEZUS lief, die mij
Verlost heeft, van de heerſchappij
Der zonde, door zijn ſmart'lijk ſterven;
Hij heeft mij, uit den ſomb'ren nacht
Des doods, in 't Godlijk licht gebragt,
Om nooit zijn zeeg'nend heil te derven;
Hoe veel ben 'k dus aan Hem verpligt,
Die liefd' in 't hart en vrede ſticht!

7 O lieve JEZUS! ik gevoel,
Hoe ik in liefde ſteeds verkoel,
Te vast aan 't aardſche ſtof gebonden;
Och! vuur die liefd' in mij meer aan,
Die ik, voor al uw' liefde daên,
Gevoel, U ſchuldig heb gevonden;
Dan wordt mijn pligt, door uwe kracht,
Tot wederliefde, trouw volbragt.

HET OOG OP JEZUS.

53
54=blanco

ERNSTIG.

Xde LIED.

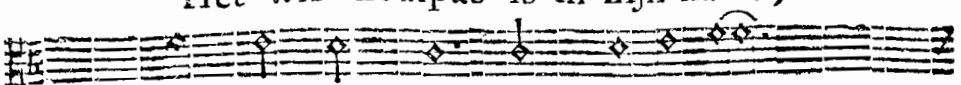
HET OOG OP JEZUS.

EERSTE AFDEELING.

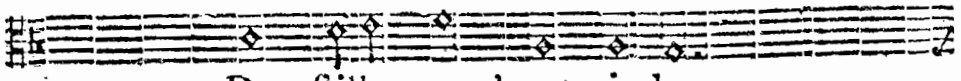

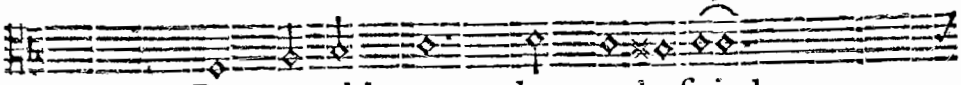
Het wis kompas is in zijn hand,

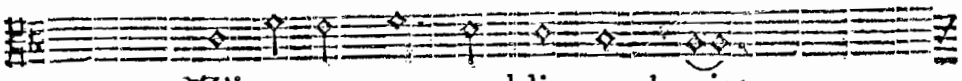
Waardoor gij 't hemelsch Vaderland,

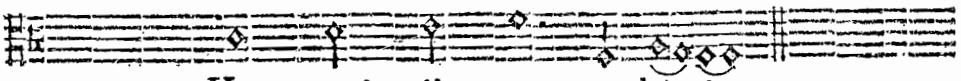
Der ſtille rust kunt vinden;

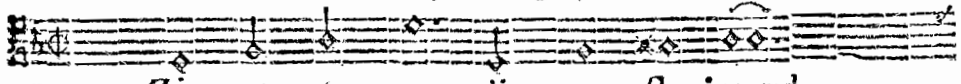
De wereld-zee, hoe onbeſuisd

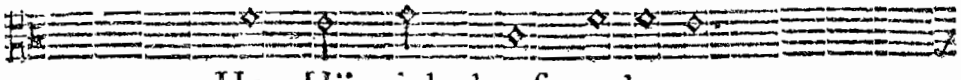
Zij tegen rots en klippen bruist,

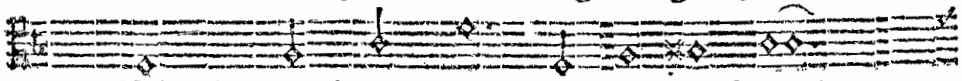
Kan nooit zijn magt ontbinden.

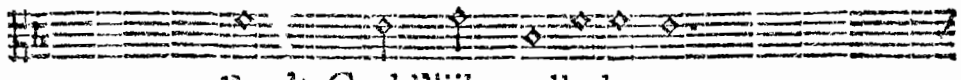
3 Zie JEZUS van zijn vroegſte jeugd,

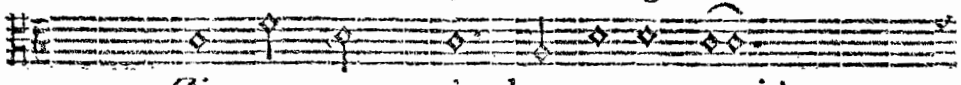
Hoe Hij zich heeft gedragen,

Hij, 't voorbeeld van volmaakte deugd,

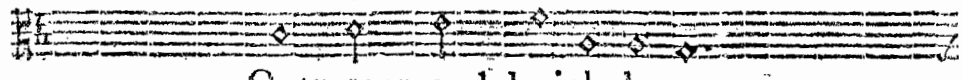
En 't Godd'lijk welbehagen.

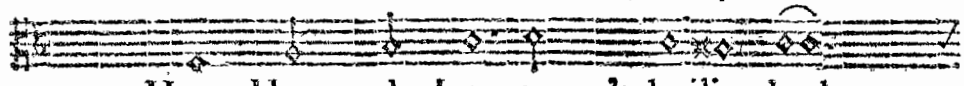
Zie JEZUS, zie hoe onvermoeid

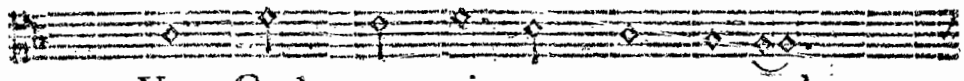
Hij zich aan regt en waarheid boeit,

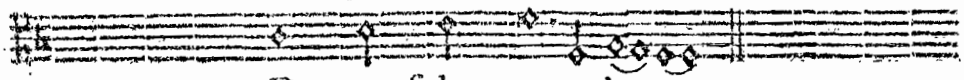
Ontmommend huichelaren;

Hoor Hem, als Leeraar, 't heilig doel

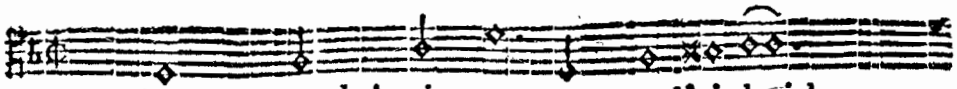

Van God, met rein en warm gevoel,

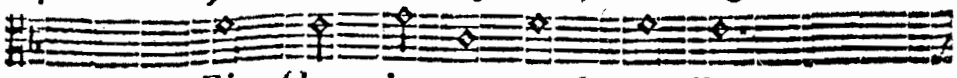

De menſchen openbaren.

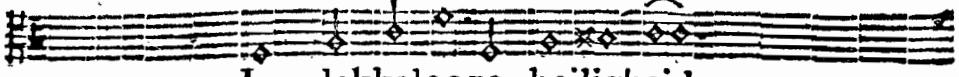
4 Zie,

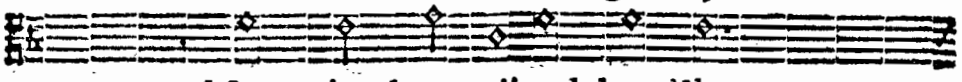
4 Zie, mensch! zie JEZUS ned'righeid,

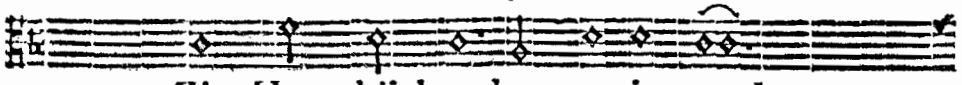
Zie Hem in ootmoed wand'len;

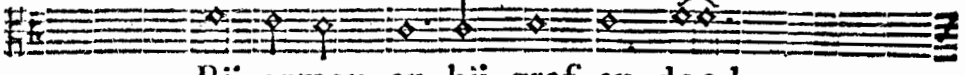
In vlekkelooze heiligheid,

Met vriend en vijand hand'len.

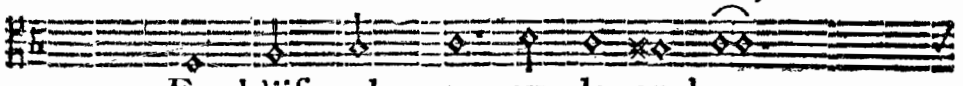
Zie Hem bij kranken en in nood,

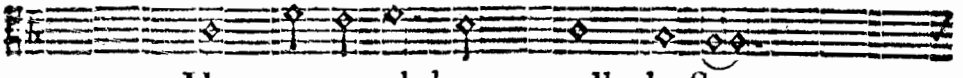
Bij armen en bij graf en dood,

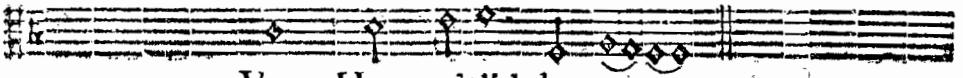
Als menſchenvriend verkeeren;

En blijf ook, op uw levensbaan,

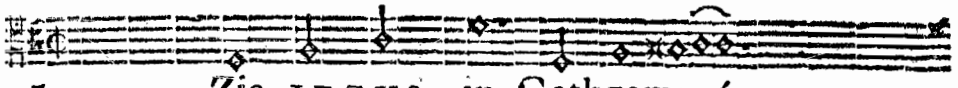

Hoe onnavolgbaar, zulk beſtaan,

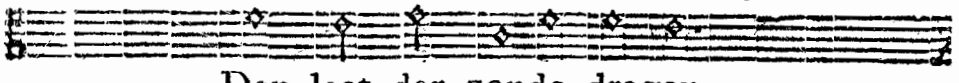

Van Hem altijd begeeren.

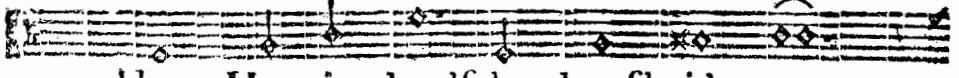
TWEEDE AFDEELING.

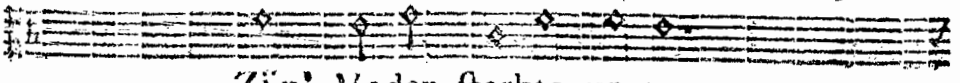
5 Zie JEZUS, in Gethzemané,

Den last der zonde dragen,

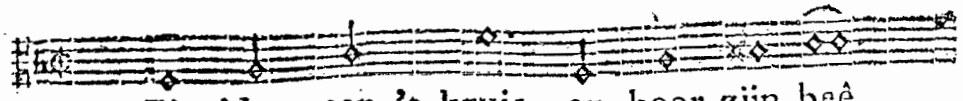

Hoor Hem in doodſche droefheids wee,

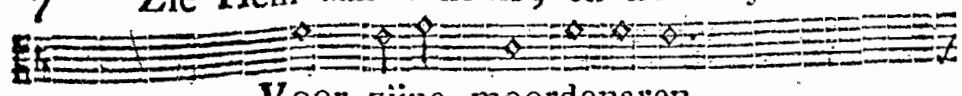

Zijn' Vader ſterkte vragen;

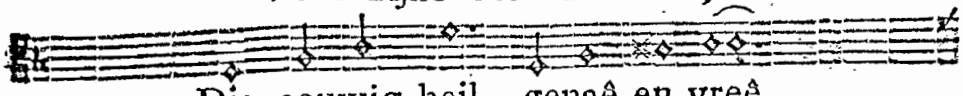

Zie zijn gedrag bij 't fnoodst verraad,
Z e Hem zijn vriendfc apshulp, voor haat,
Zijn' vangeren betoonen;
En leer zoo, met het reinst gevoel,
Naar 't voorbeeld van zijn heilvol doel,
Nooit kwaad met kwaad beloonen.
6 Zie JEZUS in Ca afas zaal,
Met onze fchuld bewogen,
Miskend, door fchimp en logentaal,
Ver cht, befpot, befpogen;
Zie Hem, o mensch! en fchat hierbij,
Zijn grootheid, magt en heerfchappij,
Zijn heiligheid, zijn waarde;
Zie, hoe Hij u, door leed en fmart,
Als 't eenigst rustpunt voor uw hart,
Den hemel bragt op aarde.

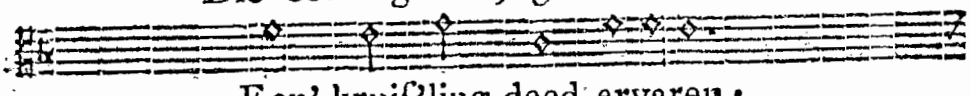
7 Zie Hem aan 't kruis, en hoor zijn beê,

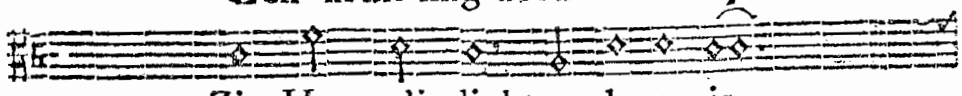
Voor zijne moordenaren,

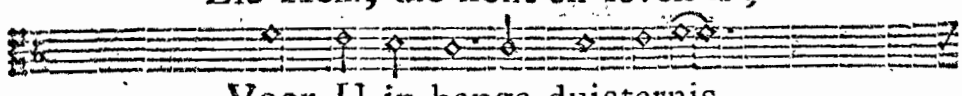
Die eeuwig heil, genaê en vreê,

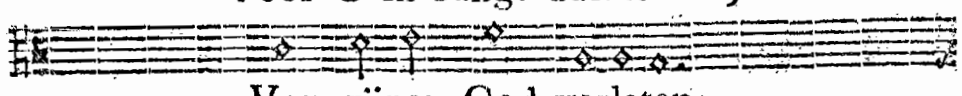
Een' kruiſ'ling deed ervaren;

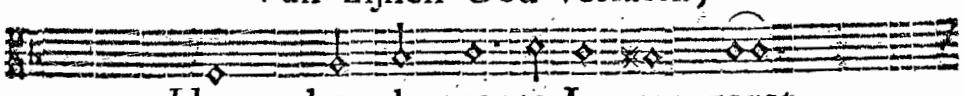
Zie Hem, die licht en leven is,

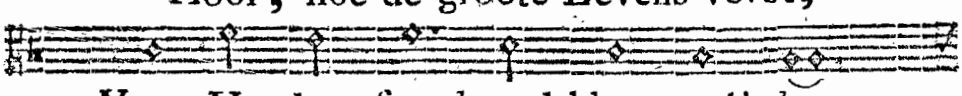
Voor U in bange duisternis,

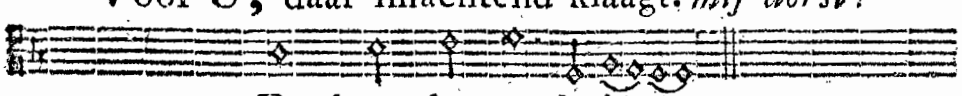
Van zijnen God verlaten;

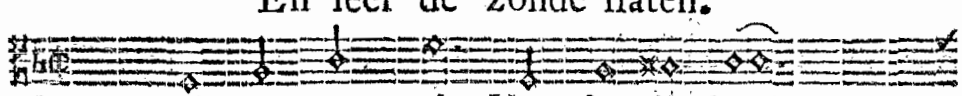
Hoor, hoe de groote Levens-vorst,

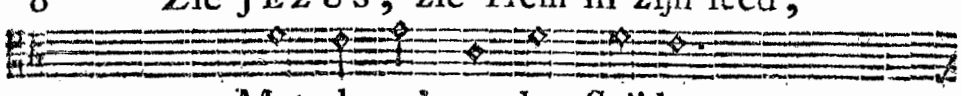
Voor U, daar ſmachtend klaagt: *mij dorst!*

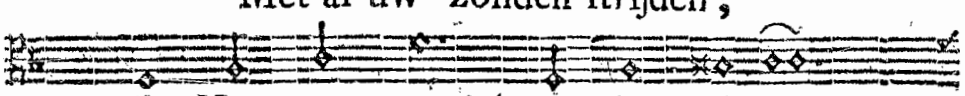
En leer de zonde haten.

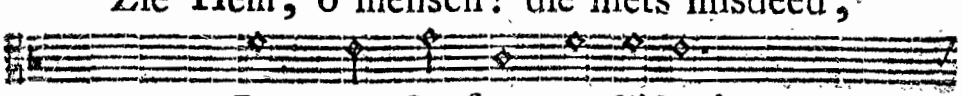
8 Zie JEZUS, zie Hem in zijn leed,

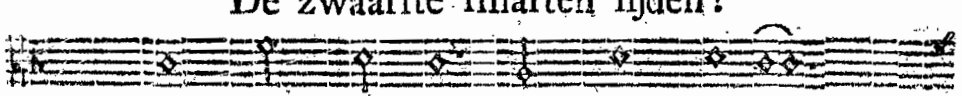
Met al uw' zonden ſtrijden;

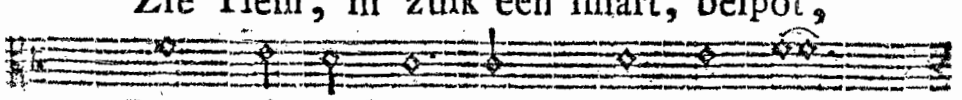
Zie Hem, o mensch! die niets misdeed,

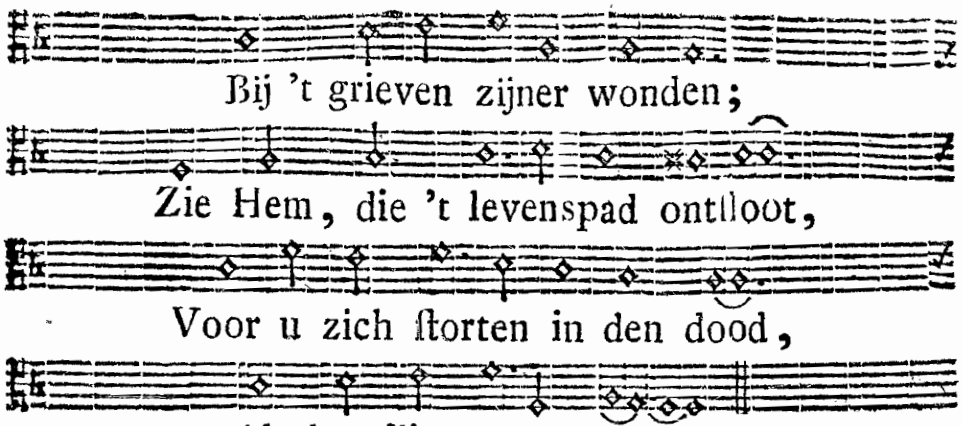
De zwaarſte ſmarten lijden!

Zie Hem, in zulk een ſmart, beſpot,

Door prieſterſchaar en 't moordziek rot,

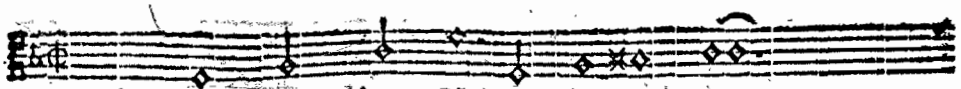

Bij 't grieven zijner wonden;
Zie Hem, die 't levenspad ontlloot,
Voor u zich ſtorten in den dood,
Als boet'ling uwer zonden!

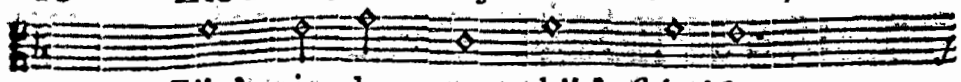
Derde Afdeeling.

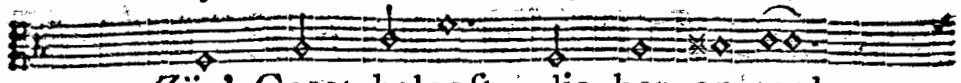
9 Zie JEZUS, die het al volbragt,
Hoe Hij, in 't graf gezonken,
De ſtille rust, die gij verwacht,
Heeft aan uw ſtof geſchonken;
Zie Hem, die graf en dood verwon,
Weêr, als de ſchoonſte morgenzon,
Uit 't graf des doods verrezen;
Zie Hem, hoe Hij, in heerlijkheid,
Voor u den weg des heils bereidt,
Om ſteeds bij Hem te wezen.

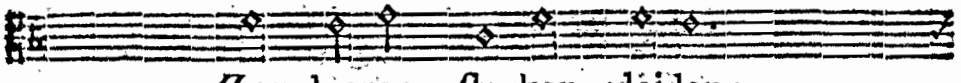
10 Zie Hem, daar Hij ten hemel vaart,

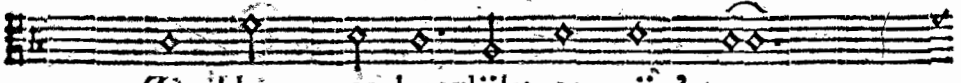
Zijn' vrienden troost bij 't ſcheiden;

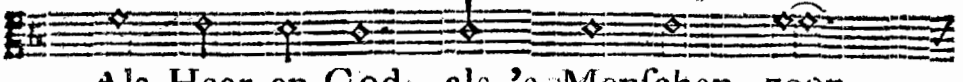
Zijn' Geest belooft, die hen op aard

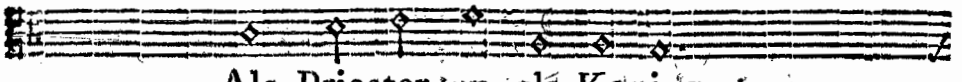
Zou leeren, ſterken, leiden;

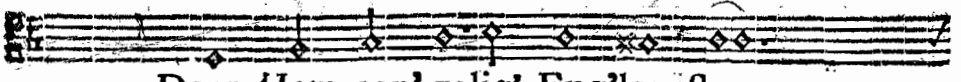
Zie Hem, verheerlijkt op zijn' troon,

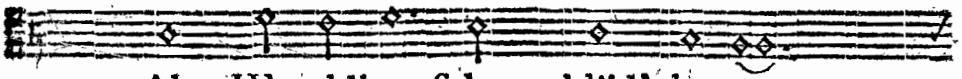
Als Heer en God, als 's Menſchen-zoon,

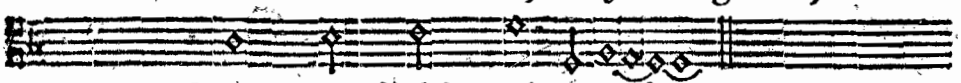
Als Priester en als Koning,

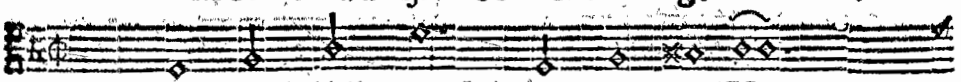
Daar Hem een' zalig' Eng'len ſtoet,

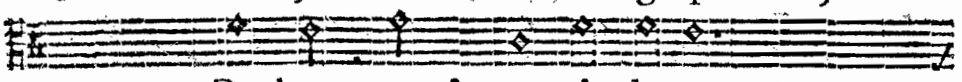
Als Wereldheerſcher, blijd' begroet,

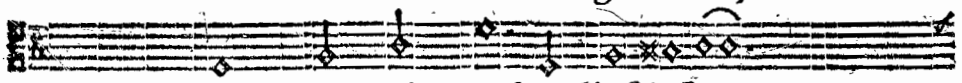
Met Godd'lijk' eerbetooning.

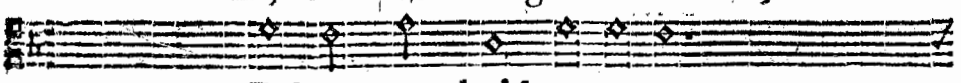
11 Sla zoo, o mensch! uw oog op Hem,

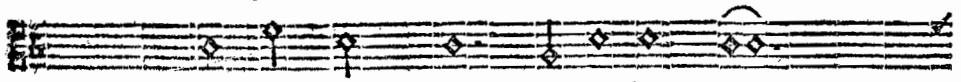
De bron van 't eeuwig leven,

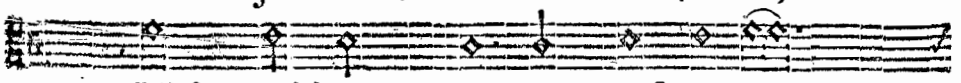
Om, aan zijn zaalge liefdeſtem,

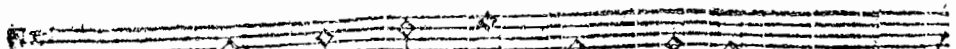
Gehoorzaamheid te geven.

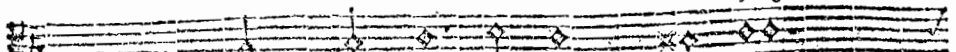
Zie JEZUS, uw' Verloſſer, aan,

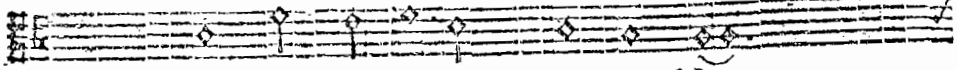
Bij 't denkbeeld, wat Hij heeft gedaan,

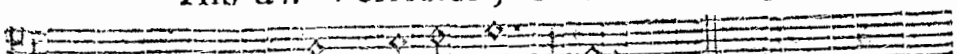
Toen Hem uw rampſtaat griefde;

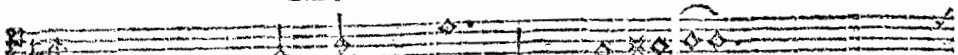
En geef, door uw gedrag, Hem eer,

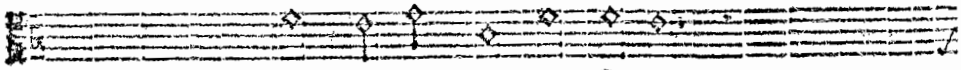
Als uw Verlosſer, God en Heer,

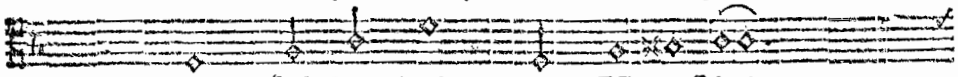
Met reine wederliefde.

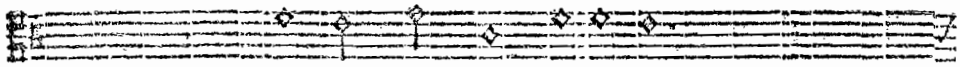
12 O JEZUS! doe ons zielgezigt

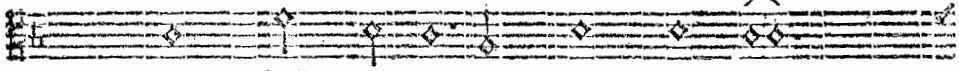
Zoo, immer, op U ſtaren,

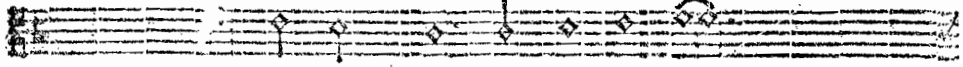
Dat w'al het heil, door U geſticht,

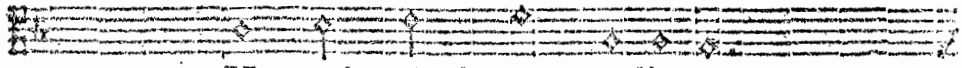
In ons gemoed ervaren;

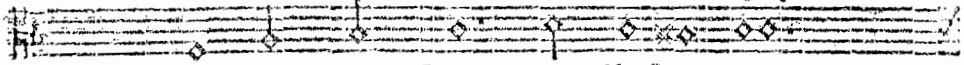
Dat w'U, als onzen waardſten ſchat,

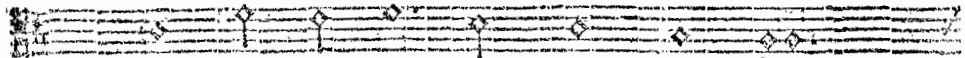
Beminnen, op ons levenspad,

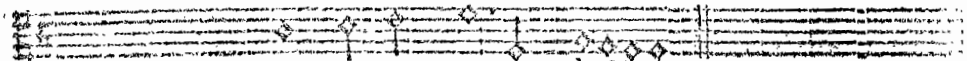
U nooit uit 't oog verliezen;

Doe ons zoo ſteeds uw liefde zien,

Dat wij, wat ons deez' aard moog' biên,

U, boven alles, kiezen.

JEZUS ONSCHULD.

63
64=blanco

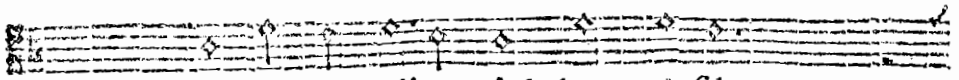
OPGETOGEN.

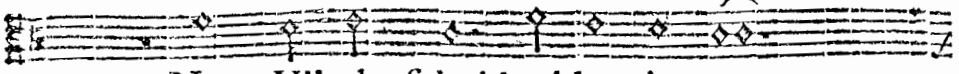
XIde LIED.

JEZUS ONSCHULD.

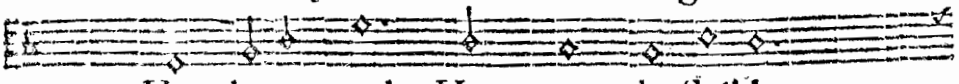

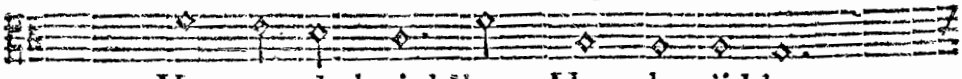
En al wat zijne ziel doorgriefde,

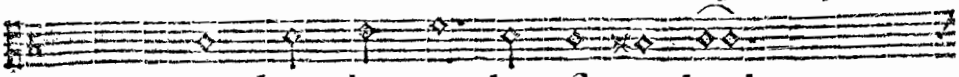
Nam Hij als ſchuldvoldoening aan:

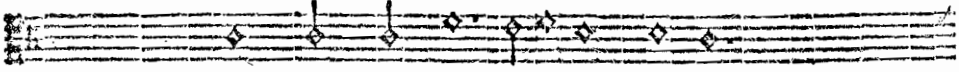
Hoe lasterzucht Hem mogt beſtrijden,

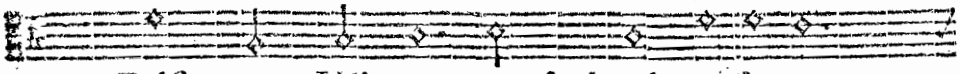
Vermomde huich'laars Hem benijdden,

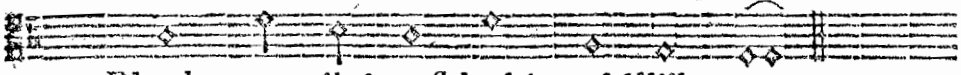
En doemden tot den ſlavendood,

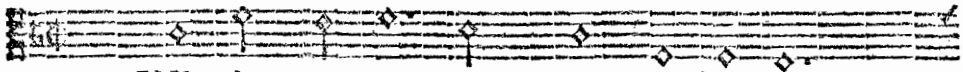
Hij bleef dit al gelaten dragen;

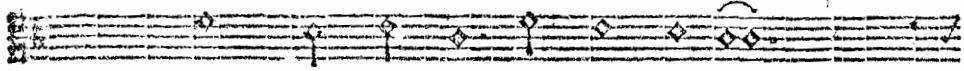
Zelfs toen Hij was aan 't kruis geſlagen,

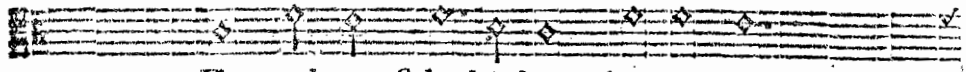
Blonk nog zijn' onſchuld godd'lijk groot.

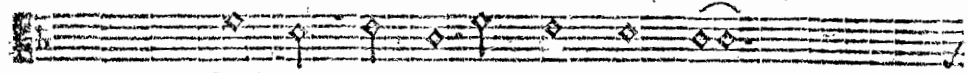
3 Wie is, als JEZUS, zoo verſlonden,

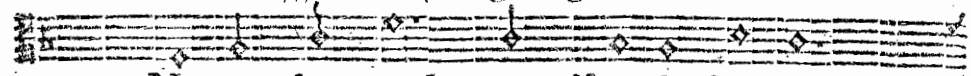
Zoo weerloos als een Lam geknot,

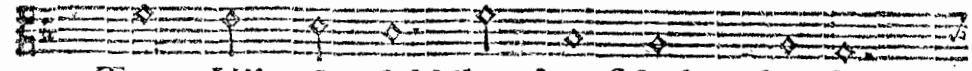
En echter ſchuldeloos bevonden,

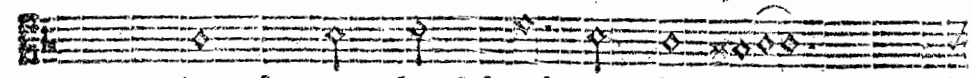
Ook in het heilig oog van God?

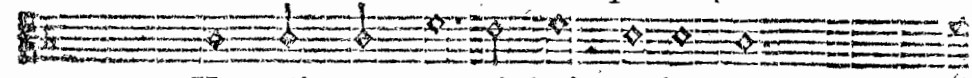
Natuur bezweek, en d'aarde beefde,

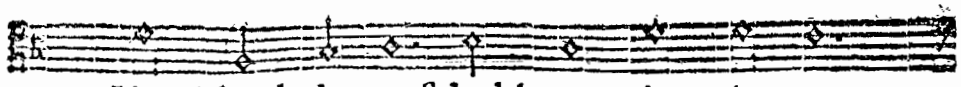
Toen Hij, de vlekk'looz' onſchuld, ſneefde,

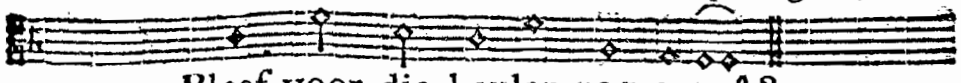
Aan 't moordend kruis op Golgotha!

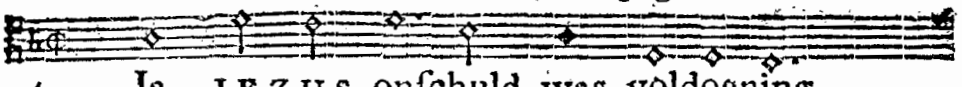
Kon dit regtvaardigheid gehengen,

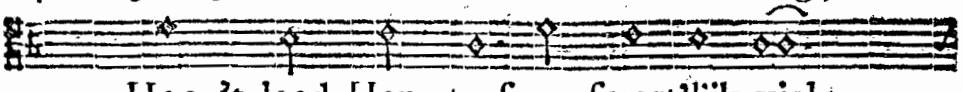
Het bloed der onſchuld zoo zien plengen;

Bleef voor die beulen nog genaê?

4 Ja, JEZUS onſchuld was voldoening,

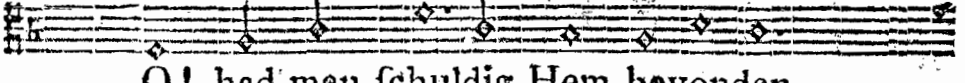
Hoe 't leed Hem trof en ſmart'lijk viel;

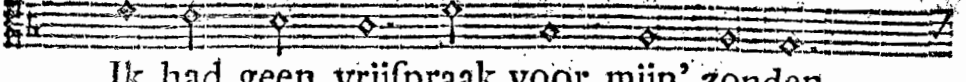
Zijn' ſchuldelooze ſchuldverzoening,

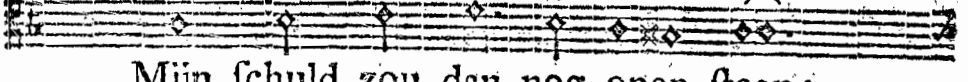
Is 't eenigst rustpunt voor mijn' ziel.

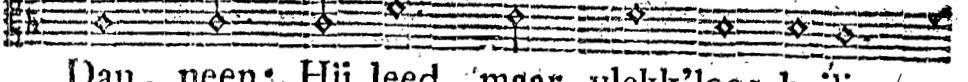
O! had men ſchuldig Hem bevonden,

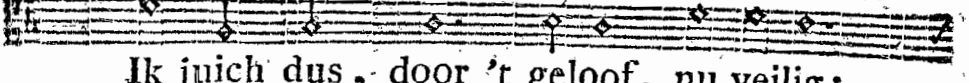
Ik had geen vrijſpraak voor mijn' zonden,

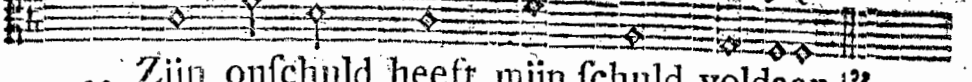
Mijn ſchuld zou dan nog open ſtaan;

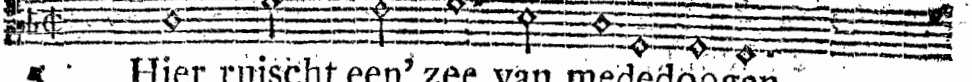
Dan, neen: Hij leed, maar vlekk'loos heilig,

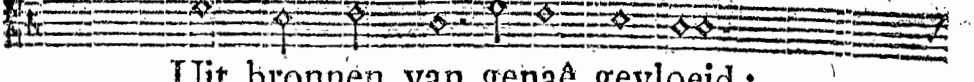
Ik juich dus, door 't geloof, nu veilig:

„ Zijn onſchuld heeft mijn ſchuld voldaan!"

5 Hier ruiſcht een' zee van mededoogen,

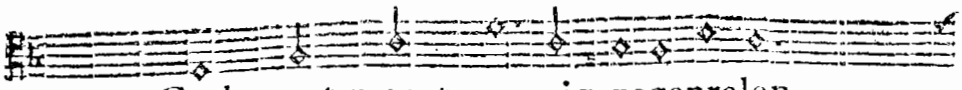
Uit bronnen van genaê gevloeid;

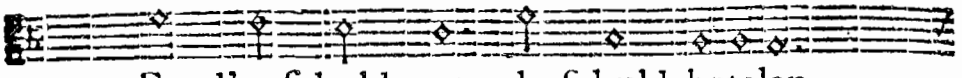
Hier zie 'k Gods liefde-vuur verhoogen,

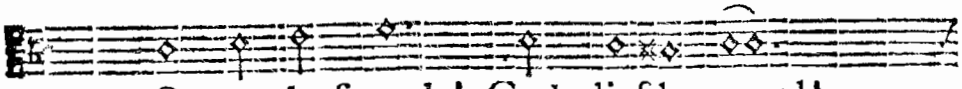
Dat voor het heil van zondaars gloeit.

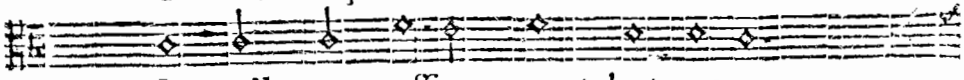
Gods regt moest eeuwig zegepralen,

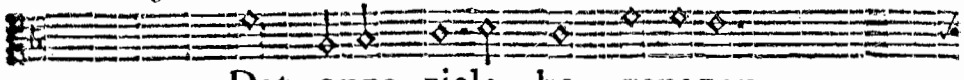
En d'onſchuld voor de ſchuld betalen,

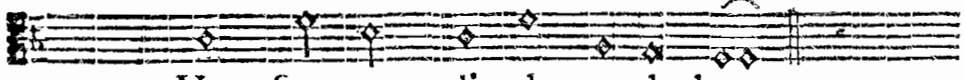
O wonderſpreuk! Gods liefde waard!

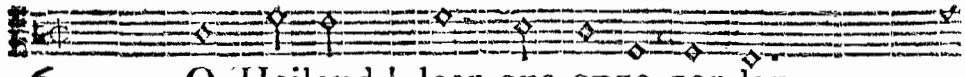
Ja zulk een offer moest het wezen,

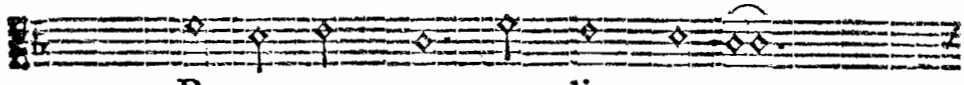
Dat onze zielen kon genezen

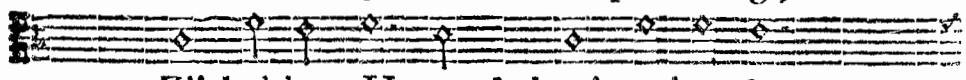
Van ſmarten, die de zonde baart.

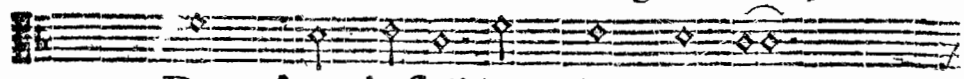
6 O Heiland! leer ons onze zonden

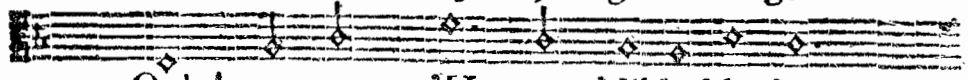
Betreuren, met een diep ontzag;

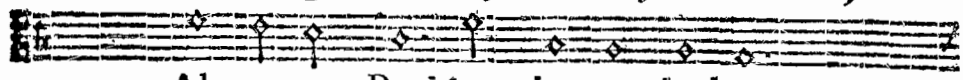
Zij hebben U aan 't kruis gebonden,

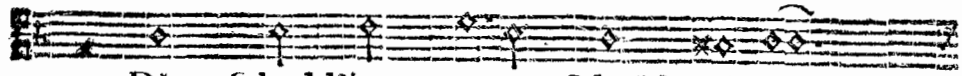
Doe z'ons beſtrijden, dag aan dag.

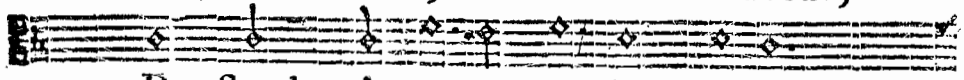
Och! mogten w'U, met blijde klanken,

Als onzen Redder, immer danken,

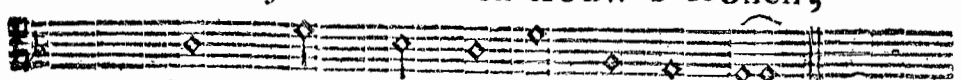
Die, ſchuld'loos, onze ſchuld voldeedt;

En ſteeds, in onzen wandel, toonen,

Dat wij uw' liefd' en trouw beloonen,

Door vrucht te plukken uit uw leed.

XIIde

EENZAAMHEID.

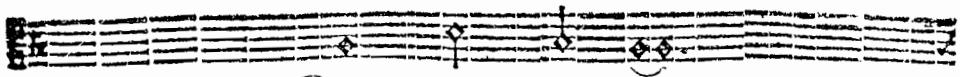
VERGENOEGD.

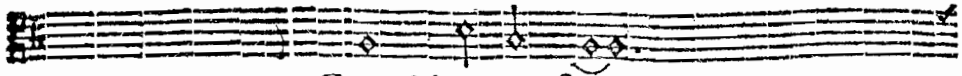
XIIde LIED.

EENZAAMHEID.

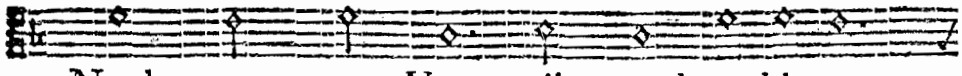

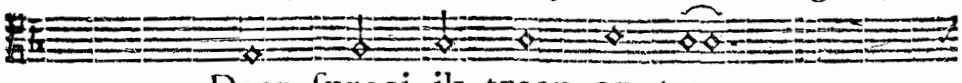
Daar voelt mijn hart

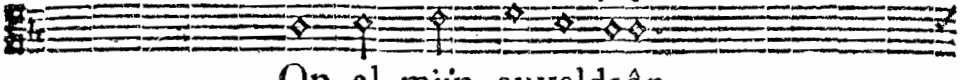
Geen' bange ſmart,

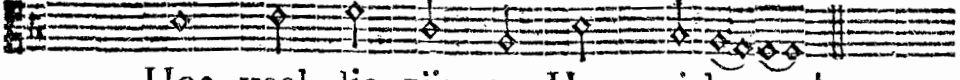
Noch vrees, om Hem mijn nood te klagen;

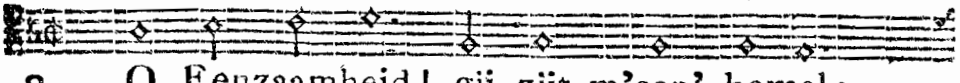
Daar ſproei ik traan op traan,

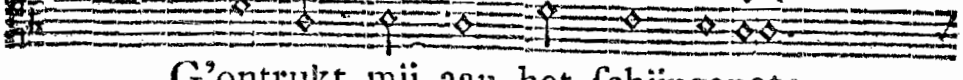
Op al mijn euveldaân,

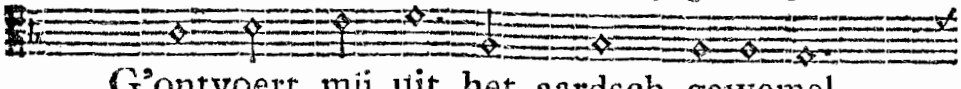
Hoe veel die zijn en Hem mishagen!

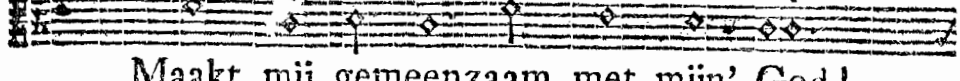
3 O Eenzaamheid! gij zijt m'een' hemel;

G'ontrukt mij aan het ſchijngenot;

G'ontvoert mij uit het aardsch gewemel,

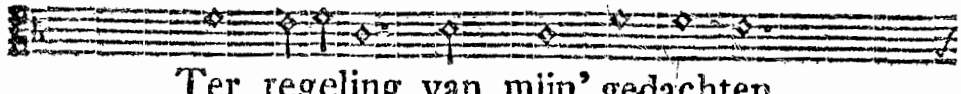
Maakt mij gemeenzaam met mijn' God!

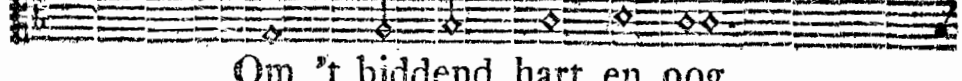
Uw' ſtille rust

Is al mijn lust,

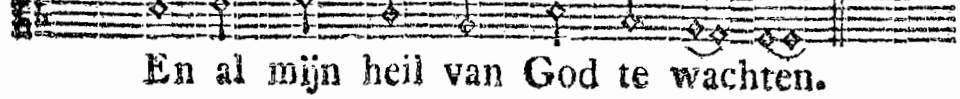
Ter regeling van mijn' gedachten,

Om 't biddend hart en oog,

Te heffen naar omhoog,

En al mijn heil van God te wachten.

XIIIde

DE KRACHT DES GELOOFS.

73
74= blanco

BEDACHTZAAM.

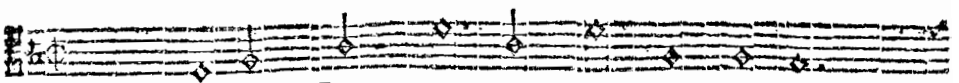

XIIIde LIED.

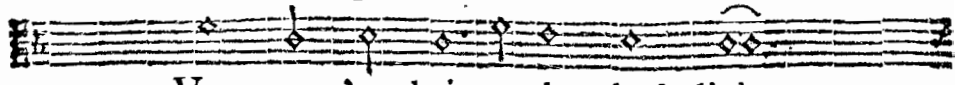
DE KRACHT DES GELOOFS.

Naar Hebr. XI. *vs.* 1.

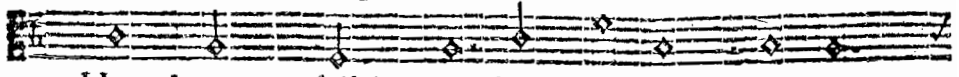

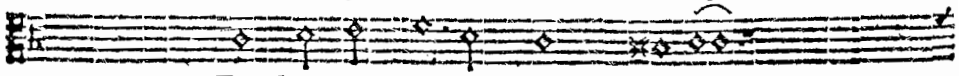
2 't Geloof ſtapt door de neev'len henen

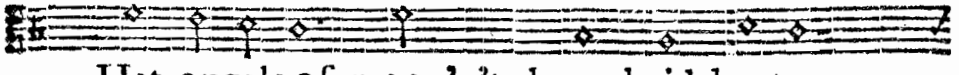
Van eeuw'ge duisternis, in 't licht;

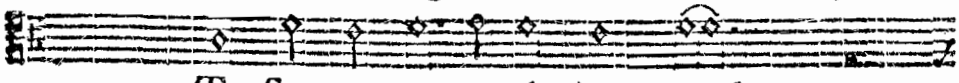
Het droogt, bij 't maat'loos kermen, weenen,

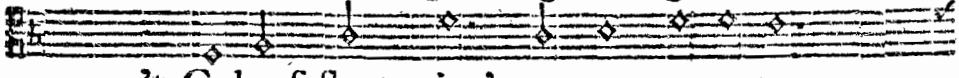
De bange tranen van 't gezigt.

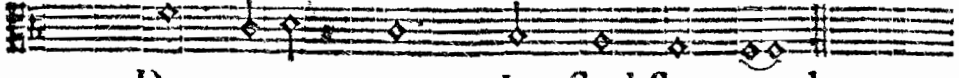
Het ongeloof moog' 't dwaasheid heeten,

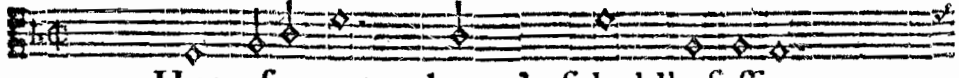
Te ſteunen op onzigtbaar goed,

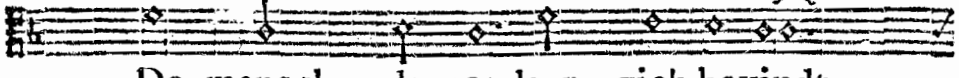
't Geloof ſtort, in 't ontrust geweten,

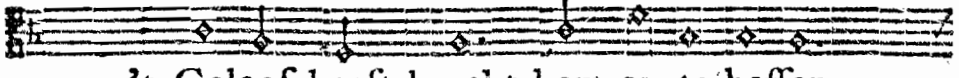
Den waren troost, den ſterkſten moed.

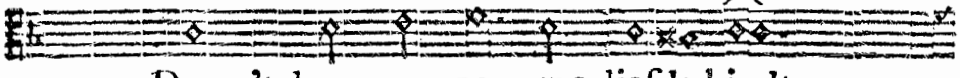
3 Hoe afgemat, door 't ſchuldbeſeffen,

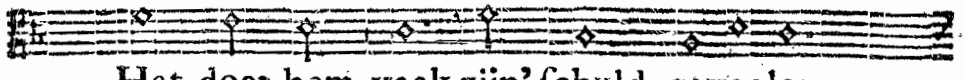
De mensch, als zondaar, zich bevindt,

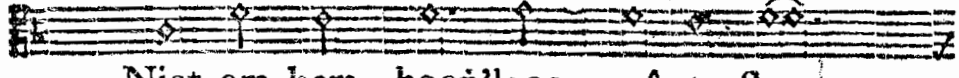
't Geloof heeft kracht hem op te heffen,

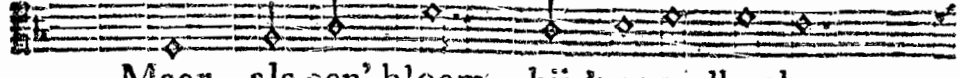
Daar 't hem aan JEZUS liefde bindt;

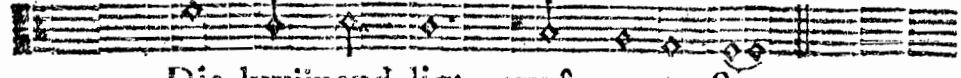
Het doet hem vaak zijn' ſchuld gevoelen,

Niet om hem, hoop'loos, neêr te ſlaan,

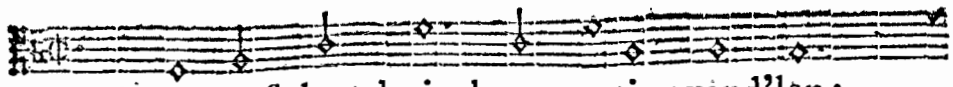

Maar, als een' bloem, bij 't avondkoelen,

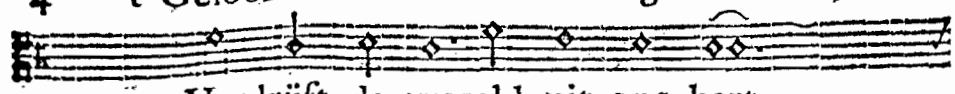

Die kwijnend ligt, weêr op te ſtaan.

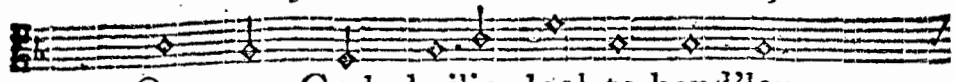
4 't Ge-

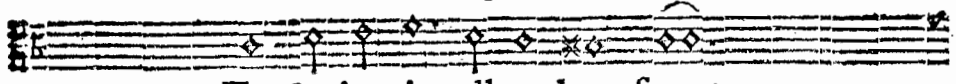
4 't Geloof doet kuisch en matig wand'len;

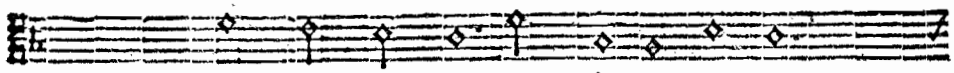
Verdrijft de wereld uit ons hart,

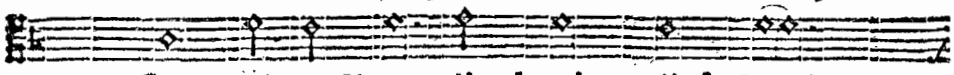
Om naar Gods heilig doel te hand'len,

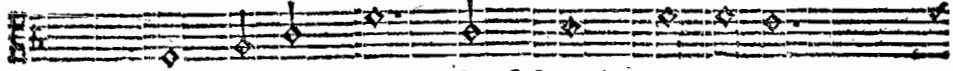
Te deelen in elkanders ſmart.

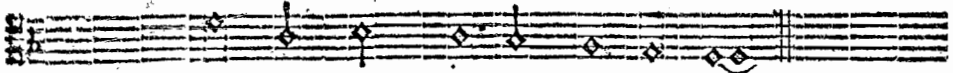
't Voert ons tot JEZUS liefde wetten,

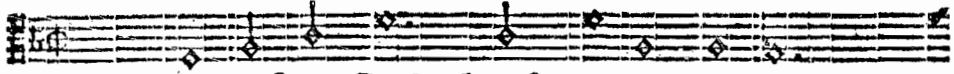
Ons wijzend' op zijn kruis, zijn' dood,

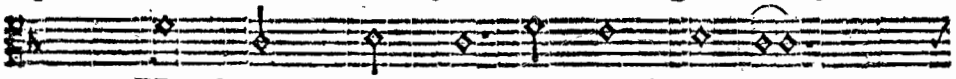
Om hemelwaarts de ſchreên te zetten,

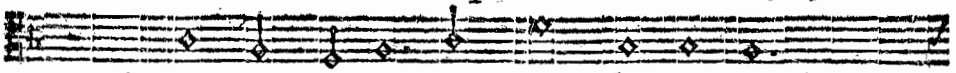
Waartoe Hij 't levenspad ontſloot.

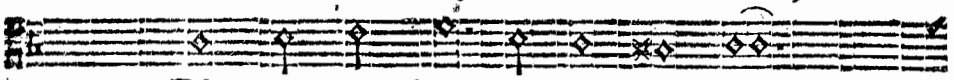
5 't Geloof in God, heeft vaste gronden,

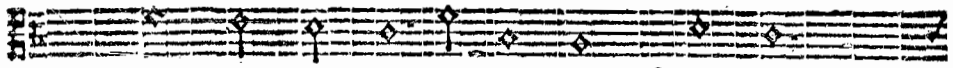
Het bouwt nooit op een' zandwoestijn;

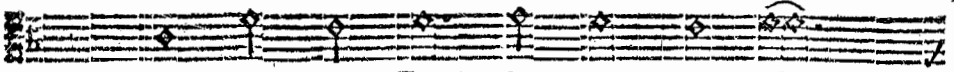
Het rust alleen op Gods verbonden,

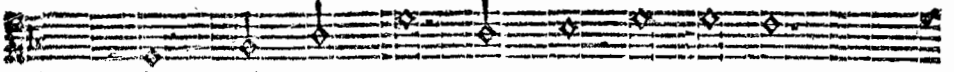
Die voor ons hart onwrikbaar zijn.

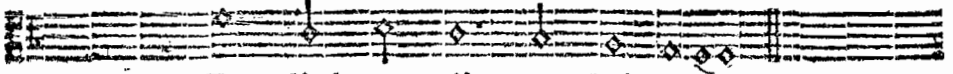
Het leert ons in de toekomst ſchouwen;

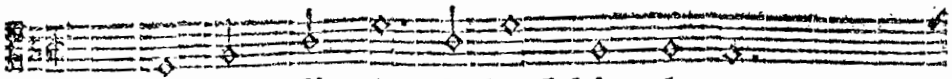
Doet zien wat God, in CHRISTUS, is;

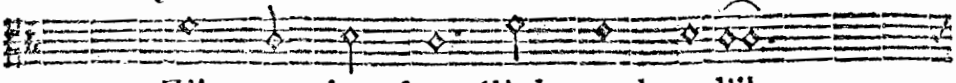
Om, als een rustpunt van vertrouwen,

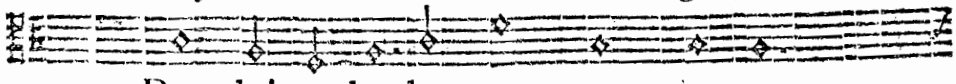
Een licht te zijn, in duisternis.

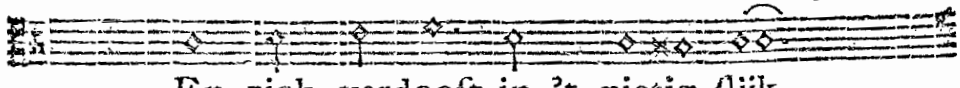
6 Ja zij, die dat Geloof hier derven,

Zijn aan het dwaallicht vaak gelijk,

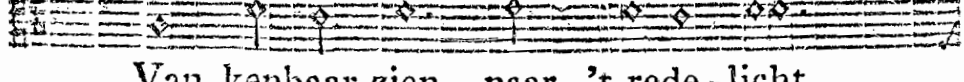
Dat duizendmalen om moet zwerven,

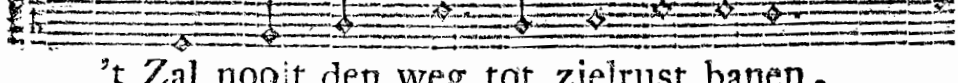
En zich verdooft in 't nietig flijk.

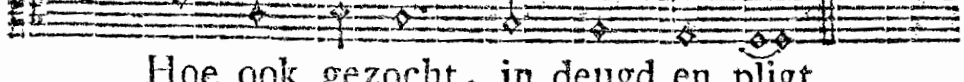
Wat immer 't ongeloof moog wanen,

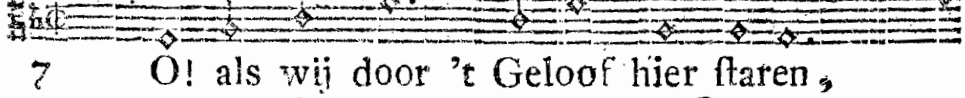
Van kenbaar zien, naar 't rede-licht,

't Zal nooit den weg tot zielrust banen,

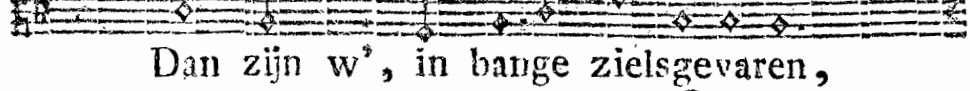
Hoe ook gezocht, in deugd en pligt.

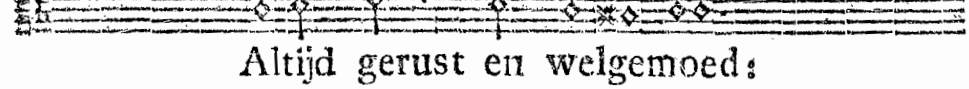
7 O! als wij door 't Geloof hier ftaren,

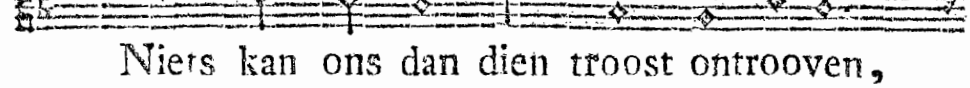
Op eeuwig onverliesbaar goed,

Dan zijn w', in bange zielsgevaren,

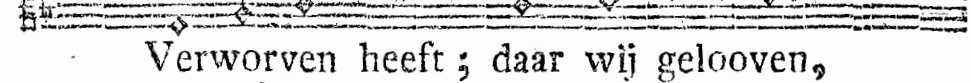
Altijd gerust en welgemoed:

Niets kan ons dan dien troost ontrooven,

Dien JEZUS CHRISTUS, door zijn' dood,

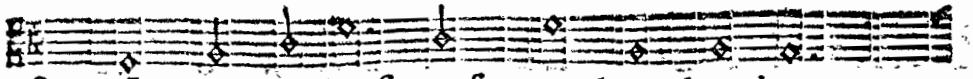

Verworven heeft; daar wij gelooven,

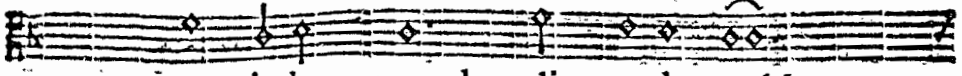

Dat Hij den boet'ling nooit verftoot!

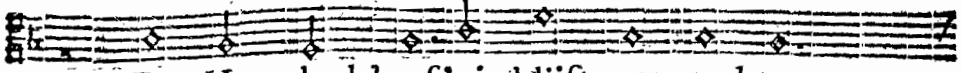
8 Ja,

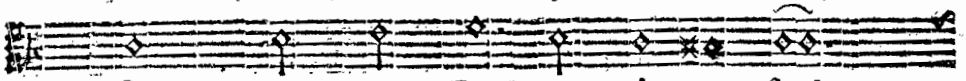
8 Ja, dat Geloof geeft moed en krachten,

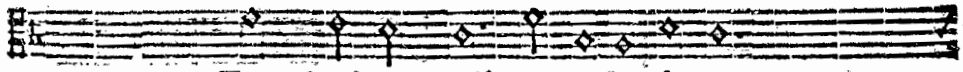
Aan ieder mensch, die, onbepaald,

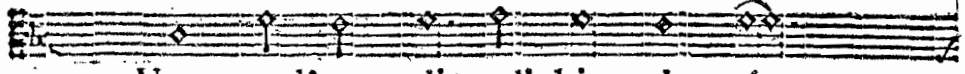
De Hemelsch' erf'nis blijft verwachten,

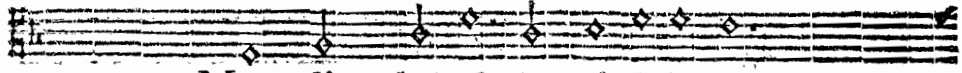
Op 't woord van God dat nimmer faalt.

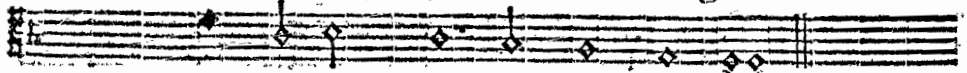
Zoo krijgen wij verzekeringen

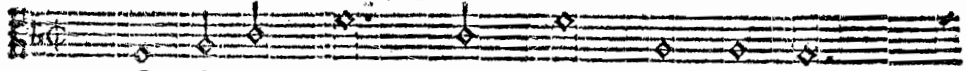
Van goed'ren, die wij hier niet zien,

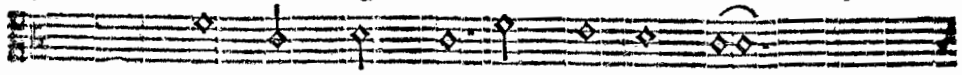
Maar die, bij al de wisſelingen

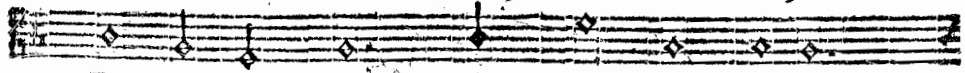
Des levens, nimmer ons ontvliên.

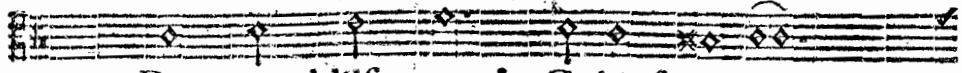
9 O zielenvreugd! zoo waard te ſchatten;

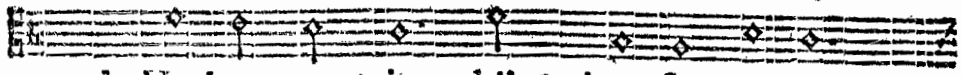
Wanneer ons laatſte ſterfuur ſlaat,

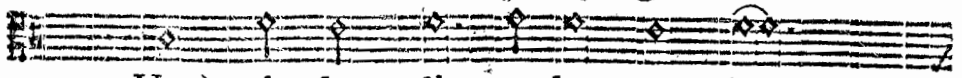
De denkenskracht, niets meer kan vatten,

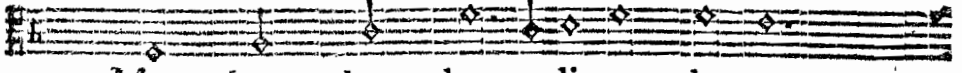
Dan nog blijft ons 't Geloof te baat;

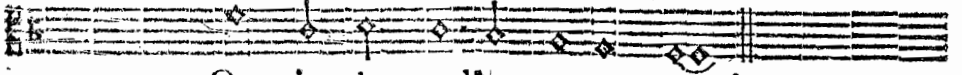
't Verlaat ons niet, bij 't jongſte weenen

Van vrienden, die rondom ons ſtaan,

Maar doet, door dommelingen henen,

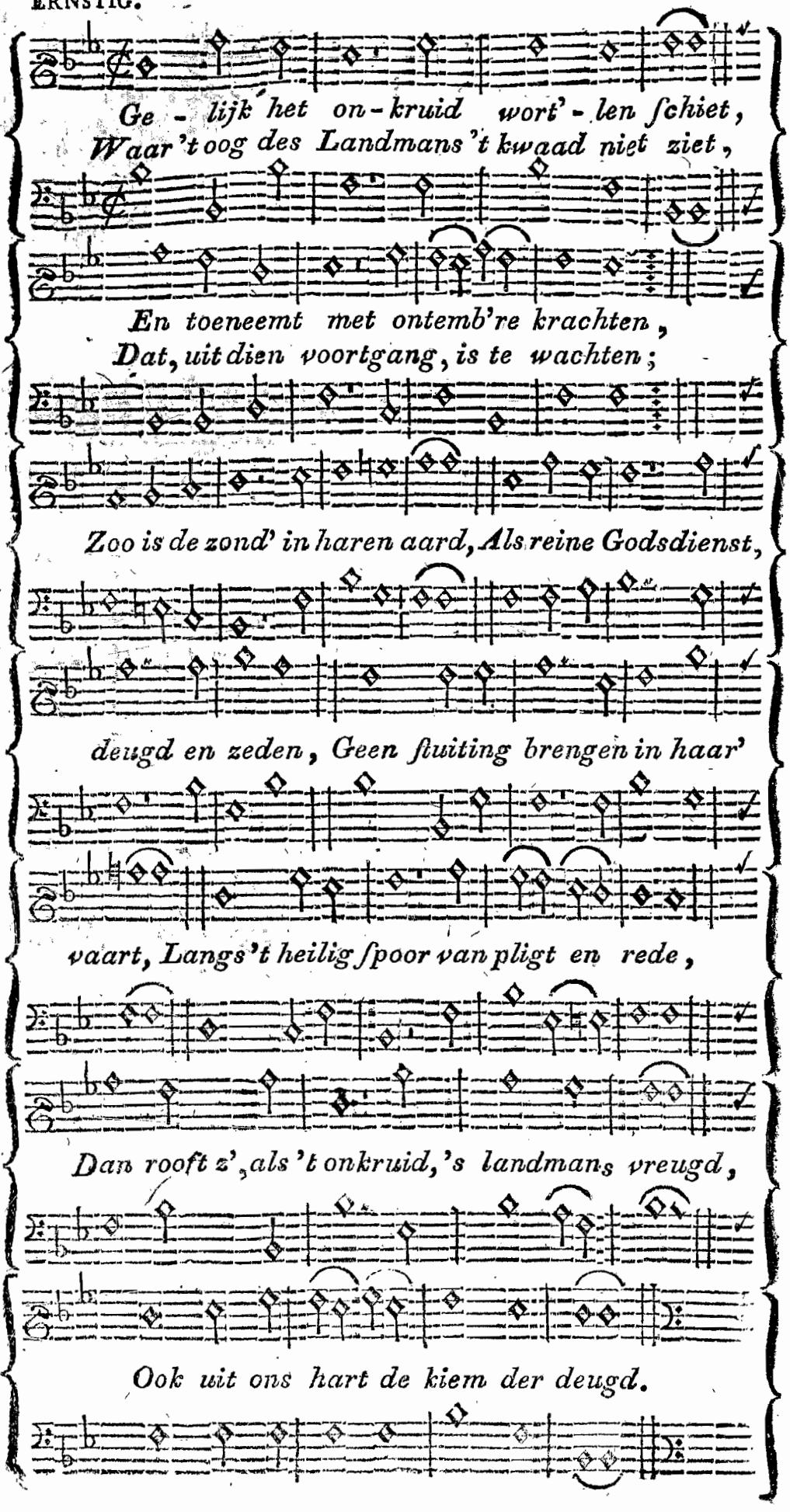

Ons in de zaal'ge ruste gaan!

10 Geen oog kan in den Hemel blikken,
Daar zien, de blijdſchap 't zoet genot;
Geen mensch kan hier de waarde wikken,
Van 't heil, dat daar ons wacht bij God!
't Geloof alleen kent hier die waarde,
Maakt met dien ſchat ons blij en ſtil.
Schenk dat Geloof alöm op aarde,
O Geest van God! om JEZUS wil!

DE KRACHT DER ZONDE.

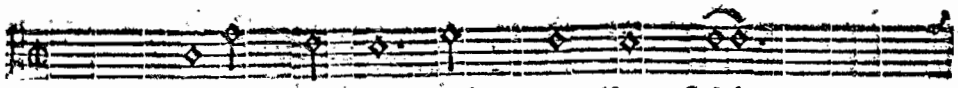
ERNSTIG.

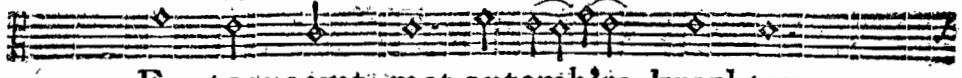
XIVde LIED.

DE KRACHT DER ZONDE.

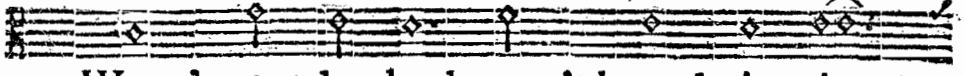
Naar Rom. VII. *vs.* 19.

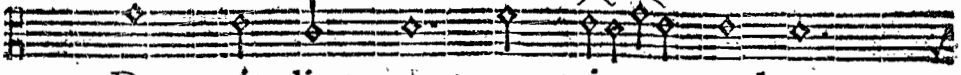
Gelijk het onkruid wort'len ſchiet,

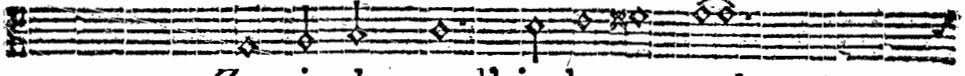
En toeneemt met ontemb're krachten,

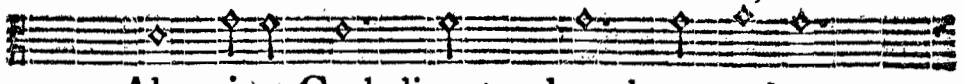
Waar 't oog des landmans 't kwaad niet ziet,

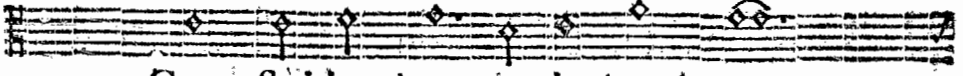
Dat, uit dien voortgang, is te wachten;

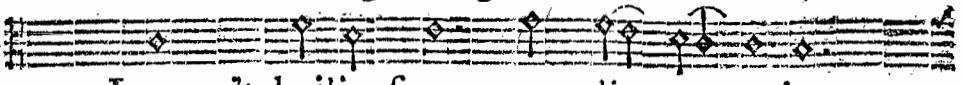
Zoo is de zond' in haren aard,

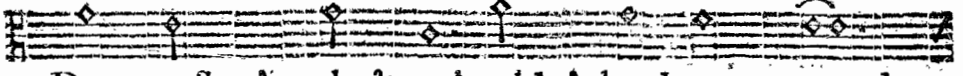
Als reine Godsdienst, deugd en zeden,

Geen ſtuiting brengen in haar' vaart,

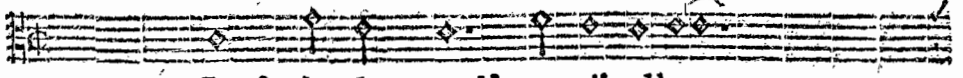
Langs 't heilig ſpoor van pligt en rede,

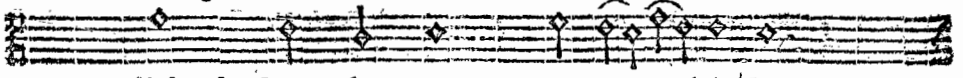
Dan rooft z', als 't onkruid, 's landmans vreugd,

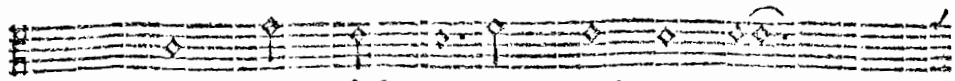
Ook uit ons hart de kiem der deugd.

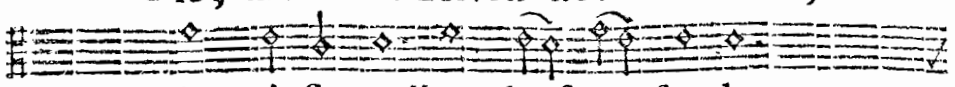
2 Ja 't is de zond' en zij alleen,

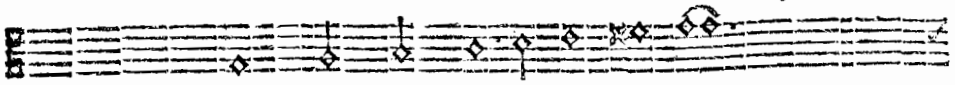
Die 't hart bewoont, tot euveldaden;

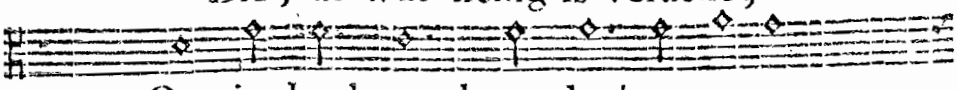
Die, met zich zelven nooit te vreên,

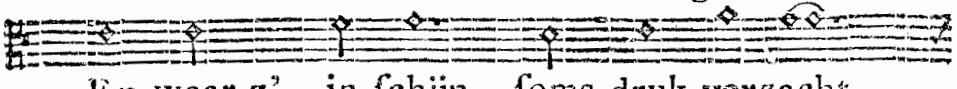
De reinſte wellust durft verſmaden;

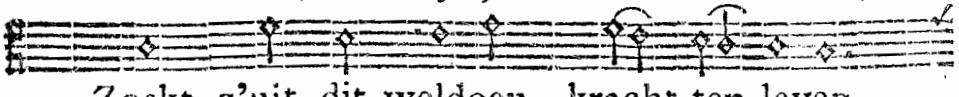
Die, al wat heilig is verächt,

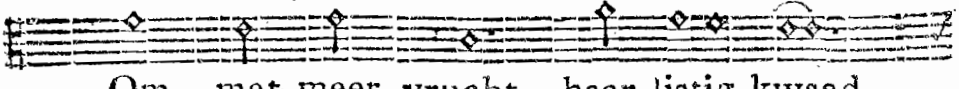
Om invloed aan haar doel te geven,

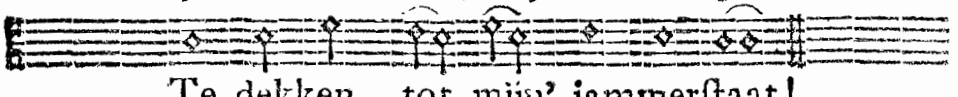
En waar z', in ſchijn, ſoms druk verzacht,

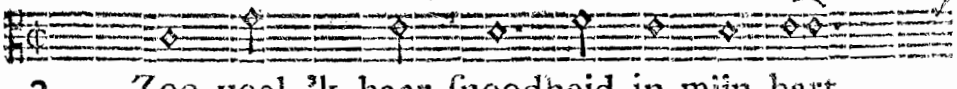
Zoekt z'uit dit weldoen, kracht ten leven,

Om, met meer vrucht, haar listig kwaad

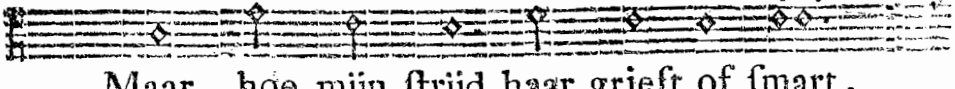
Te dekken, tot mijn' jammerſtaat!

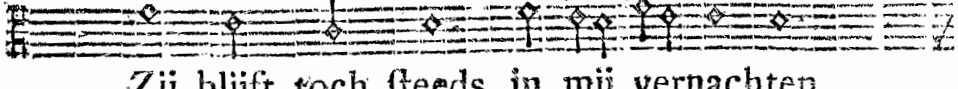
3 Zoo voel 'k haar ſnoodheid in mijn hart,

En 'k blijf die dag aan dag verachten;

Maar, hoe mijn ſtrijd haar grieft of ſmart,

Zij blijft toch ſteeds in mij vernachten.

Zij overwint mij, keer op keer,

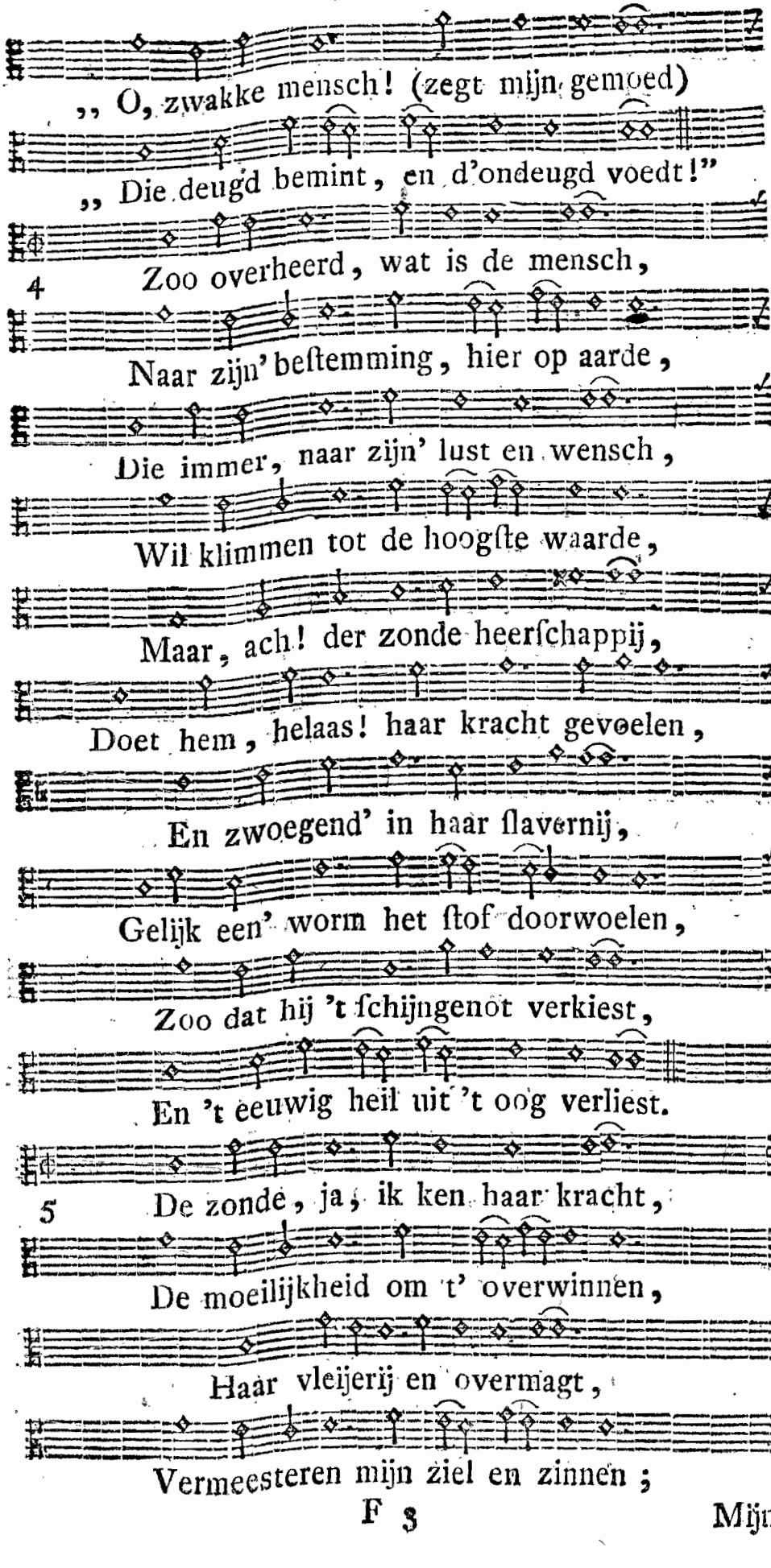
Hoe ook de deugd mij moog' bekoren;

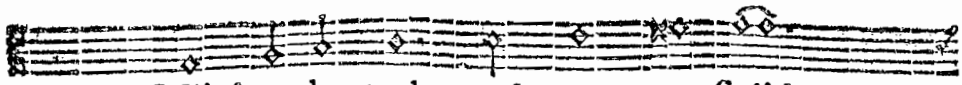

Werp ik voor haar mijn' wapens neêr,

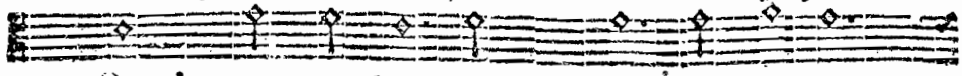

Het goede gaat weldra verloren.

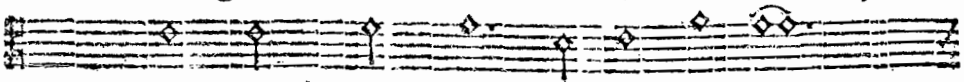

„ O, zwakke mensch! (zegt mijn gemoed)
„ Die deugd bemint, en d'ondeugd voedt!"
4 Zoo overheerd, wat is de mensch,
Naar zijn' beſtemming, hier op aarde,
Die immer, naar zijn' lust en wensch,
Wil klimmen tot de hoogſte waarde,
Maar, ach! der zonde heerſchappij,
Doet hem, helaas! haar kracht gevoelen,
En zwoegend' in haar ſlavernij,
Gelijk een' worm het ſtof doorwoelen,
Zoo dat hij 't ſchijngenot verkiest,
En 't eeuwig heil uit 't oog verliest.
5 De zonde, ja, ik ken haar kracht,
De moeilijkheid om t' overwinnen,
Haar vleijerij en overmagt,
Vermeesteren mijn ziel en zinnen;

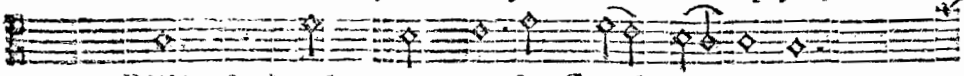
Mijn' rede trekt wel vaak ten ſtrijd,

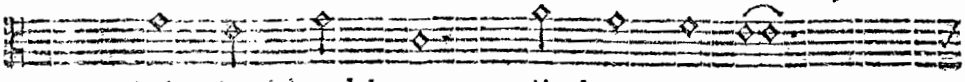
Om 't goed te doen en 't kwaad te weren,

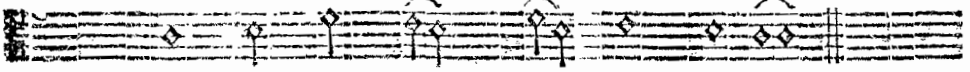
En, ach! mijn hart, de wil ten ſpijt,

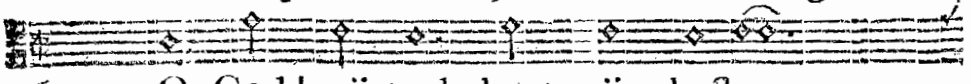
Blijft 't beeld der zonde ſteeds vereeren;

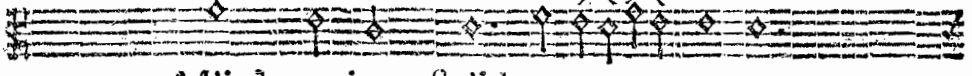
Dit denkbeeld voert mijn hart en oog,

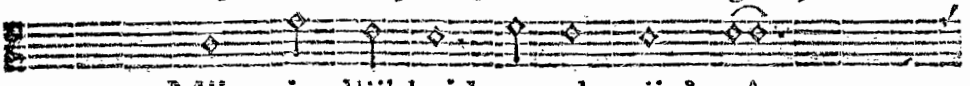
Om hulp en kracht, tot God omhoog.

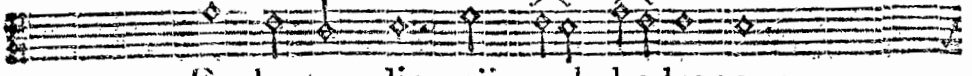
6 O God! gij toch kent mijn beſtaan,

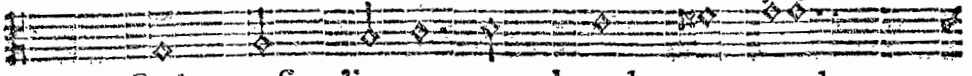
Mijn' moeite, ſtrijd en onvermogen,

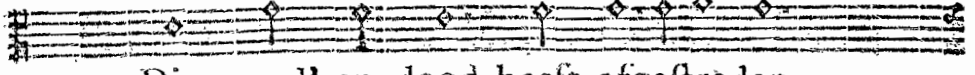
Mijn zinn'lijkheid op al mijn' paên,

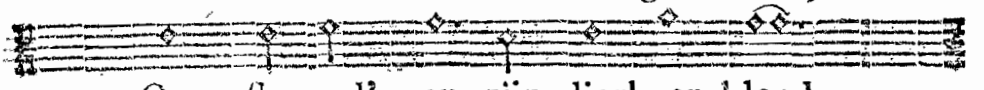
En lusten die mij vaak bedrogen;

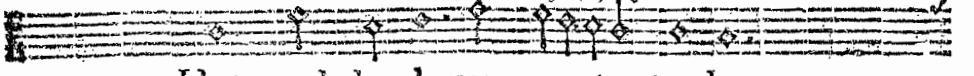
Och geef m'in JEZUS kracht en moed,

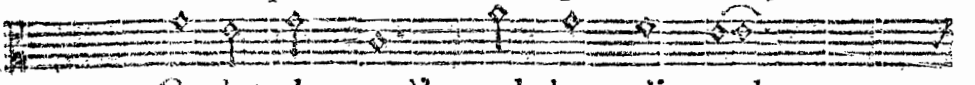
Die zond' en dood heeft afgeſtreden,

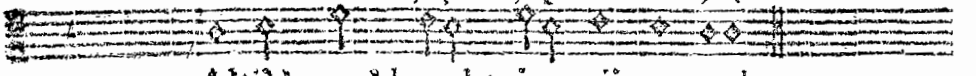
Om, ſtarend', op zijn dierbaar bloed,

Het pad des levens op te treden,

Opdat de zond', ook hoe zij woelt,

Altijd uw' kracht in mij gevoelt.

XVd:

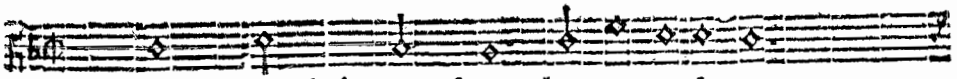
HET GELOOF IN GOD.

WEINIG LANGZAAM.

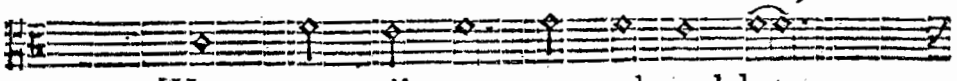

XVde. LIED.

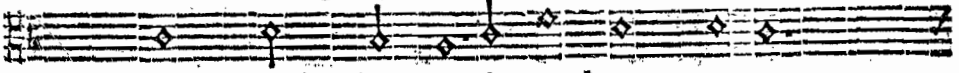
HET GELOOF IN GOD.

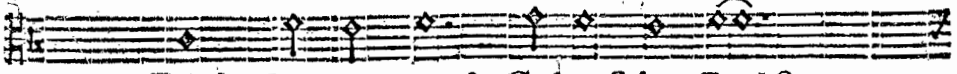
O mensch! wat baat het u te leven,

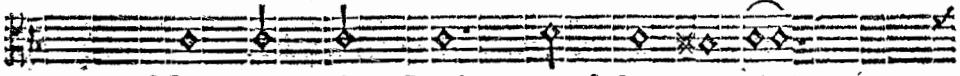
Wat vraagt gij naar een volgend lot,

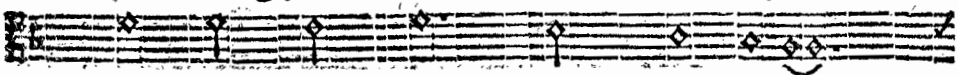
Wat vrucht kan u de toekomst geven,

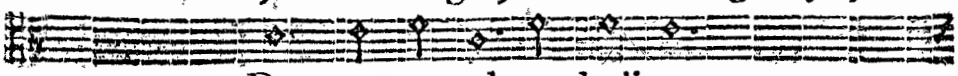
Bij 't derven van 't Geloof in God?

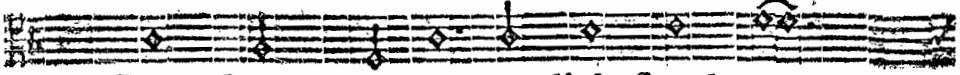
Hebt gij hier ſlechts een' korten tijd,

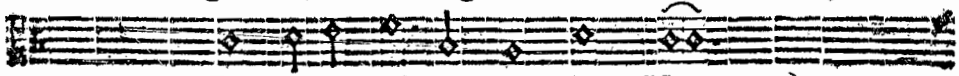
Uw' lust, uw' vreugd, aan 't ſtof gewijd,

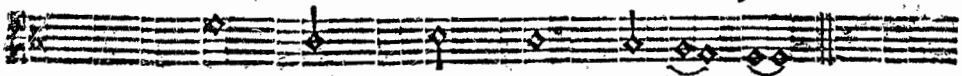
Dat met u zal verdwijnen;

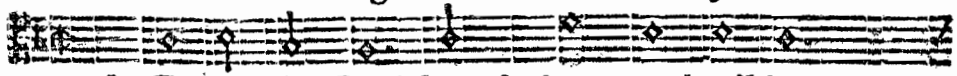
Dan gloort voor u geen lichtſtraal meer,

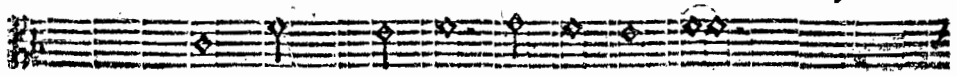
Om u te leiden tot dien Heer,

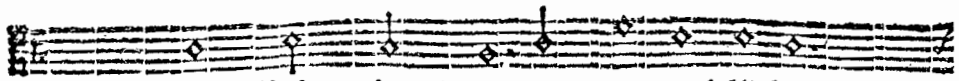
Voor wien g'eens moet verſchijnen.

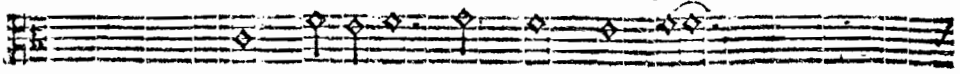
2 't Geloof in God kan 't hart verkwikken,

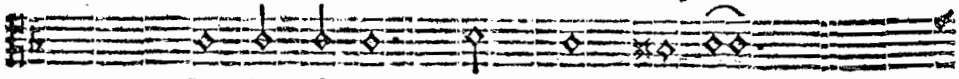
In God, die eeuwig is en blijft,

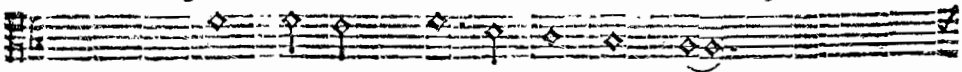
Wiens licht, in ſtervend' oogenblikken,

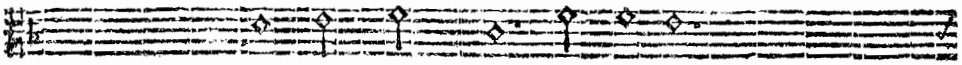
De nevelen der ziel verdrijft.

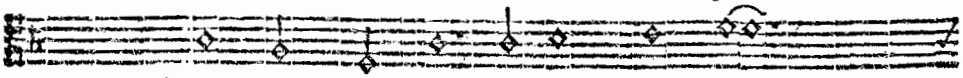
Ja dat Geloof voert krachten aan,

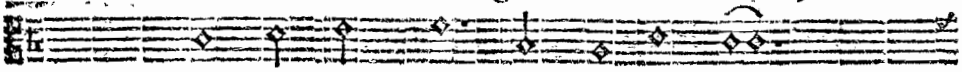
Om rustig, op de levens-baan,

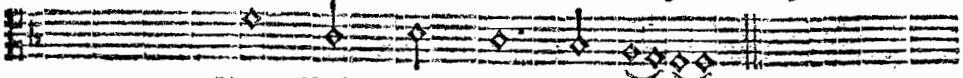
De toekomst aan te ſtaren;

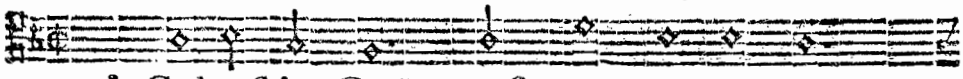
Maar hij, die dat geloof hier derft,

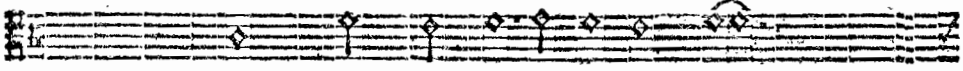
Zal nimmer, ook niet als hij ſterft,

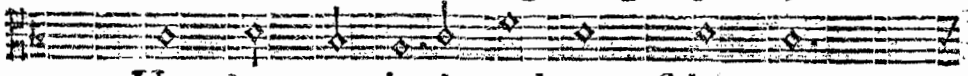
Dat licht des heils ontwaren.

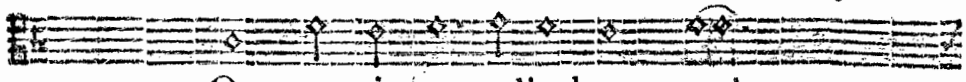
3 't Geloof in God, geeft vast vertrouwen,

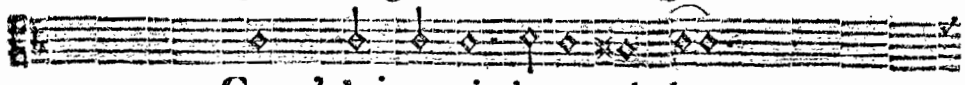
Geeft troost in bangen tegenſpoed;

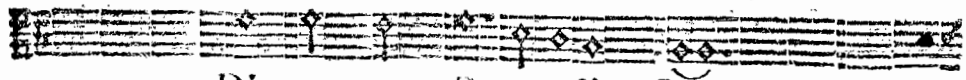
Het doet ons in de toekomst ſchouwen,

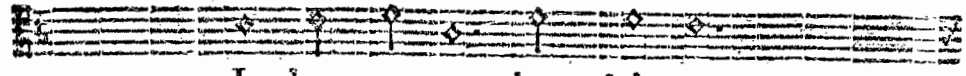
Op eeuwig onverliesbaar goed.

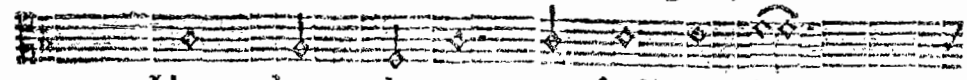
Geen' duisternis benevelt hem,

Die JEZUS Evangelie-ſtem,

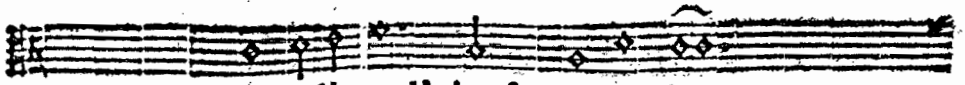

In hart en oor laat dringen;

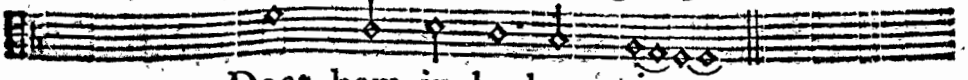

Hem gloort de zon van heil en licht,

Ziel-

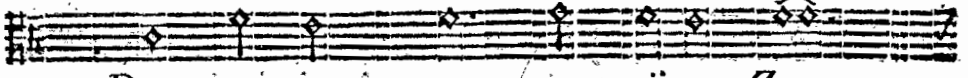
Zielzaligend' in 't aangezigt,

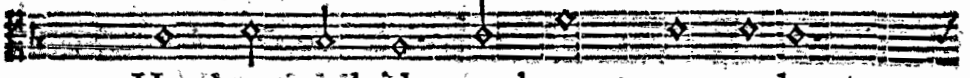
Doet hem in kerkers zingen.

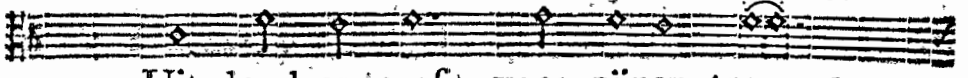
4 't Geloof in God, ſchenkt God ten Vader,

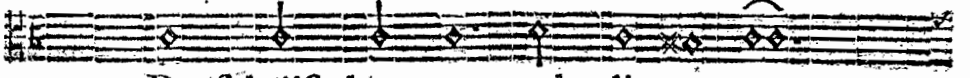
Door JEZUS CHRISTUS zijnen Zoon,

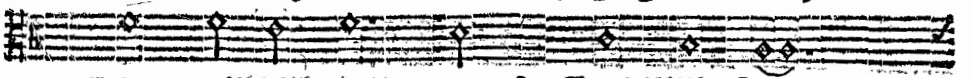
Het leert en leidt, en brengt ons nader,

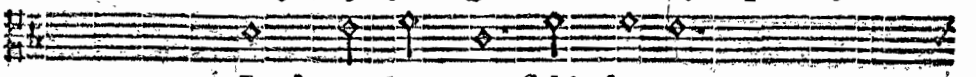
Uit dood en graf, voor zijnen troon.

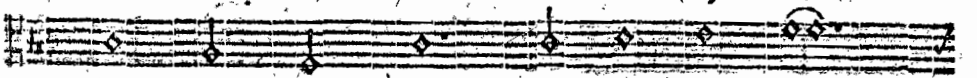
En ſchrijft het ons vaak pligten voor,

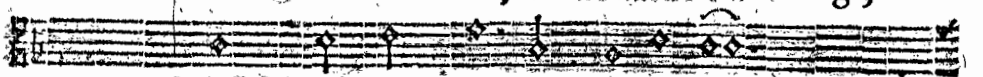
Die moeij'lijk zijn, langs 't Godd'lijk ſpoor,

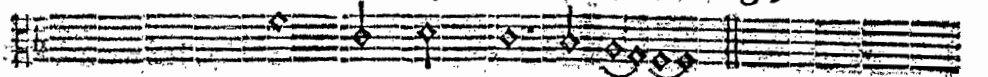
In 't ondermaanſche leven;

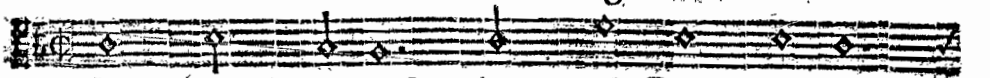
Dit vormt den mensch, in welk een' kring,

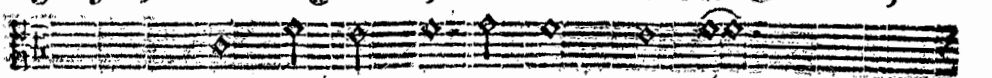
Tot Christen, en tot hemelling,

Om God al d'eer te geven!

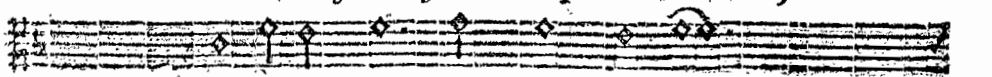
5 Ja, door 't geloof, zien w'al Gods werken,

Met eerbied en bewond'ring aan,

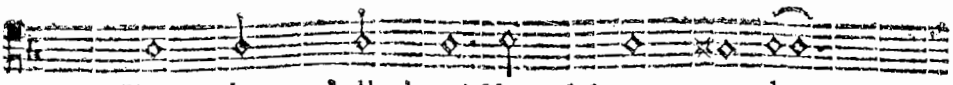

Om al zijn wijsheid op te merken,

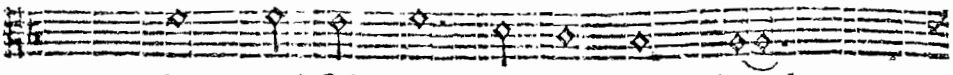

In alles wat Hij deed beſtaan.

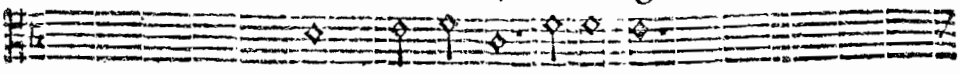
Dan

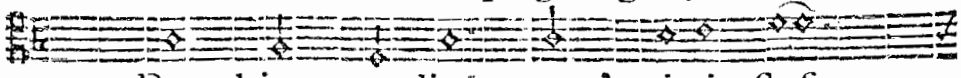
Dan zien w'elk kruidje, bloem en plant,

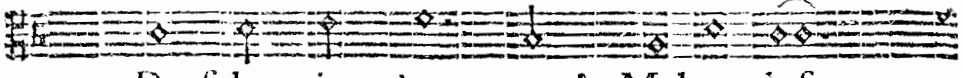
Als maakſels van zijn' almagts-hand,

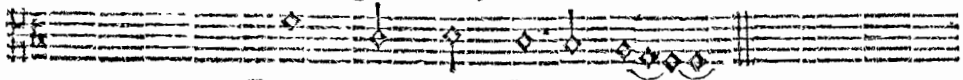
Met heilbeſpiegelingen;

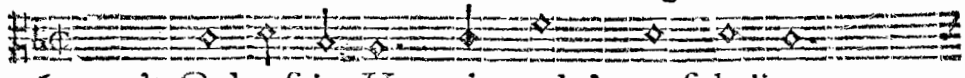
Dan dringt ons lied, van 't nietig ſtof,

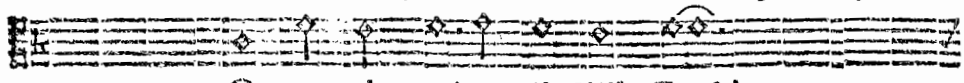
De ſchepping door, tot 's Makers lof,

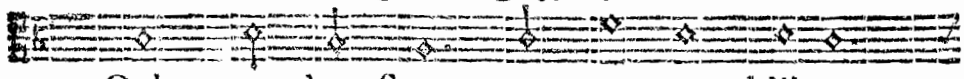
Door zon en ſterrekringen.

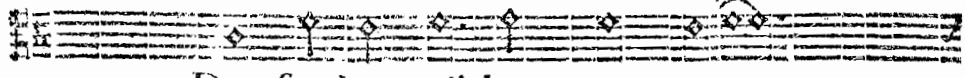
6 't Geloof in U, wie zal 't omſchrijven,

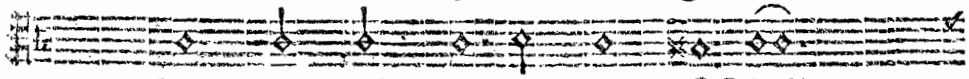
O eeuwig onbegrijp'lijk God!

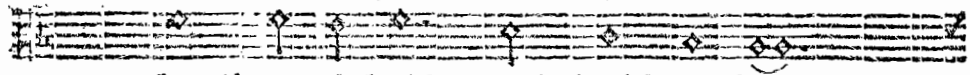
Och! mag het ſteeds ons rustpunt blijven;

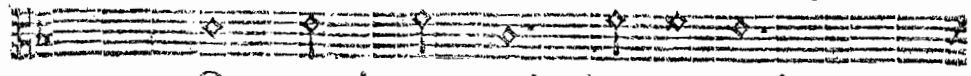
Dan ſmaken wij het zoetst genot;

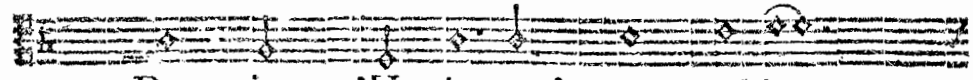
Dan ſlaan wij, zonder angst of ſchrik,

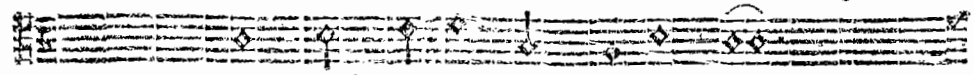
In d'eeuwigheid, een' dankbren blik;

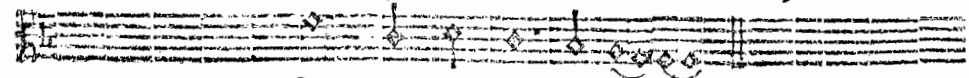
O troost! ons nooit t'ontrooven!

Dan zien w'U, in uw' Zoon voldaan,

Als een' getrouwen Vader aan,

Om eeuwig U te loven.

XVIde

AAN HET GEWETEN.

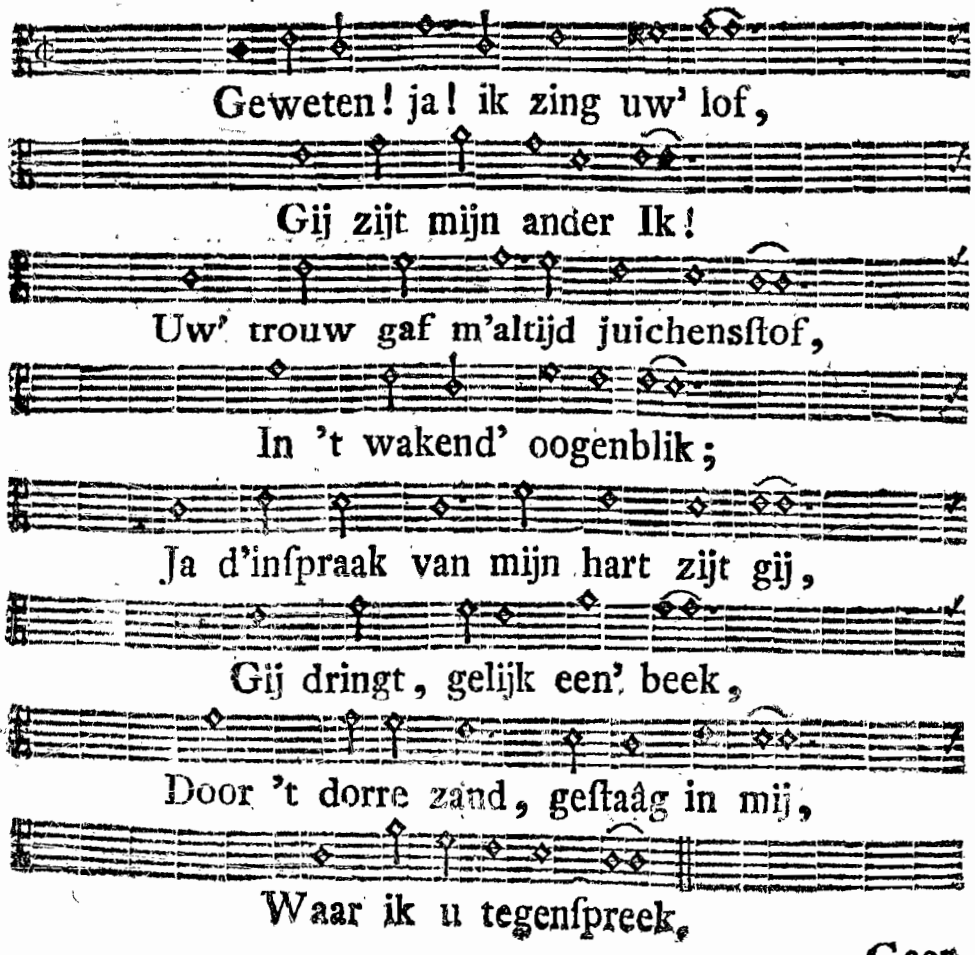
93
94 = blanco

EERBIEDIG VROLIJK.

XVIde LIED.

AAN HET GEWETEN.

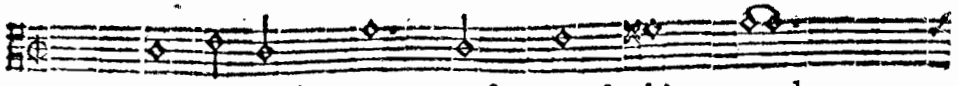

Geen

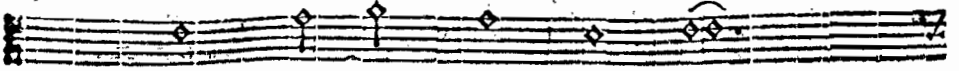

2 Geen Nathan is meer trouw, dan gij,
Die 's menſchen euveldaân,
Hoe diep bedekt, bele t'loos vrij,
Doet voor zijn' aandacht ſtaan;
Ach! waar gij ooit den mensch verlaat,
Of hij uw' ſtem verdooft,
Daar wordt hij dra, de prooi van 't kwaad,
En aan zijn heil ontroofd.

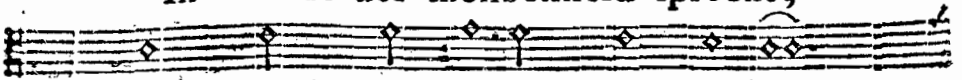
3 Geweten! ja, ik voel uw' kracht,
Gij zijt de ſtem van God,
Die in mij ſpreekt, zoo vaak ik tracht
Naar 't ſchuldvol ſchijngenot;
Gij zijt mijn wis kompas, dat mij
Voert door de wereld-zee;
Waar 'k U verlaat, of met U ſtrij';
Zie 'k nooit een veil'ge Reê;

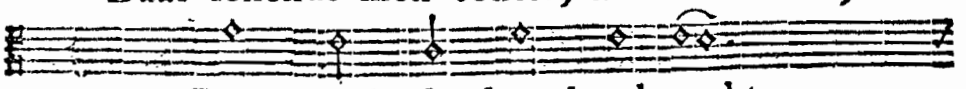
4 Geweten! waar uw' waarheids mond,

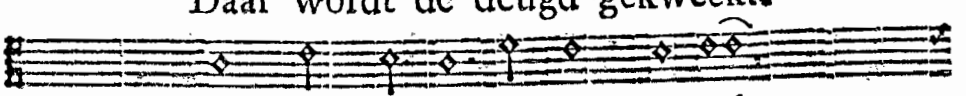
In 't hart der menschheid ſpreekt,

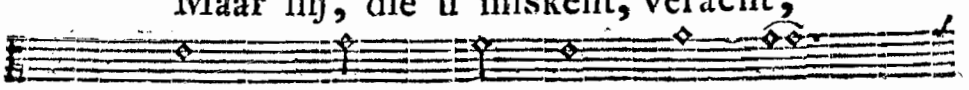
Daar ſchendt men eeden, noch verbond,

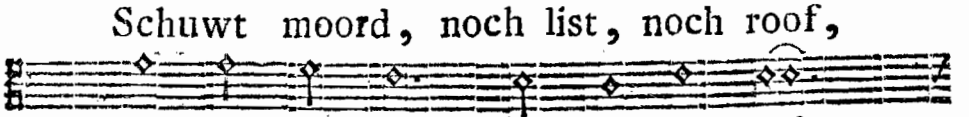
Daar wordt de deugd gekweekt.

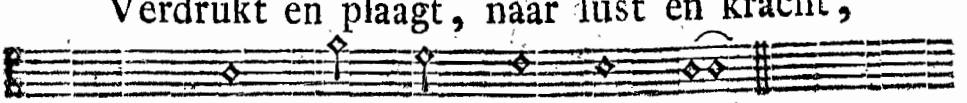
Maar hij, die u miskent, verächt,

Schuwt moord, noch list, noch roof,

Verdrukt en plaagt, naar lust en kracht,

Blijft voor elks klaagſtem doof!

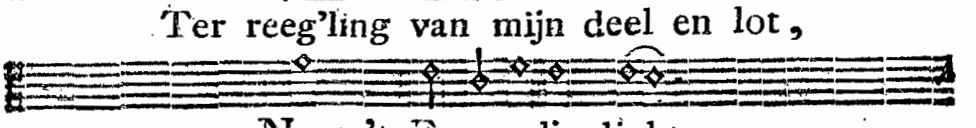
5 Geweten! liefde ſtem van God!

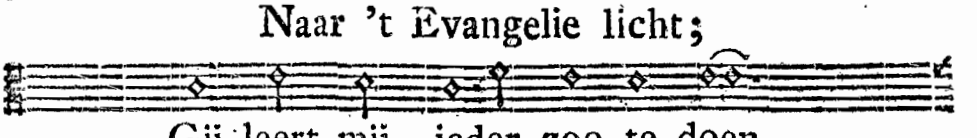
Ja gij vermaant tot pligt,

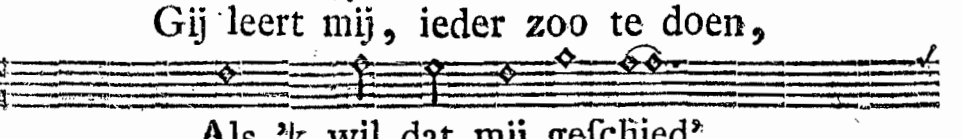
Ter reeg'ling van mijn deel en lot,

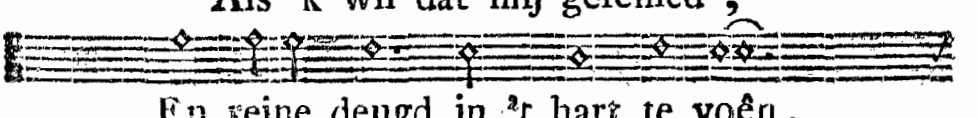
Naar 't Evangelie licht;

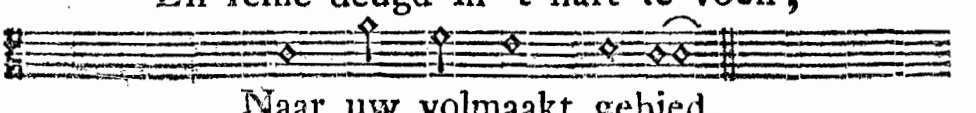
Gij leert mij, ieder zoo te doen,

Als 'k wil dat mij geſchied',

En reine deugd in 't hart te voên,

Naar uw volmaakt gebied.

6 Och! wierd uw' invloed meer vereert,
In elks beſtaan op aard'!
Men zag de boosheid dra verneêrd,
Die zoo veel ſmarte baart.
Dan bragten, waarheid, liefd' en vreê,
De zoetſte vruchten aan,
En nimmer vloeiden, ach! en wee!
Uit ons gedrag en daân.

7 O God! laat dan 't Geweten mij
Beſturen, naar uw' wil,
Die inſpraak van mijn hart, gaaft Gij,
Och! dat ik die nooit ſtill',
Noch ſnoer, door zonden lust verleid!
Neen: dat die waarheids kracht,
Mij leide tot die zaligheid,
Waar ik uw' toekomst wacht!

XVIIde

JEZUS IS MIJN VERLOSSER.

99
100 = blanco

VERGENOEGD.

XVIIde LIED.

JEZUS is MIJN VERLOSSER.

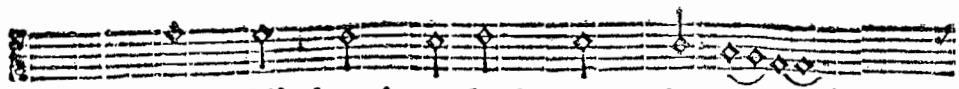

Klimt dankb're zangen naar omhoog,
Ik sla op mijn' Verlosser 't oog,
Die 't al verwon wat ik moest derven;
Mij zondaar, die geen oogenblik,
Kon leven zonder angst en schrik,
Deed Hij gena' en heil verwerven.

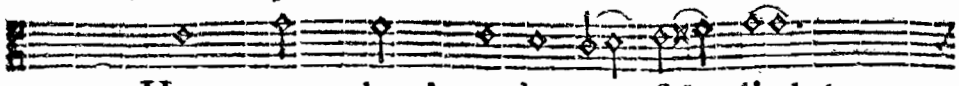

2 Ik, zondaar! ja, die niets vermag,
Ik, overtreder, dag aan dag,
Wiens misdrijf ſteeds d'Algoedheid griefde,
Ik voel m'een deelgenoot van 't plan
Des heils, dat nimmer falen kan,
En d'adem is der eeuw'ge liefde!
3 Dat plan, in d'eeuwigheid gegrond,
Heeft JEZUS, met zijn' eigen mond,
Verklaard, in d'Evangelie-bladen;
O troost! bedwelming grijpt mij aan,
Ik, zondaar, kan voor God beſtaan,
Met JEZUS reine liefde-daden.
4 Ik ga dus voort, in JEZUS kracht,
Zijn licht verdrijft den donk'ren nacht
Van ongeloof, en zonde-lusten;
Hij, die verlosſend heil mij ſchonk,

Voor

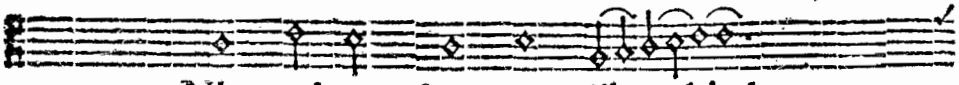

Voor mij den lijdens-beker dronk,
Wil dat mijn ziel in Hem zal rusten.
5 Wat onſpoed mij de zonde baart,
Op 't glibb'rig levenspad der aard,
'k Blijf toch aan mijn' Verlosſer kleven;
Ik weet mijn ſchuldvol doornig pad,
Loopt, kronk'lend', naar de hemelſtad,
Om daar volmaakt met Hem te leven.
6 Gij, mensch geworden Zoon van God!
Bewogen met mijn zondaars lot,
Vernederd' U, en kwaamt op aarde;
Wie kent een liefd', een za-lig-heid,
Zoo groot, door U ten toon geſpreid,
Bekleed met goddelijke waarde?
7 Och! voeld' eens ieder ſterveling,
Wat heil hij in uw' komst ontving,

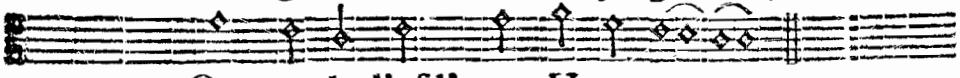
Toen Gij deez' aarde kwaamt bewonen!

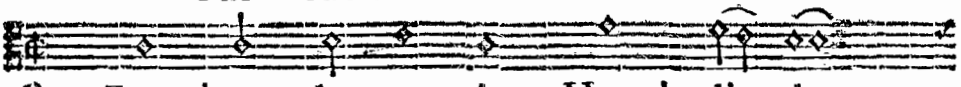
Hoe moest dan 't ondermaanſche lied,

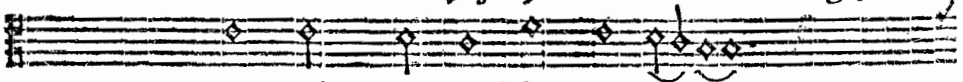
Niet galmen door uw rijksgebied,

Om wederliefd' aan U te toonen.

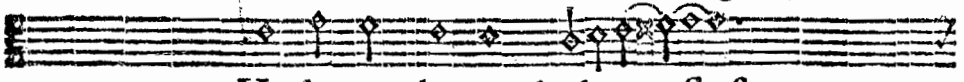
8 Eens komt dat uur, ja, Heer! die dag,

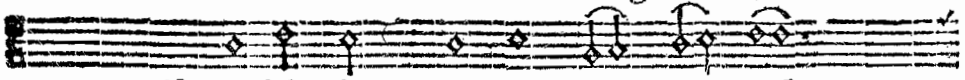
Dat Gij, met eerbied en ontzag,

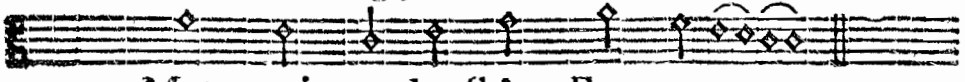
Van uw' verlosten zult ontvangen,

Verheven boven 't la-ge ſtof,

d'Aanbidding, eer en dankb'ren lof,

Met nooit verdoofb're Feestgezangen.

TEGEN DE ZORG DER TOEKOMST.

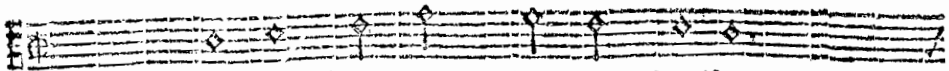
WEINIG SPREKENDE.

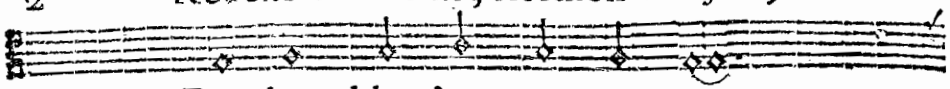
XVIIIde LIED.

TEGEN DE ZORG DER TOEKOMST.

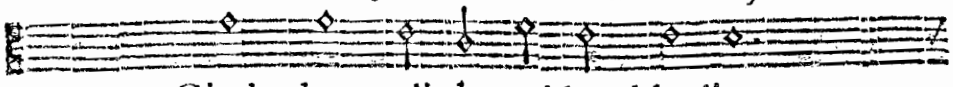

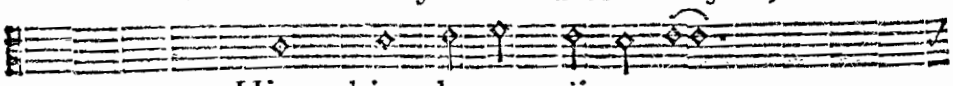
2 Regens ſtroomen, ſtormen loeijen,

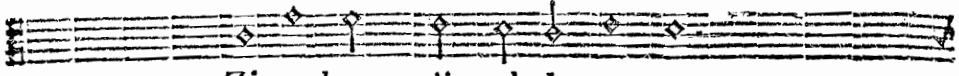
Donders klaat'ren om ons heen,

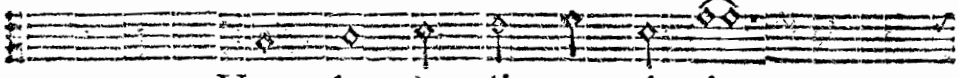
Ginds doen zij de velden bloeijen,

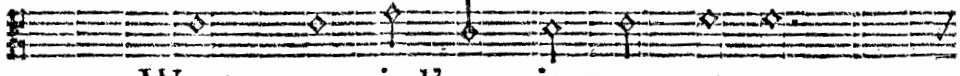
Hier, hier baren zij geween.

Zinneloos zijn al de zorgen,

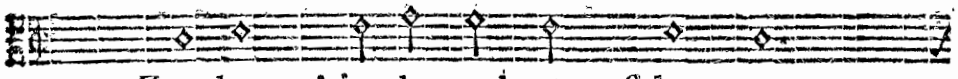
Voor den dag die nog niet is,

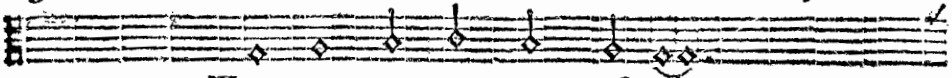
Want, voor ied'ren nieuwen morgen,

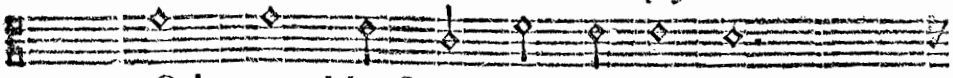
Baart de toekomst duisternis.

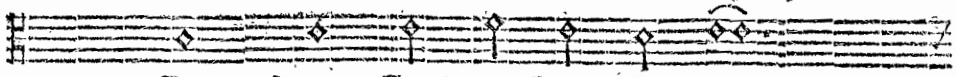
3 Zouden w' in de toekomst ſchouwen,

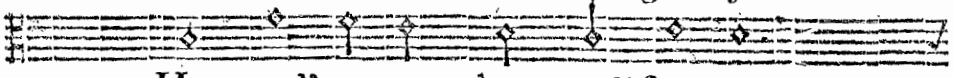
Treuren zonder nood of pijn?

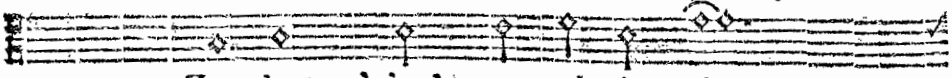
O! waar bleef dan ons vertrouwen,

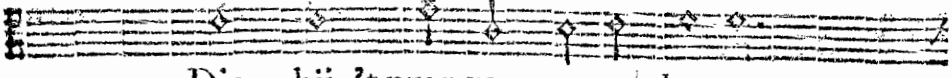
Dat w' aan God verſchuldigd zijn?

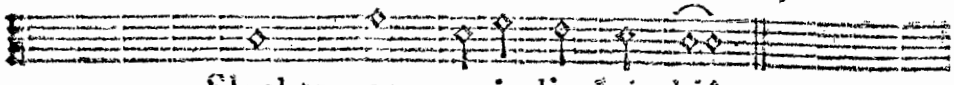
Hoe veel' tranen, hoe veel' ſmarten,

Zouden w' in 't vooruitzigt zien,

Die, bij 't prangen onzer harten,

Slechts geen aasje ligt'nis biên.

4 God, die d' aard' uit niet deed worden,
Buiten wien geen ding beſtaat,
Schreef ook 't plan van eeuwig' orden,
Dat Hij nimmer varen laat.
Niets is in dat plan vergeten;
Al wat is, of wezen zal,
Is gewogen, afgemeten,
Tot de Slooping van 't Heeläl.
5 Zwakke Mensch! zoudt gij dan wanen,
't Plan te kennen van uw' God?
Weten, hoe veel vreugd' of tranen,
Hij gehecht heeft aan uw lot?
Zorg niet voor den dag van morgen,
Ied're dag draagt eigen leed;
Werp alleen op God uw' zorgen,
Die geen miertjes zelfs vergeet.

6 Toen

6 Toen de hoop eens ſcheen vervlogen,
Of een' JEZUS zou beſtaan,
Kondigd' in de hemelbogen,
't Eng'lenheer zijn aanzijn aan;
't Kind des heils, zoo pas geboren,
Vond Herodes op den troon,
Die 't tracht in zijn' wieg te ſmoren,
Vreezend' voor zijn' magt en kroon.
7 Kinderbloed en Moeder-tranen,
Vloeid' in Bethlehem door één;
God bleef toch den heilweg banen,
Onder 't kermen en geween.
Wereldheerſchers moeten bukken,
Als de hooge Godheid ſpreekt.
Die, bij al het onderdrukken,
Hemelſche genoegens kweekt.

8 Wie

8 Wie toch zal 't geheim bijzond'ren,
Dat door JEZUS lijden ſtraalt,
Bij een' zee van duizend wond'ren,
Door Gods magt alleen bepaald?
Wie gaf JEZUS Leer vermogen,
Toen Hij, aan het Kruis gehecht,
Had 't gezegend hoofd gebogen,
En zijn leven afgelegd?
9 Wat zou ons de toekomst leeren,
Waar het oog zich blind op ſtaart?
Welke rampen van ons weren,
Soms tot hooger doel bewaard?
Zij, die JEZUS heilleer bragten
Over 't wijde wereldrond,
Moesten, als in druk verſmachten,
Tot hunn' jongſten levensſtond.

10 't Is vergeefs ons hart te ſcheuren
Tegen een toekomſtig lot,
't Zaligst' heil, is ſchuld betreuren,
En te ſteunen op zijn' God;
JEZUS op zijn woord gelooven,
Die het kwaad ten beste keert.
Sla dus 't weenend oog naar boven
Bij het denkbeeld God regeert.
11 Leer ons, in bedrukte tijden,
Lieve Heiland! in ons leed,
Lijdzaam wachten, biddend ſtrijden,
Zoo als gij in 't lijden deedt.
Leer ons bij den dag te leven,
Onderworpen in ons lot,
Om, ootmoedig, d' eer te geven
Aan een alregerend God.

XIXde

MOED IN RAMPEN.

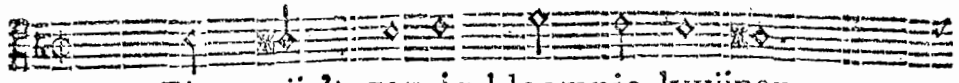
OPGEWEKT.

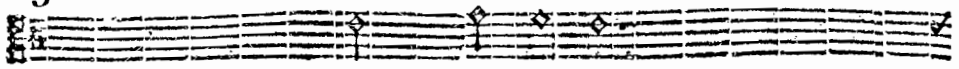
XIXde LIED.

MOED IN RAMPEN.

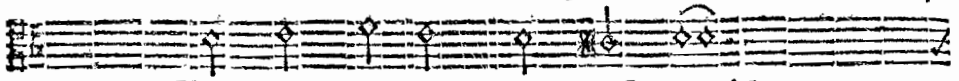

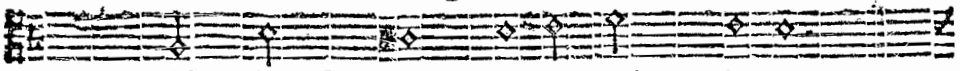
3 Zien wij 't geurig bloempje kwijnen,

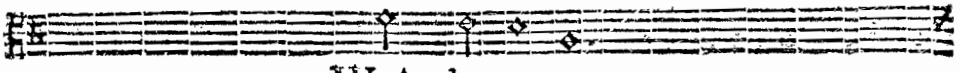
Door 't beſchijnen

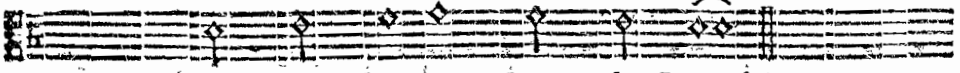
Van den middag-zon geſchroeid,

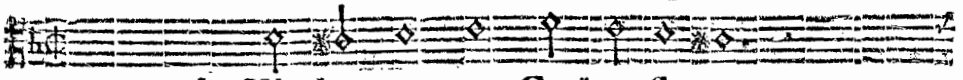
Wij zien 't ook, des avonds, 't leven

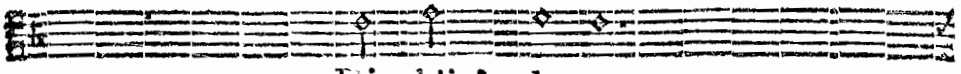
Weêr hergeven,

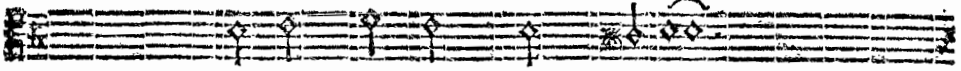
Door den koelen dauw beſproeid.

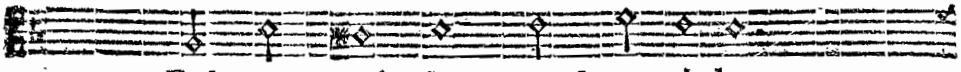
4 't Kinder oog op God geſlagen,

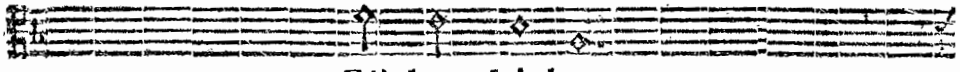
Die bij 't dragen

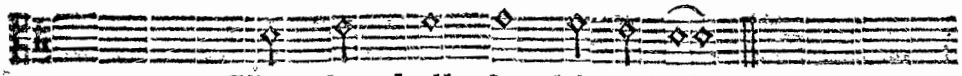
Onzer ſmarten troost bereidt,

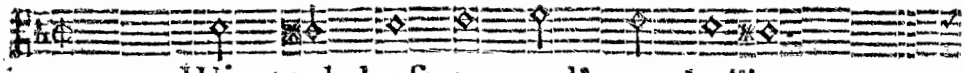
Zal ons nooit den moed ontzinken,

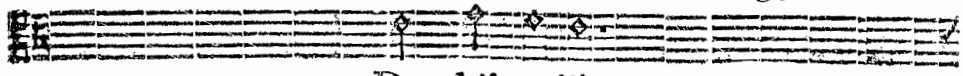
Bij het drinken

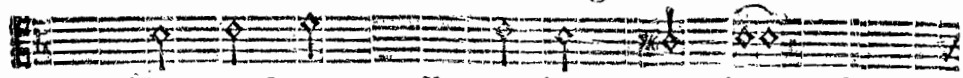
Van den kelk der bitterheid.

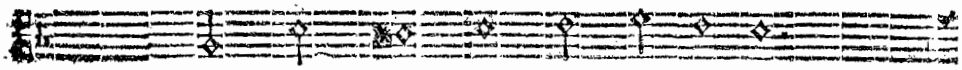
5 Wie toch leeft op aard' zoo heilig,

Dat hij veilig

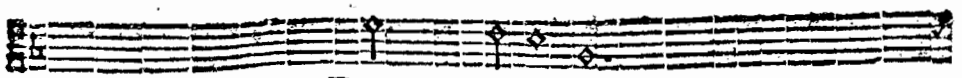

Zeggen kan: „ 'k verdien geen' ſmart?"

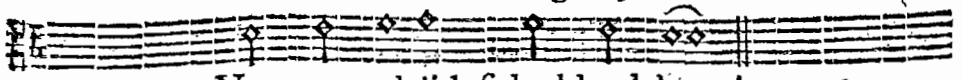

Zulk een waan was zich bedriegen,

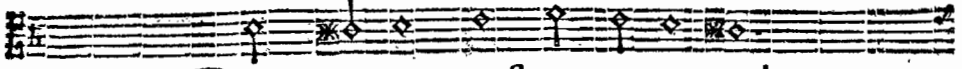
Door

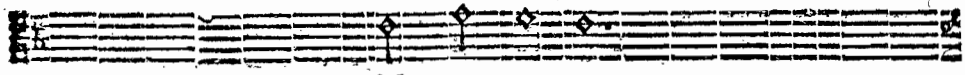
Door 't beliegen,

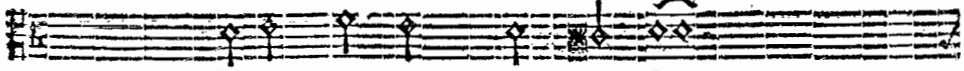
Van een altijd ſchuldvol hart!

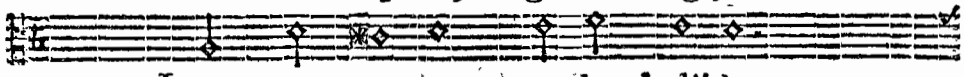
6 Troost u dan, o ſmartgenooten!

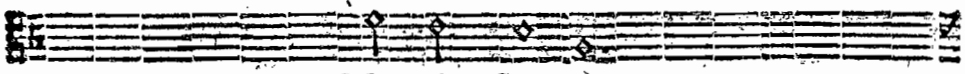
Al vergrooten

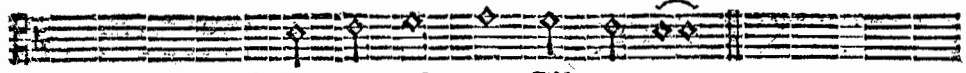
Uwe rampen, dag aan dag;

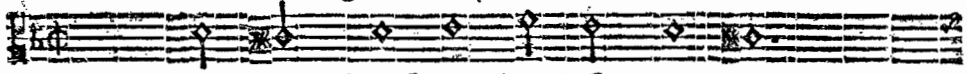
Leert van JEZUS, onder 't lijden,

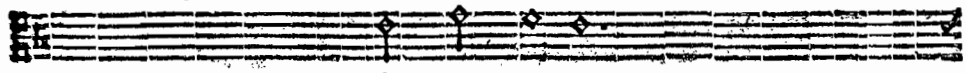
Moedig ſtrijden,

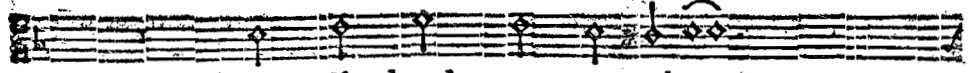
Met geduld en ſtil ontzag.

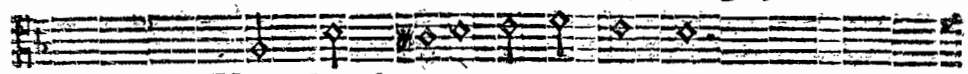
7 JEZUS heeft de hoogſte waarde,

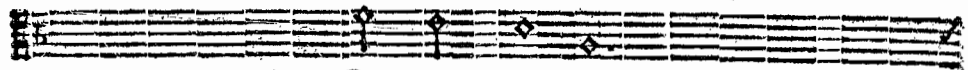
Hier op aarde,

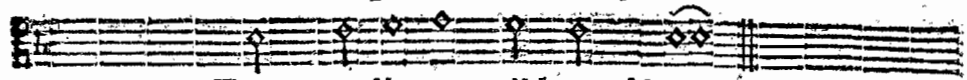
Door zijn leed, ons aangebragt,

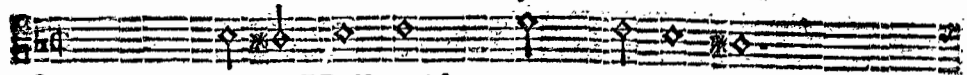
Hoe dus bange tegenſpoeden,

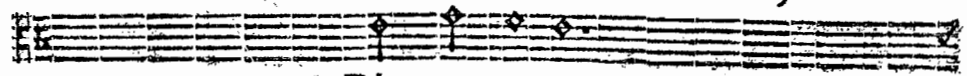
Op ons woeden,

Eens verliezen zij hunn' kracht.

8 Lieve Heiland! troost des levens,

Die ons tevens

Tot een lijdend voorbeeld zijt,
Geef dat wij, in droefenisſen,
U nooit misſen,
Als ons ramp bij ramp beſtrijdt.
9 Wat ons dan op aard moog treffen,
Wij verheffen,
Heer! tot u ons klagend hart;
En, hoe hoog de nooden ſtijgen,
Wij verkrijgen,
Uit uw lijden, troost in ſmart.
10 Wij, o Heiland! lijden waardig;
Gij, regtvaardig,
Leedt alleen om onze ſchuld;
Doe ons dit geloovig voelen,
Zoo baart 't woelen
Onzer ſmarten, waar geduld.

XXſte

PLIGTEN IN VOORSPOED.

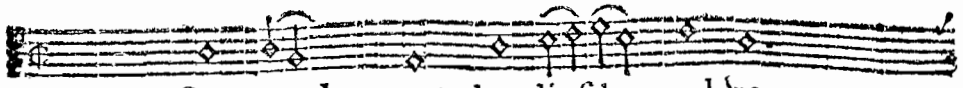
VROLIJK.

XXſte LIED.

PLIGTEN IN VOORSPOED.

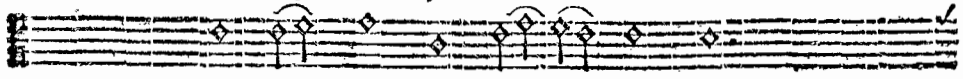

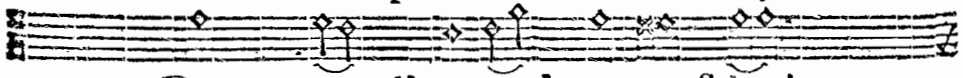
2 Ootmoed moet dan liefde wekken

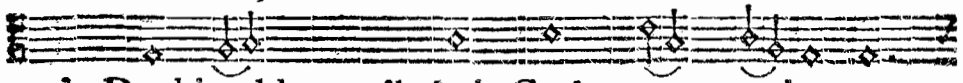
In mijn hart, tot dankbaarheid,

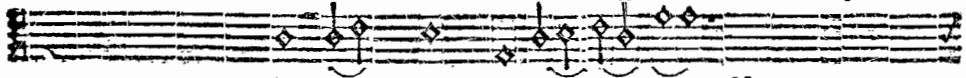
Om tot hulp en heil te ſtrekken,

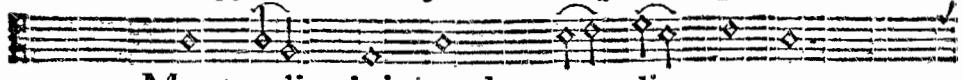
Daar, waar d' armoe' tranen ſchreit.

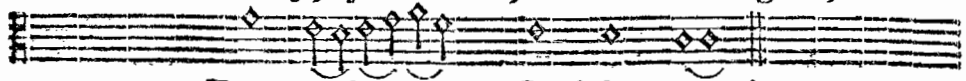
't Denkbeeld: „ 'k heb Gods gunst verkregen

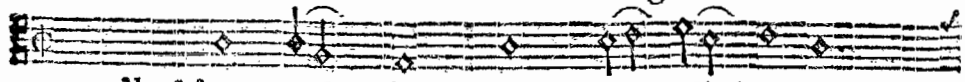
„ Boven mijn' natuurgenoot,"

Moet mij, juichend, voor dien zegen,

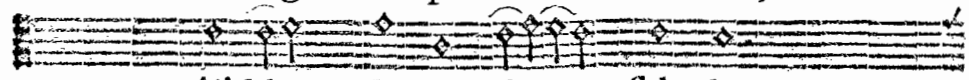
Doen erkennen: God is groot!

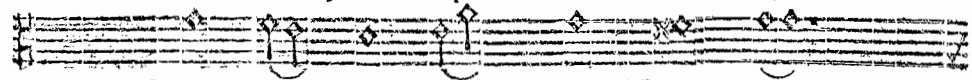
3 'k Moet mijn' God, zie 'k op mijn' paden

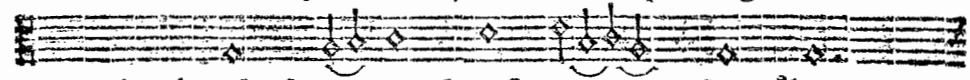
Geur'ge voorſpoeds rozen ſtaan,

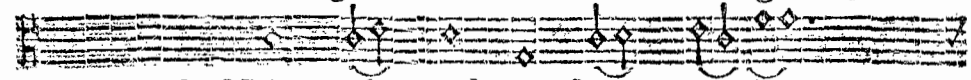
Bidden, dat zij nimmer ſchaden,

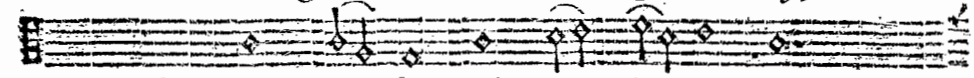
Noch mij doen op 't dwaalſpoor gaan.

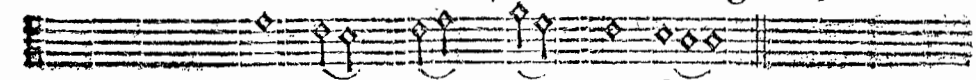
't Aardsch genot heeft arends vleug'len,

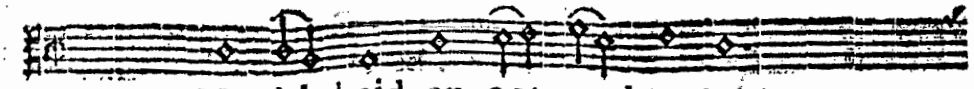
't Vliegt als rook en damp voorbij;

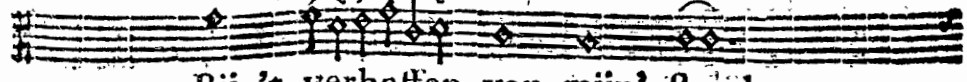
'k Moet dus in mijn hart beteug'len,

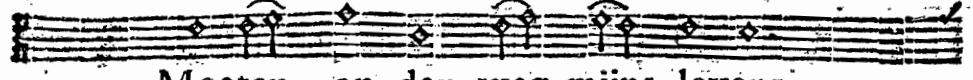
Al wat dringt tot brasſerij.

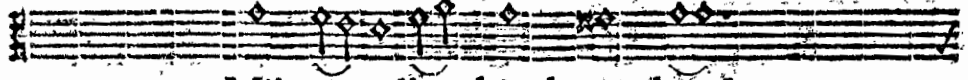
4 Ned'righeid en ootmoed tevens,

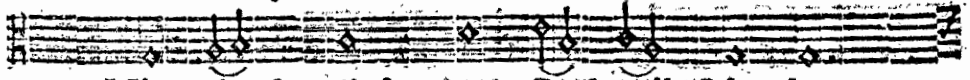
Bij 't verheffen van mijn' ſtand,

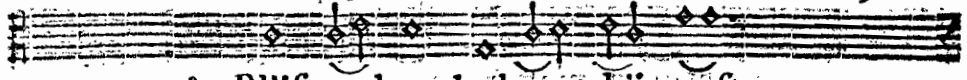
Moeten, op den weg mijns levens,

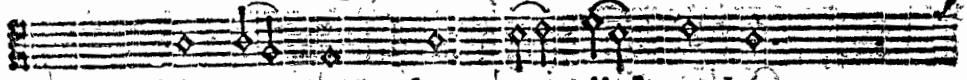
Mij verzellen hand aan hand.

Niets is 't mijn', wat God wil ſchenken,

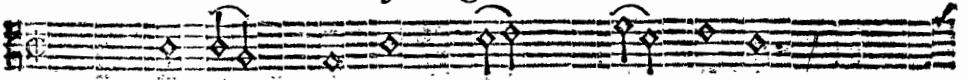
't Blijft geleend al wat hij geeft;

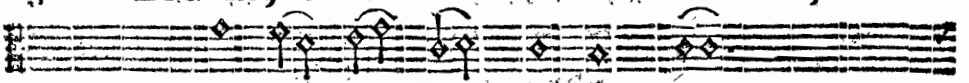
Hij ontneemt het, op zijn wenken,

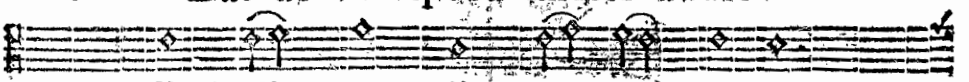
Zoo als hij 't geſchonken heeft.

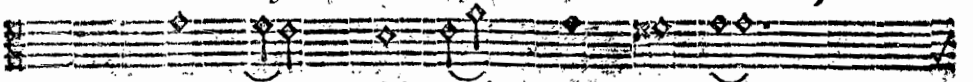
5 Zou ik, dwaze mensch! dan wanen,

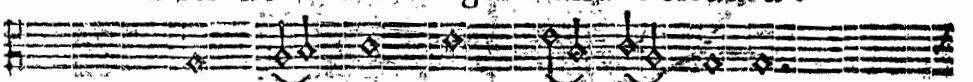
Dat de voorſpoed immer duurt?

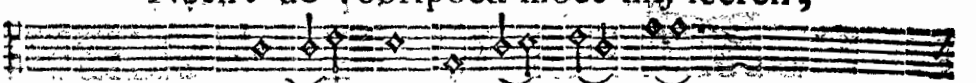
Blind zijn voor mijns naasten tranen,

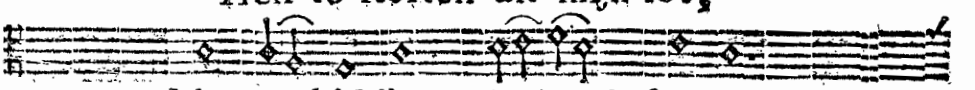
Ook door d'Almagts hand beſtuurd?

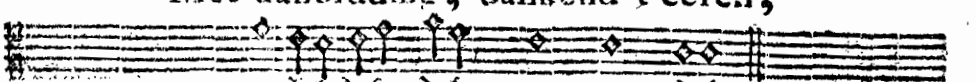
Neen: de voorſpoed moet mij leeren,

Heil te ſtorten uit mijn lot,

Met aanbidding, dankend t'eeren,

't Onberaambaar doel van God.

6 Heer! wilt gij mij voorſpoed geven,
Geef mij ook een dankend hart,
Om tot 's naastens heil te leven,
Tot verzachting aller ſmart.
Doe mij zoo uw' zegeningen,
Dienstbaar maken, naar uw doel,
Opdat zij mijn hart doordringen,
Met een liefderijk gevoel.

De OPWEKKING van LAZARUS.

125
126 = blanco

BEMOEDIGEND.

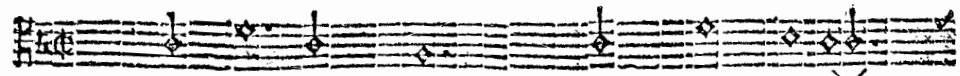
XXIste LIED.

DE OPWEKKING VAN LAZARUS.

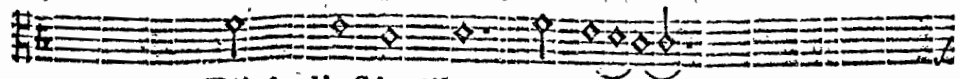
Naar Joh. XI. *vs.* 21-44.

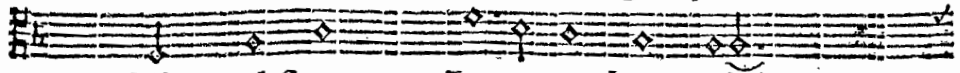

2 Zijn oog, dat over alles ziet,
Zag ook uw' Broeder ſterven,
't Is al tot eer van God geſchied,
Gij zult zijn' hulp niet derven;
Hij komt, wat in Jeruzalem,
Hem ook tot ſmart moog ſtrekken,
Hij zal, door zijne vrijmagts ſtem,
Uw' dooden Broeder wekken.
3 Daar is Hij, die geen' vriend verlaat;
Nu naar Hem heen gevloden!
Gelooft alleen, verzelt en gaat,
Met Hem, naar 't graf des dooden.
Ziet daar uw' Vriend, uw' Meester ſtaan,
Met rein gevoelig weenen;
Zijn' liefde ſtort reeds traan op traan,
Hij zal u hulp verleenen.

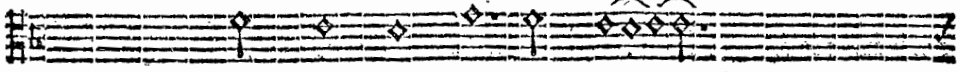
4 De Heiland ſpreekt, roemt Gods beſluit,

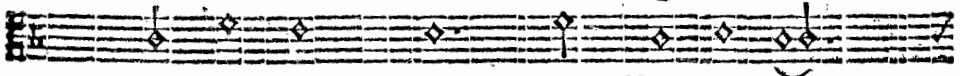
Bij 't liefderijkst vermogen;

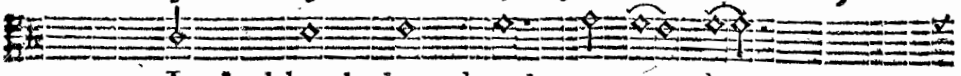
Zijn wekſtem: „ Lazarus kom uit!"

Ontſluit den dooden d'oogen!

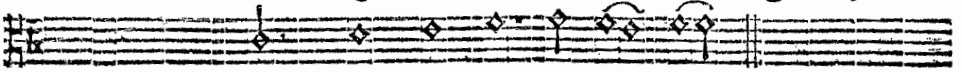
Hij ziet zijn' Vriend, zijn' Redder aan,

In 't kleed des doods omwonden;

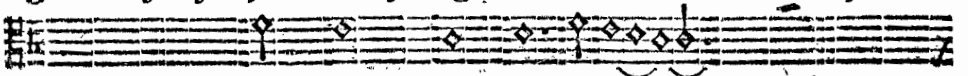
Op 't woord van JEZUS: „Laat hem gaan,"

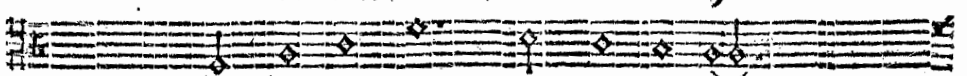
Wordt hij weldra ontbonden.

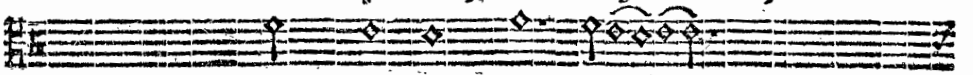
5 Hij rijst, zoo rijst geen bloem uit 't ſtof,

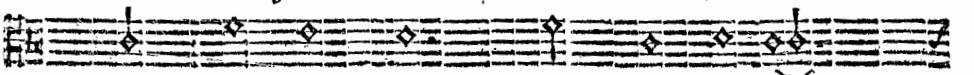
Bedauwd na zonneſtralen;

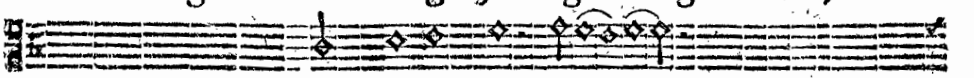
Nu zal hij ook, met blijden lof,

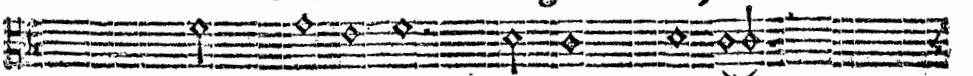
Zijn' Redder dank betalen.

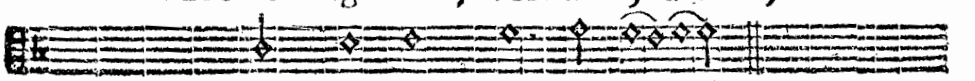
Nu galmt de vreugd, langs berg en dal,

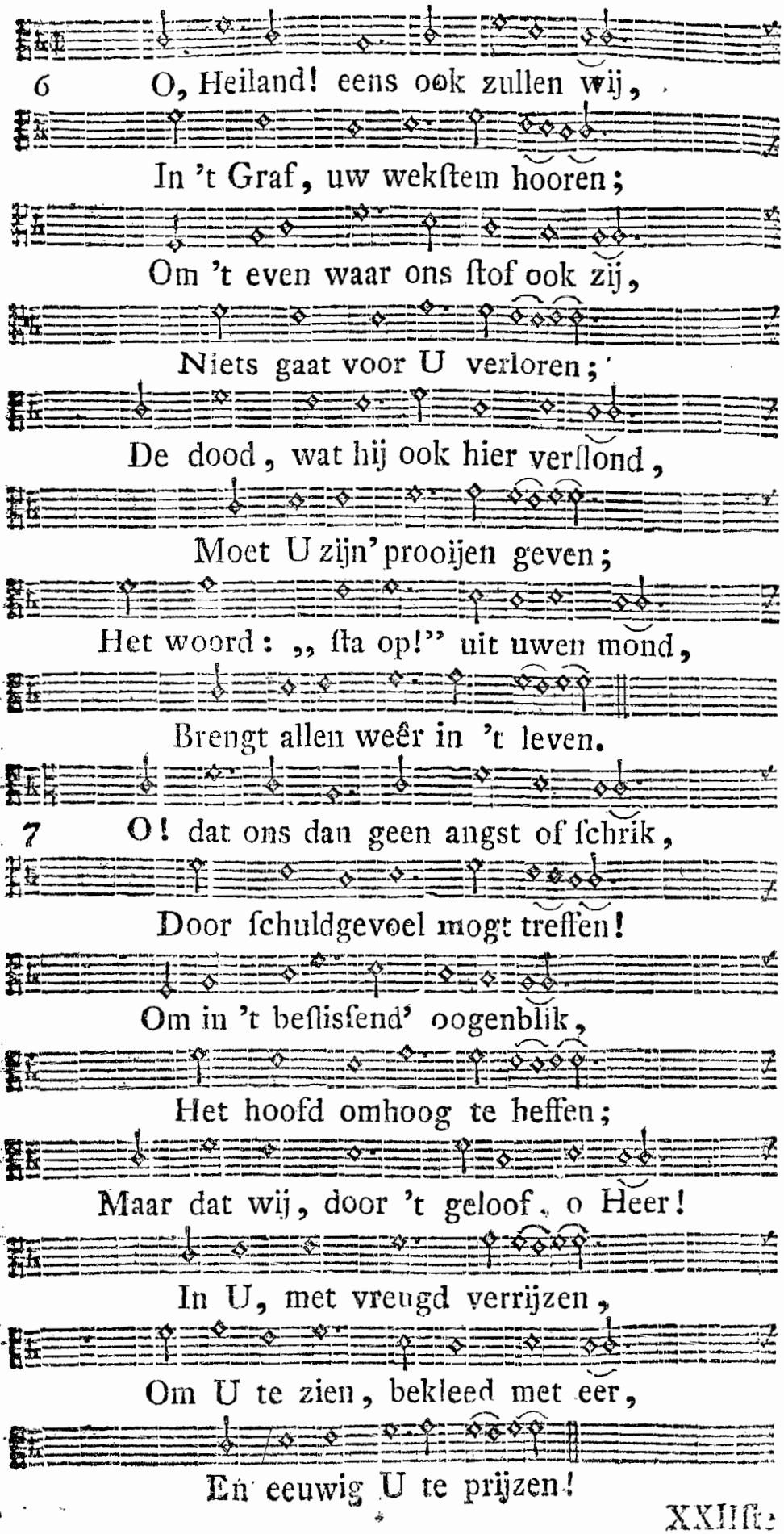
Door allen die gelooven,

Hoe 't ongeloof, verhard, dit al,

Als wonder, wil verdooven.

6 O, Heiland! eens ook zullen wij,
In 't Graf, uw wekſtem hooren;
Om 't even waar ons ſtof ook zij,
Niets gaat voor U verloren;
De dood, wat hij ook hier verſlond,
Moet U zijn' prooijen geven;
Het woord: „ ſta op!" uit uwen mond,
Brengt allen weêr in 't leven.
7 O! dat ons dan geen angst of ſchrik,
Door ſchuldgevoel mogt treffen!
Om in 't beſlisſend' oogenblik,
Het hoofd omhoog te heffen;
Maar dat wij, door 't geloof, o Heer!
In U, met vreugd verrijzen,
Om U te zien, bekleed met eer,
En eeuwig U te prijzen!

131
132 = blanco

De WELGEMOEDE GRIJSAARD.

ONDERW. MOEDIG.

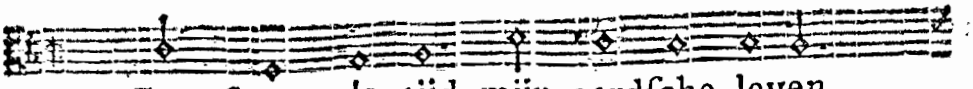
XXIIste LIED.

DE WELGEMOEDE GRIJSAARD.

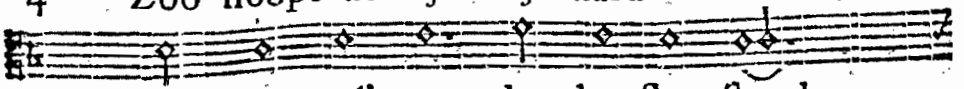

2 De helderheid ontvliegt mijn' oogen;
't Is al beneveld om mij heen;
Geen veerkracht werkt in mijn vermogen,
Vandaar de wagg'ling mijner ſchreên.
'k Sta, in den kring van jongelingen,
Als een verdorde boom in 't groen,
Waaruit geen' ſappen kunnen dringen,
Om blad'ren, veelmin vrucht, te voên.
3 't Geheugen laat mij ſteeds verlegen,
't Wijst mij ſlechts d'afgeloopen baan;
Gelijk de bloemen aan de wegen,
Kan 'k naauw een kindervoet weêrſtaan.
Slechts als de laatſte flikkeringen
Van 't kaarslicht, dat naar 't einde ſpoedt,
Zijn mijn verſtands- ontwikkelingen,
Vaak kort van duur, voor mijn gemoed.

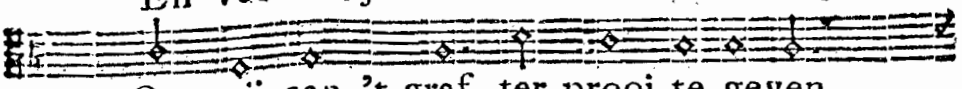
4 Zoo

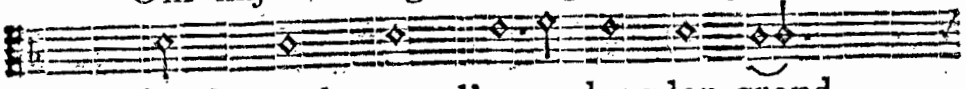
4 Zoo ſloopt de tijd mijn aardſche leven,

En voert mij naar den laatſten ſtond,

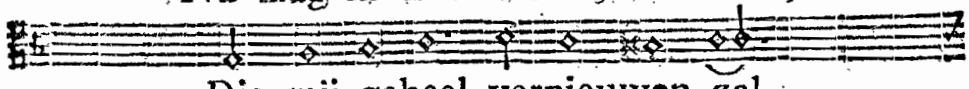
Om mij aan 't graf ter prooi te geven,

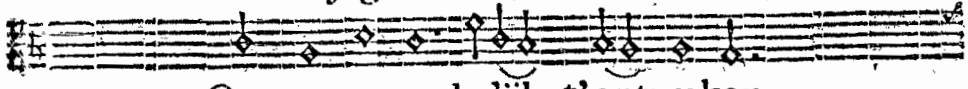
Als 't zaad, aan d'opgeploegden grond.

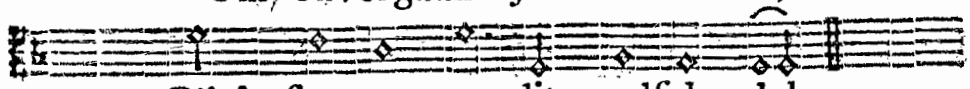
Nu mag ik naar die ruſte haken,

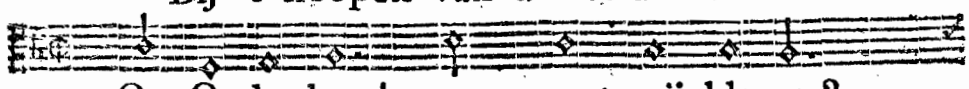
Die mij geheel vernieuwen zal,

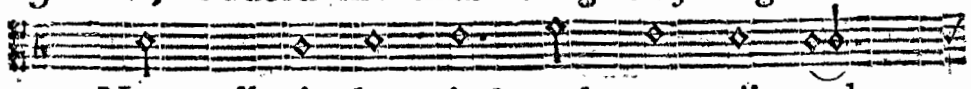
Om, onvergankelijk t'ontwaken,

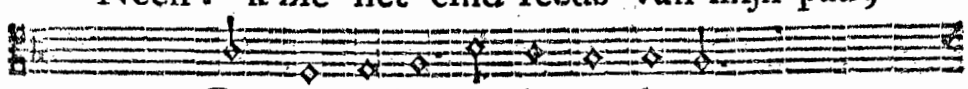
Bij 't ſloopen van dit aardſche dal.

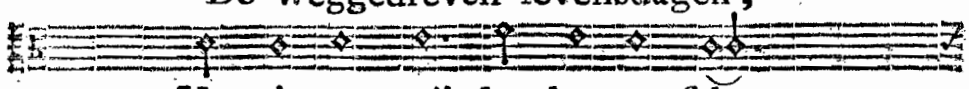
5 O, Ouderdom! maar voegt mij klagen?

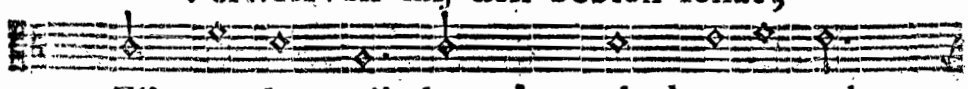
Neen: 'k zie het eind reeds van mijn pad;

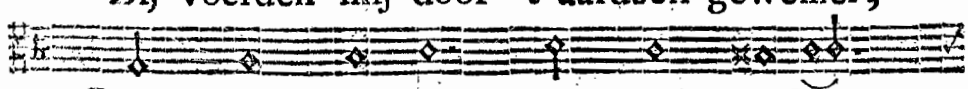
De weggedreven levensdagen,

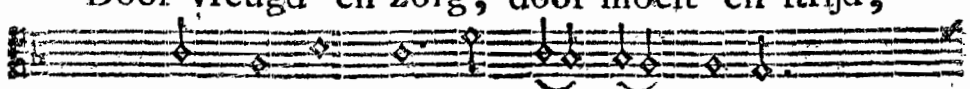
Verwierven mij den besten ſchat;

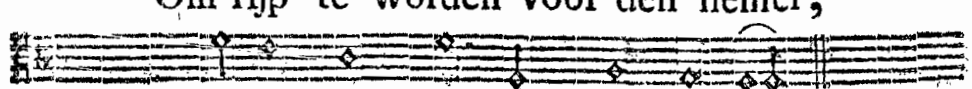
Zij voerden mij door 't aardsch gewemel,

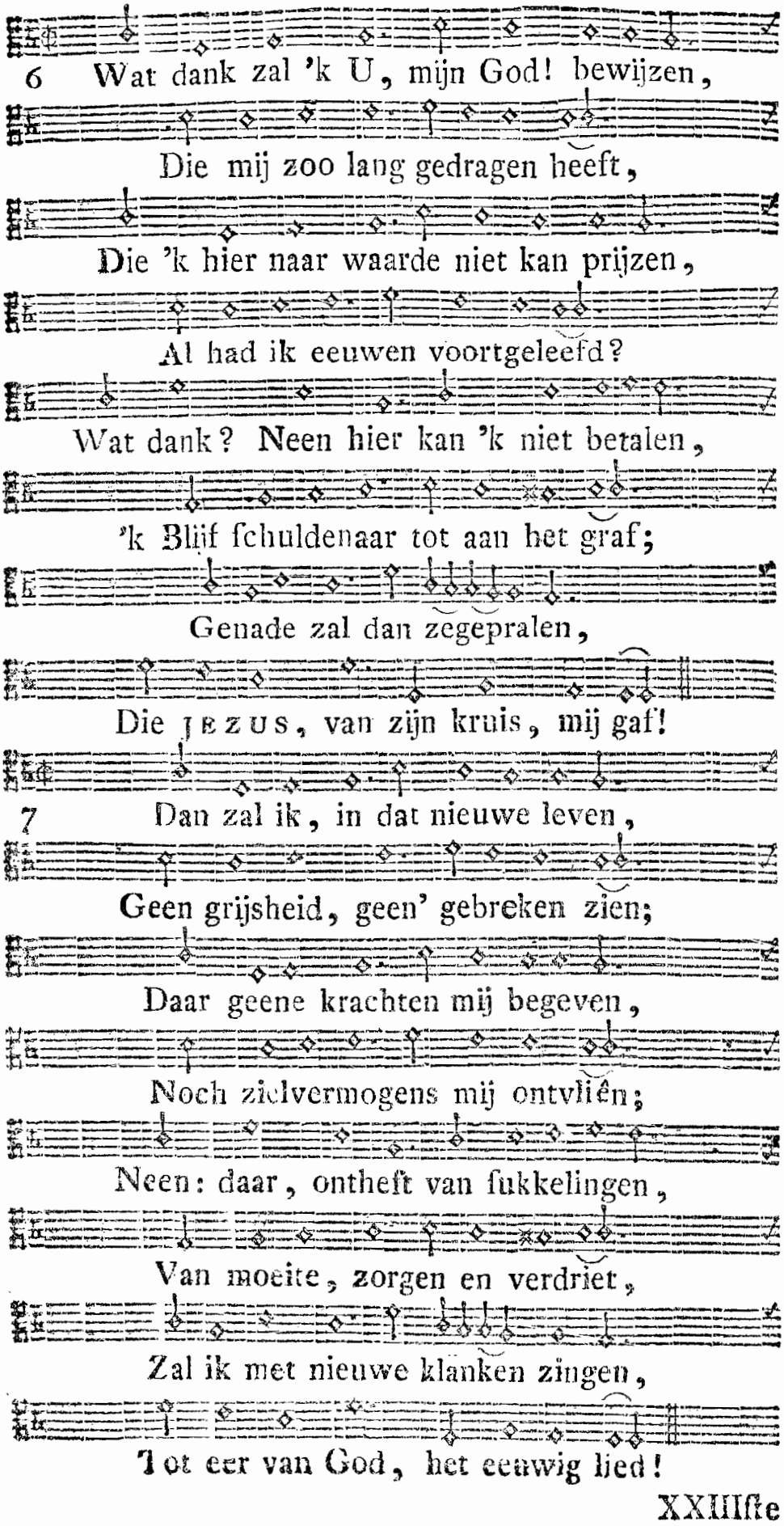
Door vreugd' en zorg, door moeit' en ſtrijd,

Om rijp te worden voor den hemel,

Waarin men ſtoorloos zich verblijd.

6 Wat dank zal 'k U, mijn God! bewijzen,
Die mij zoo lang gedragen heeft,
Die 'k hier naar waarde niet kan prijzen,
Al had ik eeuwen voortgeleefd?
Wat dank? Neen hier kan 'k niet betalen,
'k Blijf fchuldenaar tot aan het graf;
Genade zal dan zegepralen,
Die JEZUS, van zijn kruis, mij gaf!
7 Dan zal ik, in dat nieuwe leven,
Geen grijsheid, geen' gebreken zien;
Daar geene krachten mij begeven,
Noch zielvermogens mij ontvliên;
Neen: daar, ontheft van fukkelingen,
Van moeite, zorgen en verdriet,
Zal ik met nieuwe klanken zingen,
Tot eer van God, het eeuwig lied!

XXIIIfte

137
138 = blanco

SPREKENDE.

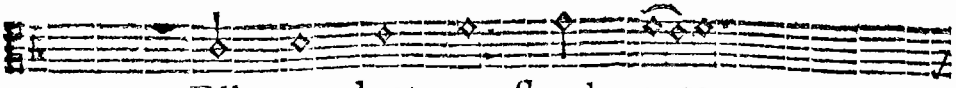
XXIIIste LIED.

BIJ DE SLUITING VAN HET JAAR.

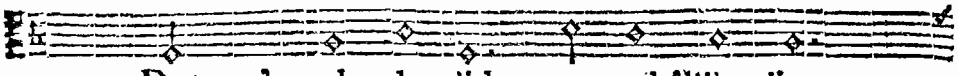

2 Niets is beſtendig hier op aard',
Wat wij beſtendig heeten;
Elk Jaar wenkt voor- en achterwaardt,

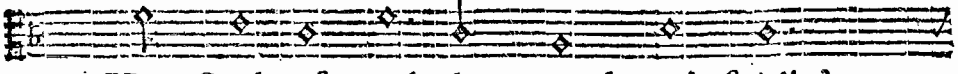
Elk

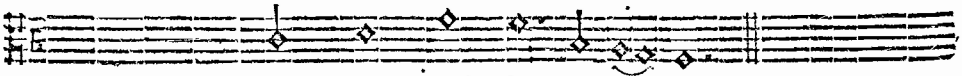
Elk uur doet ons ſteeds weten,

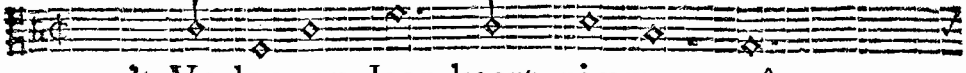
Dat w', als de tijd, vergank'lijk zijn;

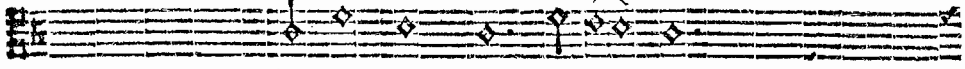
Hoe ſterk of zwak de mensch ook ſchijn',

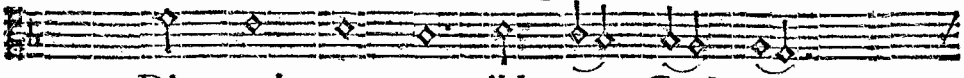
Elks loopperk is gemeten,

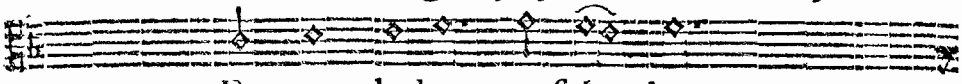
3 't Verloopen Jaar keert nimmer weêr,

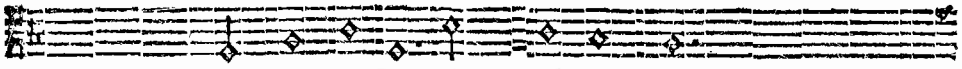
't Is in het niet gezonken;

Die zaai- en oogsttijd, tot Gods eer,

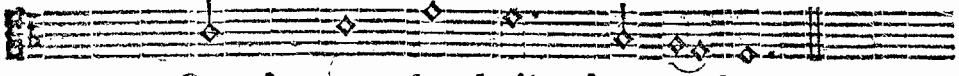
En ons belang geſchonken,

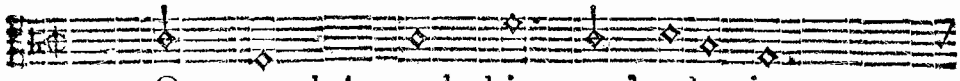
Is weggedarteld, of betracht,

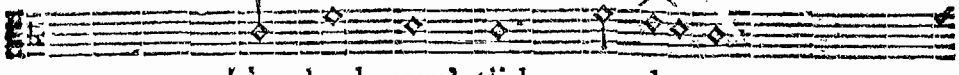
Verbeuzeld, of gaf nieuwe kracht,

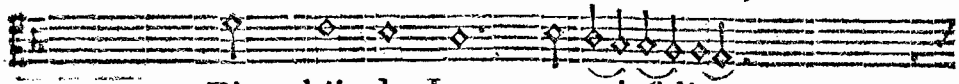
Om 't vuur des heils t'ontvonken.

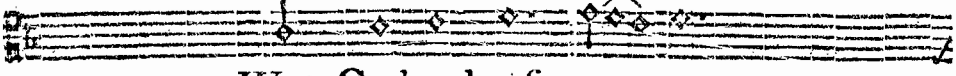
4 O mensch! maak hier uw' rekening;

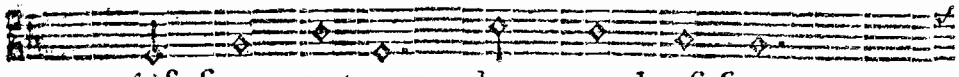
Herdenk uw' tijd, uw leven;

Zie, bij de Jaars-verwiſſeling,

Wat God u heeft gegeven,

Of ſoms ontnam, door nood of ſmart,

En vraag dan: „ heeft dit nu mijn hart
„ Meer naar dien Heer gedreven?"
5 Ja, onze dagen ſnellen voort,
Met onnavolgb're ſchreden;
Maar hij, die, naar het Godd'lijk woord,
Zijn' loopbaan mag betreden,
Ziet, bij elk Jaar, de nadering
Van zijne ſtands-verwisſeling,
Naar 't eeuwig blijvend Eden.
6 O God! wie is een God als Gij!
Die d'eeuwen blijft verduren;
Die, in uw' magt en heerſchappij,
Telt jaar, noch dag, noch uren;
Och! wil ons, op de leyensbaan,
Daar wij zoo vaak het dwaalſpoor gaan,
Door uwen Geest beſturen.

7 Zijn

7 Zijn wij aan zinn'lijkheid verſlaaft,
Trekt ons het aardſche leven,
Van 't tijdsverloop, dat Gij ons gaaft,
Om naar ons heil te ſtreven,
Voer dan ons hart uit 't lage ſtof,
Om 't werk des heils, tot uwen lof,
Meer vordering te geven.
8 Vergeef ons, daar wij onzen tijd,
Verbeuzeld' in de zonden,
Waardoor w'ons niet, met lust en vlijt,
Aan uwen dienst verbonden;
Zie ons in JEZUS aan, o Heer!
Die, ons tot heil, uw' naam ter eer,
Geen tijdſtip heeft geſchonden.

OP HET NIEUWE-JAAR.

143
144=blanco

OPGEWEKT.

XXIVste LIED.

OP HET NIEUWE-JAAR.

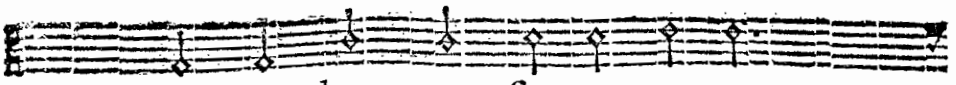

Die de wisſ'ling van den tijd,
Aan ons menſchen hebt gegeven,
Om te zien hoe alles ſlijt,
Wat G'op aarde deedt verſchijnen;
Rotſen, bergen hemelhoog,
Moeten, als het gras, verdwijnen,
Voor uw eeuwig blijvend' oog.
Voor uw eeuwig blijvend' oog.
3 Ja wij leven ſlechts hier ſtonden,
Hoe veel tijd Gij ons bereidt;
d'Eeuwen zelfs zijn ras verſlonden,
Bij 't gezigt der eeuwigheid.
Leer ons, Heer! de wisſelingen
Van den tijd, zoo gadeſlaan,
Dat w', in onze levenskringen,
Zien, hoe w'immer grafwaarts gaan.

Zien,

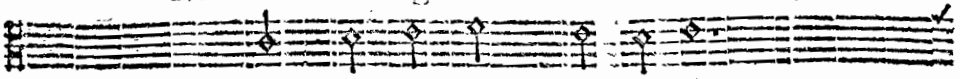

Zien, hoe w' immer grafwaarts gaan.
4 Och! dat deze nieuwe morgen,
Liefd'rijk God! ons heilig zij;
Dreigen ons ſoms nieuwe zorgen,
Zorgend' Vader! blijf ons bij;
Laat dan 't Jaar, bij dag en uren,
Met dat vorige vergaan,
Als het ons maar aan mag vuren,
't Bidden' oog op U te ſlaan.
't Biddend' oog op U te ſlaan.
5 Moeten wij, door ſmart en lijden,
Over bergen van verdriet;
Hongersnood en dure tijden,
Staan ook onder uw gebied.
Gij die, van de kiem des levens,
Voor ons zorgdet, goeddoend' God!

Bleeft ons bij; Gij zult ook tevens
Zorgen, voor ons volgend lot.
Zorgen, voor ons volgend' lot.
6 't Zegt niet, als een bloem te pralen,
In het leliewit gewaad,
Schat op ſchat bij een te halen,
In een koninklijken ſtaat;
Gij, o God! roept ons tot ſterven,
Ach! wat baat dan aardſche ſchijn,
Of wie onzen ſchat zal erven,
Zoo w' in U onvruchtbaar zijn!
Zoo w' in U onvruchtbaar zijn!
7 't Zegt niet, of wij tachtig jaren
Hier beleven, of nog meer,
Zoo wij toch geen vruchten gaêren,
Uit uw Evangelie-leer;

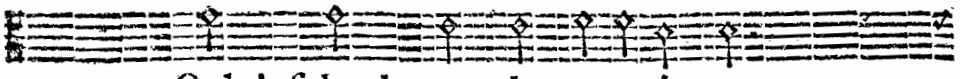

Zoo wij niet tot rijpheid komen,
Voor den oogst der zaligheid,
En voor 't ſterfuur moeten ſchromen,
Dat eens ſlaat, ſchoon 't nog verbeidt.
Dat eens ſlaat, ſchoon 't nog verbeidt.
8 Mogt dan ieder Jaar ons leeren,
't Nieuwe tijdperk, dat G' ons geeft,
U te kiezen, 't kwaad te weren,
Opdat onze ziel herleeft;
Dat wij U, den Vader, kennen,
Door 't geloof in uwen Zoon,
En ons aan uw' dienst gewennen,
Wandelend' naar uw geboôn.
Wandelend' naar uw geboôn.
9 O! dan zal elk Jaar ons wezen,
Een vernieuwde zaligheid,

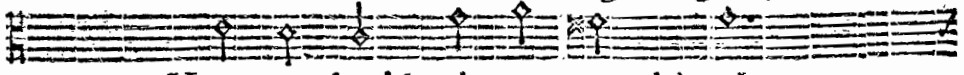
En ons hart geen ſterven vreezen,

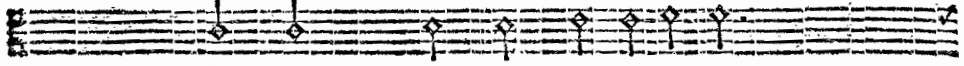
Door uw invloed voorbereid.

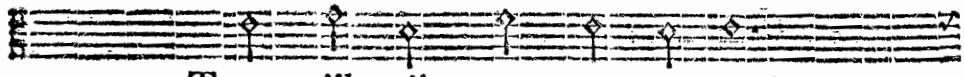
Och! ſchenk ons de zegeningen,

Voortgevloeid uit JEZUS bloed,

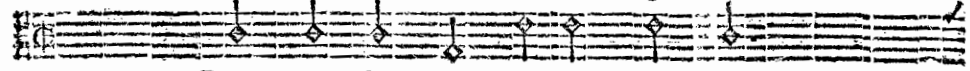
Op dat d' aardſche wisſelingen,

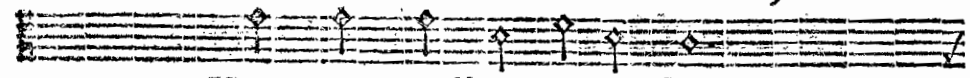
Troostrijk zijn voor ons gemoed.

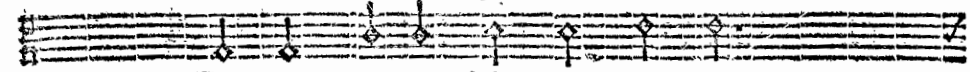
Troostrijk zijn voor ons gemoed.

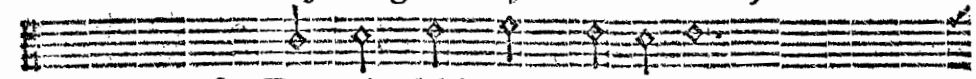
Dan vernieuwen onze krachten,

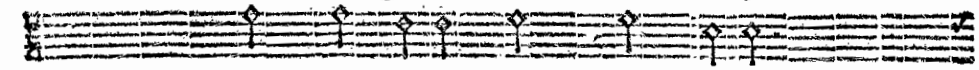
Voor een zaal'ger levensſtand,

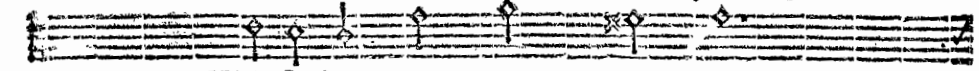
En wij mogen blij verwachten,

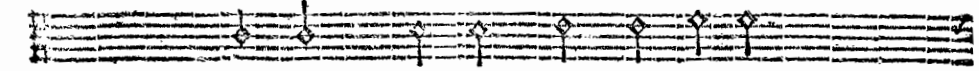
't Eeuwig blijvend' vaderland,

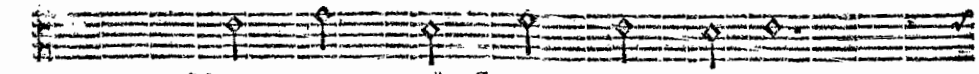
Daar men uren telt noch jaren,

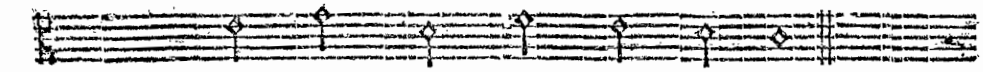
Wisſeling van zon noch maan,

Om in 't eeuwig licht te ſtaren,

Dat geen nachtſloers doet vergaan.

Dat geen nachtſloers doet vergaan.

XXVſte

151
152=blanco

HET WINTER-LIED.

VERHEVEN.

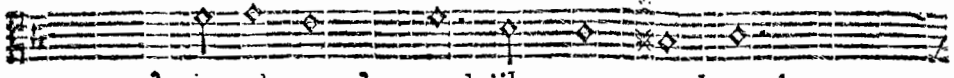
XXVſte LIED.

HET WINTER-LIED.

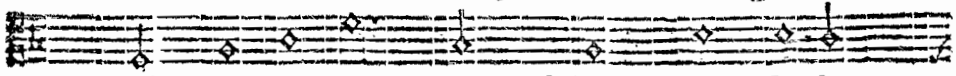

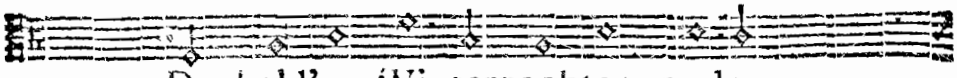
Met hagel, ijs, en ſneeuw, of regen,

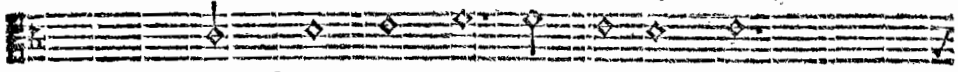
't is al tot 's aardrijks nut en deugd.

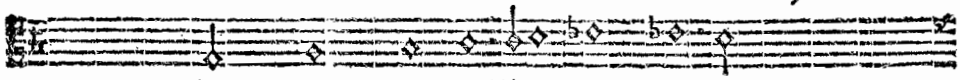
Schiet nu de zon ſlechts ſchaars heur ſtralen,

De held're Winternachten pralen,

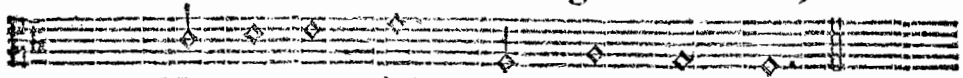
Veel ſchooner dan in zoeler weêr;

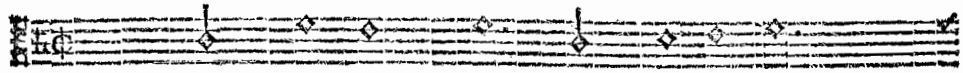
De Maan en millioenen Sterren,

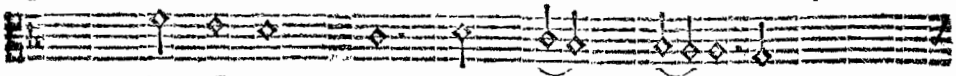
Die ſchitterend' ons oog verwerren,

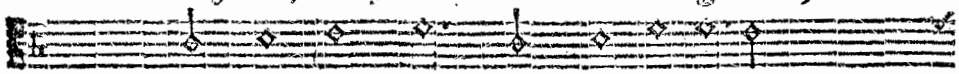
Vertoonen zich meer tot Gods eer.

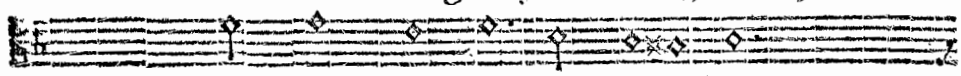
3 Gods wijsheid ſtraalt ons helder aan,

In IJzel, Rijm en Sneeuw-figuren;

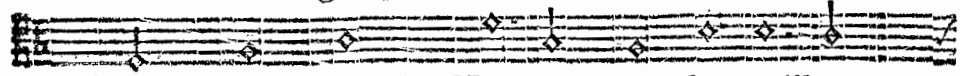
Het zoekend oog blijft die begluren,

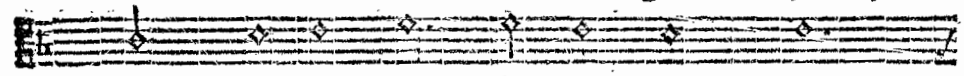
En ſteeds met eerbied gadeſlaan.

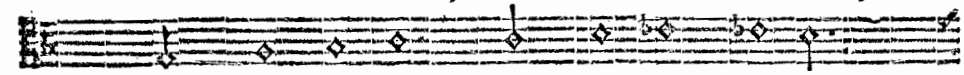
Het rotſig' IJs, rammeit de dijken,

Maar moet voor 's Heeren magt bezwijken,

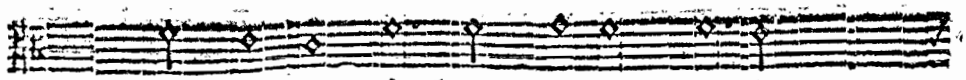

Die 't ſmelten doet, als was voor 't vuur;

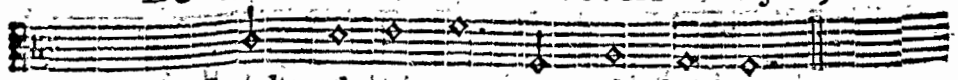

De Heer regeert! laat ſtormen loeijen,

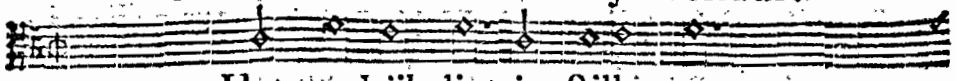
De

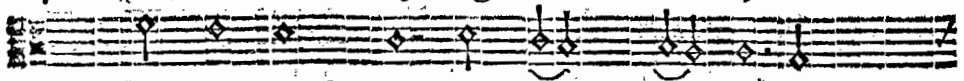
De wat'ren uit hunn' oevers vloeijen,

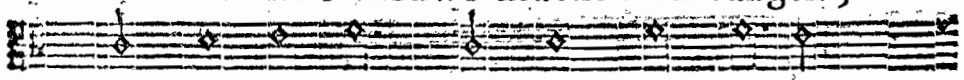
't Strekt al tot eer van zijn beſtuur!

4 Het aardrijk ligt in ſtille rust,

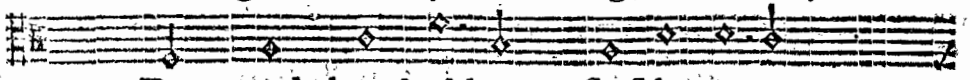
Om ruſtend' nieuwe kracht t'ontvangen;

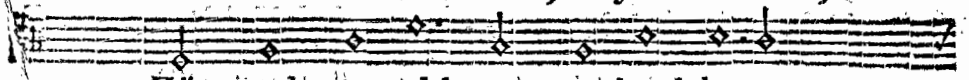
En vee- en land-, en bouwmans zangen,

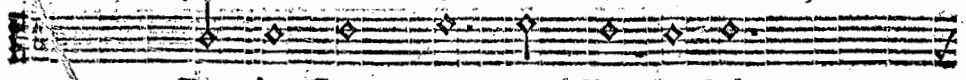
Weergalmen nu, vol vreugd' en lust;

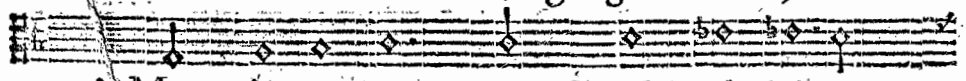
De vruchtbaar' akkers, ſtijf bevroren,

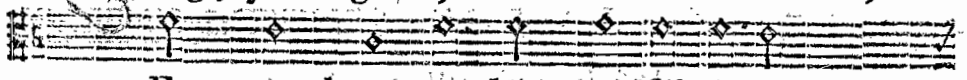
Zijn toch vervuld met voedend koren,

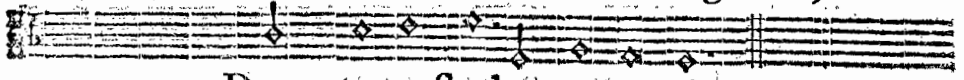
Dat in Gods voorzorg ligt bedekt;

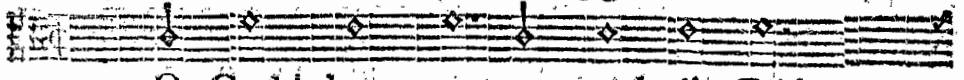
't Mag, ja vergaan, maar 't zal weêr leven,

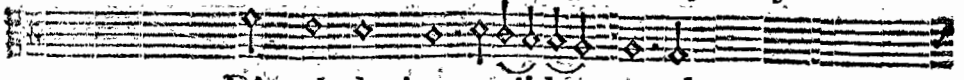
En mensch en vee het voedſel geven,

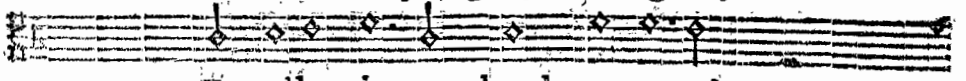
Door zonneſtralen opgewekt.

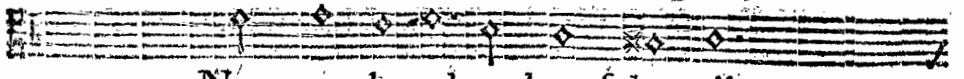
5 O God! hoe groot en goed zijt Gij!

Die al de jaargetijden regelt,

En alles in uw boek verzegelt,

Naar uw bevel en heerſchappij;

Wat

Wat wij hiervan voorzeggen mogen,
't Blijft alles ſcheemring voor onz' oogen,
Hoe vaak de mensch uw doen bedilt;
't Is ons genoeg, wanneer wij weten,
Geen ſchepſel wordt van U vergeten,
Die nooit iets vruchteloos verſpilt.
6 Eens zullen w'ook den wintertijd,
Van ons beſtaan op aard', zien nad'ren;
Dan zullen ook de levens rad'ren
Verſtijven; en, aan 't ſtof gewijd,
Zal onze leeme hut verbreken,
Om 't nieuwe leven aan te kweeken,
In 't graf der rust; om, als het graan,
Na lange gure koude nachten,
De zon des heils dáár af te wachten,
En dus verheerlijkt op te ſtaan.

XXVIſte

HET LENTE-LIED.

VROLIJK.

XXVIste LIED.

HET LENTE-LIED.

2 Het graan, nog onlangs onder d' aard',
Door 't donſig bed des ſneeuws bewaard,
Ontſpruit, en kleedt de voren
Des akkers, waar in 't welig groeit;
De winter houdt geen' zang geboeid,
Het pluimkoor laat zich hooren.
Juicht, menſchen! juicht uw' God ter eer,
Hij ſchenkt aan u de Lente weêr.
3 d' Ontdooide beekjes kabb'len zacht;
De vischjes dartlen dag en nacht,
Bevrijd van dwang der ſtroomen;
Een zachte regenſtof, als dauw,
Verkwikt natuur, maakt 't aardrijk laauw.
Ontwikkelt knop en boomen.
Juicht, menſchen! juicht uw' God ter eer,
Hij ſchenkt aan u de Lente weêr.

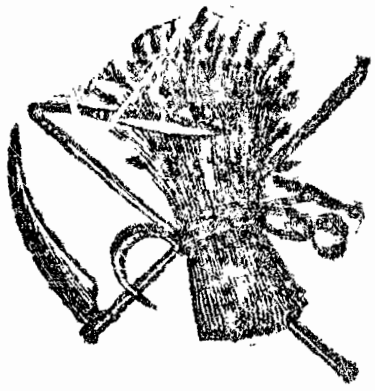

4
De ſchoonheid der ontluikte kleur
Van bloemen, uit wier bálſemgeur;
Wij 't zoet genot ontvangen;
Verrukt ons oog, verkwikt ons hart,
En doet de bange winterſmart,
Door nieuwe vreugd, vervangen.
Juicht, menſchen! juicht uw' God ter eer,
Hij ſchenkt aan u de Lente weêr.
5
De ſchepping toont een heiligdom;
Straks bloeit het vruchtgeboomt' alom;
De vreugd lacht ieder tegen.
De zon verkwikt, verzengt nog niet;
Geen bloempje kwijnt; waar 't oog ook ziet,
Is blijdſchap allerwegen.
Juicht, menſchen! juicht uw' God ter eer,
Hij ſchenkt aan u de Lente weêr.

6 Het bloedloos diertje zelfs gevoelt,
Met al wat leeft, en d'aard doorwoelt,
Zich nieuwe kracht gegeven;
Het hupp'lend vee, uit ſtal en kooi,
Smaakt nu het jeugdig' gras voor hooi,
Schept nieuwe vreugd in 't leven.
Juicht, menſchen! juicht uw' God ter eer,
Hij ſchenkt aan u de Lente weêr.
7 Gij, Heer! verandert het gelaat
Des aardrijks, naar uw' wijzen raad,
En blijft voor alles zorgen;
Wat ook de mensch bekomm'ren moog,
Al wat Gij ſchiept, is, voor uw oog,
Geen tijdſtip ooit verborgen.
Ontwikkel ook ons hart, o Heer!
Tot dankb're vruchten, U ter eer!

8 Och!

8 Och! doe ons, in elk jaargetij,
Met dankbaarheid, vernoegd en blij,
Op U, o Vader! ſtaren,
Die ſteeds natuur herleven doet,
Die al zijn ſchepſ'len mild'lijk voedt,
En nooit zijn werk laat varen;
Dan zal ons koud verhard gemoed,
Ontluiken door uw' liefdegloed.
9 Zien w'in natuur uw Godd'lijk ſchoon,
Wat zien wij niet in uwen Zoon,
Voor een toekomſtig leven;
Al wat hier bloeit, moet eens vergaan,
Wat in Hem bloeit, blijft eeuwig ſtaan,
Om zielevrucht te geven.
O Heiland! maak ons hart bereid,
Voor 't Lentefeest der eeuwigheid.

Dan zullen w'op de levensbaan,
Als bloemen pralen op de paân,
Die g'ons hebt voorgetreden;
Dan bloeijen, groeijen, rijpen wij,
Als planten uwer heerſchappij,
Voor reiner zaligheden,
En d'aard' zal ons, wat bloei' of kwijn',
Het voorgenot des Hemels zijn.

HET ZOMER-LIED.

165
166=blanco

VROLIJK.

XXVIIste LIED.

HET ZOMER-LIED.

2 Het vruchtgeboomt' en 't rijpend graan,
Lacht ieder aan,
Beglansd door zonneſtralen;
De Maai- en Hooijers zijn verblijd,
Elk ziet zijn vijt,
Met overvloed betalen,
Met overvloed betalen.
3 Geen ſchepſel leeft, dat God niet voedt,
Zoo mild en goed,
Als aller zegenäder;
Ja mensch en vee, en bloedloos dier,
Ontwaren hier,
Hunn' Schepper en hunn' Vader,
Hunn' Schepper en hunn' Vader.
4 't Gevogelt', dat in 't luchtruim zweeft,
En al wat leeft,

In

In velden, bosschen, stroomen,
Verheugt zich nu; en zouden wij
Gods eerwaardij,
Niet dankend tegen komen?
Niet dankend tegen komen?
5 Ja, liefd'rijk God! uw' naam zij prijs,
Voor 't gunstbewijs,
Dat Gij ons weêr wilt geven;
Het golvend' graan, op 't vruchtbaar land,
En ied're plant,
Zegt ons: „ uw God geeft leven!"
Zegt ons: „ uw God geeft leven!"
6 Uw zegen stroomt alöm, o Heer!
Door 't zomerweêr,
Dat Gij aan ons blijft schenken;
De regen, dauw en zonneschijn,

Die alle zijn
Gehoorzaam, op uw' wenken.
Gehoorzaam, op uw' wenken.
7 't Staat al verrukt, waar 't oog zich wendt,
En elk erkent
Uw' liefde, nooit volprezen;
Ons loflied klimt tot U, op 't hoogst;
Och! laat den oogst
Ons ook gezegend wezen!
Ons ook gezegend wezen!
8 Gij geeft ons ooft, en melk, en brood,
Uit 's aardrijks fchoot,
Die milde bron; maar tevens,
Bij olie, most en voedend kruid,
O God! ontfluit
Gij ons uw woord des levens!

Gij

Gij ons uw woord des levens!
9 Die zielenspijs is meerder waard',
Dan immer d'aard'
Aan ons zou kunnen geven;
Gij gaaft uw' Zoon, dat eeuwig licht,
Voor 't zielsgezigt,
Om Hem steeds na te streven.
Om Hem steeds na te streven.
10 Ja, met dien Zoon, wilt Gij, o God!
Ons volgend lot,
Ter zaliging, bereiden;
Och! dat uw Geest ons hiertoe bragt,
Om, door zijn' kracht,
Ons steeds te laten leiden!
Ons steeds te laten leiden!
11 Dan zien w'ook, in de minste plant,

Uw' wijsheidshand,

Uw' liefd' en goedheid, blinken;

En eens zal, in uw rijksgebied,

Ons dankend lied,

Op hemeltoonen, klinken.

Op hemeltoonen, klinken.

HET OOGST-LIED.

173
174=blanco

UITLOKKENDE.

XXVIIIste LIED.

HET OOGST-LIED.

2 Ieder juich', bij 't ſikkelzwaaijen,
En het maaijen
Van het goudgeel rijpe graan:
„ God is goed, elk moet Hem loven,
„ Bij de ſchoven,
„ Die, met garven, rijk belaân,
„ Voor ons oog te velde ſtaan!
„ Voor ons oog te velde ſtaan!"
3 Bergen, dalen, akkers, velden,
Allen melden
Ons Gods liefde, zorg en magt;
Die het zaad, geſtrooid in d'aarde,
Trouw bewaarde,
Groeijen, bloeijen deed, met kracht,
En tot rijpheid heeft gebragt,
En tot rijpheid heeft gebragt.

4 Laat

4 Laat de dorschvloer nu weêrgalmen;
Lied'ren, psalmen,
Voegen bij dit vrolijk feest,
't Zorgend zaaijen geeft nu vruchten;
Na het zuchten,
Voegt een danklied ons het meest,
Met een' opgeruimden geest.
Met een' opgeruimden geest.
5 God der liefde! hoor de klanken,
't Hart'lijk danken,
Voor de welvaart, die Gij sticht;
Milde bron en goedheids-ader!
Liefd'rijk Vader!
Die 't bezwaard gemoed verligt,
Alles zijn w'aan U verpligt!
Alles zijn w'aan U verpligt!

6 Groot is ons dit aardsch genoegen,
Voor het zwoegen,
Om ons tijdelijk genot;
Maar veel grooter is de zegen,
Dien wij kregen,
Met uw' Zoon, in wien G', o God!
Ons wilt ſchenken 't zaligst lot!
Ons wilt ſchenken 't zaligst lot!
7 Heer des Oogſtes onzer zielen!
Dankend knielen
Wij, voor uwe majeſteit;
Doe ons, tot aan 't eind' der dagen,
Vruchten dragen,
Door uw' Geest in ons bereid,
Rijp genoeg voor d' eeuwigheid.
Rijp genoeg voor d' eeuwigheid.

XXIXſte

HET HERFST-LIED.

106 = blanco
179

REDENERENDE.

XXIXste LIED.

Het HERFST-LIED.

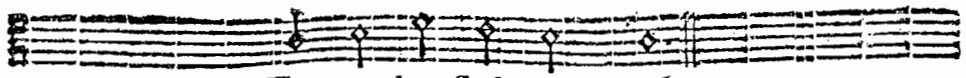

2
Zij dekt de wandelpaden,
Met half verdorde bladen,
Van 't lommervol geboomt';
En woedt, met forſche krachten,
Daar zij voor bange klagten,
Noch voor vernieling ſchroomt.
Noch voor vernieling ſchroomt.
3
De zon ſchiet laat haar ſtralen,
En, door haar vroeger dalen,
Maakt zij de dagen kort.
Al 't ſchoon zien wij verdwijnen;
De laatſte bloempjes kwijnen;
Al 't veldgewas verdort.
Al 't veldgewas verdort.
4
De vogelkoren zwijgen;
En alles ſchijnt te hijgen,

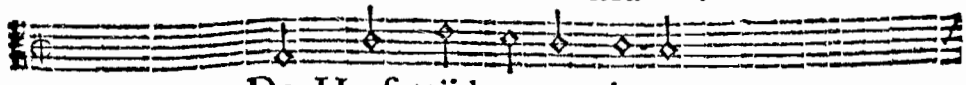
Naar

Naar d'ademtocht der rust;
De zomer, zoo vol luister,
Is, door 't verſpreide duister,
Als in den ſlaap geſust.
Als in den ſlaap geſust.
5 De gure ſtormen loeijen;
De regenwolken groeijen,
En ſtorten, dag en nacht,
Zich uit, met volle ſtroomen;
Het vee moet ſtalwaarts komen,
Of wordt tot ſpijs geſlagt.
Of wordt tot ſpijs geſlagt.
6 Ja, Gods goeddoende zorgen
Vernieuwen ied'ren morgen,
Voor ons, ter goeder uur;
Treedt nu van dorre velden,

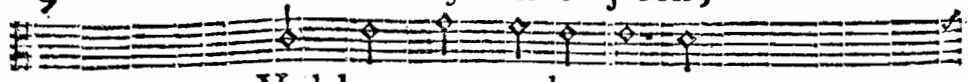

Om van Gods gunst te melden,
In berg en voorraadſchuur.
In berg en voorraadſchuur.
7
Daar zien wij 't al vergaêren,
Tot winter ſpijs bewaren,
Wat ons de zomer ſchonk;
De dorschvloer moet, bij 't loonen
Des Landmans zweet, ons toonen,
Wat vrucht op d'akkers blonk.
Wat vrucht op d'akkers blonk.
8
De velden, akkers, boomen,
't Moet al tot ruste komen,
Wat God heeft voortgebragt;
Zijn' wijsheid heeft die ſchikking
Gegeven, tot verkwikking,
En tot herſtel der kracht.

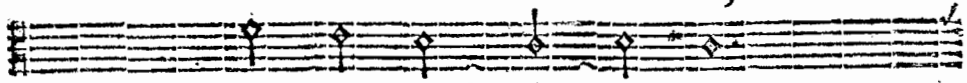
En tot herſtel der kracht.

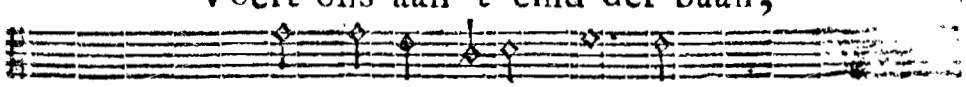
9 De Herfsttijd onzer jaren,

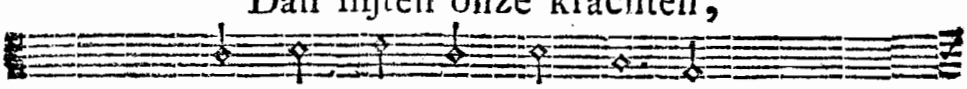
Vol kommer en bezwaren,

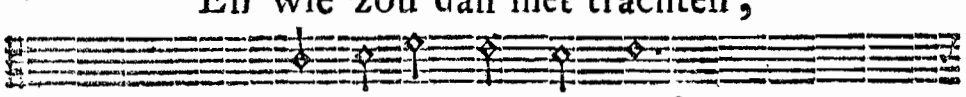
Voert ons aan 't eind der baan;

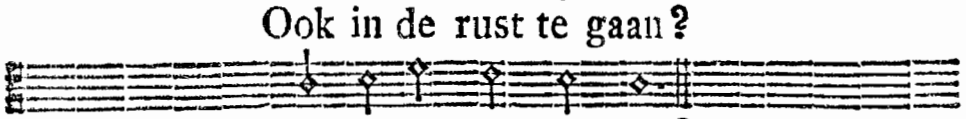
Dan ſlijten onze krachten,

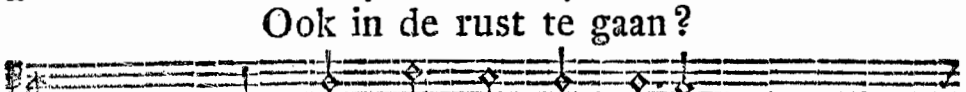
En wie zou dan niet trachten,

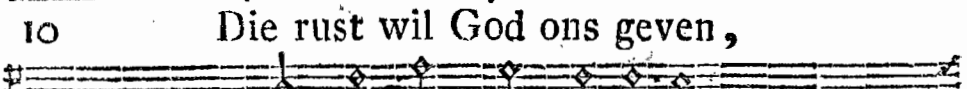
Ook in de rust te gaan?

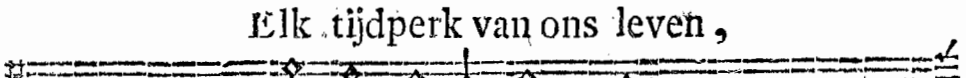
Ook in de rust te gaan?

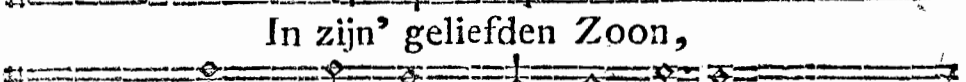
10 Die rust wil God ons geven,

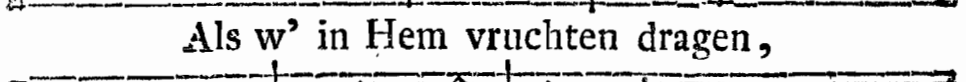
Elk tijdperk van ons leven,

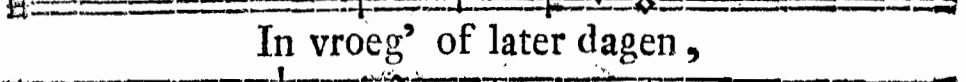
In zijn' geliefden Zoon,

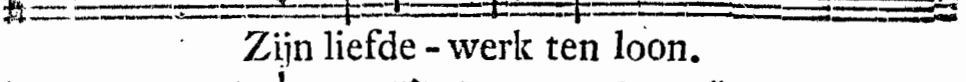
Als w' in Hem vruchten dragen,

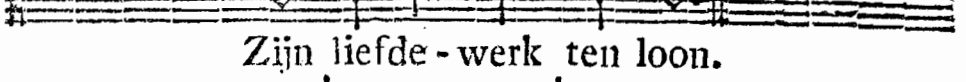
In vroeg' of later dagen,

Zijn liefde-werk ten loon.

Zijn liefde-werk ten loon.

11 Laat dan de doodſtorm loeijen,

Ons in de kluisters boeijen
Van 't altijd zwijgend graf;
God zal ons doen ontwaken,
De vrucht zijns Zoons doen ſmaken,
Die Hij van 't kruis ons gaf.
Die Hij van 't kruis ons gaf.

BIJ DEN REGEN NA GROOTE DROOGTE.

VROLIJK.

XXXste LIED.

BIJ DEN REGEN, NA GROOTE DROOGTE.

2 Juicht nu, veld- en ſtedelingen,
Dankt, daar g'eertijds hebt gebeên,
God 'zendt u zijn' zegeningen,
Vruchtb'ren regen naar beneên;
Hoort nu 't zacht geruisch der boomen,
Jeder blaadje trilt van vreugd,
Wat verkwijning ſcheen te ſchromen,
Is nu dankbaar en verheugd.
3 't Veldgewas in 't ſtof gezonken,
Door het brandend zonnevuur,
Rigt zich, door deez' zoete dronken,
Vrolijk op; terwijl natuur
Al haar' luister heeft herkregen,
Lieve geuren ſpreidt in 't rond,
't Aardrijk ſluit, met malſchen regen,
Nu, den opgereten mond.

4 't Pluim-

4 't Pluimgediert' voelt zich verraſſen,
Huppelt dart'lend' op en neêr,
Sproeit zich vrolijk in de plaſſen,
Elk verheft zijn' zangen weêr;
Bloemen, kruiden, planten, vruchten,
Alles tiert nu om ons heen;
Bouw- en Landliên! ſtaakt het zuchten,
Wiſſelt zangen voor geween!
5 Ja, wij hebben 't alles noodig,
Regen, droogte, zonneſchijn,
Slechts één dezer overbodig,
Kan ons tot kaſtijding zijn!
God blijft alles zigtbaar reeg'len,
Dag aan dag, ter goeder uur,
En blijft voor den mensch verzeeg'len,
't Heilig doel van zijn beſtuur.

6 Dank,

6 Dank, Algoedheid! voor den regen,
Die nu 't dorre heeft gedrenkt,
Dank voor elken nieuwen zegen,
Die uw' Vaderhand ons ſchenkt.
Neem de dorheid onzer zielen
Gunst'rijk weg, opdat wij meer,
Voor uw heilig aanſchijn knielen,
Vruchtbaar leven tot uw' eer.
7 Och, wil ons geſtaâg bevloeijen,
Met het water van uw' Geest,
Om met nieuwe kracht te groeijen,
Daar w'onvruchtbaar zijn geweest.
Geest des levens! ons ten leven,
Aangebragt door JEZUS' bloed,
Wil ons al dien invloed geven,
Die ons vruchtbaar maken moet.

Bij OVERVLOEDIGEN REGEN.

193
194 = blanco

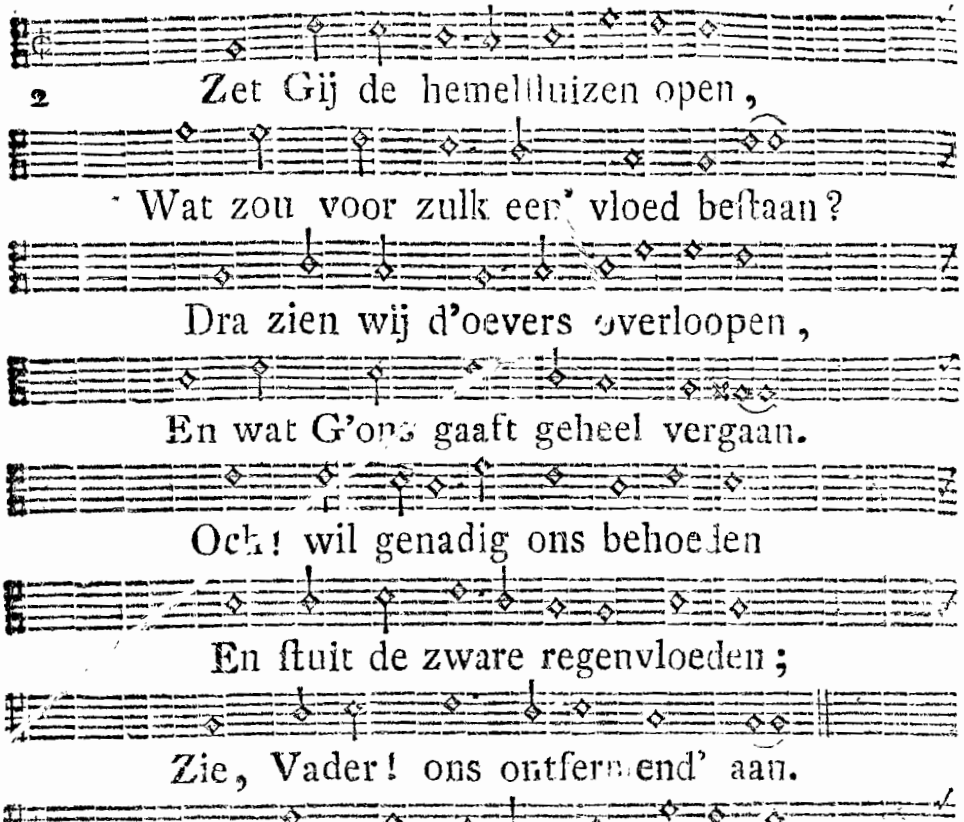
KLAGENDE.

XXXIste LIED.

Bij OVERVLOEDIGEN REGEN.

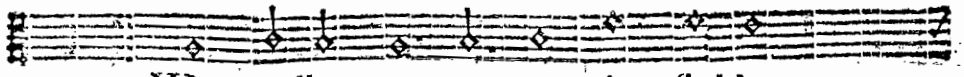

2 Zet Gij de hemelſluizen open,
Wat zou voor zulk een' vloed beſtaan?
Dra zien wij d'oevers overloopen,
En wat G'ons gaaft geheel vergaan.
Och! wil genadig ons behoeden
En ſtuit de zware regenvloeden;
Zie, Vader! ons ontfermend' aan.

3 Wil, Heer! de granen niet vernielen,
Die G'ons deedt in de halmen zien,
Verhoor ons, daar wij biddend' knielen,
U d'offers onzer harten biên,
Doe 't veldgewas toch niet verdrinken,
De hoop des Landmans niet ontzinken,
Uw liefd' en hulp ons nooit ontvliên.

4 Zie neder op de drasſe velden,
Waar alles op uw' bijſtand wacht,

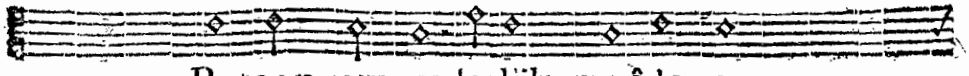
Wat

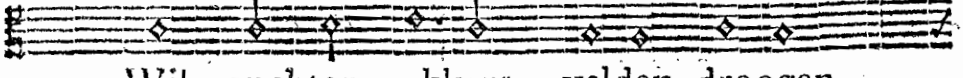
Wat wolken tot verwoesting ſtelden,

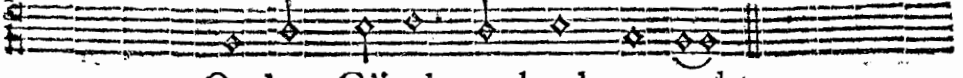
Is niet ontrukt aan uwe kracht;

Betoon uw vaderlijk meêdoogen,

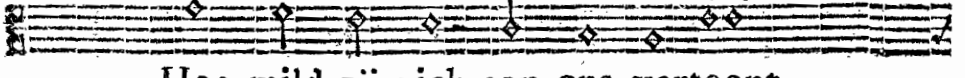
Wil vruchten, akkers, velden, droogen,

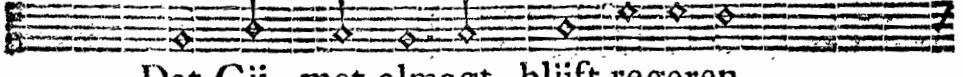
Opdat Gij al ons leed verzacht.

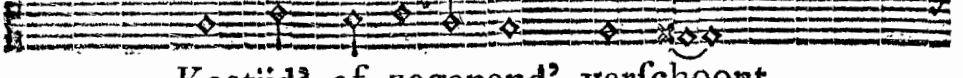
5 Geheel de Schepping moet ons leeren,

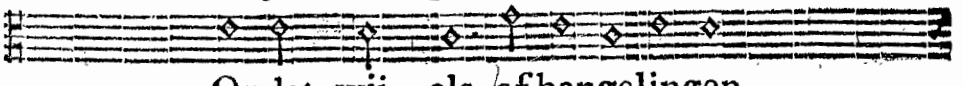
Hoe mild zij zich aan ons vertoont,

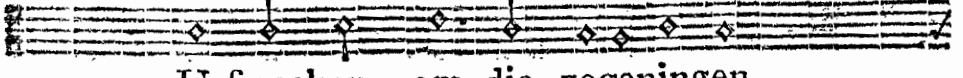
Dat Gij, met almagt, blijft regeren,

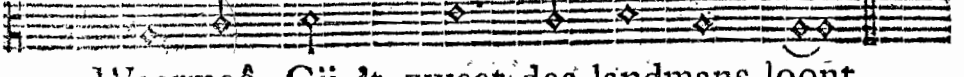
Kastijd' of zegenend' verſchoont,

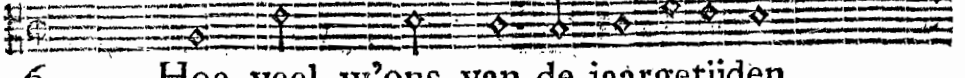
Opdat wij, als afhangelingen,

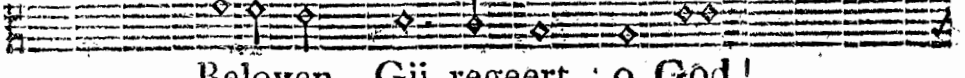
U ſmeeken, om die zegeningen,

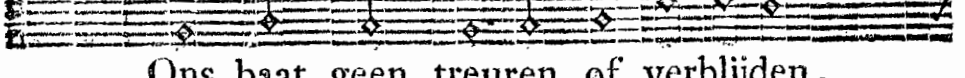
Waarmeê Gij 't zweet des landmans loont.

6 Hoe veel w'ons van de jaargetijden

Beloven, Gij regeert, o God!

Ons baat geen treuren of verblijden,

Van een op gisſing ſteunend lot.

Gij zendt langs bergen, heuv'len, dalen,
Den regen, droogte, zonneſtralen,
Ter reeg'ling van ons aardsch genot.

7 Verhoor ons zuchten, ſmeeken, kermen,
Gedenk aan mensch en vee, o Heer!
Wil U, om JEZUS wil, ontfermen,
Schenk ons de zon-verkwikking weêr;
En doe ons, door uw' zegeningen,
O groote Schepper aller dingen!
In welvaart leven U ter eer.

HET OORLOGS-LIED;

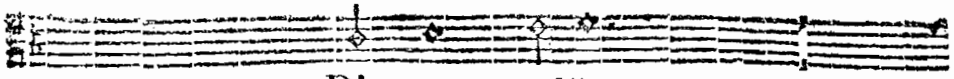
KLAGENDE.

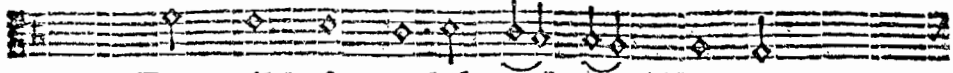
XXXIIde LIED.

HET OORLOGS-LIED.

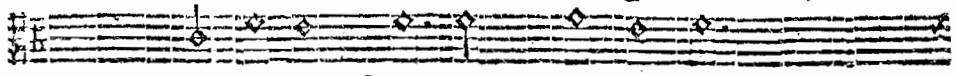

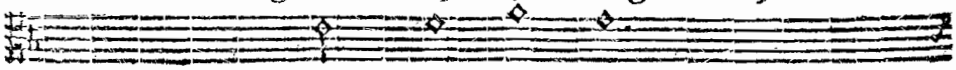
Die ons, welëer,

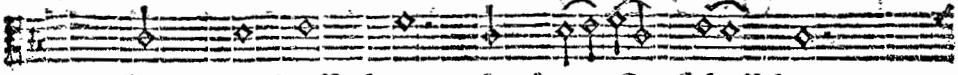
Zoo mild als vrolijk aan mögt blikken;

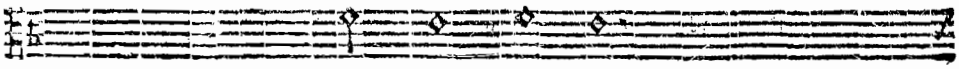
De legers ſtroopen, met geweld,

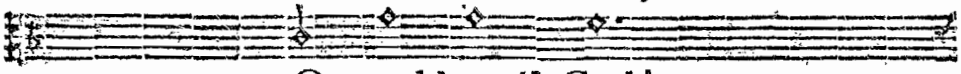
Het vruchtrijk veld,

En moedwil baart de bangſte ſchrikken.

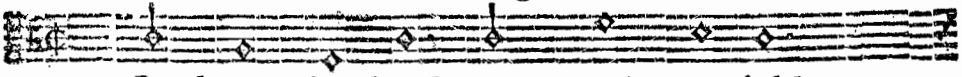
Och! zie ons lot,

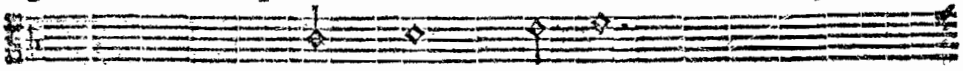
O goeddoend' God!

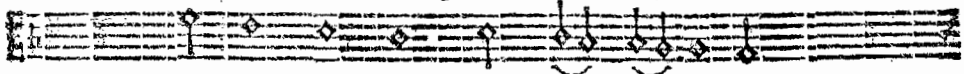
En wil ons met uw' gunſt verkwikken.

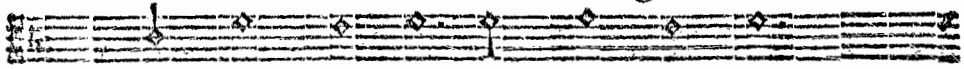
3 De hoop des landmans wordt vernield;

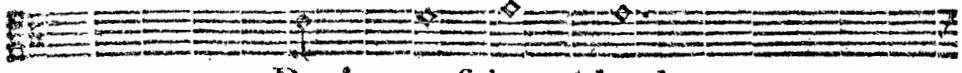
De vreugd' ontzield;

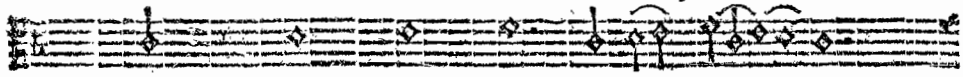
Natuur bekleed met rouwgewaden.

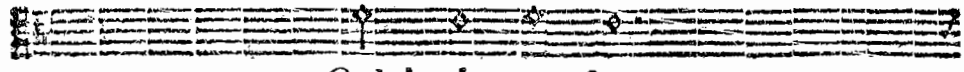
De vlam des oorlogs blaakt en woed,

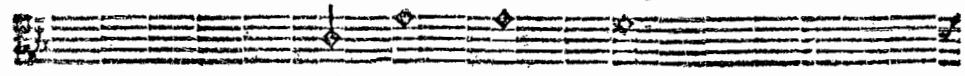
En 't menſchen bloed,

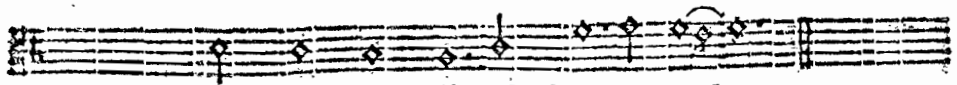
Kan 't zwaard des krijgs alleen verzaden.

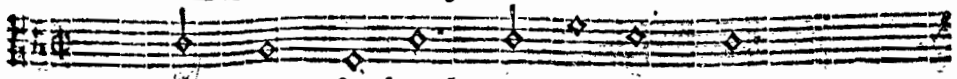
Och! zie ons lot,

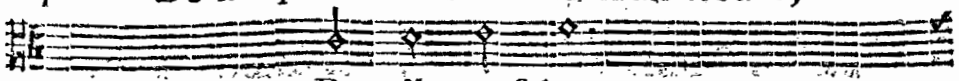
O goeddoend' God!

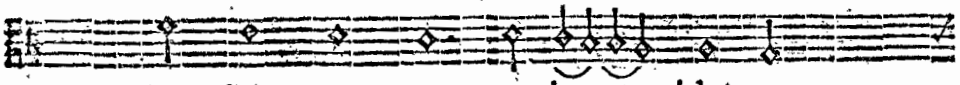
En ſtuit des vijands booze daden.

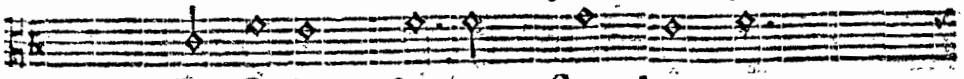
4 De koop- de land- en zeeman treurt,

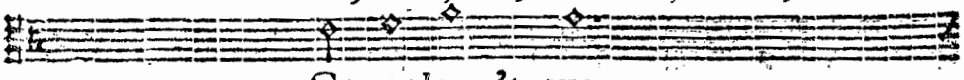
En elk verſcheurt

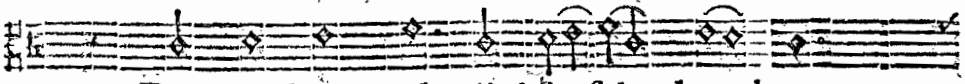
Het hart van rouw en jammerklagten;

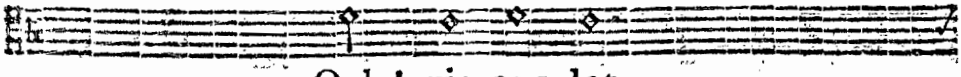
De ſteden, dorpen, ſtrand en zee,

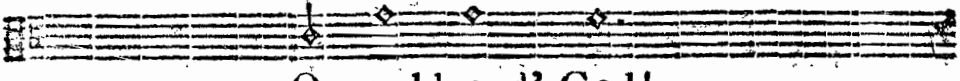
Gevoelen 't wee

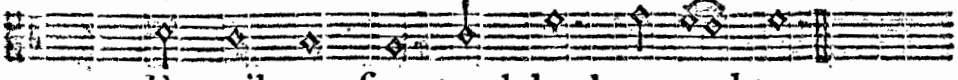
Des oorlogs, al zijn' forſche krachten.

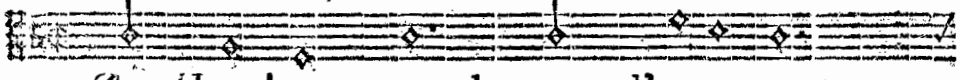
Och! zie ons lot,

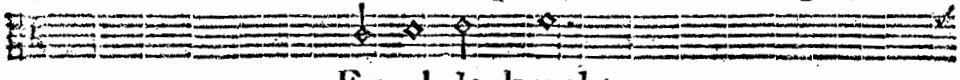
O goeddoend' God!

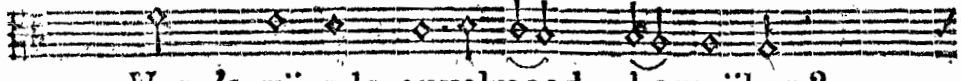
En wil ons ſmartend leed verzachten.

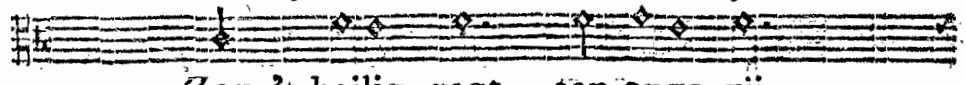
5 Zou Heer! ons zwaard, voor d' overmagt,

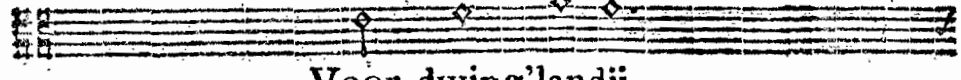
En al de kracht,

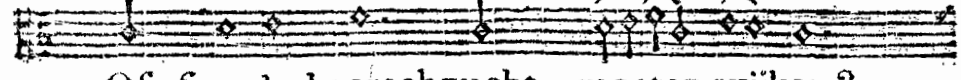
Van 's vijands euvelmoed, bezwijken?

Zou 't heilig regt, aan onze zij,

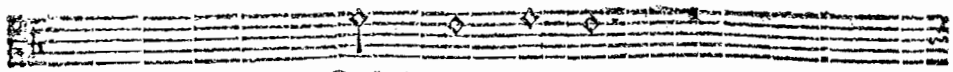

Voor dwing'landij,

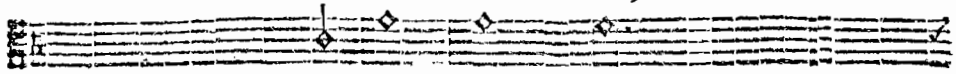

Of ſnoode heerſchzucht, moeten wijken?

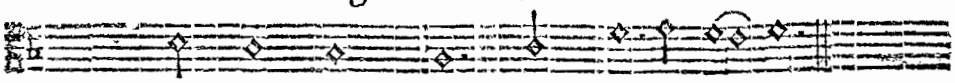
Och!

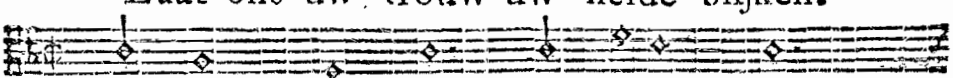
Och! zie ons lot,

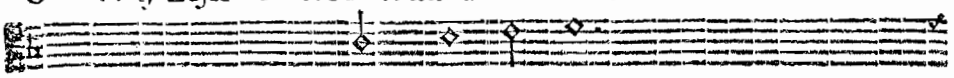
O goeddoend' God!

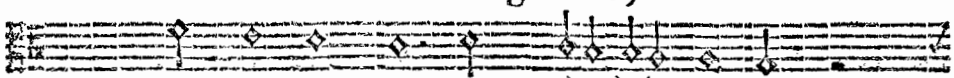
Laat ons uw' trouw uw' liefde blijken.

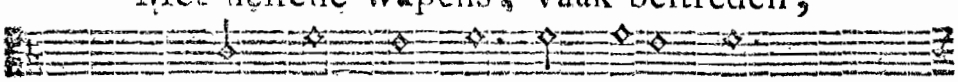
6 Wij zijn 't niet waard: ach onze ſchuld

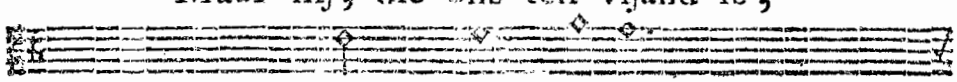
Heeft uw geduld,

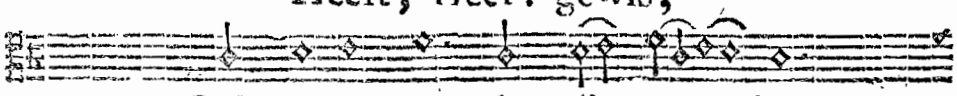
Met helſche wapens, vaak beſtreden;

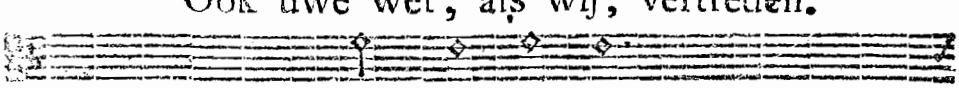
Maar hij, die ons ten vijand is,

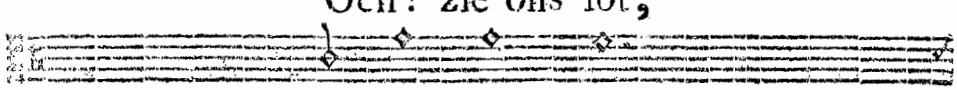
Heeft, Heer! gewis,

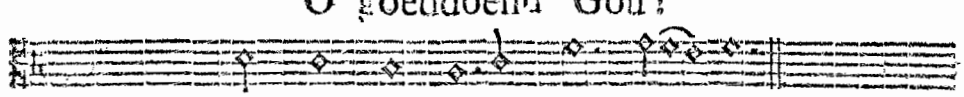
Ook uwe wet, als wij, vertreden.

Och! zie ons lot,

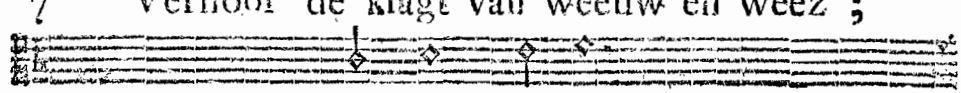
O goeddoend' God!

Verhoor nu onze noodgebeden.

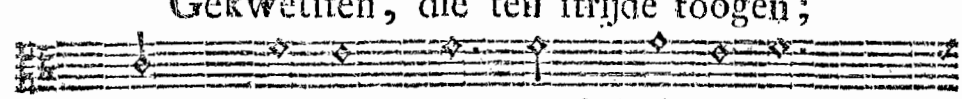
7 Verhoor de klagt van weeuw en weez';

O God! genees

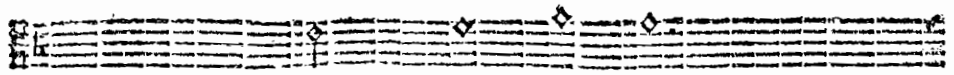

Gekwetſten, die ten ſtrijde toogen;

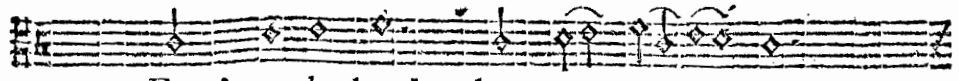

Drijf 't oorlogs-paard en 't krijgsgeweld,

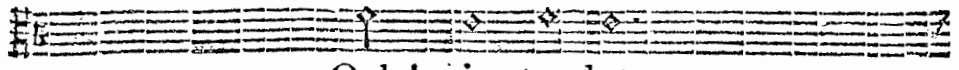
Uit

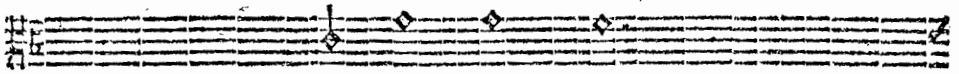
Uit 't vruchtbaar veld

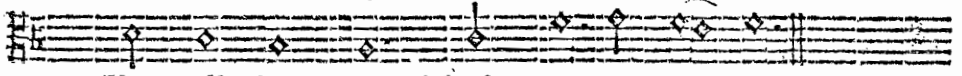
En 't vaderland, door uw vermogen.

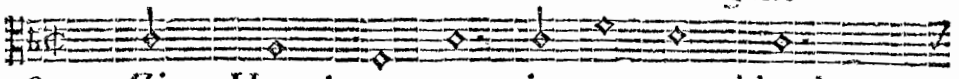
Och! zie ons lot,

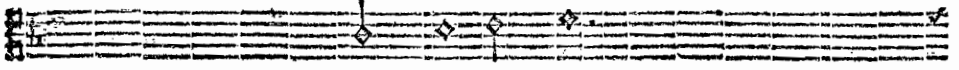
O goeddoend' God!

En wil der menschheid tranen droogen.

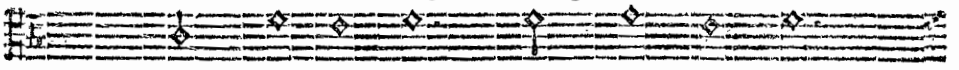
8 Zie, Heer! ons aan, in JEZUS bloed,

Geef heldenmoed

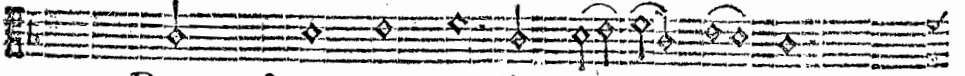
Aan onze krijgs- en legerbenden;

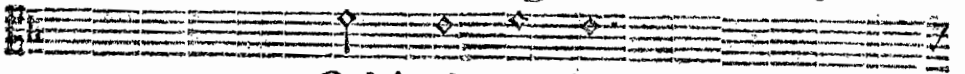
Treed aan de ſpits; ſtrijd voor ons meê,

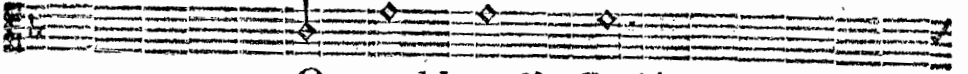
En geef den vreê,

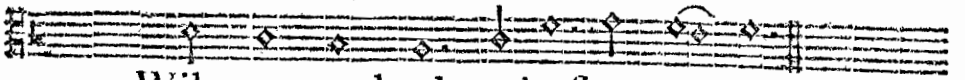
Daar w'ons ootmoedig tot u wenden.

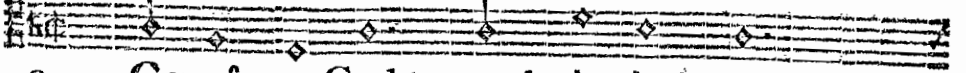
Och! zie ons lot,

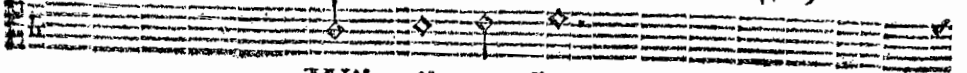
O goeddoend' God!

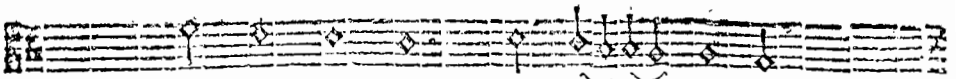
Wil aan ons land verloſſing zenden.

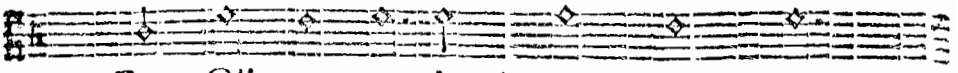
9 Genaê, o God! treed niet in 't regt,

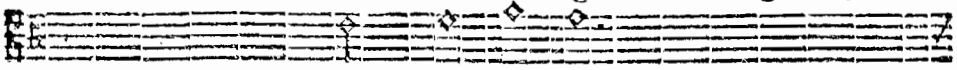
Wij zijn te ſlecht,

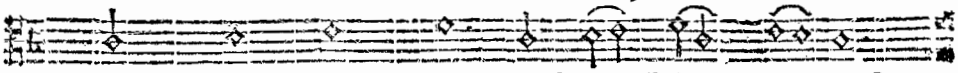
En niet beſtemd voor uwe vragen;

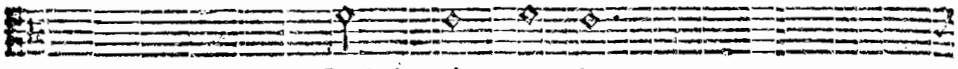
Zoo Gij met ons in 't regt woudt gaan,

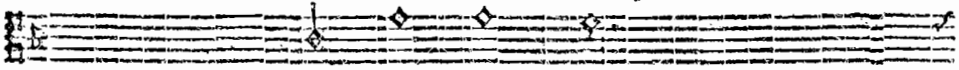
Wie zou beſtaan,

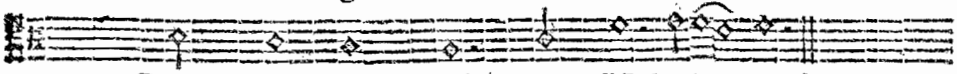
Als G'ons zoudt voor uw' vierſchaar dagen?

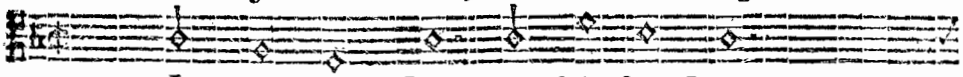
Och! zie ons lot,

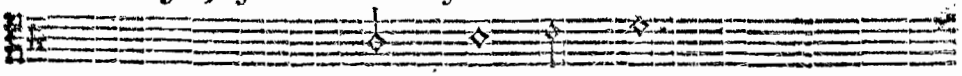
O goeddoend' God!

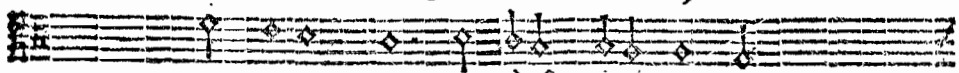
Laat JEZUS ſtrijd aan U behagen!

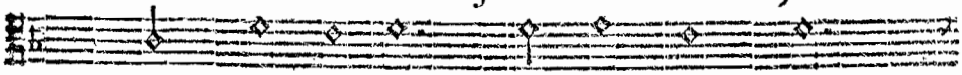
Ja, JEZUS ſtrijd en bitt're ſmart

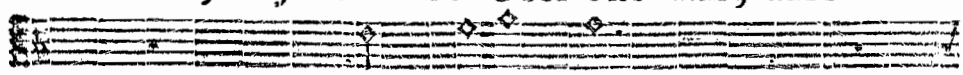
Vloeid' uit ons hart,

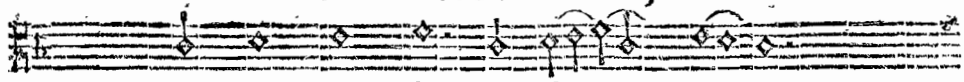
En alles wat wij ooit misdreven;

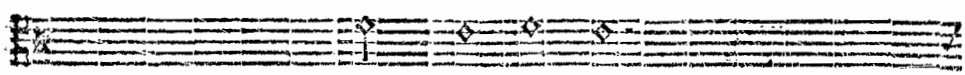
Maar, Hij verwon! Geef ons dan, Heer!

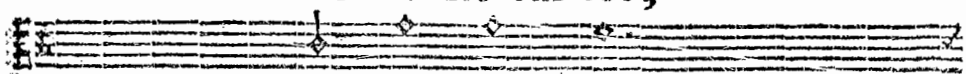
Dien vrede weêr,

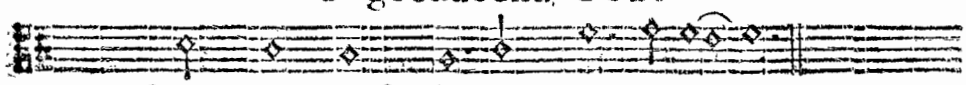
Die ons zoo dierbaar is als 't leven.

Och! zie ons lot,

O goeddoend' God!

Om, dankend', U al d'eer te geven.

XXXIIIſte

207
200 = blanco

HET VREDE-LIED.

VROLIJK M. S. GEL.

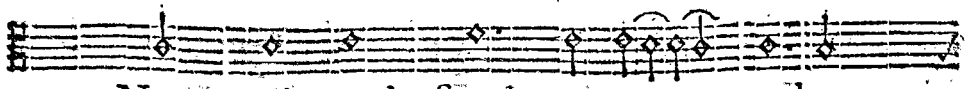

XXXIIIste LIED.

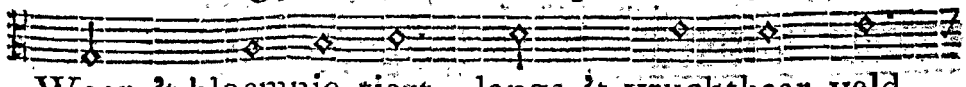
HET VREDE-LIED.

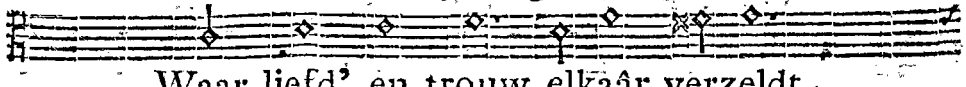

2 Verſchrikt, verlegen en verlagen,
Verſcholen met ons vrolijk lied,
Als 't pluimgediert voor d'onweêrsvlagen,
Zweeg elk, gedrukt door bang verdriet.
Maar nu voor 't lieflijk vrede-licht,
De donderwolk des oorlogs zwicht,
Zien w'ons bevrijd van 't angſtig prangen,
Nu mogen wij, in 't godd'lijk ſchoon
Der lente vreugd, op hoogen toon,
Verheffen onze feestgezangen.
3 O dierb're Vreê! Euroop' ontvlogen,
Naar 't oord der rust, voor 't krijgsgeweld;
Wij zochten U, met ſchreijend' oogen,
Maar werden vaak te leur geſteld!
Gij woont niet waar de heldraak woedt,
Noch vest uw' troon op menſchen bloed;
Neen:

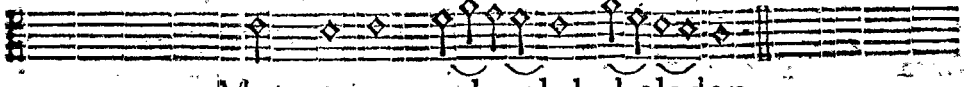
Neen: gij treedt ſteeds op rozen-paden,

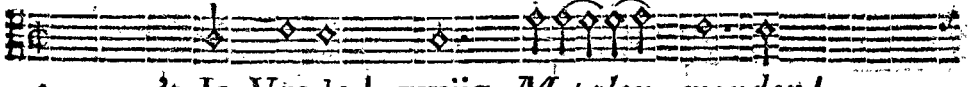
Waar 't bloempje tiert, langs 't vruchtbaar veld,

Waar liefd' en trouw elkaâr verzeldt,

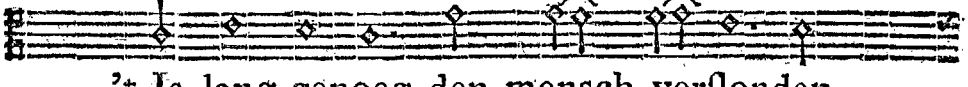
Met armen vol geluk beladen.

4 't Is Vrede! zwijg *Metalen-monden!*

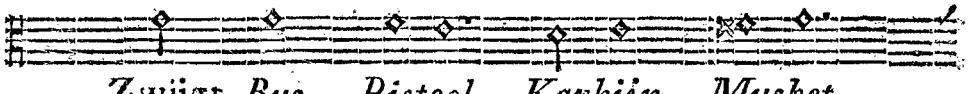
Uw ſchor geloei heeft uitgebruld;

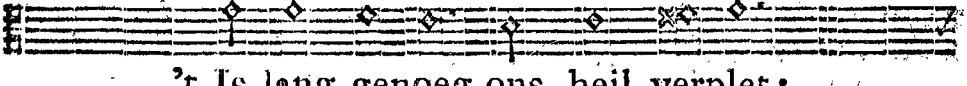
't Is lang genoeg den mensch verſlonden,

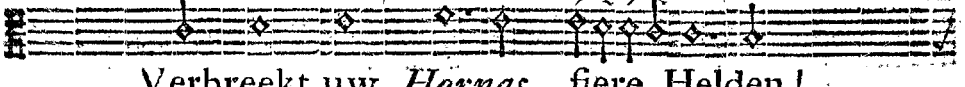
En d'aard' alom met ſchrik vervuld!

Zwijgt Bus, Pistool, Karbijn, Musket,

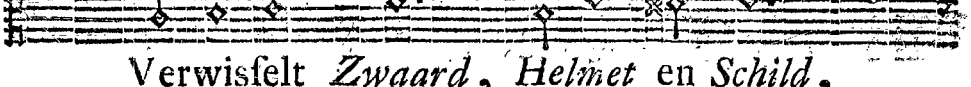
't Is lang genoeg ons heil verplet;

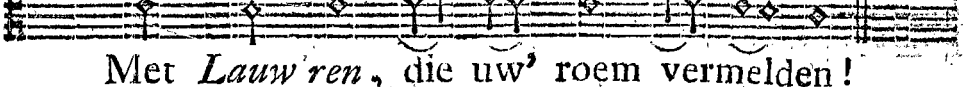
Verbreekt uw *Harnas*, fiere Helden!

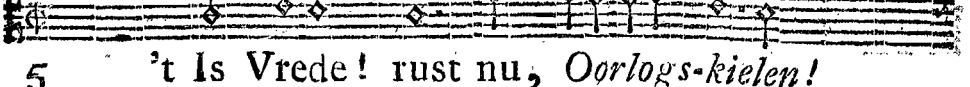
't Is lang genoeg het bloed verſpild,

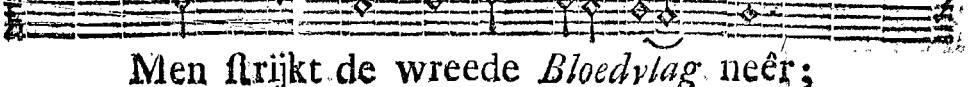
Verwisſelt *Zwaard*, *Helmet* en *Schild*,

Met *Lauw'ren*, die uw' roem vermelden!

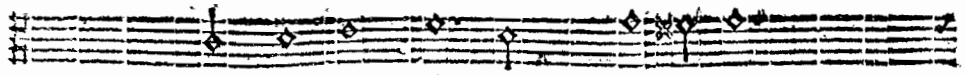
5 't Is Vrede! rust nu, *Oorlogs-kielen!*

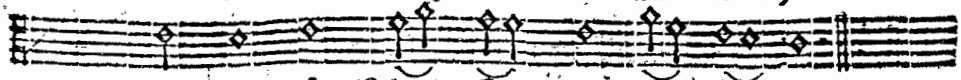
Men ſtrijkt de wreede *Bloedvlag* neêr;

Laat u onttaak'len; 't ſnood vernielen
Der *Zee-kasteelen*, duurt niet meer.
Begroet, met eerbied en ontzag,
d'Alom geliefde *Vrede-vlag*;
Laat nu *Matroos* en *Schepelingen*,
Ter koopvaardij, van oord tot oord,
In oost en west, en zuid en noord,
Het lied van vreê en vrijheid zingen.
6 't Is Vrede! juicht nu *Veldelingen!*
Voor roof noch plunderzucht vervaard:
Smeed ſikk'len van de *Sabel-klingen*,
Legt 't ploeggareel op 't *Oorlogs-paard*;
Drijf 't kouter door den vasten grond,
Waarop het heer des oorlogs ſtond;
Die grond, bemest met bloed en lijken,
Zal nu weêr, door uw nijv're hand,

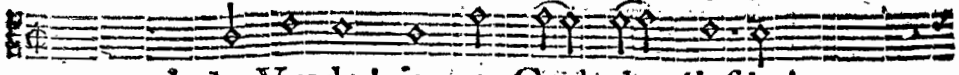
De

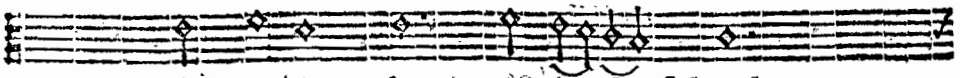
De wellust zijn van 't Vaderland,

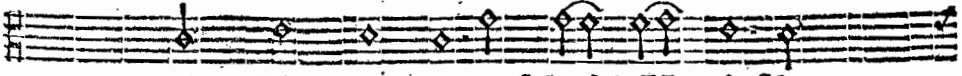
En met de ſchoonſte vruchten prijken.

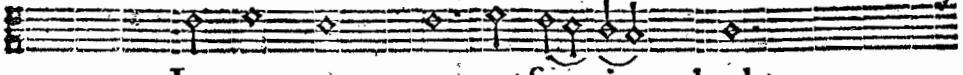
7 't Is Vrede! ja, o God der liefde!

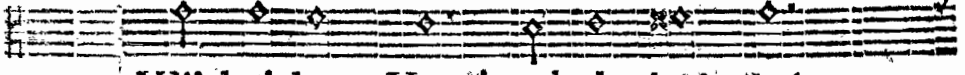
Die vrede mint, en vrede ſchenkt;

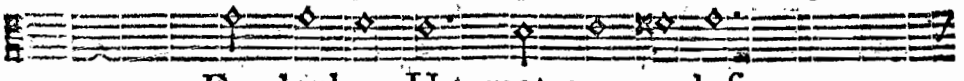
Die, hoe ook onze ſchuld U griefde,

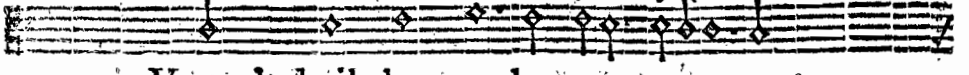
In JEZUS, aan ontferming denkt.

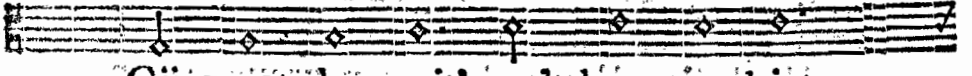
Wij knielen, Heer! gebukt in 't ſtof,

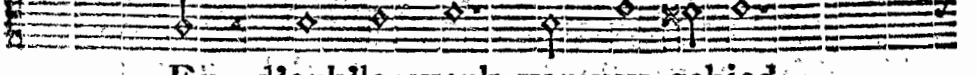
En danken U, met eer en lof,

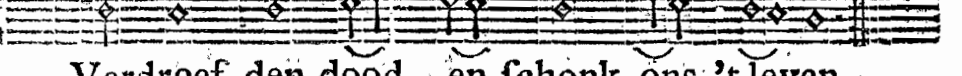
Voor 't heil des vredes ons gegeven;

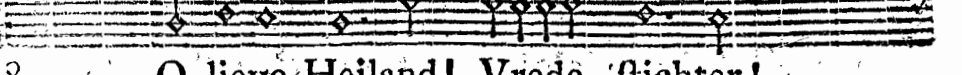
Gij zaagt de moeit' en 't bang verdriet,

En d'enk'le wenk van uw gebied,

Verdreef den dood, en ſchonk ons 't leven.

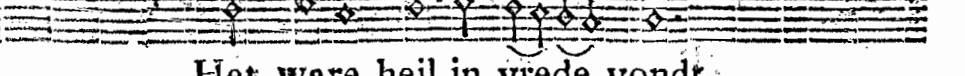
8 O lieve Heiland! Vrede-ſtichter!

Die hier, op dit benedenrond,

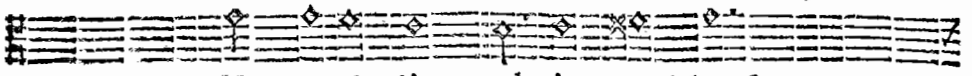
Ons leerdet: hoe G'als Ziels-verlichter,

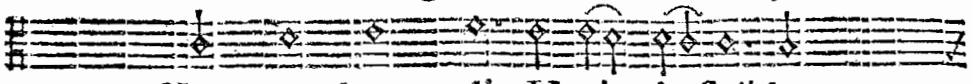
Het ware heil in vrede vondt.

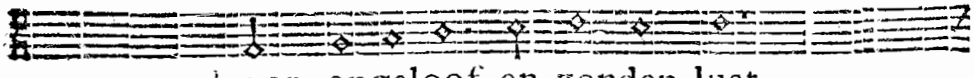
De vrede was uw welvaarts-groet;

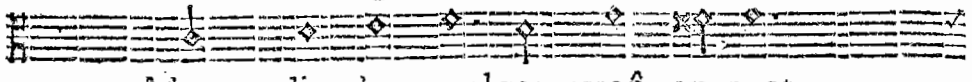
De vrede ligt ook in uw bloed,

Voor zondaars, die U niet beſtrijden,

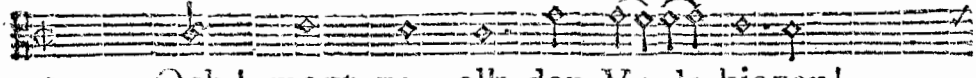
Door ongeloof en zonden lust,

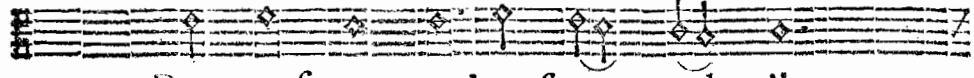
Maar, die den zaalgen vreê en rust,

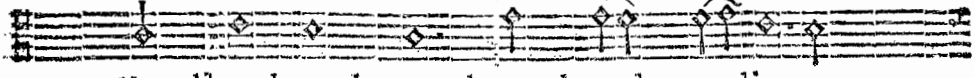
Steeds zoeken, in uw ſmart en lijden.

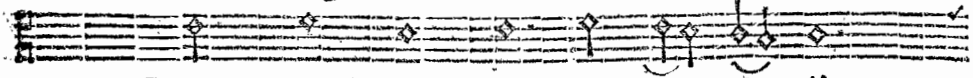
9 Och! mogt zoo elk den Vrede kiezen!

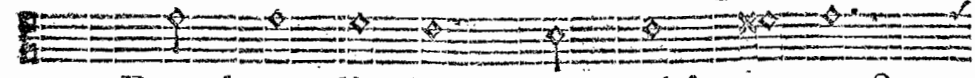
Dan trof ons oorlogsſmart noch pijn;

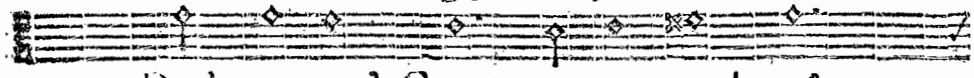
En d'ondeugd zou haar kracht verliezen,

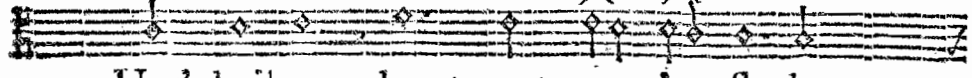
Heel d'aard' een bron van vreugde zijn.

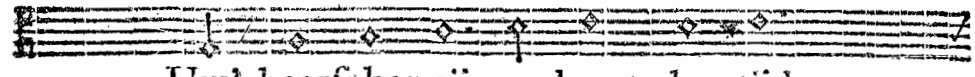
Eens komt die dag; maar, ach! wanneer?

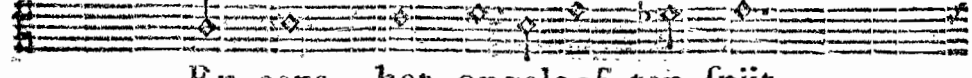
Daal met uw' Geest, o JEZUS! neêr,

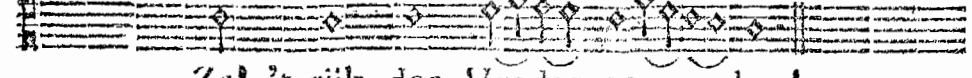
Uw' heilzon gloort met eeuw'ge ſtralen,

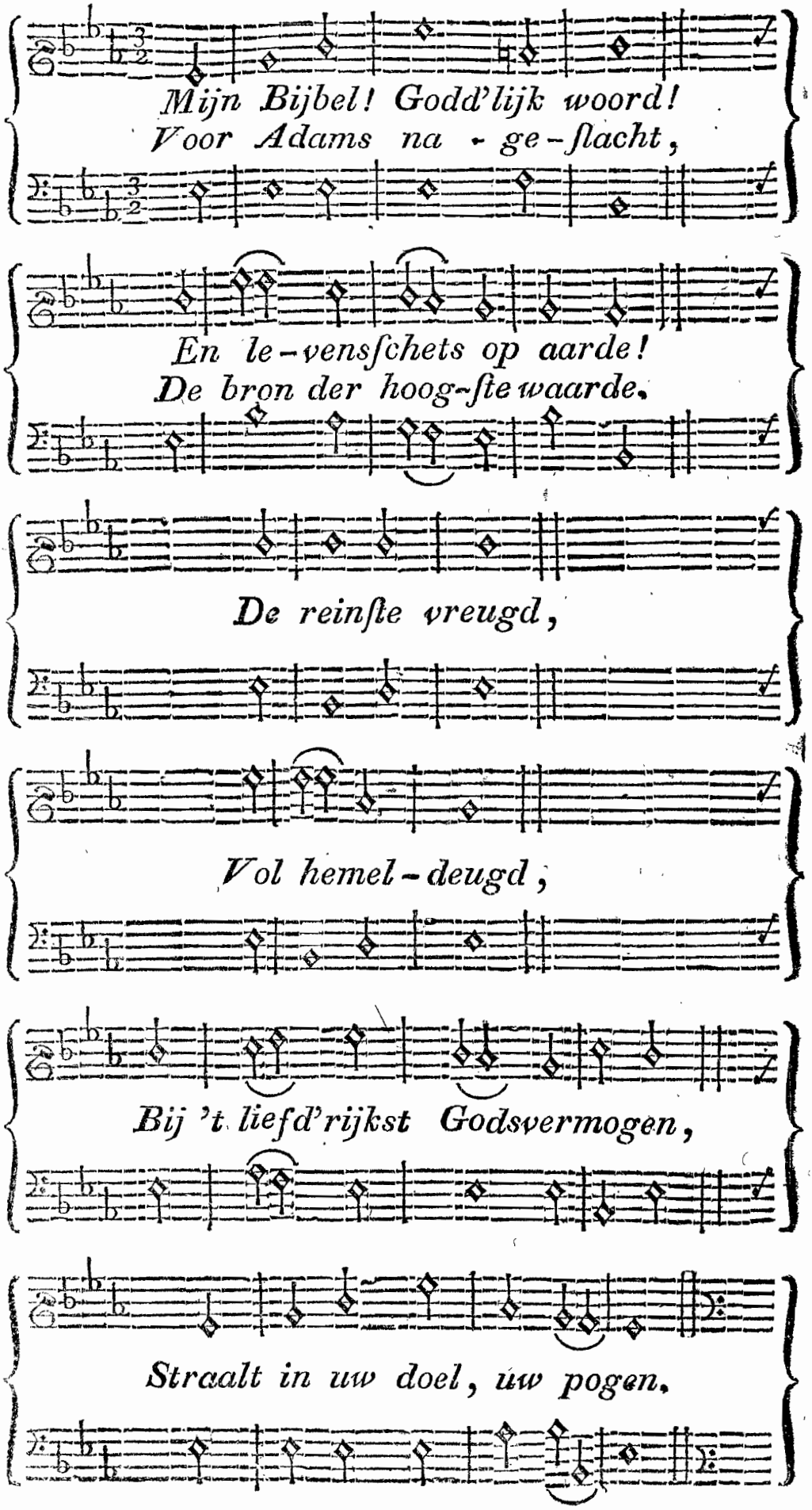
Uw' heerſchappij verduurt den tijd,

En eens, het ongeloof ten ſpijt,

Zal 't rijk des Vredes zegepralen!

Mijn Bijbel! Godd'lijk woord!
Voor Adams na - ge-ſlacht,
En le-vensſchets op aarde!
De bron der hoog-ſte waarde.
De reinſte vreugd,
Vol hemel-deugd,
Bij 't liefd'rijkst Godsvermogen,
Straalt in uw doel, uw pogen.

216 = blanco

XXXIVste LIED.

DIERBARE BIJBEL.

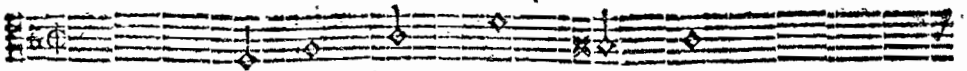

2 Wij reizen, Godd'lijk woord!
Met U, door 's werelds baren;
Het licht dat gij verſpreidt,
Doet ons blijmoedig ſtaren,
Op 't oord der rust,
Die hemel-kust,
Die zaligheid kan geven,
Voor dit en 't volgend' leven.
3 Hier ziet g', o mensch! hoe God,
Uw' levensloop wil rigten;
En, op uw donker pad,
U immer voor blijft lichten.
Ja, 't is Gods doel,
Het reinst gevoel,
Der liefd', in u te wekken,
Om vrucht uit 't woord te trekken.

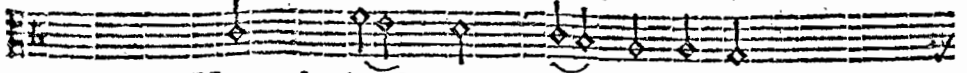

4 Zoo vaak w'in 't Bijbelwoord,
Gods liefde hooren ſpreken,
Zal nooit een bange traan,
Van onze wangen leken.
Ja, hier is raad,
Hoe 't hart ooit ſlaat,
Gevoelend' al d'ellenden,
Om zich tot God te wenden.
5 Werd ooit dat woord veracht,
Of aan den mensch ontnomen,
Van waar zal levens licht,
In onze zielen ſtroomen?
Van waar? o neen!
Die bron alleen,
Doet levens-water vloeijen,
En hemel-vruchten groeijen.

He-

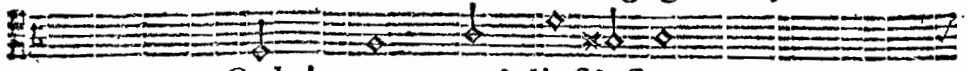

6
Helaas! wat is de mensch,
Moet hij Gods heilwoord misſen,
Hij dwaalt in een' woestijn,
Omringd door duisternisſen;
Geen lichtſtraal gloort,
Die hem bekoort,
Om uit dien glans te leeren,
Zijn' Schepper dankend' t'eeren!
7
Hij kent gewetens pligt,
Noch reine Gods bevelen;
Door al de neev'len heen,
Blijft hij natuurlust ſtreelen;
Noch angst, noch nood,
Noch graf, noch dood,
Noch ziels herſtellend pogen,
Ontſluij'ren ooit zijn' oogen.

8 U liefd'rijk God! zij dank,

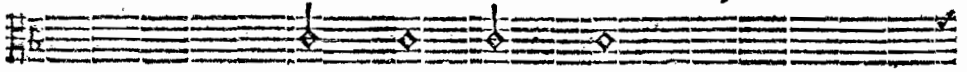
Voor 't heilwoord ons gegeven,

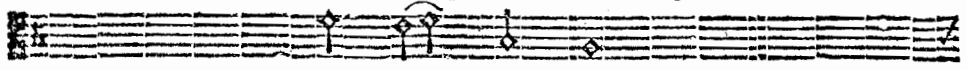
Och! mogt uw' liefdeſtem,

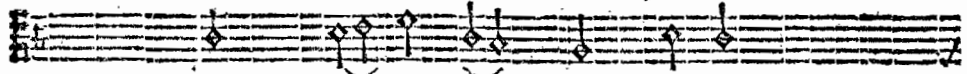
Door aller harten zweven;

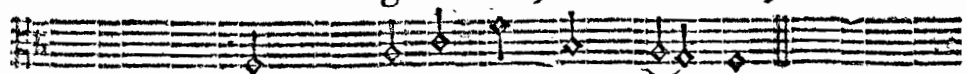
Dan drong uw woord,

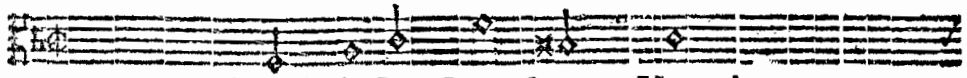
Van oord tot oord,

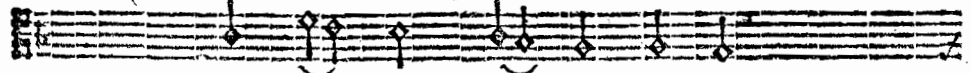
Als 't morgenlicht, vol luister,

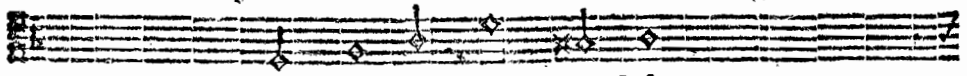
Door 't zielendoodend' duister.

9 Uw' liefde-ſpreuken, Heer!

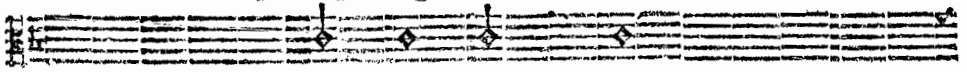
Zijn balſems voor de wonden,

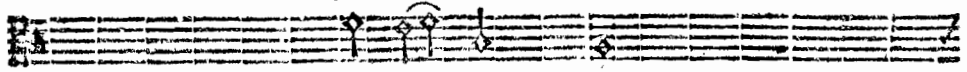
In nachten van verdriet,

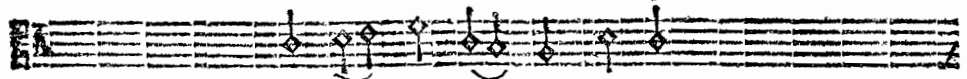
Bij 't prangen onzer zonden;

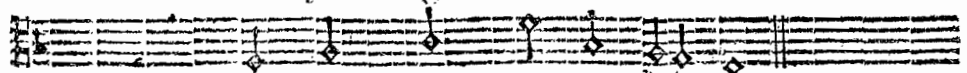
Zij doen ons 't hart,

Vol boezem-ſmart,

Vrijmoedig tot U heffen,

Als weemoeds rampen treffen.

10 Och, mogt uw Geest, o God!
Zich met uw heilwoord paren,
Om, door dat heilig vuur,
De kracht daarvan t'ervaren;
Dan zouden wij,
Uw' heerſchappij,
Uw' liefd' en gunst bewijzen,
Regt dankbaar zien en prijzen.

HET EVANGELIE.

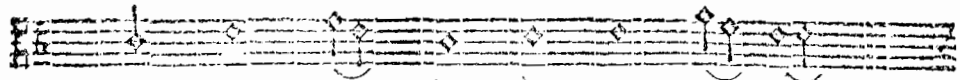
BEDACHTZAAM.

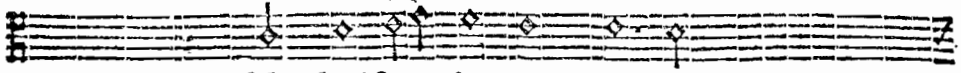
XXXVſte LIED.

HET EVANGELIE.

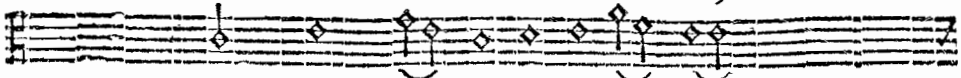

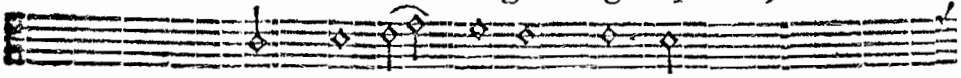
2 Uw' ſtem dringt in 't bezwaard gemoed,

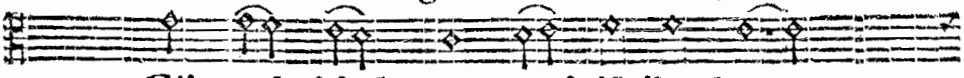
Als balſem in de wonden,

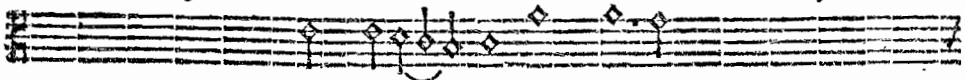
Ten troost in bangen tegenſpoed,

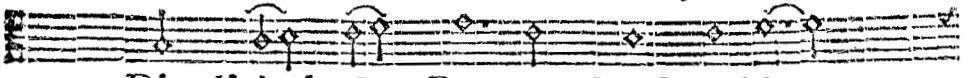
En boeting' onzer zonden;

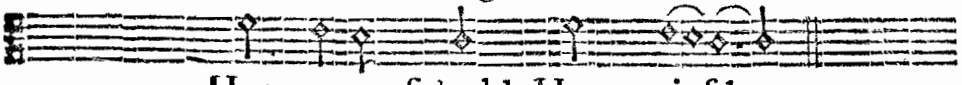
Gij toch biedt ons een' Heiland aan,

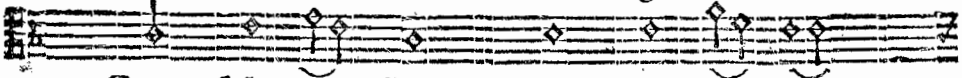
Vol vlekkelooze liefde,

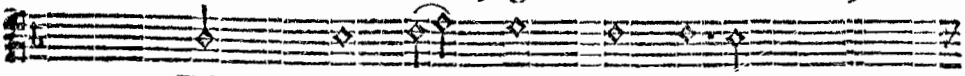
Die d'eisch des Regters heeft voldaan,

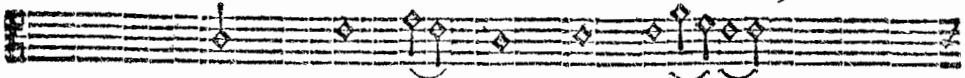
Hoe onze ſchuld Hem griefde.

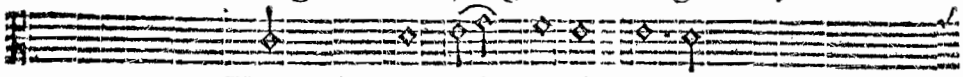
3 Geen ſchaduwdienst, geen' ſlaafſche wet,

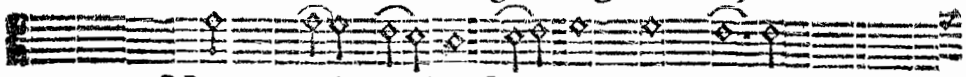
Die 't ſchuldvol hart doen beven,

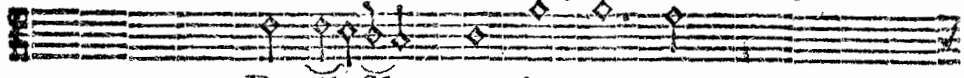
Hebt g'ons ten rigtſnoer ingezet,

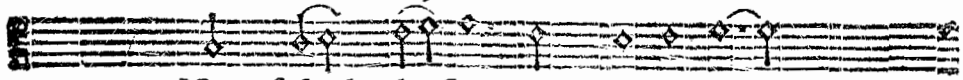
Voor 't eeuwig zalig leven;

Neen: rein geloof in JEZUS leer,

En liefde, tot betrachten

Van ſchuld beſtrijdend' tegenweer,

Blijft gij van ons verwachten.

4 O dierbaar Evangelie-woord!
Hoe zalig zijn uw' klanken,
Voor elken zondaar, die u hoort,
Om eeuwig God te danken.
Och! drong uw' ſtem alom, met kracht,
In aller volk'ren ooren!
Uw licht zou dra, met hemelpracht,
In vollen luister gloren!
5 Gij zijt de ſtem van JEZUS mond,
Die zondaars lokt ten leven,
Om, uit zijn heil en vreêverbond,
Hun zaligheid te geven.
„ Die wil, die koom!" (deez' liefde-taal,
Doet gij zelfs ſnoodaards hooren,)
„ In JEZUS dood en zegepraal,
„ Gaat niemand ooit verloren!"

6 Hoe moest niet deez' genade-ſtem,
Elk ſporen tot bekeeren,
Om JEZUS, door 't geloof in Hem,
Vol liefde dankend' t'eeren!
O Geest van God! och! geef dat wij,
Die heilſtem nooit verdooven,
Maar, door uw kracht en heerſchappij,
Steeds hooren en gelooven!

TEVREDENHEID.

229
230=blanco

VERGENOEGD.

XXXVIſte LIED.

TEVREDENHEID,

2
O zalige Tevredenheid!
Die licht en vreugd alöm verſpreidt,
Wie ſchat uw troostrijk doel naar waarde?
Wie draagt uw liefd'rijk beeld op aarde?
't Is hij, die, bij zijn deel en lot,
Berust in 't wijs beſtel van God.
3
Door heel de ſchepping ademt gij;
Elk kruidje groeit in uw' waardij;
Het bloempje, moet het onrust dragen,
Ligt dra geknot, in 't ſtof verſlagen;
Geen oogst vervult de voorraadſchuur,
Bij 't brandend' twist en tweedragts-vuur.
4
Tevredenheid! o waardſte ſchat!
Op 't moeitevolle levenspad,
Wordt gij, helaas! te vaak beſtreden,
Door duizend' aardſche tegenheden,

Wier

Wier nevelingen ſteeds uw licht
Verdooven, voor ons zielsgezigt.
5 Tevredenheid! in nood of ſmart,
Zijt gij een rustpunt voor ons hart,
Daar g'ieder leert op God te ſtaren,
Die 't al, wat Hij ons doet ervaren,
Beſtuurt, naar 't plan, door Hem bereid,
Ter kweeking onzer zaligheid.
6 Staar 'k hier, op 's werelds levensbaan,
Uw beeld in onzen Heiland aan,
Die u, wat ſmart Hem werd beſchoren,
Geen' aanblik heeft uit 't oog verloren;
O! dan geniet ik 't heilzaam zoet,
Dat gij den lijder ſmaken doet.
7 O Heiland! 't pad, door U bereid,
Geleid ons naar Tevredenheid;

Geef, dat w'U daarop volgen mogen;

Dit volgen zal dan tranen droogen,

Die wellen uit de bron der ſmart,

Tot troost en blijdſchap voor ons hart.

8 Wij zijn beſtemd tot ſtille vreugd,

Tot Godsvrucht, reine liefd' en deugd.

Heer! doe ons naar die zielrust ſtreven,

Om, naar uw doel, in vreê te leven,

Waarmeê G'ons, door uw' liefde daân,

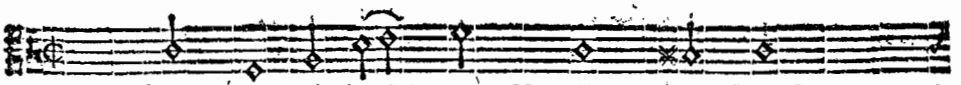
Op 't Vredepad zijt voorgegaan.

235
236=blanco

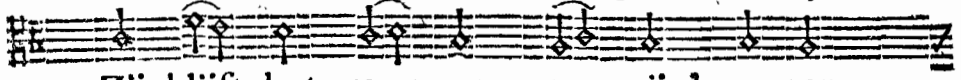

XXXVIIste LIED.

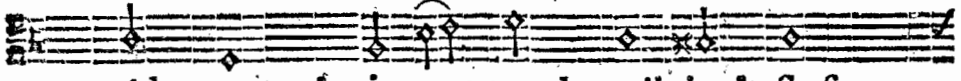
BOETVAARDIGHEID,

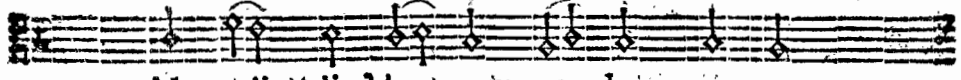
Boetvaardigheid, ja 'k zing haar' lof,

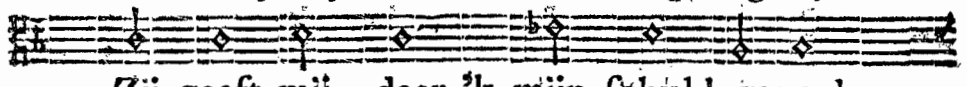
Zij blijft het voorwerp van mijn' zangen;

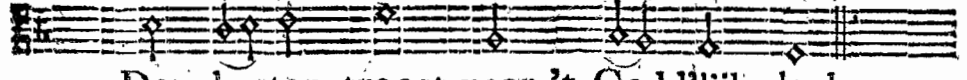
Al werpt z', in ootmoed, mij in 't ſtof,

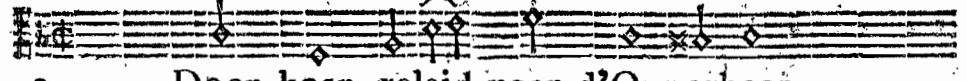
Als mij mijn' boezem-zonden prangen;

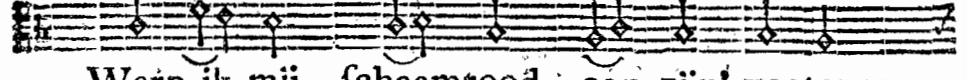
Zij geeft mij, daar 'k mijn ſchuld gevoel,

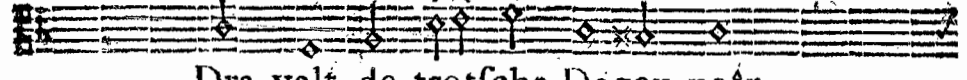
Den besten troost naar 't Godd'lijk doel.

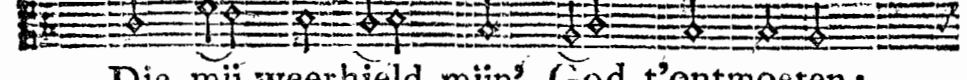
2 Door haar geleid naar d'Opperheer,

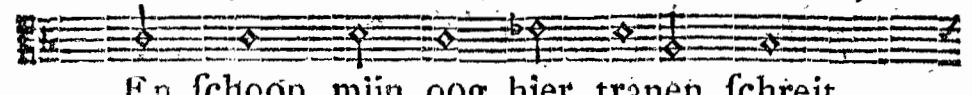
Werp ik mij, ſchaamrood, aan zijn' voeten;

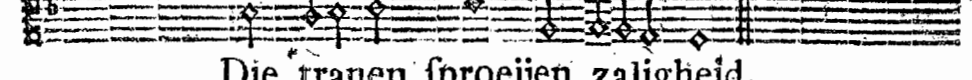
Dra valt de trotſche Dagon neêr,

Die mij weerhield mijn' God t'ontmoeten;

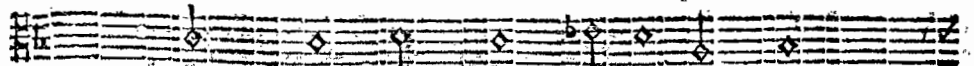
En ſchoon mijn oog hier tranen ſchreit,

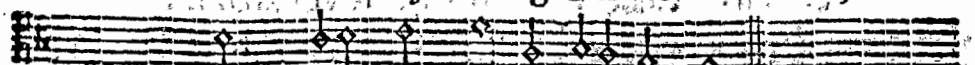
Die tranen ſproeijen zaligheid.

3 'k Zie DAVID, op zijn' bloedſchulds klagt,
Als Boeteling, het harte ſcheuren;
Ik hoor MANASS', in ASSURS magt,
Zijn' euveldaden diep betreuren;
'k Zie PETRUS, die zijn' val beſchreit,
Als beelden der Boetvaardigheid.
4 O! waar wordt ooit genaê en licht,
In 't hart geſtort, voor 't hemel leven,
Dan daar, waar men vol weedom zwicht,
Voor al wat wereldmin kan geven;
Waar men opregt zijn' ſchuld betreurt,
Het hart, en niet de kleêren ſcheurt!
5 De ware boet'ling, wars van ſchijn,
Kan nimmer veinzerij gedogen,
Zijn ſchuldgevoel is harte pijn,
En ſchaamte voor Gods alziend' oogen;

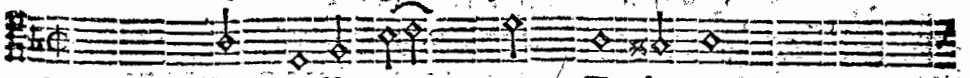
Naauw

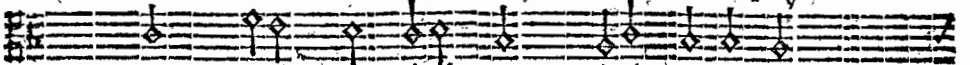
Naauw durft hij 't oog ten hemel ſlaan,

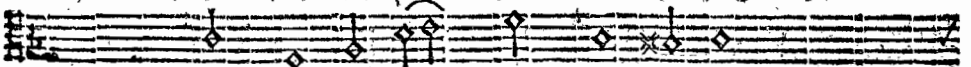
Bij 't prangen zijner euveldaân.

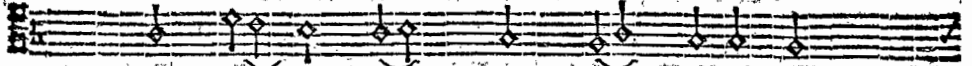
6 De Tollenaar, geen Farizeen,

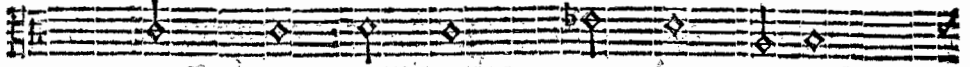
Kan, met zijn ootmoed, God behagen,

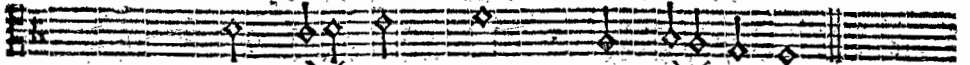
Boetvaardigheid leert hem alleen,

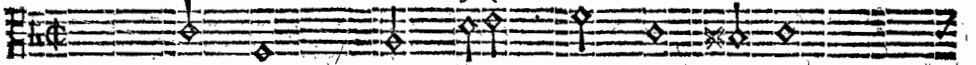
Zijn' onmagt zien, zijn' ſchuld beklagen,

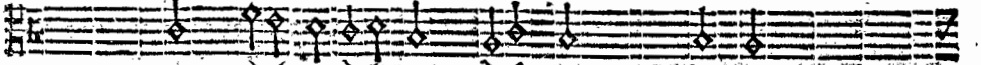
Ach! waar dan heen? naar God? o ja!

Naar JEZUS bloed, naar Golgotha.

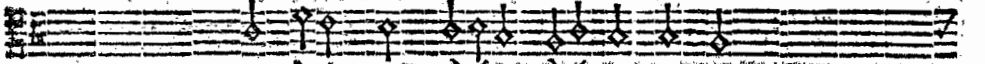
7 „ O God!" zoo leert Boetvaardigheid,

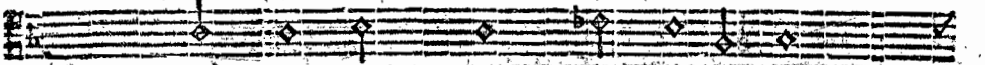
Haar boetelingen, biddend', ſmeeken;

„ Genaê, o Oppermajesteit!

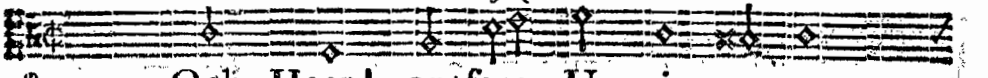
„ Vergeef all' onze zielgebreken;

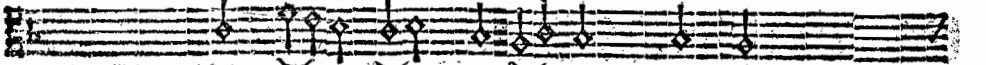
„ Wie toch zal, Heer! voor U beſtaan,

„ Zoo Gij met ons in 't regt wilt gaan!"

8 „ Och Heer! ontferm U, zie ons aan,

„ Met onze diep getroffen wonden;

„ Hoe

„ Hoe vaak wij, op de levensbaan,
„ Uw' goedheid en uw' wetten ſchonden;
„ Genaê, o God! verſtoot ons niet,
„ Daar nu ons oog op JEZUS ziet!"
9 Gelukkig hij, die zoo zijn' ſchuld
Mag zien, en voor zijn' God betreuren;
Wiens hart met ootmoed is vervuld,
Om 't uit den doodſlaap op te beuren,
Die daartoe licht, geloof en kracht,
Uit JEZUS dierbaar bloed verwacht.
10 Och! wierp zoo ieder mensch, o Heer!
Met zondenrouw en ootmoed tevens,
Voor uw' genade-troon zich neêr,
Hij ſmaakte, op den weg des levens,
De hemelvreugd voor zijn gemoed,
Gekocht door JEZUS offerbloed.

XXXVIIIſte

GRAFBESPIEGELING.

241
242=bianco

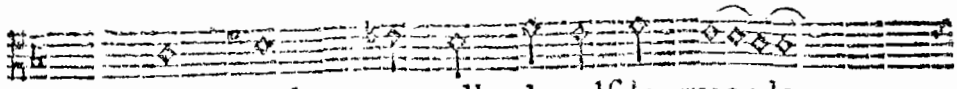
ENKEL EERBIED.

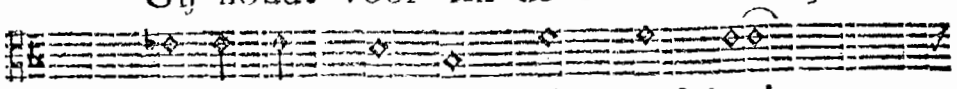
XXXVIIIste LIED.

GRAFBESPIEGELING.

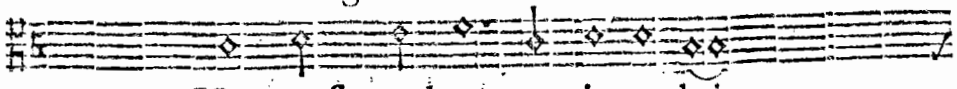

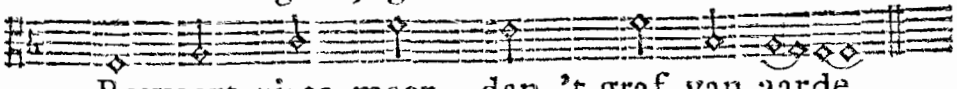
Gij houdt voor elk dezelfde waarde,

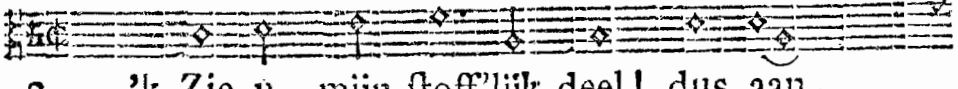
Al is een' graszoô ſlechts uw' kruin;

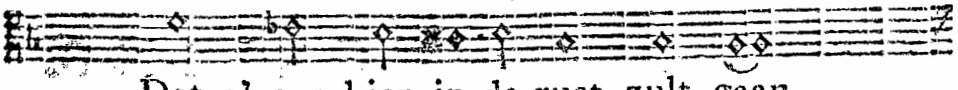
Het graf, gehouwen in arduin,

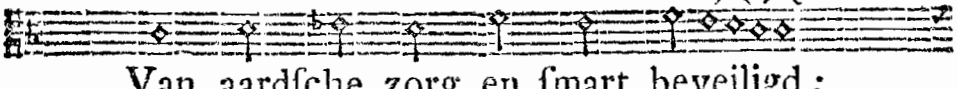
Bewaart niets meer, dan 't graf van aarde.

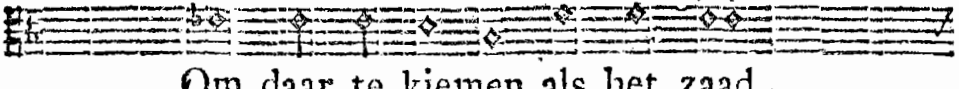
3 'k Zie u, mijn ſtoff'lijk deel! dus aan,

Dat g'eens hier in de rust zult gaan,

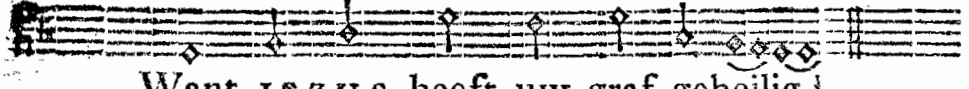
Van aardſche zorg en ſmart beveiligd;

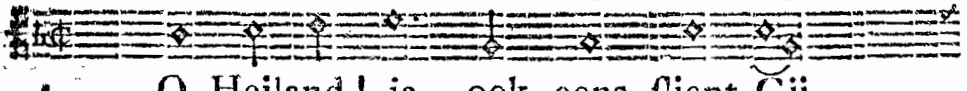
Om daar te kiemen als het zaad,

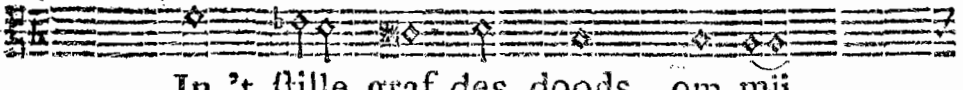
Tot hemelvrucht, die nooit vergaat,

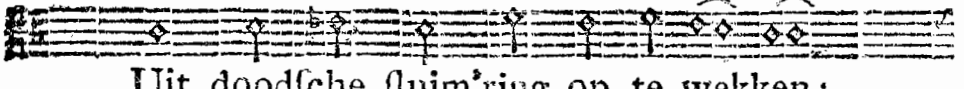
Want JEZUS heeft uw graf geheiligd.

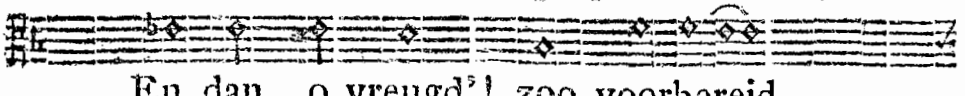
4 O Heiland! ja, ook eens ſliept Gij,

In 't ſtille graf des doods, om mij

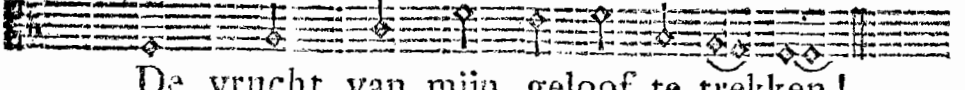
Uit doodſche ſluim'ring op te wekken;

En dan, o vreugd'! zoo voorbereid,

Voor d'ongekende zaligheid,

De vrucht van mijn geloof te trekken!

XXXIXſte

STERFELIJKHEID.

ERNSTIG.

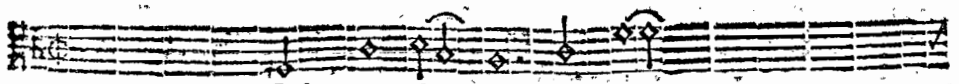

XXXIXſte LIED.

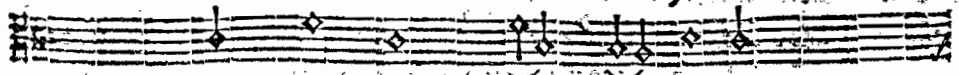
STERFELIJKHEID.

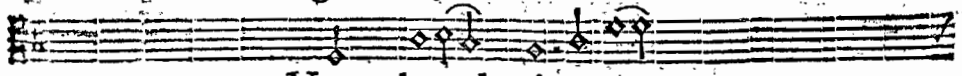

2
Wij zijn ſlechts kort van duur,
In onzen kring op aarde;
De dood wenkt ieder uur,
Ontziet noch rang, noch waarde;
Hij ſnijdt, als gras, ons af,
Hoe kort of lang wij leven,
Om ons, aan 't ſtille graf,
Tot ſtof, ter prooi te geven.
3
O Sterf'lijkheid! wat reên
Zijn wij op aard' geſchapen?
Gij, doof voor 't droef geween,
Doet elk den doodſlaap ſlapen;
Is 't dan genoeg, dat gij
Ons voert naar uwe woning,
Daar, door uw' heerſchappij,
Verzamelt Slaaf en Koning?

4 O! wat is dan ons lot,

Wat zegt het, mensch te wezen,

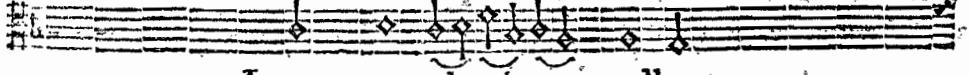
Voor luttel zingenot,

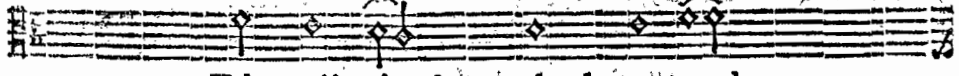
U, Sterf'lijkheid! te vreezen?

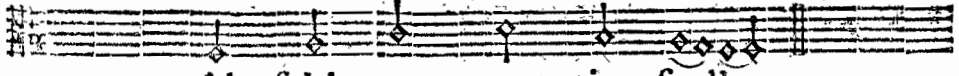
Dan, neen: uw heilvol doel,

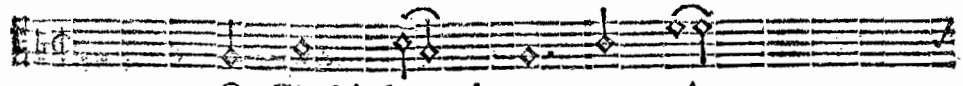
Leert ons de dagen tellen,

Die wij, in 't aardsch gewoel,

Als ſchimmen voort zien ſnellen.

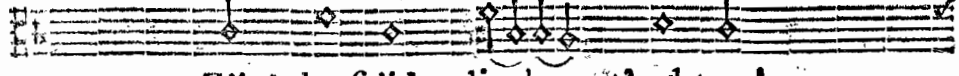
5 O God! hoe broos en teêr,

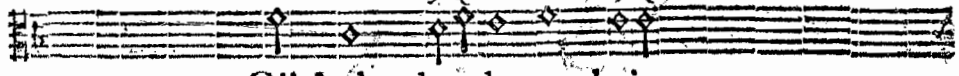
Zijn onze levenskrachten;

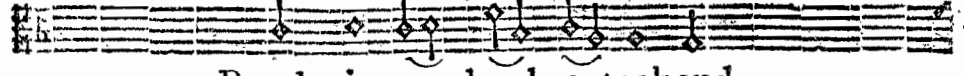
Och! dat dit ieder leer',

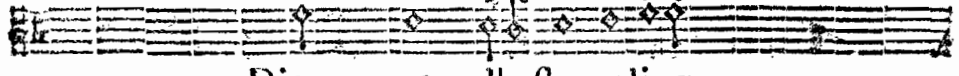
Zijn' leeftijd, dierbaar t'achten!

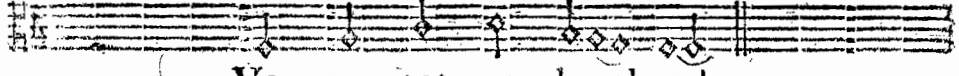
Gij hebt den levenskring,

Reeds in uw boek geteekend,

Dien, voor elk ſterveling,

Van uur tot uur berekend.

6 Och! leer ons hier den tijd
Des levens, zoo beſteden,
Dat onze laatſte ſtrijd,
Niet vrucht'loos wordt geſtreden;
Dan doet de ſterf'lijkheid,
Noch dood, noch graf, ons beven,
Maar, in u voorbereid,
Met vreugd den doodſnik geven.

ONSTERFELIJKHEID.

BELANGSTELLENDE.

XLste LIED.

ONSTERFELIJKHEID.

2 Neen, d'Onſterf'lijkheid geeft waarde
Aan den mensch, tot hooger doel;
Leert hem vroeg omzigtig wand'len,
In dit ondermaansch gewoel.
Zij, die hunn' beſtemming kennen,
En wier leven CHRISTUS is,
Zullen voor den dood niet vreezen,
Ziend' op d'eeuwig' erfenis.

3 Sterven! — ja dit woord doet beven,
Hen, die in dit aardsch genot,
Al hun heil en wellust zoeken,
Sidd'ren voor een heilig God;
Daar z'Onſterf'lijkheid gevoelen,
In de neiging van hun hart,
Maar die inſpraak immer ſmoren,
Door het zingenot verward.

4 Voel, o mensch! hier uw' beſtemming,
Denk dat gij onſterf'lijk zijt,
Waart gij ſlechts voor d'aard geſchapen,
Dan hadt g'u met ſtof verblijd.
Uren, dagen, maanden, jaren,
Zinken eens in 't eeuwig *niet*,
Maar d'Onſterf'lijkheid doet juichen,
Hem, wiens oog op JEZUS ziet.

5 Laat de dood onz' oogen ſluiten;
Uit die donkerheid rijst licht,
Om den ſchat des heils t'aanſchouwen,
Waarvoor d'aardſche goudmijn zwicht.
Dan verheffen w'ons in 't leven,
Boven 't leed ons hier bereid,
En wij roemen, bij ons ſterven,
Juichend op d'Onſterf'lijkheid!

6 Lieve Heiland, troost des levens!
Gij hebt ons d'Onſterf'lijkheid,
Als een' levensbron doen kennen,
Die ons naar den hemel leidt.
Welk een' vreugd voor ſtervelingen,
In u heeft de dood geen kracht,
Gij hebt dien voor ons verſlonden,
Toen gij uitriept: „ *'t is volbragt!*"

OPSTANDING.

MOEDIG EN VERT.

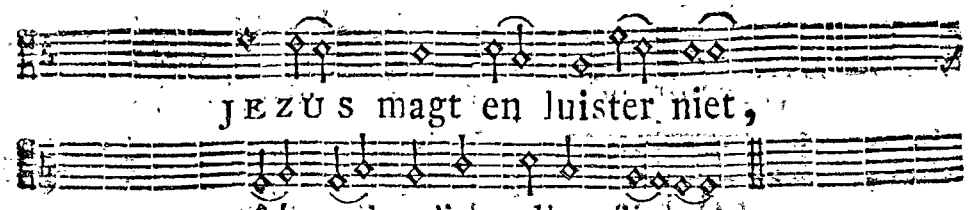
XLIſte LIED.

OPSTANDING.

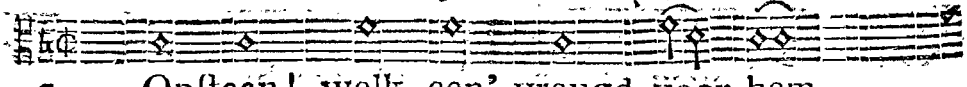

2 Stort de leeme hut hier in,
O! die ſlooping geeft gewin,
JEZUS blijſt ons ſtof bewaken;
Al de kluisters van den dood,
Zee en afgrond, 's aardrijks ſchoot,
Zal die Overwinnaar ſlaken.
3 Op de wekſtem van dien Heer,
Geeft de dood zijn' prooijen weêr,
Hoe veel eeuwen weggedreven;
Hij, die 't leven eenmaal gaf,
Opent aller dooden graf,
Om ons ſtof te doen herleven.
4 Mengeling van vreugd' en ſchrik,
Albeſlisſend' oogenblik,
Eindperk aller wisſelingen;
Wie ziet in dit groot verſchiet,

JE-

JEZUS magt en luister niet,

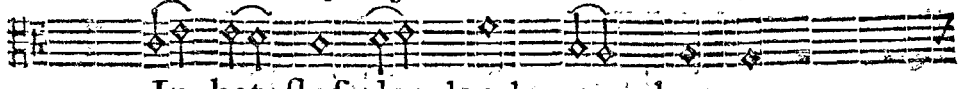
Als voltooijer aller dingen.

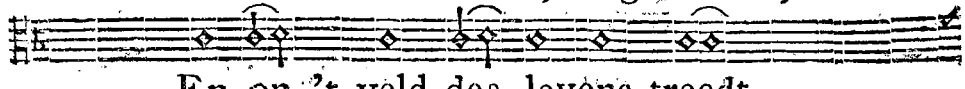
5 Opſtaan! welk een' vreugd voor hem,

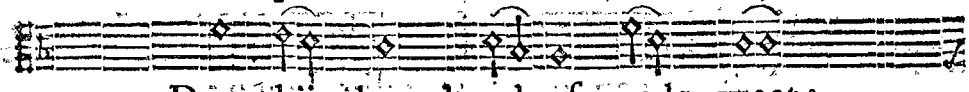
Die zijn' JEZUS liefde-ſtem,

In het ſtof des doods, mag hooren,

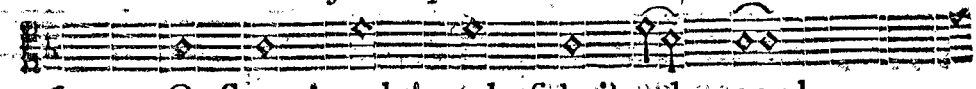
En op 't veld des levens treedt,

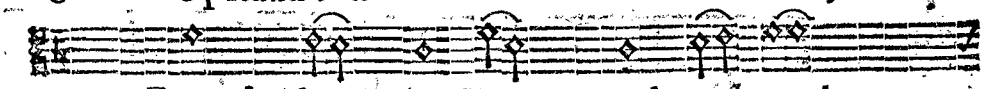
Daar hij, door 't geloof, reeds weet:

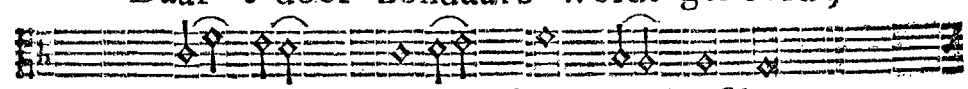
'k Ga bij 't opſtaan niet verloren.

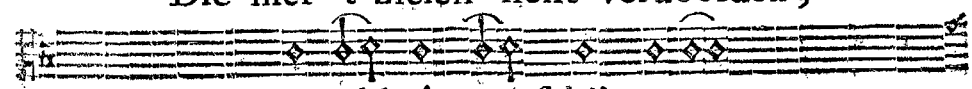
6 Opſtaan! ach! ook ſchrikvol woord,

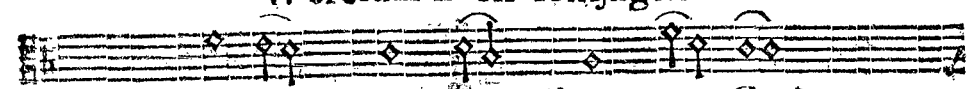
Daar 't door zondaars wordt gehoord,

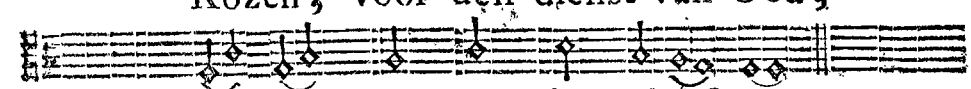
Die hier 't zielen-licht verdoofden;

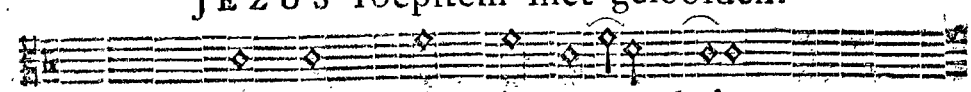
Wereldmin en ſchijngenot

Kozen, voor den dienſt van God,

JEZUS roepſtem niet geloofden.

7 Mogten w'elk, in onzen kring,

Denken aan die ſluimering,

Waaruit w'eeuwig weêr ontwaken;

O! hoe zouden wij dan niet,

Boven al wat d'aard' ons biedt,

Naar een' zaal'ge ruste haken.

8 Opſtaan en onſterf'lijkheid,

Is alleen den mensch bereid,

Tot een eeuwig zalig leven;

Waartoe dan, o mensch! den tijd,

Aan de wereld-vreugd gewijd,

Die u eenmaal zal begeven?

DE JONGSTE DAG.

DEFTIG.

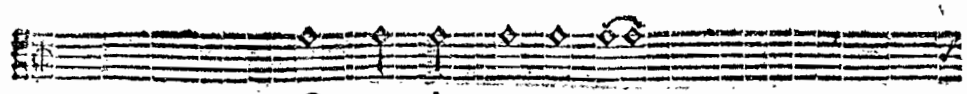

XLIIste LIED.

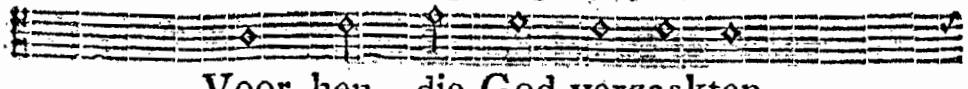
DE JONGSTE DAG.

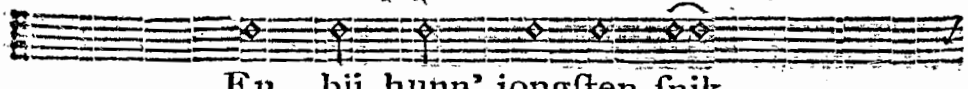

2
Voor u, o groote Dag!
Zal 't licht der zon verdwijnen,
En eerbied, diep ontzag,
Aan uwe kimmen ſchijnen;
Gij zet aan d'eeuwen palen;
De wisſelende tijd,
Die alles ſloopt en ſlijt,
Ontneemt gij 't zegepralen.
3
Dan zal geen veinzerij,
Vermomd, te voorſchijn treden,
Noch helſche heerſchappij,
Verdrukken deugd en zeden;
Elks misdrijf en gebreken,
Staan dan voor 's Regters oog,
Die op den wolken boog,
Het heiligst regt zal ſpreken.

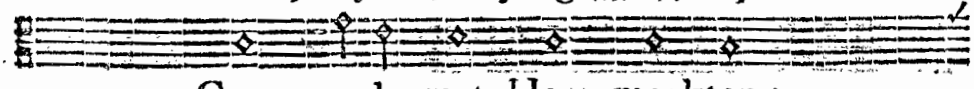
4 O treurig oogenblik!

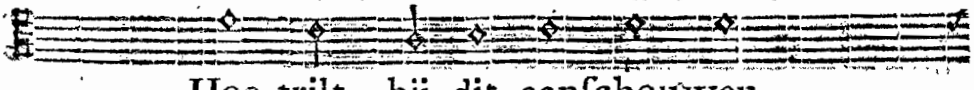
Voor hen, die God verzaakten,

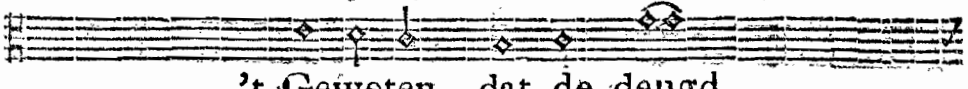
En, bij hunn' jongſten ſnik,

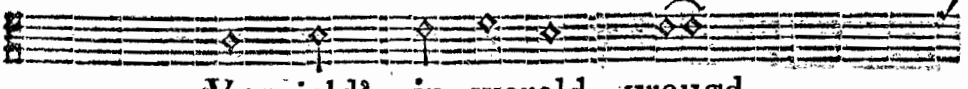
Geen vrede met Hem maakten;

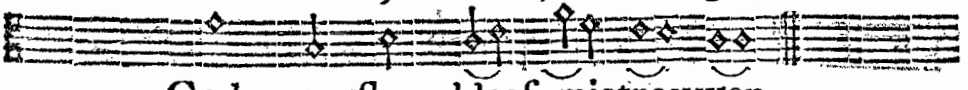
Hoe trilt, bij dit aanſchouwen,

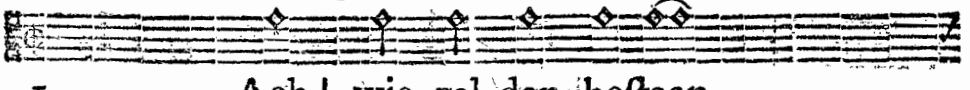
't Geweten, dat de deugd

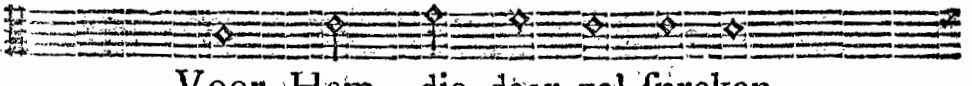
Vernield', in wereld-vreugd,

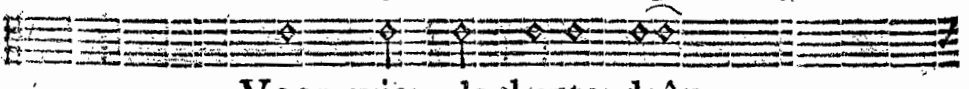
Gods roepſtem bleef mistrouwen.

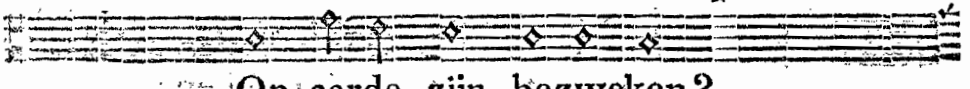
5 Ach! wie zal dan beſtaan,

Voor Hem, die daar zal ſpreken,

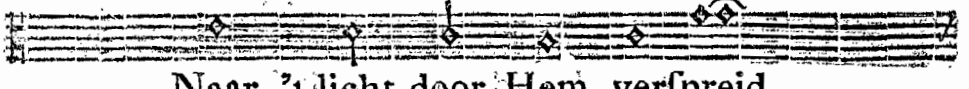
Voor wien de beste daân,

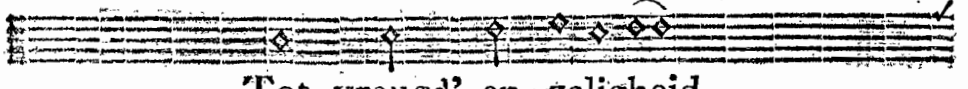
Op aarde zijn bezweken?

Die voor zijn heilig' oogen,

Naar 't licht door Hem verſpreid,

Tot vreugd' en zaligheid,

Geen zondaar kan gedoogen?

6
Zij die, naar JEZUS leer,
Door 't heilgeloof, hier leven,
Hem, als den Midd'laar, d'eer
Van hunn' verlosſing geven:
Deez' kunnen, zonder vreezen,
Voor dat gerigt beſtaan,
Door Hem, die heeft voldaan,
En hier moet Regter wezen.
7
O Heiland! geef dat wij,
In ſtervend' oogenblikken,
Voor uwe heerſchappij
En toekomst, nimmer ſchrikken;
Geef ons geloof ſteeds krachten,
Tot deugd en heiligheid;
Maak ons, in U, bereid,
Om blij uw' komst te wachten!

TROOSTRIJK UITZIGT.

GEVOELIG.

XLIIIste LIED.

TROOSTRIJK UITZIGT.

2 Daar vloeijen bronnen, kabb'len ſtroomen
Van wellust, die geen grenzen ziet;
Daar wordt geen' bangen traan vernomen,
Die van verbleekte wangen vliet;
Daar hoor ik dan de hallels zingen,
Der reinſte dankerkentenis;
Daar zal ik, bij de hemelingen,
Mijn' JEZUS zien, gelijk Hij is!
3 Hier mensch, dáár zal ik engel wezen,
Omſtraald met vlekk'loos heilig licht,
Van alle zondenſmart genezen,
Verheerlijkt voor Gods aangezigt!
O troostvol uitzigt! zielsverlangen!
'k Roem eens, bij 't ſterven, Gods *Genâ*;
Die mij de heilkroon doet ontvangen,
Die JEZUS kocht op Golgotha!

TER

TER GEDACHTENIS

VAN HET

DERDE EEUWFEEST

DER

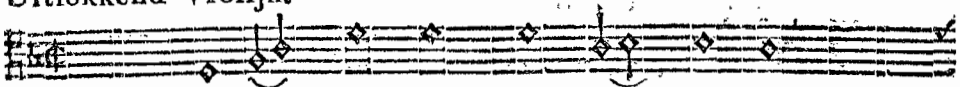
KERK-HERVORMING,

Gevierd den 2den van Slagtmaand 1817.

EENE CANTATE

VOOR-ZANG,

Uitlokkend Vrolijk.

Zouden wij een' eeuw de klanken

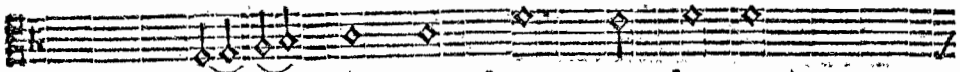
Smoren, in den blijden geest?

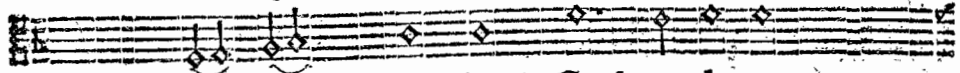
Zouden wij niet immer danken,

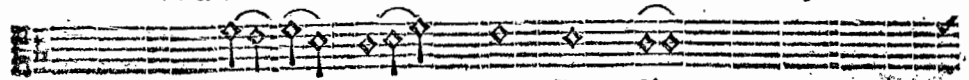
Starend' op 't Hervormings feest?

Vrolijk dan het hart naar boven!

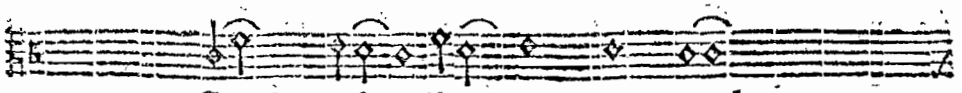
Waarheids-vrienden! God te loven,

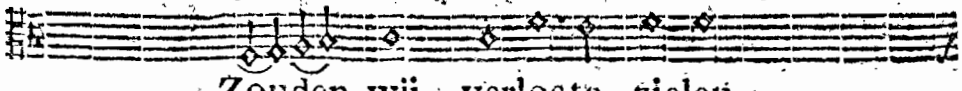
Is onz' aller duurſte pligt;

Laat uw' liefde nooit verkoelen;
Blijft den invloed ſteeds gevoelen,
Van het eeuwig waarheids licht.
2 Hoe veel neev'len immer dreven,
Met verduisterende kracht,
Om het licht, door God gegeven,
Uit te dooven in hunn' nacht;
God bleef zorgen; ſchiep zijn' helden,
Die, door zijne kracht, herſtelden,
Wat de domheid had vernield;
Deed hunn' waarheids monden ſpreken,
D'ijz'ren boeij' der dwangzucht breken,
En de ſnoodheid werd ontzield!
3 Zouden wij U niet gedenken,
JEZUS, eenig Hoofd der Kerk!
U niet onze liefde ſchenken,

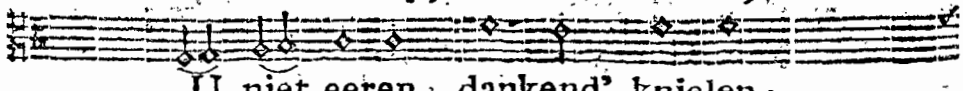
Bij

Bij 't voltooijen van uw werk;

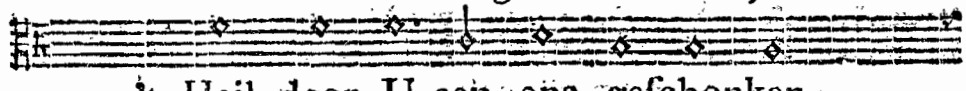
Zouden wij, verloste zielen,

U niet eeren, dankend' knielen,

Voor de wering onzer ſmart;

't Heil door U aan ons geſchonken,

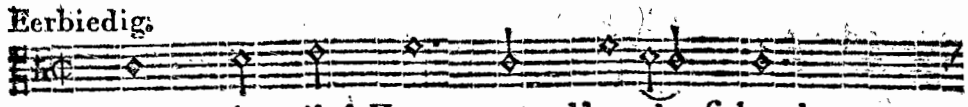
Moet ons liefde-vuur ontvonken,

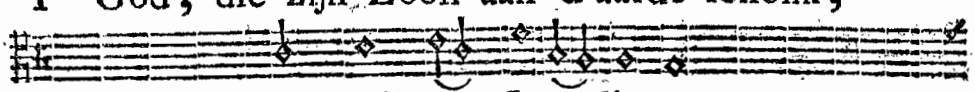
Ter ontvlamming in ons hart.

KOOR VAN MANNEN.

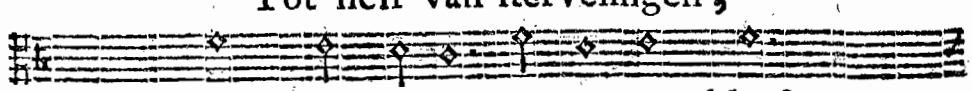
Eerbiedig.

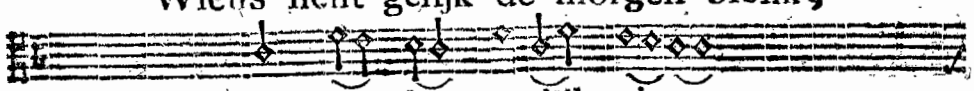
1 God, die zijn' Zoon aan d'aarde ſchonk,

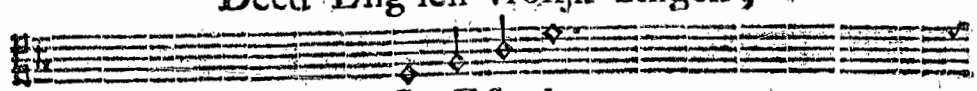
Tot heil van ſtervelingen,

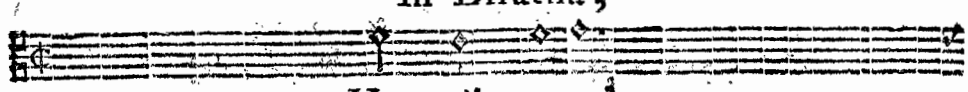
Wiens licht gelijk de morgen blonk,

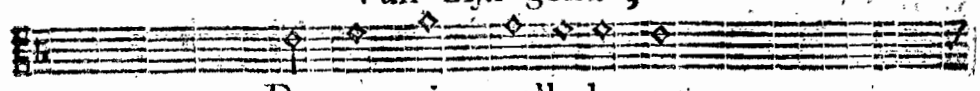
Deed Eng'len vrolijk zingen,

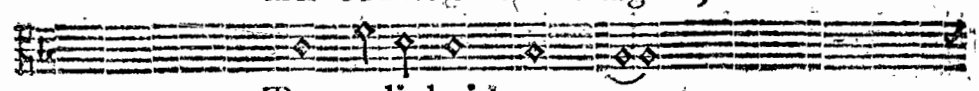
In Efratha,

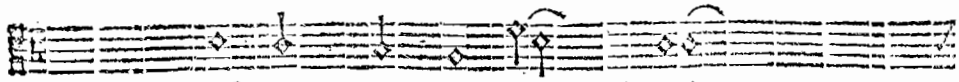
Van zijn gena',

En eeuwig welbehagen;

Tot zaligheid en troost,

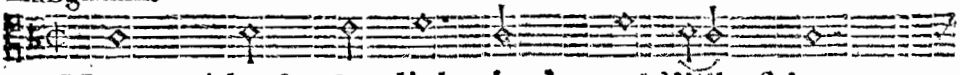
Opdat eens ADAMS kroost,

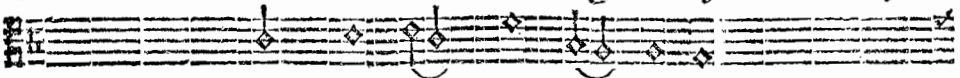
Zijn deugden beeld zou dragen!

KOOR VAN VROUWEN.

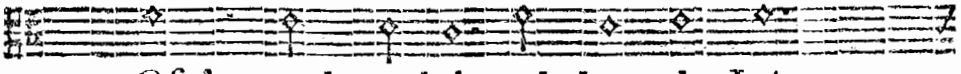
Langzaam.

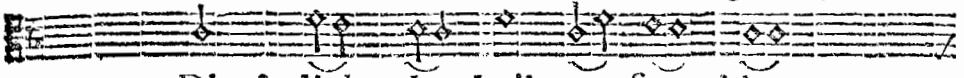
2 Naauw blonk dat licht in 't godd'lijk ſchoon,

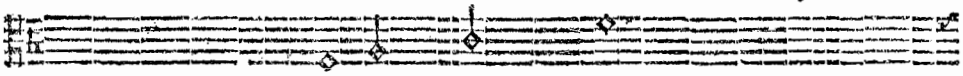
Door JEZUS leer en daden,

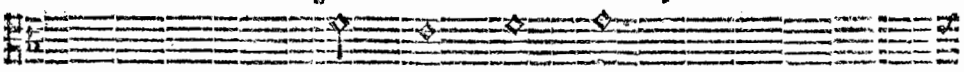
Of 't werd verduisterd door de Joôn,

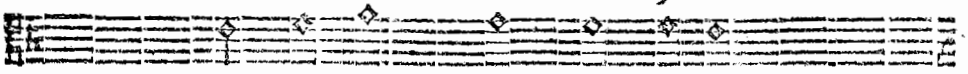
Die 't licht des heils verſmaadden;

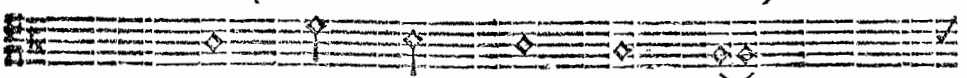
Ja ABRAMS zaad,

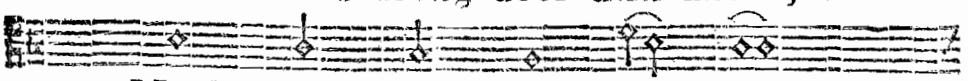
Der Priest'ren haat,

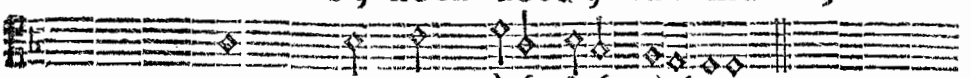
Beproefden 't ons t'ontrooven;

Maar God drong door dien nacht,

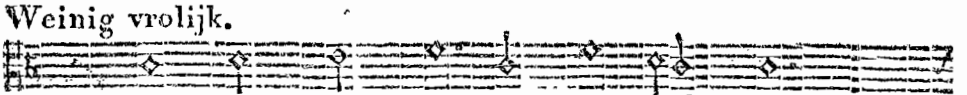
Noch kruis, noch dood, had kracht,

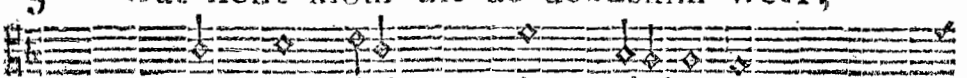
Om 't eeuwig licht te d..oven.

MANNEN EN VROUWEN.

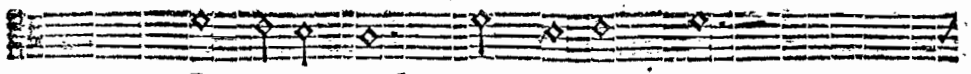
Weinig vrolijk.

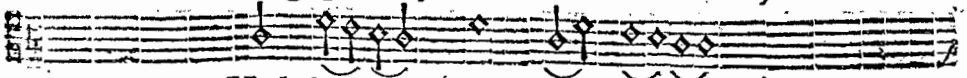
3 Dat licht klom uit de doodskim weêr,

En ſteeg van 't aardsch gewemel,

In zegepraal, met onzen Heer,

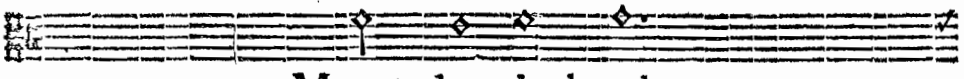
Vol luister naar den Hemel!

SOLO.

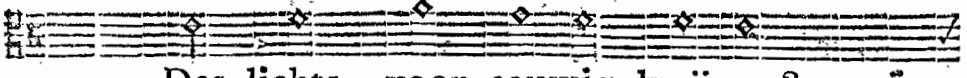
Weinig klagend.

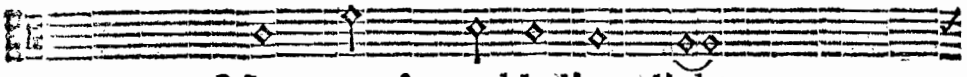
O bange nacht!

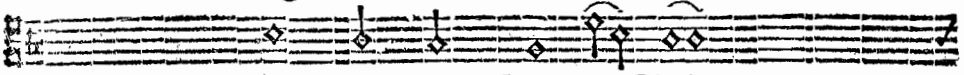
Moest dan de kracht

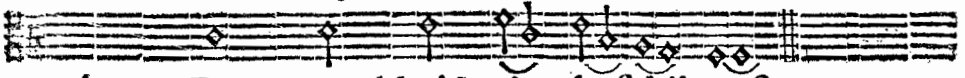
Des lichts, voor eeuwig kwijnen?

Mogt nu 't weldadigst licht,

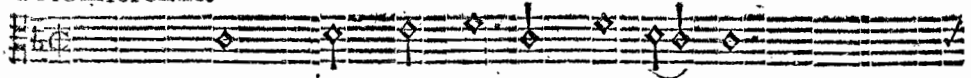
Door JEZUS leer gesticht,

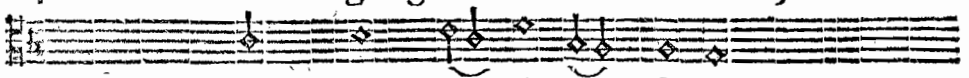
De menschheid niet beschijnen?

KOREN A EN B.

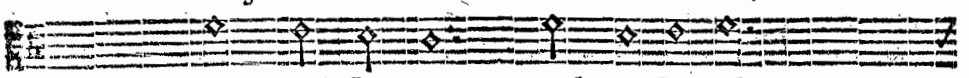
Triomferende.

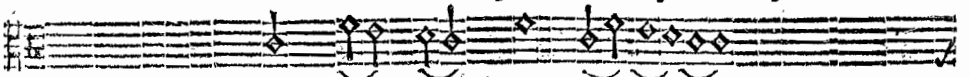
4 Gods weg ligt in de donkerheid,

Zijn woord zal nimmer falen,

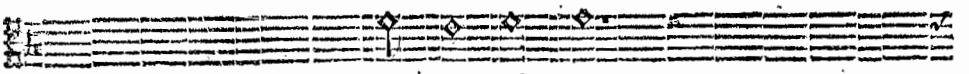
Het Pinkstervuur, vol majesteit,

Moest JEZUS leer bestralen;

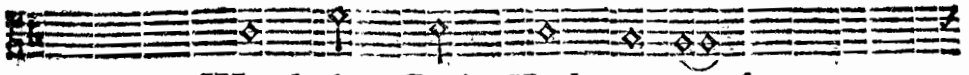
Door PETRUS moed,

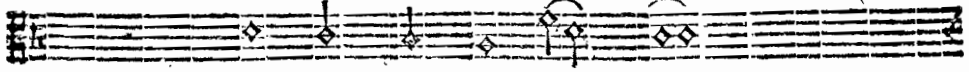
Met hemelgloed

Omringd, en aangedreven,

Werd dra Gods Kerk gegrond,

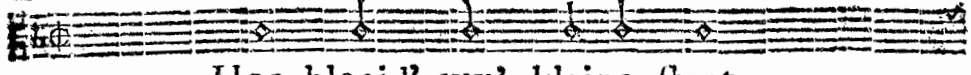
De leer van JEZUS mond,

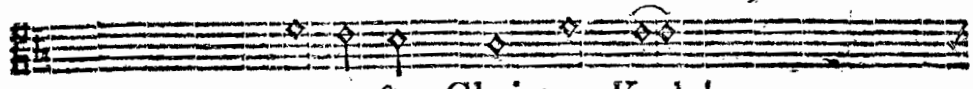
Haar' invloedskracht gegeven.

RECITATIEF.

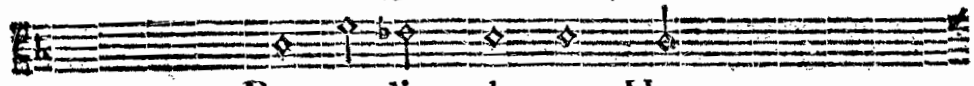
Redenerende.

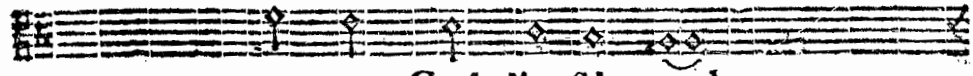
Hoe bloeid' uw' kleine ſtaat,

o eerſte Christen Kerk!

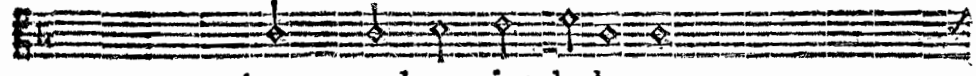
Eenvoudig, als uw Heer,

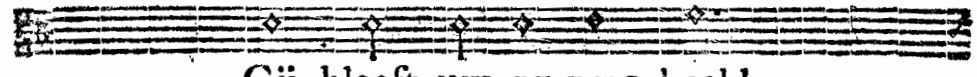
was uw Godsdienſtig werk;

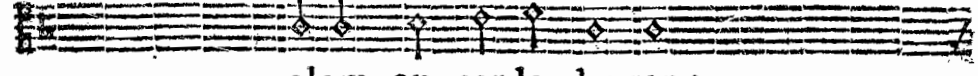
Vervreemd van valſchen ſchijn,

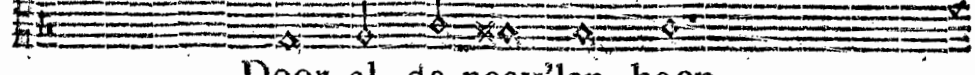
kon praal u niet behagen,

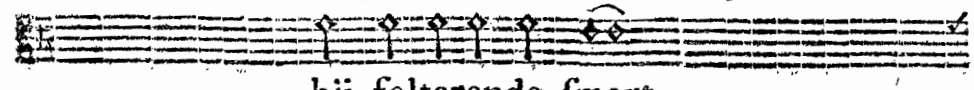
Gij bleeft uw JEZUS beeld

alom op aarde dragen;

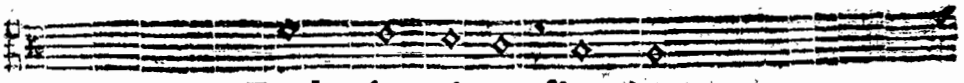

Door al de neev'len heen,

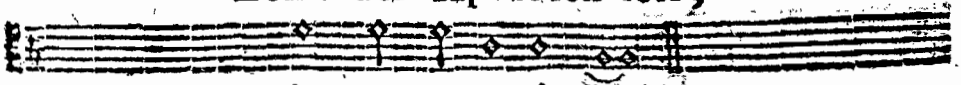

bij folterende ſmart,

Zonk

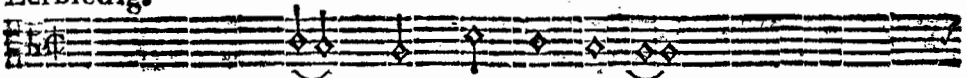
Zonk der Apost'len leer,

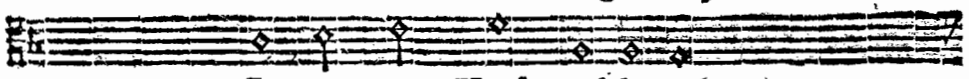
in uw geloovig hart.

D U O. A.

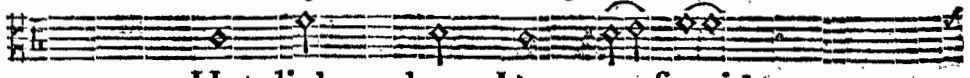
Eerbiedig.

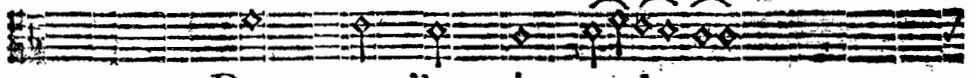
1 Was die eenvoudigheid,

In JEZUS Kerk gebleven,

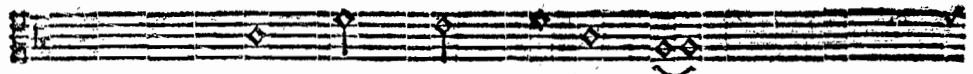

Het licht, door Hem verſpreid,

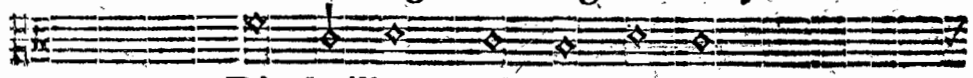

Door neev'len niet verdreven;

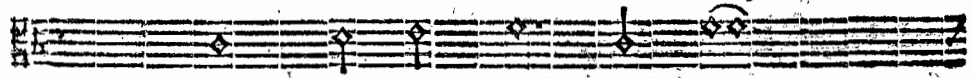
B.

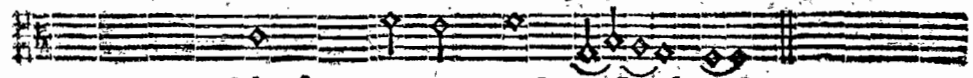
Dan had geen bange nacht,

Die heilleer ooit verdonkerd,

Maar d'eeuwen door, met kracht,

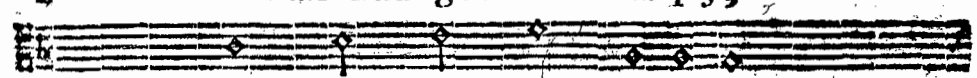

Als 't morgenrood geflonkerd.

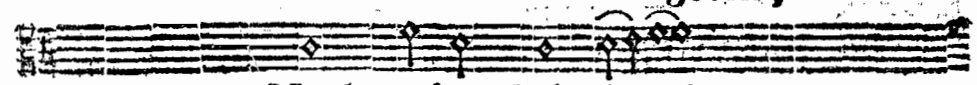
A. EN B.

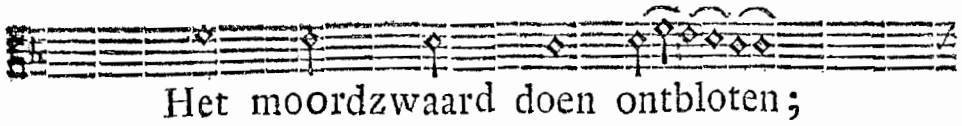
2 Dan had geen' twistharpij,

Het ſchuld'loos bloed vergoten,

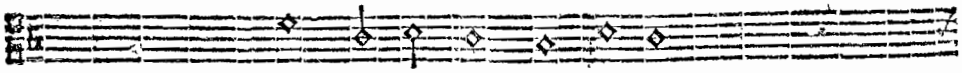
Noch vuige dwinglandij,

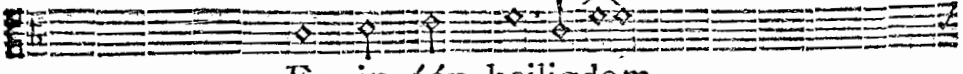
Het moordzwaard doen ontbloten;

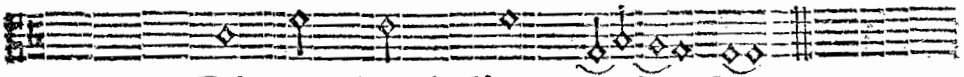
De waarheid had alom,

Haar zegepraal gevonden,

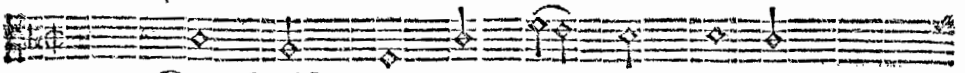
En in één heiligdom,

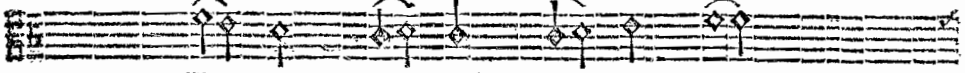
Elk aan haar' dienst verbonden.

ARIA.

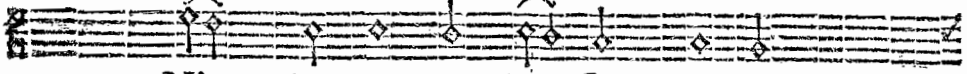
Vertrouwende.

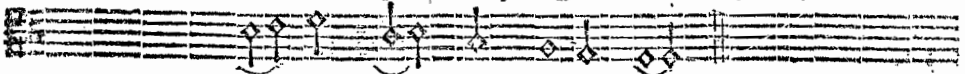
1 God blijft voor de waarheid zorgen,

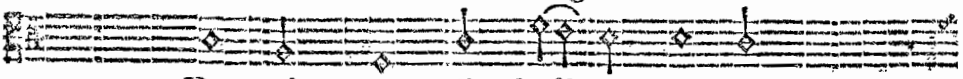
Zorgen, door al d'eeuwen heen,

Niet, dan op den jongſten morgen,

Is de waarheid afgeſtreên.

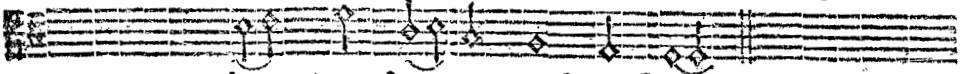
2 Eeuwig moet die heilzon gloren,

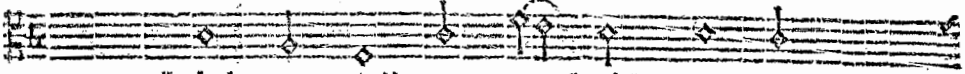
Die de waarheid met zich voert,

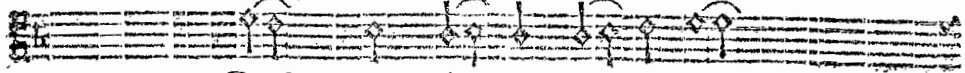
't Loflied wordt, door Eng'lenkoren,

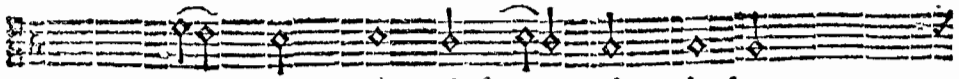
Aan haar' zegepraal geſnoerd.

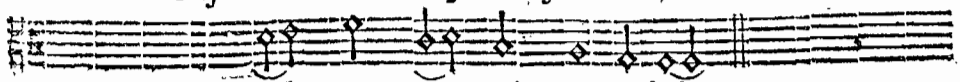
3 Juicht nu vrij, o waarheids vrinden!

„ God woont in de donkerheid!"

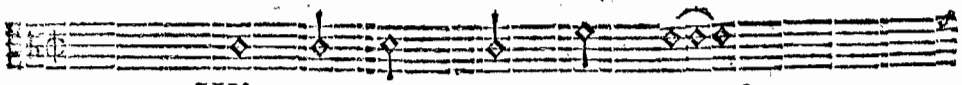
Gij toch zult zijn' wijsheid vinden,

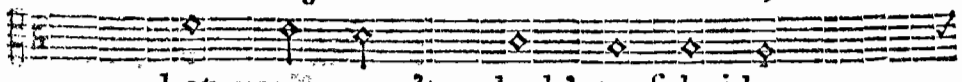
Als de waarheid u geleidt.

RECITATIEF. A.

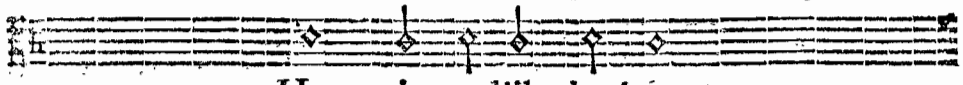
Redenerende.

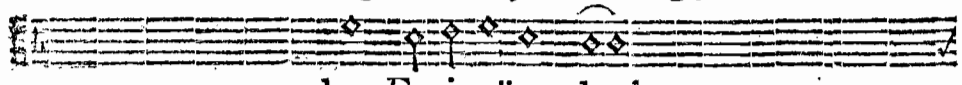
Wist JEZUS waarheids mond,

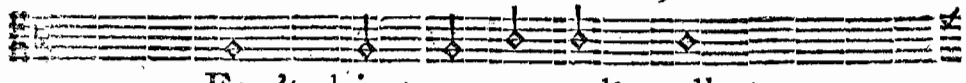
het waar van 't valsch' te ſcheiden,

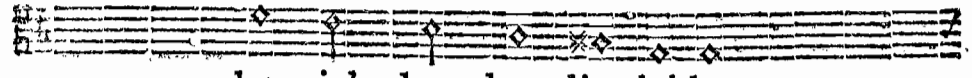
Het prieſterlijk bedrog,

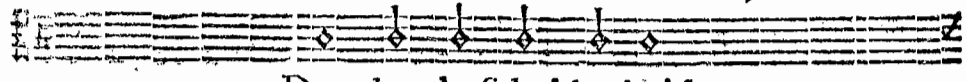
der Farizeërs doel,

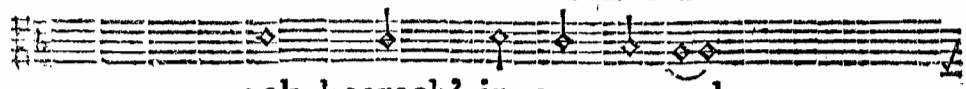
En 't driest onwetend' volk,

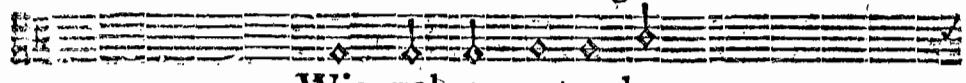
dat zich door hen liet leiden,

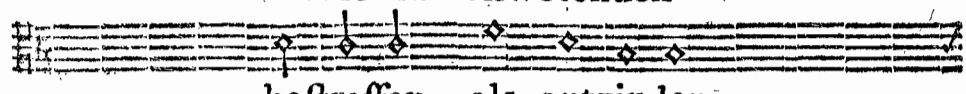
Dat dan beſcheidenheid

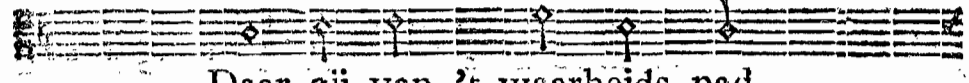
ook heersch' in ons gevoel.

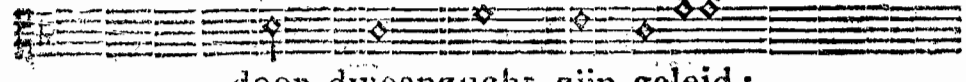
Wie zal onwetenden

beſtraffen, als ontzinden,

Daar zij van 't waarheids pad,

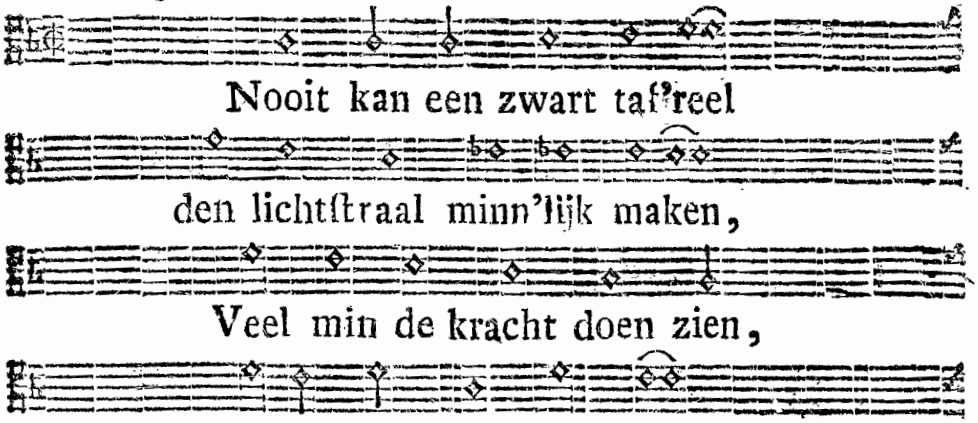

door dweepzucht zijn geleid;

A. EN B.

Met ſterk geluid.

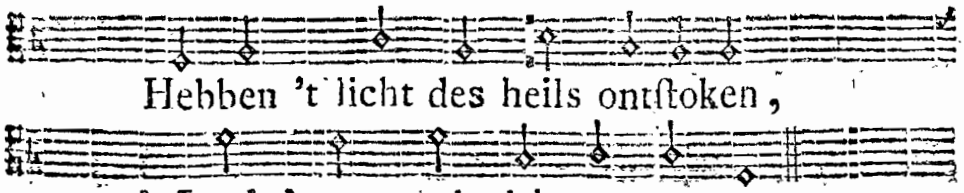

SOLO.

Vrolijk en zacht.

Heb-

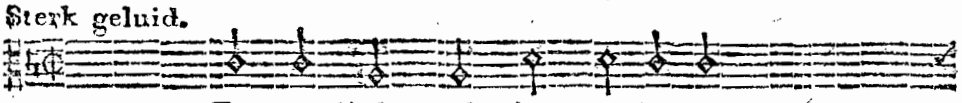

Hebben 't licht des heils ontſtoken,

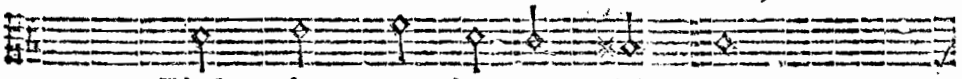
't Lacht' ons reeds drie eeuwen aan.

KOOR.

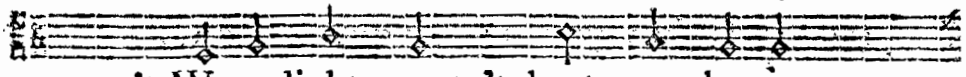
Sterk geluid.

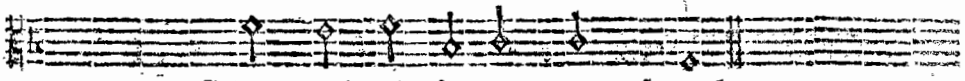
2 En dat licht zal niet verdooven,

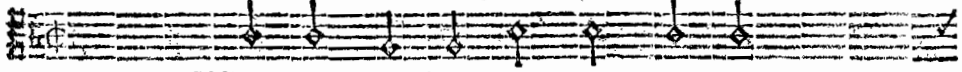
Zinkt niet weer in domheids nacht,

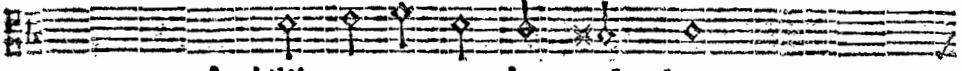
't Ware licht voert 't hart naar boven,

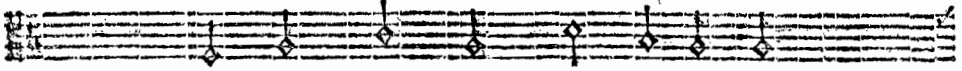
Gloort alleen in JEZUS kracht.

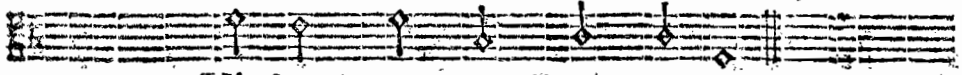
3 Waarom zouden wij dan treuren,

't Blij genoegen is reeds daar,

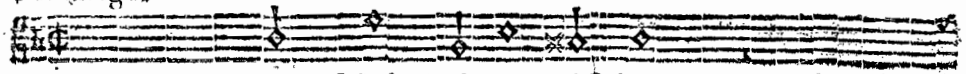
Waarheid mogt het hoofd opbeuren,

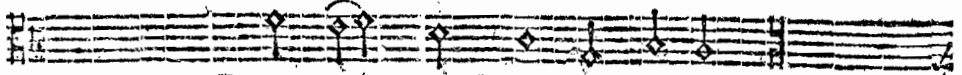
Uit het bangst en diepst gevaar.

DUO. A.

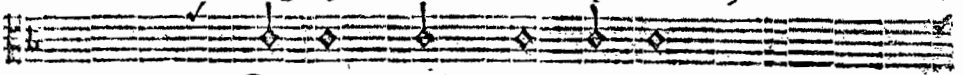
Gematigd.

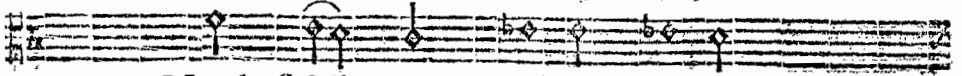
1 Een klein' Apostelſchaar,

Bragt JEZUS kerk op aarde;

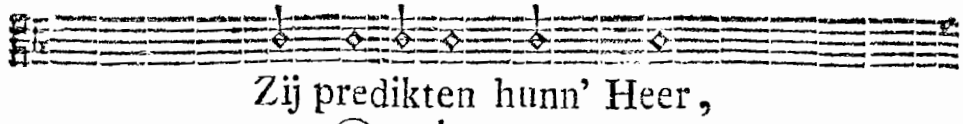

Ontzag noch doodsgevaar,

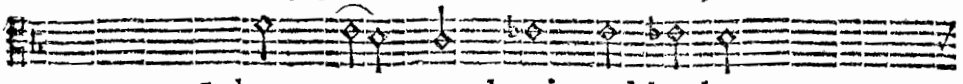

Noch ſchijn van Priester-waarde;

Zij

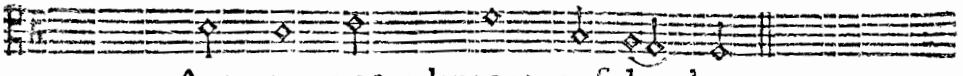
Zij predikten hunn' Heer,

Schoon aan een kruis geklonken,

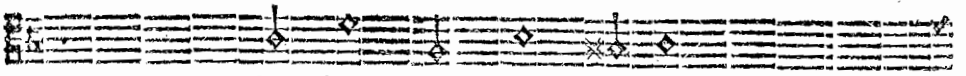

Voldoenend' tot Gods eer,

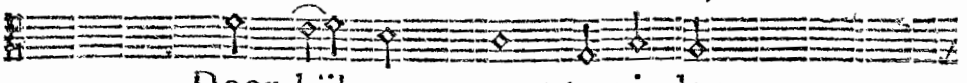

Aan ADAMS kroost geſchonken.

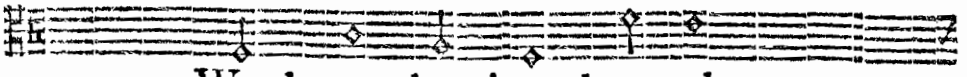
B.

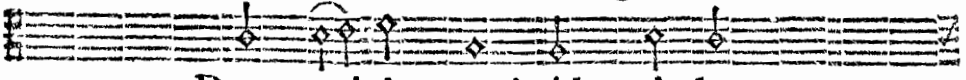
2 Die leer des heils bedekt,

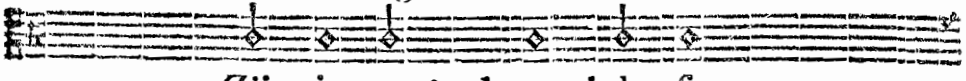
Door bijhang naauw te vinden,

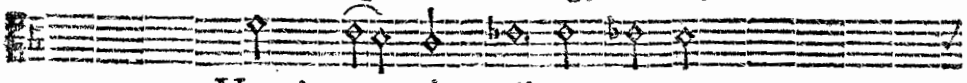
Werd weer hernieuwd gewekt,

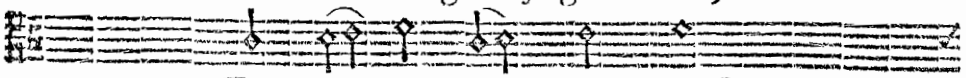
Door weinig waarheids vrinden;

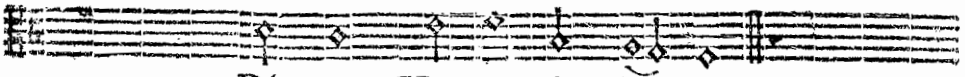
Zij wierpen 't dwangjuk af,

Van 't eeuwig vrij geweten,

En vreesden dood noch ſtraf;

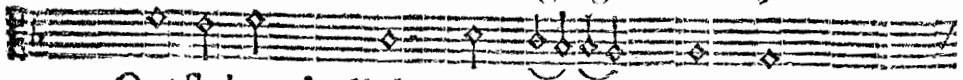
Dit mag Hervorming heeten.

ARIA.

Meer vrolijk.

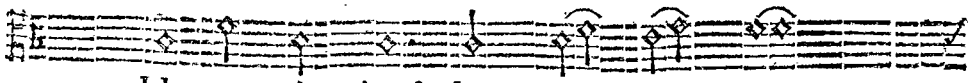

1 Een kleental helden gingen voor,

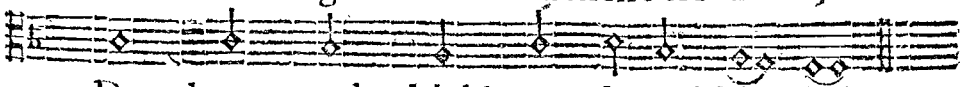

Ontſtaken 't licht der zuivre waarheid;

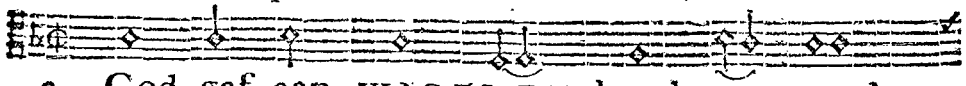
Her-

Hervorming brak het nachtfloers door,

Dat dweepzucht hield voor hemel-klaarheid.

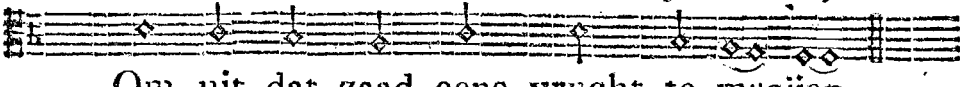
2 God gaf aan WICKLEF kracht en moed,

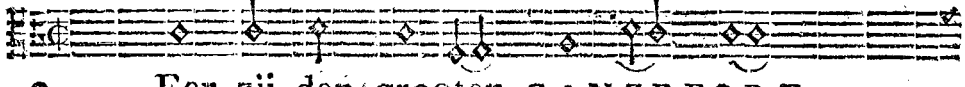
Om 't Evangelie zaad te zaaijen;

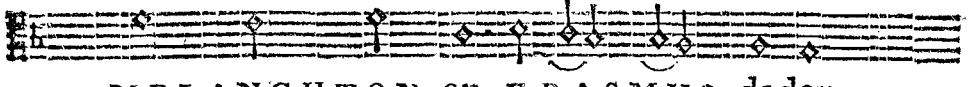
En HUS besproeide 't met zijn bloed,

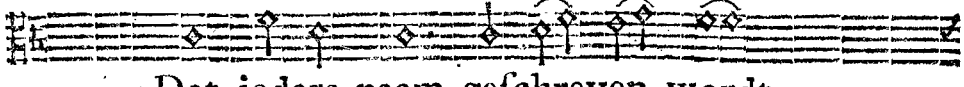
Om uit dat zaad eens vrucht te maaijen.

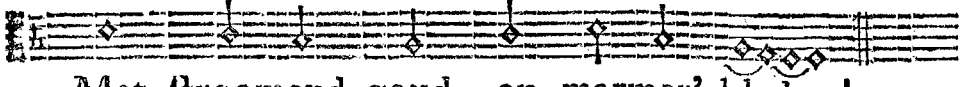
3 Eer zij den grooten GANZEFORT,

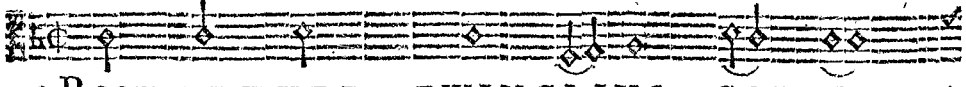
MELANCHTON en ERASMUS daden,

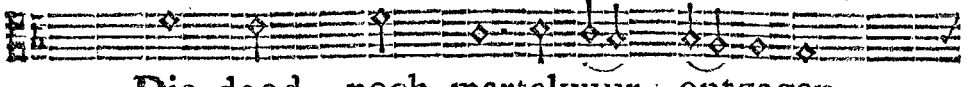
Dat ieders naam geschreven wordt,

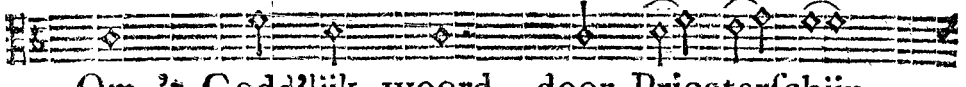
Met stroomend goud, op marmer' bladen!

4 Roem LUTHER, ZWINGLIUS, CALVIJN,

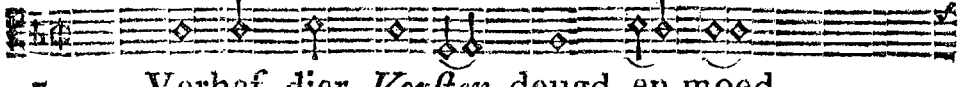
Die dood, noch martelvuur, ontzagen,

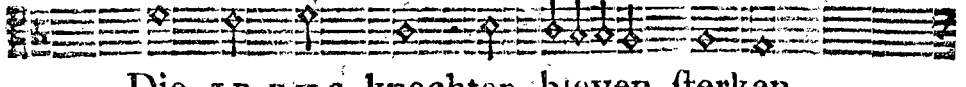
Om 't Godd'lijk woord, door Priesterschijn

Bedekt, de menschheid voor te dragen.

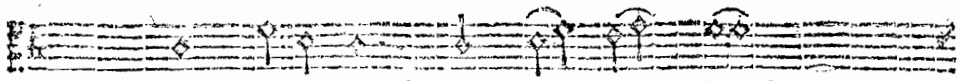

5 Verhef dier *Vorsten* deugd en moed,

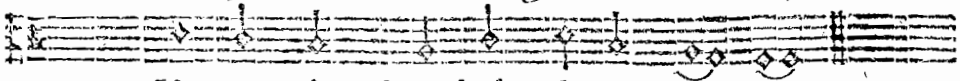

Die JEZUS knechten bleven sterken,

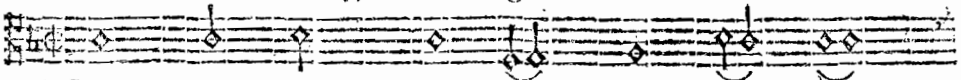
Die

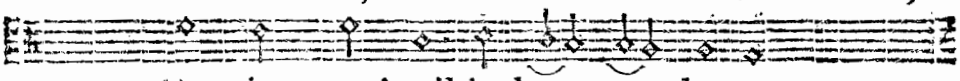
Die, offerend' hun goed en bloed,

Hervorming krachtig deden werken.

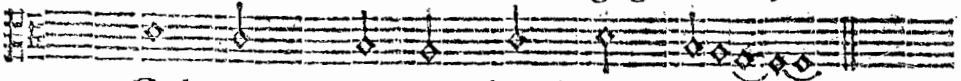
6 Roem KOSTER, door wiens kunst heel d'aard,

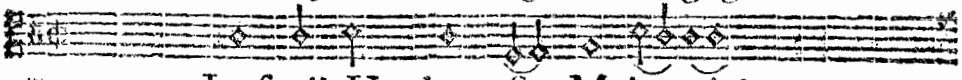
Ontving een' milde bron ten leven,

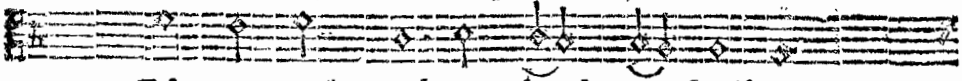
Zij heeft Hervorreming gebaard,

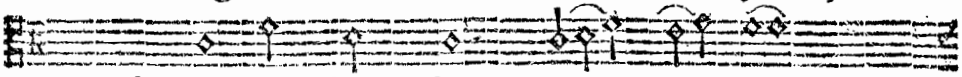
Gekweekt, en voedingskracht gegeven.

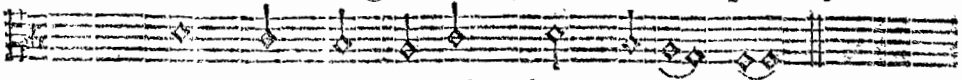
7 Lof zij U, hoogſte Majesteit!

Die gruwel nachten deed verdwijnen,

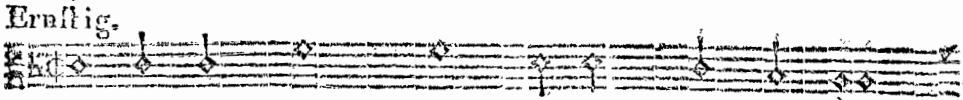
't Hervormings licht, alom verſpreid,

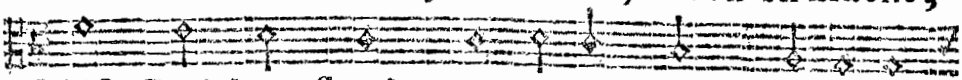
Om heel de wereld door te ſchijnen.

RECITATIEF.

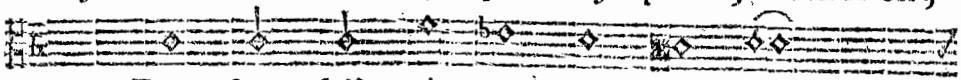
Ernſtig.

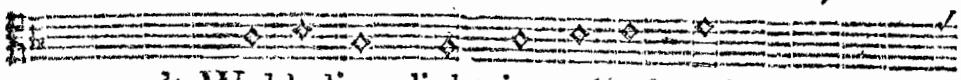
Gevoelt de mensch zijn' waarde, moed en kracht,

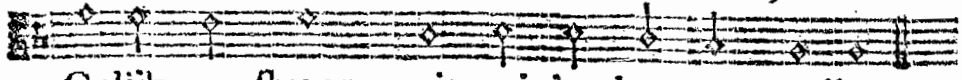
Blijft God hen ſteeds, op al zijn paan, verzellen,

Dan doet hij, uit een' donk'ren nacht,

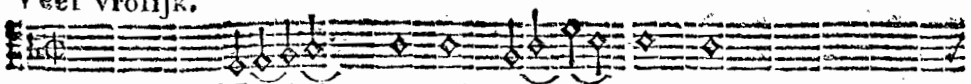
't Weldadigst licht in volle kracht,

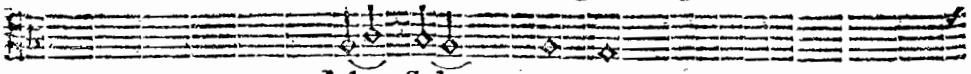
Gelijk een ſtroom, uit zuiv're bronnen wellen.

TRIO A.

Veel vrolijk.

1 Vrolijk, vrolijk nu gezongen,

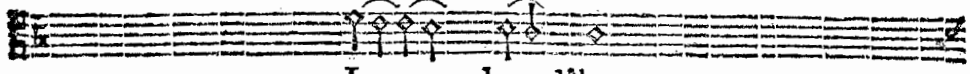
Menſchen-tongen

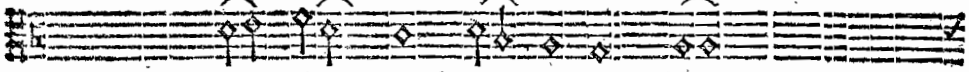
Zingt verblijd uw' God ter eer,

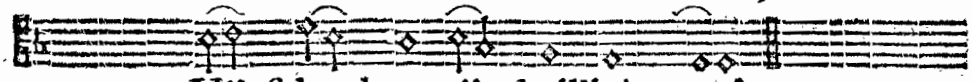
Blijft nu in de waarheid wand'len,

Immer hand'len,

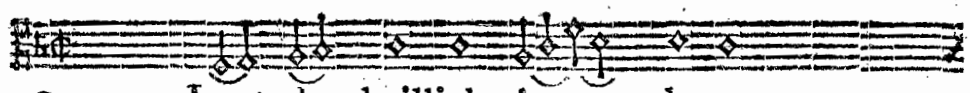

Naar het doel van uwen Heer,

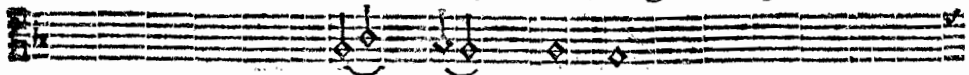

Hij ſchonk u zijn heillicht weêr.

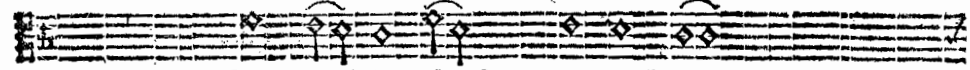
B.

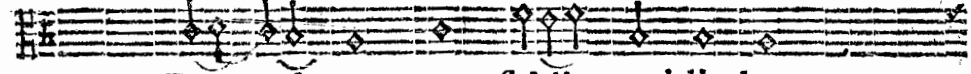
2 Laat dat heillicht immer gloren,

Nooit weer ſmoren,

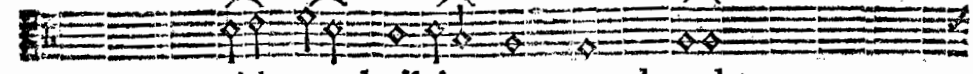
Als welëer in 't voorgeſlacht;

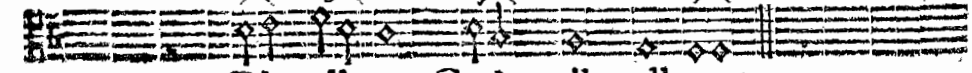
Dan zal ons geen ſchijn verblinden,

Maar wij vinden

Al ons heil in JEZUS kracht,

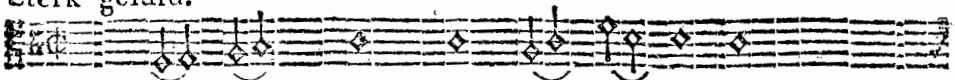

Die alleen Gods wil volbragt.

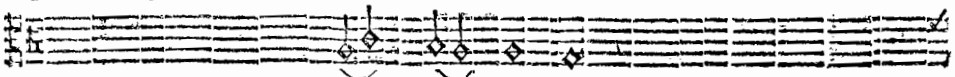
KOOR.

KOOR.

Sterk geluid.

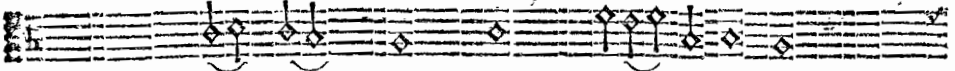
3 JEZUS bragt voor ons voldoening,

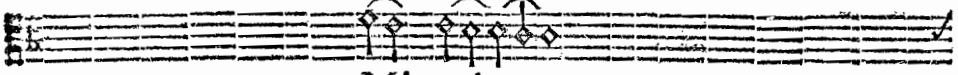
Zijn verzoening

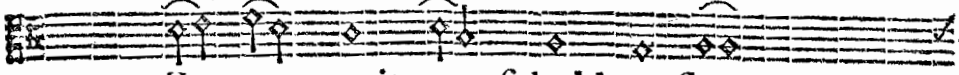
Kon alleen voor God beſtaan,

's Priesters magtſpreuk, kerkgebaren,

Mis-altaren,

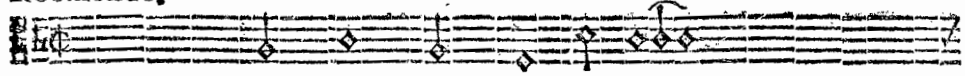
Kunnen nooit van ſchuld ontſlaan,

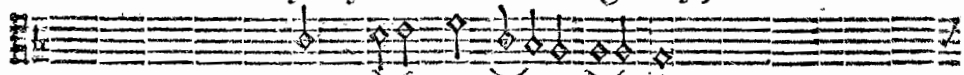
JEZUS heeft alleen voldaan.

KOOR VAN MANNEN.

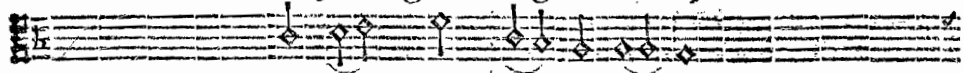
Roemende.

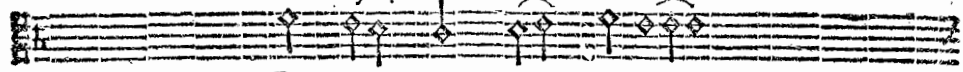
1 Wij zijn Godsdienſtig vrij,

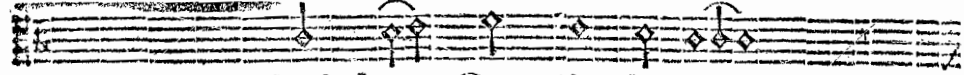
Wij mogen zegevieren,

Hervormings eerlaurieren,

En JEZUS eerwaardij,

Maakt' ons Godsdienſtig vrij.

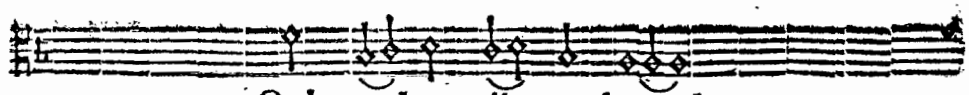

Wij mogen JEZUS roemen,

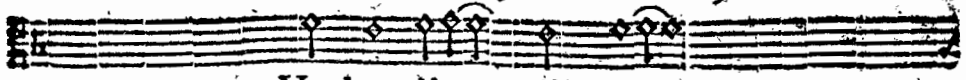

Hem God en koning noemen;

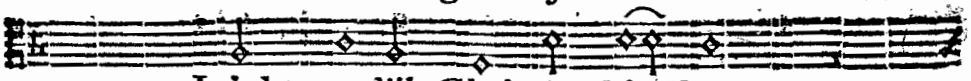
Ook

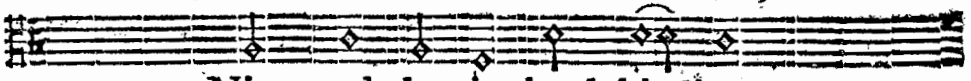
Ook onder wijn en brood,

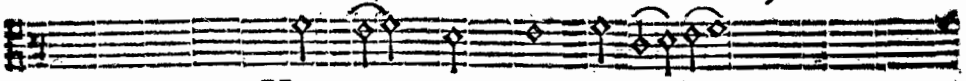
Verkondigen zijn dood.

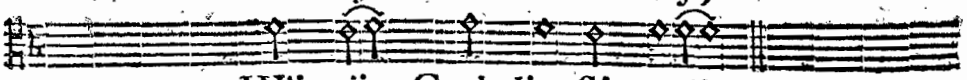
Juicht vrolijk Christen kind'ren,

Niets zal den invloed hind'ren;

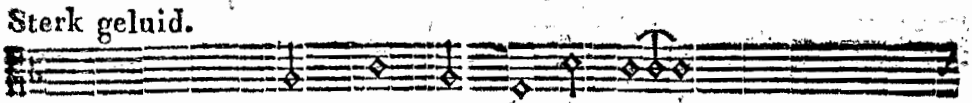
Van JEZUS eerwaardij,

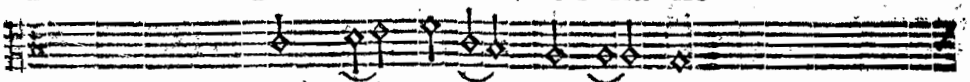
Wij zijn Godsdienstig vrij.

KOOR VAN VROUWEN.

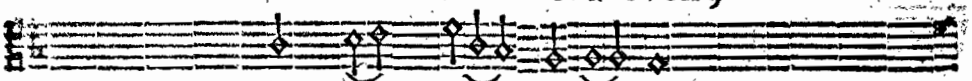
Sterk geluid.

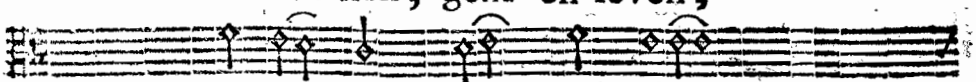
2 Drie eeuwen is de nacht

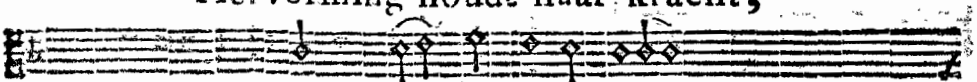
Der duisternis verdreven,

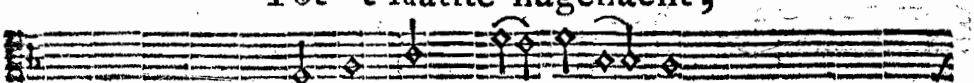
Tot heil, gena en leven,

Hervorming houdt haar' kracht,

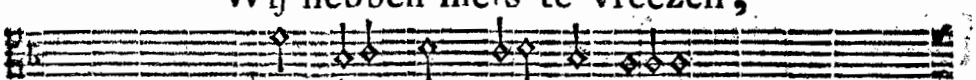
Tot 't laatste nageslacht;

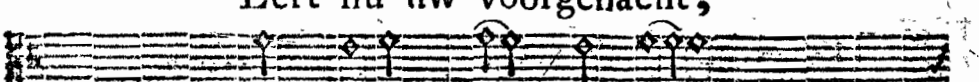
Waldenzen, Piemontezen;

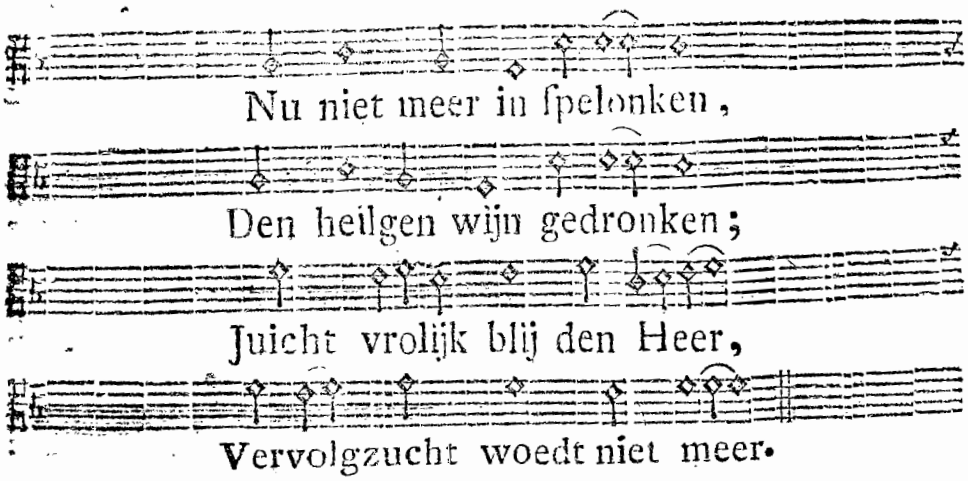
Wij hebben niets te vreezen,

Eert nu uw voorgeslacht,

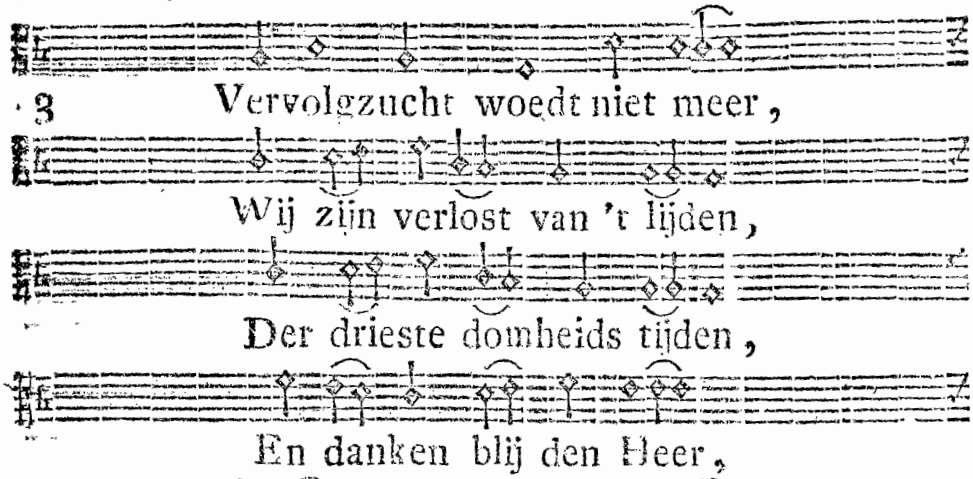

Hunn' ijver, moed en kracht,

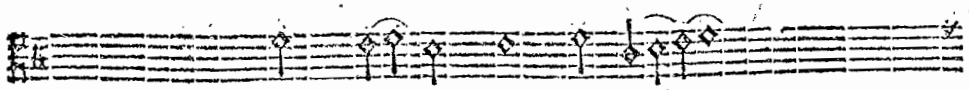
DE BEIDE KOREN.

Roemende.

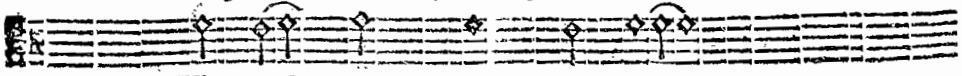

Juicht

Juicht vrolijk blij den Heer,

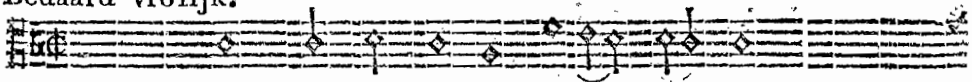

Vervolgzucht woedt niet meer.

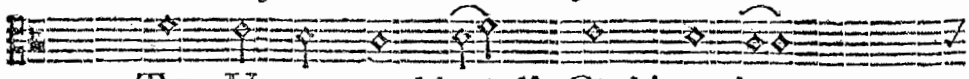
SLOTZANG.

Koor van Mannen.

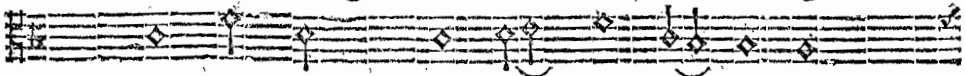
Bedaard vrolijk.

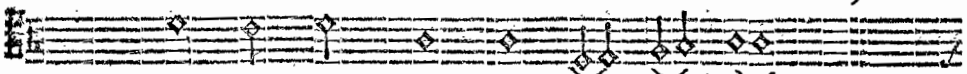
1 Wij voeren onze blijde klanken

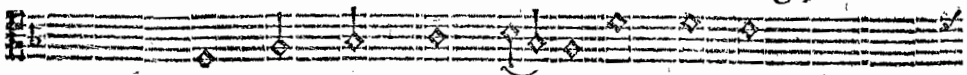
Tot U, o goeddoend' God! omhoog,

Om U voor 't licht des heils te danken,

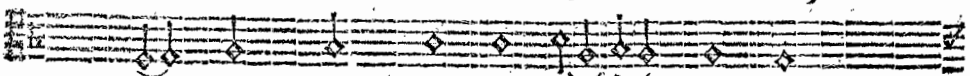
Onſchatbaar voor ons zoekend' oog;

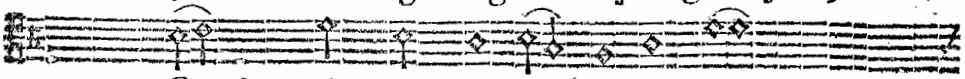
Hoe ook de ſtorm orkanen loeijen,

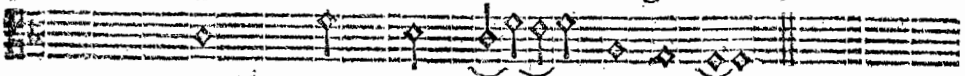
En donders klaat'ren om ons heen,

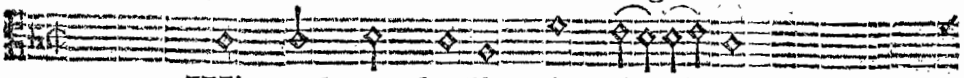
Gij toch doet geur'ge roosjes groeijen,

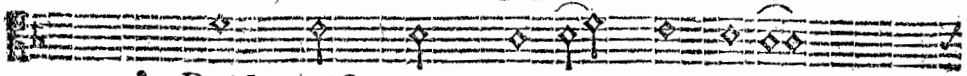
Op 't veld van tranen en geween,

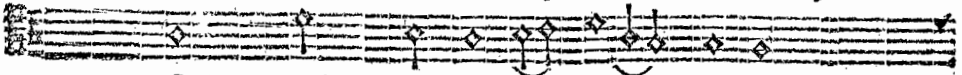
Op 't veld van tranen en geween.

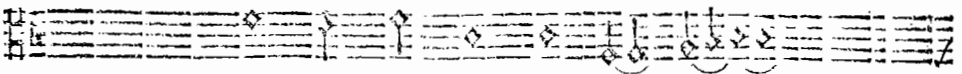
2 Wie zal uw heilig plan bedillen,

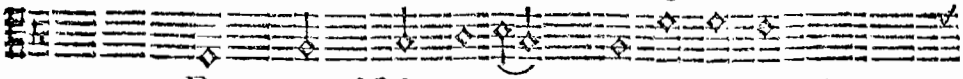
't Blijft zelfs voor Eng'len duisternis,

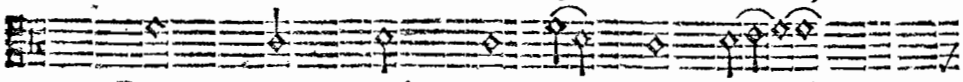
Gij ſpreekt, en op uw enkel willen,

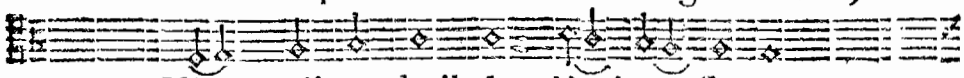
Knielt al voor U wat ſchepſel is.

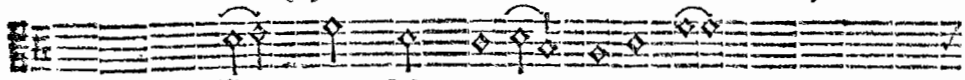
De moordſchavotten, martelvuren,

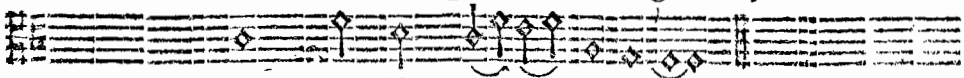
Door dweepzucht voor de deugd bereid,

Weet gij tot heil der Kerk te ſturen,

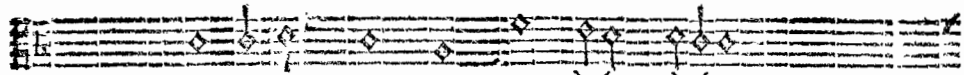

Ter kweeking onzer zaligheid,

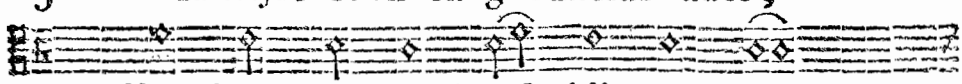

Ter kweeking onzer zaligheid.

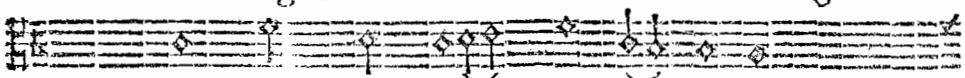
KOOR VAN VROUWEN.

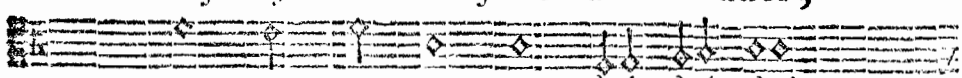
3 Alwijze bron en goedheids-ader,

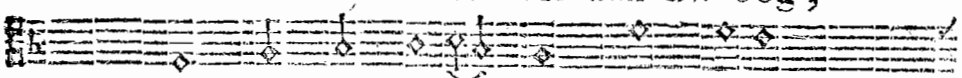
Hoe hoog de nood ook klimmen moog!

Gij blijft toch altijd God en Vader,

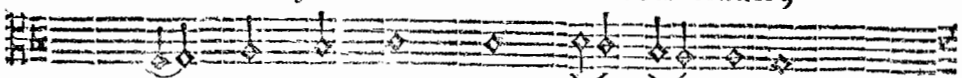
En niets ontzinkt ooit aan uw oog;

Gij ſlaat het goede zaad ſteeds gade,

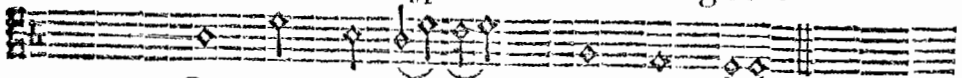
Al blijft het onder doornen ſtaan,

Uw oog bewaakt het vroeg en ſpade,

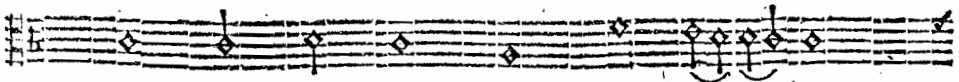

Om tot de rijpheid voort te gaan.

Om tot de rijpheid voort te gaan.

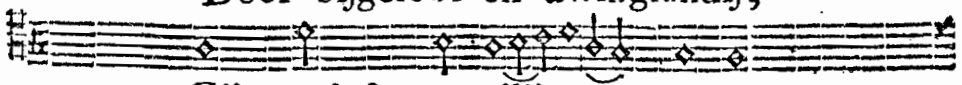
Gij

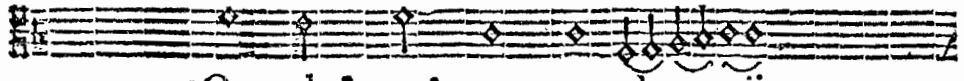
4 Gij zaagt de menschheid ſnood vernielen,

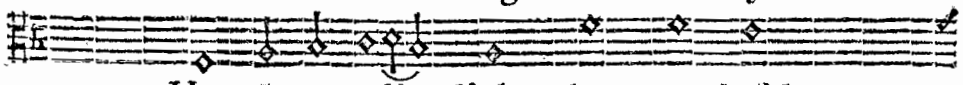
Door bijgeloof en dwinglandij,

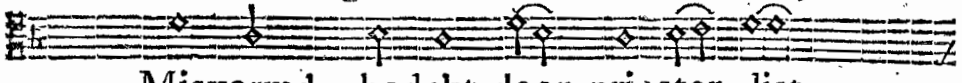
Gij wenkt', en millioenen zielen,

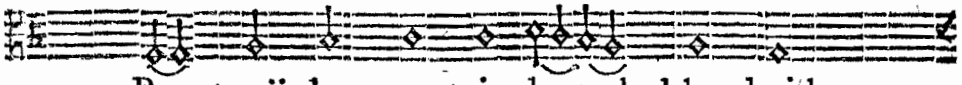
Ontrukt' uw' magt aan ſlavernij.

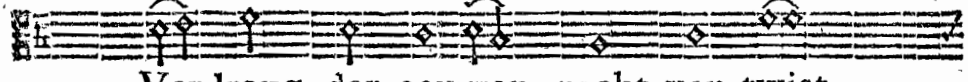
Het Evangelie-licht der waarheid,

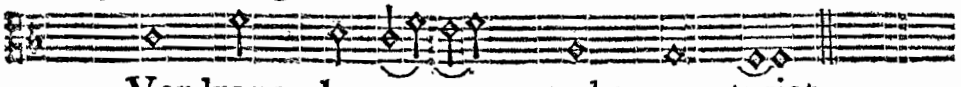
Misvormd, bedekt door priester-list,

Bragt gij hervoort in hemel-klaarheid,

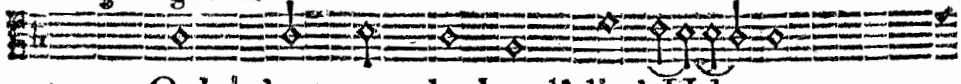
Verdrong der eeuwen nacht van twist,

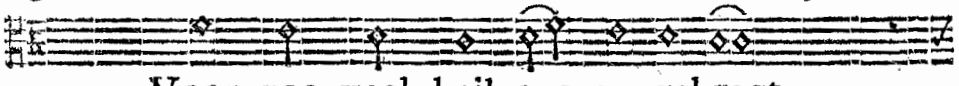
Verdrong der eeuwen nacht van twist.

DE BEIDE KOREN.

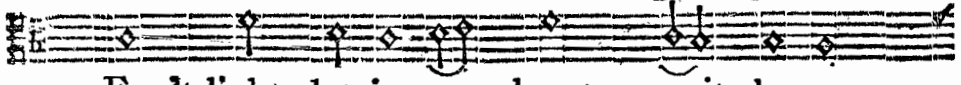
Weinig langzaam.

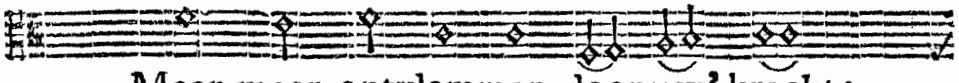
5 Och! laat ons dankend' lied U loven,

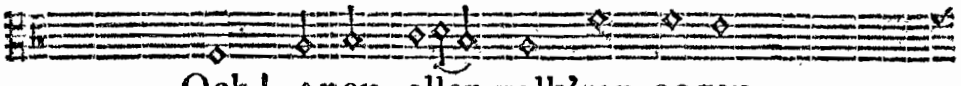
Voor zoo veel heil ons aangebragt,

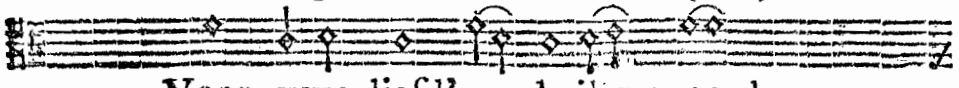
En 't licht dat in ons gloort, nooit dooven,

Maar meer ontvlammen door uw' kracht;

Och! open aller volk'ren oogen,

Voor uwe liefd' en heilig woord,

Uw licht ſtraal' eens, door uw vermogen,
De wereld door, van oord tot oord,
De wereld door, van oord tot oord.
6 Dan vallen door uw' magt de boeijen,
Van 't nog gekluisterd menschdom neer,
En liefde, vreê en Godsdienst bloeijen,
Tot hemel-vruchten, U ter eer;
Och! klommen onze doffe klanken,
Van 't lage ſtof, voor uwen troon,
Als offers die U eeuwig danken,
Op 't zoen altaar van uwen Zoon.
Op 't zoen altaar, Op 't zoen altaar,
Op 't zoen altaar van uwen Zoon.
Ha . . . . . lelujah! Halelujah!
Halelujah! Halelujah!
Halelujah!

V O O R - Z A N G.

UITL. VROLIJK.

KOOR VAN MANNEN.

EERBIEDIG.

RECITATIEF.

REDENERENDE.

D U O.

EERBIEDIG.

B.

303
304= blanco

A R I A.

VERTROUWENDE.

306=blanco

REDENERENDE.

307
307 = blanco

RECITATIEF. A.

309
310 = blanco

MET S. GELUID.

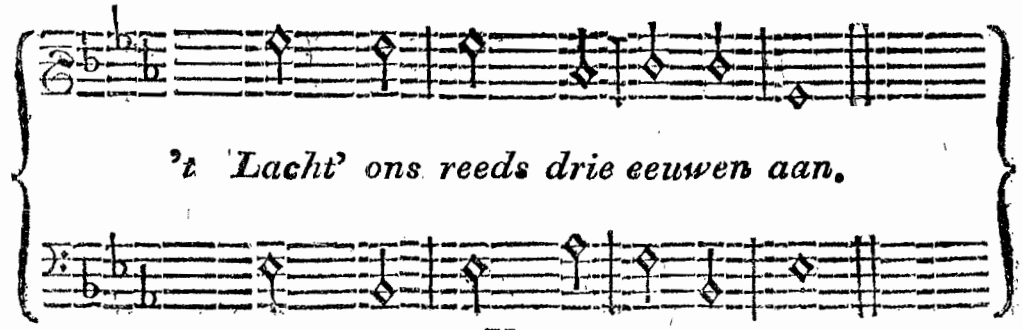
311
312 = blanco

VROL. EN ZACHT

D U O. A. EN B.

313
314 = blanco

GEMATIGD.

T R I A.

315
316 = blanco

MEER VROLIJK.

RECITATIEF.

ERNSTIG.

319
320 = blanco

T R I O. A.

Voor de 1ſte, 2de en 3de ſtem.

VEEL VROLIJK.

321
322=blanco

KOOR VAN MANNEN.

ROEMENDE.

S L O T Z A N G.

324
325=blanco

BEDAARD VROLIJK.

SLOTZANG.

BEDAARD VROLIJK.

